

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

РИЧАРД ДОЙЧ

Б
А
Р
П

„Неустоимо богатство,
двама професионални крадци
и една тайна, по-стара
от човечеството...“

КРАДЦИТЕ
НА МРАКА

РИЧАРД ДОЙЧ

КРАДЦИТЕ НА МРАКА

Превод: Асен Георгиев

chitanka.info

Шамбала — мистичната страна, която пази страшни тайни!

Майкъл Сейнт Пиер — бивш крадец, смята, че е изоставил занаята окончателно. Но до него достига вестта, че най-добрият му приятел Саймън е затворен в зловещ пустинен затвор и му предстои да бъде екзекутиран. Когато Майкъл прониква с взлом в затвора, с удивление установява, че освен Саймън там е и собствената му приятелка К.К.

Преследвани от Филип Веню — убиец грандоман, тримата авантюристи се озовават в Истанбул в търсене на тайнствения артефакт, заради който Саймън се озовава в затвора: карта на свято място, забравено в хода на вековете — съкровищница на невиджани богатства и знания, по-древни от юдаизма, християнството и исляма.

Майкъл и екипът му проникват в най-известните и строго охранявани светини на града — от имперския харем в Топкапъ сарай до гробниците в „Св. София“.

Едно приключение без граници, което започва от бляскавите брегове на Босфора и превзема високите върхове на Хималаите.

„Крадците на мрака“ е пълен с устрем бестселър, който нарежда Ричард Дойч сред големите майстори на трилъра.

*Най-красивото нещо, което можем да
преживеем, е тайнственото.*

Алберт Айнщайн

*Митовете, в които хората вярват, имат
склонност да се сбъдват.*

Джордж Оруел

ВЪВЕДЕНИЕ

Акбикуестката пустиня

Затворът „Хирон“ се издигаше върху голяма оголена скала на хиляда метра височина и оттам се откриваше широка гледка към ръждивочервената, осеяна със скали Акбикуестка пустиня — малка отцепническа република северно от Пакистан. Триетажната сграда беше изсечена в скалите на върха на Херзинското плато — единственият ориентир в иначе равната гола пустош. С осветените си наблюдателни кули в полунощ приличаше страшно много на корона върху демонска глава.

Легендарният затвор беше построен от британците като лагер за екзекутиране на военнопленници, несъгласни с действията на империята. Като изключим прокарването на електричеството, през последните 150 години тук не се беше променило много. Високата осемнайсет метра сграда представляваше огромен гранитен блок, завършващ със зъбци, наподобяващи крепостни. В четирите края се издигаха четири осмоъгълни наблюдателни кули. Затворът беше получил името на Дантевия главен пазач на седмия кръг на ада, Хирон, но славата, с която се ползваше, далеч надхвърляше въображението дори на безсмъртния италианец. Напоследък беше заета само една трета от килиите, а броят на пазачите бе намален на осемнайсет — мъже, които вероятно щяха да са затворени в тях, ако не работеха там. Мястото за изтърпяване на наказания страдеше от недостиг на средства и беше местоназначение за такъв тип осъдени, към които „Амнести Интернешънъл“ не изпитваше особено съчувствие. Изпращането в „Хирон“ беше смъртна присъда, макар технически на осъдения да не предстоеше екзекуция. Независимо дали беше осъден на пет или трийсет и пет години, нито един затворник не доживяваше амнистия.

Смъртта идваше по различни начини: екзекуция на електрическия стол или обезглавяване — в зависимост от настроението на пазачите; куршум от някоя кула, докато се опитваше

да избяга; от ръцете на друг затворник или както се случваше най-често — самоубийство.

Имаше само един начин да стигнеш до „Хирон“ — десет километра черен път през равната пустиня, толкова тесен, че два камиона трудно биха могли да се разминат, който се виеше нагоре из планината.

От 1895 г. никой не беше успял да избяга. Ако някой късметлия успееше да пробие дебелият един метър стени, щеше да се изправи пред две възможности: да побегне надолу по десеткилометровия черен път, зорко следен от двете наблюдателни кули, а после да се отправи на опасен осемдесеткилометров преход през пустинята; или просто да се гмурне от хилядаметровата предна скала и да диша въздуха на свободата цели двацет и пет секунди, преди да стане на парчета върху остриите като бръснари скали долу. Това беше един от малкото затвори в света, който нямаше нужда от допълнителни мерки за сигурност като оградна мрежа, увенчана с бодлива тел.

„Хирон“ беше местоназначение, предпочитано от покорумпираните съдебни системи в света — онези, които искат да накарат хората да изчезнат. Това беше място, където за затворниците не се мислеше, където престъпниците с бели якички бяха размесени със сини якички и онези въобще без якички с единствената надежда, че взаимно ще се унищожат.

Саймън Белатури седеше на пода в килията с размери три на три метра. Смъртта му беше планирана за пет сутринта. Нямаше представа откъде е дошла драматичната идея за екзекуциите на разсъмване, но смяташе тази практика за нехуманна.

Трябваше да бъде проста кражба на писмо от кабинета на бизнесмен, незаконно придобито чрез наддаване. Много древно писмо, написано от мюсюлманския велик везир до неговия брат, християнския архиепископ — писмо, което никога не е било предназначено за очите на широката общественост. В модерния свят това беше престъпление, което не заслужаваше смърт, но този свят съществуваше само в мечтите зад древните затворнически стени.

Предполагаше се Саймън и неговият партньор да влязат и да излязат навреме за резервираната за вечеря маса в девет часа вечерта в „Дамстег“, близо до канала Принсенграхт. Но и най-добре замислените планове на хората и мишките...^[1]

Сега, когато седеше в хиронската си килия, Саймън изпитваше дълбоко съжаление за онова, което беше извършил. Не заради кражбата или която и да било друга постъпка в миналото. Съжаляваше само, че е набъркал приятеля си, който седеше в съседната килия. За това, че бе изложил човек, когото обича, на такава опасност, за това, че бе довел някого, който му имаше доверие, пред прага на смъртта.

Защото утре, щом се съмне, щяха да ги събудят и отведат в съседното помещение, в което мъж със средновековна качулка на главата да ги сложи да легнат върху кипарисова маса, да окове ръцете им на гърба и телата им към огромния дървен блок. Накрая ще привърже наведените им глави с разгопени за последен път вратове.

Тази зала на смъртта щеше да се изпълни със зрители. Пазачите щяха да докарат затворниците да гледат представлението, за да се изпълнят със страх, да се парализират покорни с надеждата, че ще избегнат подобна съдба.

Най-накрая щеше да влезе директорът, да седне по средата на първия ред и да се вторачи свирепо в очите на осъдените, за да надникне в техните души. След това с полуусмивка, защото без съмнение мислите му вече щяха да кръжат около закуската, щеше да даде сигнала.

Без да се бави повече, палачът щеше да вдигне високо церемониалния меч и със заслепяваща скорост да го стовари върху разголената плът на техните вратове, за да отсече главите от телата им.

Три дни по-рано

Майкъл Сейнт Пиер влезе във всекидневната с висок таван в голямото си жилище във фермерски стил в Байрам Хилс — малко градче само на час път с кола от Ню Йорк. Хвърли писмата си върху кожения диван и изсипа комплект планове от дълъг тубус върху билиардната маса. Трите му бернски пастирски кучета — Ястреб, Гарван и Мечка, го последваха и седнаха в краката му, когато той разгъна охранителните схеми, изглаждайки листовите с ръка на зелената филцова повърхност. Беше прекарал четири седмици да проектира камерите с големина на карфица, шифрованото видеонаблюдение и алармената система на склад за произведения на

изкуството, принадлежащ на милиардера филантроп на име Шамъс Хеникът.

Майкъл разбираше напълно желанието на Хеникът да защити своята сбирка от картини на Моне, Рокуел и Ван Гог и прилагайки своите специални познания, неповторим поглед, опит и прозрение, беше създал охранителна система, която по своята технологическа непробиваемост съперничеше на всичко, използвано от ЦРУ.

Майкъл се обърна и се вторачи в голямата картина над камината, на която беше изобразен величествен ангел с широко разперени криле, издигащ се от пламтящо дърво. Реалистичното изображение и топлите цветове отразяваха епохата на Ренесанса. Беше работа на Говие^[2] от края на шестнайсети век и му бе подарена от близък приятел, който го умоляваше да открадне картината от сестра му и да я унищожи. Молбата тежеше много на Майкъл, защото беше предсмъртна. Необичайно желание, което беше изпълнил.

Някога Майкъл беше крадец. Важната дума тук е „беше“. Защото обеща да загърби този свят. Беше го обещал на своята жена и на себе си, но обстоятелствата го бяха вкарали отново в него. Оттогава бе извършил една-единствена кражба, за да плати лечението на жена си от рак, и няколко пъти беше помагал на своя приятел Саймън. Но всяко от изпълненията беше безкористно, извършено без възнаграждение, при обстоятелства, които го принуждаваха да направи морални компромиси, за да помогне на други.

Сега всичко това беше останало в миналото. Кражбите бяха нещо, в което бе необичайно добър, но беше доволен да забрави за тях. Основа законен бизнес в сектора на сигурността, който постоянно растеше, с все по-голяма клиентела, осведомена за присъдата му отпреди няколко години за кражба на диаманти от едно посолство. Наемаха Майкъл и продължаваха да го правят заради незаконното му минало и доброто име, с което почна да се ползва заради качествената си работа през годините. Търсеха съвета му, защото можеше да мисли като онези, които се промъкваха в сгради, проникваха в компютри, изключваха охранителни системи и крадяха картини на Моне, Рокуел и Ван Гог. Майкъл мислеше като противната страна, като онези, чието непочтено съзнание бе съсредоточено върху преодоляването на мерките за безопасност и разбиването на банковите трезори. Да го наемеш беше като да откраднеш системата на противниковия отбор

само седмица преди решителния мач. Чрез него научаваш къде да съсредоточиш отбраната си, как да запустиш пробойните. С Майкъл Сейнт Пиер хората се учеха как да печелят.

Майкъл нави чертежите и ги пхна обратно в тубуса, оставяйки го върху дивана при неотворената поща. После мина през кухнята в трапезарията. Масата беше подредена за двама. Маринованите пържоли бяха в хладилника и готови за скарата, виното неотворено, а кристалните чаши стояха в очакване. В центъра на масата имаше ваза със свежи цветя.

Година и половина след смъртта на съпругата си Майкъл най-накрая беше започнал отново да се среща с жени. Мери беше център и смисъл на неговия живот. Всички говореха за тях като за едно цяло: Майкъл и Мери, Мери и Майкъл. Никога не му беше минавало през ум, че на трийсет и осем ще остане сам. Никога не си беше представял живота без нея, нито бързината и жестокостта на рака. И докато седмиците и месеците пълзяха, не си представяше и как ще се съвземе. С течение на времето обаче и с помощта на приятелите и на баща му у него започна бавно да се събужда надеждата. Той спря да мисли за трагедията, замени я със спомена за усмивката на Мери и нейните думи: „Не плачи, защото умрях, а се усмихвай, защото живях“.

Свали венчалния пръстен, закачи го на врата си като спомен и обяви на своите приятели, че е готов. Те също бяха.

Със своята гъста, рошава кестенява коса и тъмносини очи, които гледаха съсредоточено и настойчиво, Майкъл не беше мъж, който би останал без женско внимание. Имаше силно и красиво лице, по което се виждаха следи от нееднократни сблъсъци с живота. Висок малко по-малко от метър и осемдесет, той беше останал във форма, а мускулите му още бяха корави от вдигането на тежести, алпинизма и плуването. Беше горд от факта, че носи същия размер джинси, както когато бе на осемнайсет. Нямаше намерение да се занемари като много от своите връстници.

Пол и Джини Буш го бяха поканили четири петъка един след друг. Четири вечери, четири срещи с усмивки и кимвания и разказване на истории, които трябва да направят впечатление, четири неловки „лека нощ“ и четири повече от обичайното непохватни целувки. Да се каже, че е забравил как се прави, би било направо омаловажаване.

На петата среща обаче нещата се развиха необичайно.

За начало трябва да се каже, че това не беше среща за вечеря или за кино, дори не и за обяд. Беше среща за баскетбол в събота след обед, организирана от неговия приятел Саймън Белатури. Отец Саймън Белатури, необикновен свещеник, който отговаряше за ватиканските архиви. Саймън беше самотник, работата му поглъщаше повече от будните му часове и не му оставаше много време за други приятели, освен Майкъл. Двамата се бяха изправяли заедно срещу живота и смъртта и бяха съпричастни в стремленията и в болките си. Бяха се сблизили при възможно най-лошите обстоятелства, което правеше връзката им по-близка дори от кръвната. И така, когато Саймън спомена К.К., Майкъл не искаше да нарани неговите чувства, но не можеше да си представи, че среща, уредена от неговия самотен приятел свещеник, ще доведе до нещо повече от леко неудобство.

Той пристигна на откритото игрище зад гимназията в Байрам Хил с топка в ръка и уверен в своите способности на играч. Никога не беше играл в училище, а любимият му зимен спорт беше хокеят, но стреляше отлично и владееше няколко добри движения, които никога не го изоставяха по време на улични мачлета.

Когато пристигна, К.К. вече беше там и стреляше по коша. Движеше се с грациозността на танцьорка, краката ѝ безшумно се плъзгаха по асфалта, докато дриблираше. Кетрин Колийн Райън беше висока — по-висока от всяка жена, с която Майкъл някога беше излизал. Със своите един и седемдесет и пет беше почти на равнището на неговите очи. Косата ѝ беше руса, с цвят на пшенични класове, вързана на конска опашка, а зелените ѝ като смарагди очи бяха ясни и пълни с живот. Беше стегната и атлетична, но въпреки това напълно женствена. Носеше бяла тениска „Найки“ и тъмносини шорти. Майкъл не можа да отклони поглед, привлечен от загорелите ѝ подвижни крака, и се удиви колко са дълги. Докато се опитваше да не ги зяпа, се сети за валкириите, норвежките богини, които изнасят мъртвите викинги от бойното поле.

— Здравей — протегна ръка той. — Аз съм Майкъл.

— К.К. — отговори тя с лек английски акцент и го направи да прозвучи почти екзотично. Отвърна уверено на ръкостискането му и Майкъл се запита дали влагата, която усети по дланта си, беше от нея или от него.

Двамата потънаха в мълчание, докато запознаването им се превръщаше в неловкост заради разменяните уверени усмивки и чести кимания с глава. Тръгнаха мълчаливо към игрището, като си подаваха топката — сякаш беше език, по-лесно разбираем от думите. Майкъл реши да не загрява и подаде топката на К.К., за да започнат играта.

Започнаха я сърдечно, размениха си малко думи, докато К.К. дриблираше. Тя пристъпи крачка, направи лъжливо движение наляво, после надясно и подскочи, за да стреля от линията на трите точки, и вкара топката. След първия кош, който Майкъл ѝ позволи да вкара, двамата се разгорещиха.

Тя му се усмихна и хвърли топката, а русата ѝ конска опашка подскачаше при всяко движение. Майкъл пое, дриблира, тръгна надясно, но К.К. се вклени, открадна топката, затича се към коша и вкара.

Той я загледа, сякаш виждаше пред себе си някаква женска разновидност на Майкъл Джордан. Нямаше чувството, че играе срещу момиче, усещаше се по-скоро като нещастен и тромав кандидат за Националната баскетболна лига, който се излага пред очите на петнайсет хиляди зрители. Започна да ругае Саймън, че го постави в подобно положение, смятайки, че ще си подхождат. И това ми било приятел.

Нищо не си казаха, докато се гледаха — единият се усмихваше победоносно, а другият неловко, с примес на удивление. Майкъл знаеше, че ще трябва да се напъне, ако иска да избегне пълното унижение.

Лъжливо движение и можеше само да гледа как тя вкарва поредния кош.

Той все пак успя да си върне играта и достойнството, стреляйки три пъти подред точно, и играта продължи точка за точка през следващия половин час. За всяка, която той отбелязваше, тя веднага отвърщаше със същото. Потта започна да извира от тях, сърцата им биеха тежко. Никой не отстъпваше и педя. Бяха като две деца, които играят за шампионската титла.

— Трийсет и осем на трийсет и осем — каза К.К. със своя английски акцент.

— Който вкара следващия кош, печели? — предложи Майкъл задъхан.

К.К. кимна, тръгна да дриблира, но той открадна топката, завъртя се наляво и стреля... но не улучи. Тя хвана отскочилата топка, дриблира и се опита да го финтира, но Майкъл отгатна посоката, избия от ръцете ѝ, улови, дриблира, помоли се и от десетина метра вкара.

— Хубава игра — усмихна се К.К.

— Да, така е — отговори Майкъл и се наведе, опирайки ръце в коленете, за да се опита да успокои дишането си.

— Смятах, че си ми в кърпа вързан — отбеляза К.К. и отметна няколко руси непокорни кичура от челото си.

— Винаги има утре — успокои я Майкъл и се засмя, надявайки се тайно да избегне реванша.

Вечеряха във „Валхала“, ресторанта на Пол и Джини Буш в Байрам Хилс.

Ядоха в сумрачния заден салон като двама юноши на първа среща. Макар и двамата да бяха гладни, пържолите им си останаха неизядени, защото потънаха в разговор за спорта и живота, който продължи повече от три часа.

— Има ли спорт, който не практикуваш? — попита Майкъл и отпи глътка кола.

— Няма такъв, който не бих опитала — отговори К.К. — Макар че си падам по по-бързите и по-опасните. Другите много бързо ме отегчават.

— Опасните?

— Нали разбираш, онези, при които си на ръба. Затова обичам Съединените щати. Те са място за екстремни спортове. Имаш река Колорадо за рафтинг, Скалистите планини за катерене и ски, Калифорния за сърфиране, Лейк Плесид за скелетон и бобслей, Уайоминг за езда и делтапланеризъм.

— О, значи си зависима от екстремните спортове — засмя се Майкъл. Той си падаше по адреналина, пристрастяване, формирало другия му живот. — А бънджи?

— Още усещам потните си длани, когато скочих за пръв път.

Майкъл седеше там и попиваше казаното от нея, нейните интереси, нейната усмивка, нейната индивидуалност и започна да разбира защо неговият приятел му я беше представил.

— Откъде познаваш Саймън?

— О, преди няколко години писах статия за Ватикана — отговори К.К.

— Значи си журналистка?

— Бях — отговори тя и замълча. — Проучвах историята на религиите и той много ми помогна. А ти откъде го познаваш?

— С него си помагаме от време на време — надяваше се, че лъжата не се набива прекалено на очи. — Той е мой добър приятел. Един от най-близките.

— И мой — кимна К.К. — Аз никога не излизам на среща с непознат, но Саймън някак си успя да ме убеди.

— Нямах представа колко е неловко приятелите да ти уреждат срещи.

— Карат те да се чувстваш така, сякаш си некадърен сам да се справиш — отговори К.К., напълно съгласна с него. Усмихна се и попита: — Какво работиш?

Майкъл отговори за настоящето, без да намеква нищо за миналото.

— Имам охранителна фирма.

— Лична охрана или обезопасяване с технически средства?

— Второто — засмя се Майкъл. Той мразеше да носи костюми й никога не би могъл да прекара целия ден зад компютъра. — Системи за охрана на дома и бизнеса — мразеше да лъже, но това всъщност не беше лъжа, защото тя попита в сегашно време. — Още ли пишеш?

— Всъщност не ме бива в писането. Консултирам страните в Европейския съюз как да преодоляват културните различия помежду си. Помагам им да се гледат в очите.

— Звучи... вълнуващо — отговори Майкъл с неискрен интерес.

— Сега вече знаеш защо обичам да скачам от мостове с ластици на краката — продължи тя и се усмихна. — Така мога да пътувам много и да работя, когато имам настроение. Освен това ние, европейците, не работим през август.

— Не работите през август? Прекрасно. Когато бях малък, татко, който беше счетоводител, никога не взимаше отпуска.

— Нито пък майка ми — отговори К.К. с лека тъга в гласа.

— Братя и сестри? — попита Майкъл в опит да пресече тъгата й.

— По-малка сестра. Финансов гений при „Голдман Сакс“ в Лондон. А ти?

— Единствено дете, за да имам повече храна. Близки ли сте със сестра ти?

— Колкото е възможно. Тя не спира да хленчи, че иска открие собствена фирма. Все повтаря тази мантра: „На трийсет — трийсет милиона, на четирийсет — триста“.

— Ако някога има нужда от помощ... — Майкъл бръкна в джоба си, извади портфейла и ѝ подаде елегантна визитка със сух отпечатък.

— Стивън Кели? — учуди се К.К., когато прочете визитката.

— Той се занимава с финанси и сме близки. Работи в тази област и ако сестра ти някога има нужда от помощ... Кажи ѝ да каже, че ме познава. Но да не се обажда в понеделник.

К.К. наклони глава.

— Че какво не е наред с понеделниците?

— Обикновено в неделя го разкарвам по игрището за голф и му опразвам джобовете. Има нужда от няколко дни, за да забрави.

— Благодаря — усмихна се К.К., трогната от жеста. Протегна се през масата и хвана Майкъл за ръката.

През следващите седмици К.К. и Майкъл продължиха да се виждат. Редовните им срещи започнаха да стават по-интересни: голф в „Уингед Фут“, вечеря в „Нобу“, тенис във „Форест Хилс“, обед в „Шун Лий Палас“. Майкъл дори успя веднъж да уреди да хвърля срещу нея на стадиона „Янки“ благодарение на връзките на баща си и защото отборът играеше навън. Игрите им винаги бяха сериозни, но изпълнени със смях, шеги и остроумни закачки. Обзалагаха се на какво ли не, включително кой да избере ресторанта. Победите бяха по равно, резултатът в игрите винаги вървеше точка за точка, а изгубилият всякога се успокояваше, повтаряйки с надежда: „Винаги има утре“.

Нарастващата им близост беше различна от всичко, което Майкъл беше изпитвал досега — имаше чувството, че тя му е приятел завинаги. Разговаряха с часове за какво ли не, а друг път просто седяха и мълчаха, просто доволни от присъствието на другия. До нея се чувстваше спокоен, макар да я намираше съблазнително привлекателна. Тя имаше чувство за хумор, което не щадеше и нея самата, сякаш искаше да се накаже за своята хубост. Дори неговите предпазливи кучета я харесваха.

Беше минал почти месец, откакто започнаха да се срещат — един месец, откакто с усилие я би на баскетбол. Все още не бяха

консумирали връзката си. Тя уважаваше чувствата му, сполетялата го загуба. Знаеше, че с някои неща не бива да се прибързва, че интимност се постига само със съзнание, освободено от вина.

Майкъл беше приготвил вечерята, маринованите пържоли вече лежах на грила, на масата имаше свежи цветя, виното беше отворено, за да подиша. Когато К.К. влезе, веднага видя малката кутия на своята чиния. Квадратна, светлосиня с надпис на „Тифани“. Те просто се усмихваха един другиму, докато тя я отваряше. Извади малък сребърен медальон с верижка. На гърба му пишеше: „Винаги има утре“.

Тя го задържа на дланта си, беше я трогнал. Подаръкът беше похубав, отколкото тези за Коледа или рожден ден, защото бе даден безкористно, а не заради ритуала или някакви очаквания — от сърце. Когато вдигна очи, прочете в неговите, че ѝ дарява много повече от сребърен медальон.

Така и не стигнаха до вечерята. Пържолите изгоряха и се превърнаха в черни неузнаваеми парчета.

Майкъл прегърна К.К. Не бързаше, сякаш му беше за пръв път, неговата първа целувка. Беше минало толкова време. Той се изгуби в интимността с нея, главата му се маеше, сърцето биеше. Тя се притискаше силно в него и никой не би могъл да каже къде свършва тя или започва той. Дишането им беше накъсано, двамата се съсредоточиха един върху друг, изгубили представа за времето, като всеки безкористно отлагаше своето удоволствие, за да осигури това на партньора си. Ръцете на Майкъл се плъзгаха нежно по нейната кожа, а тя настръхваше въпреки вътрешната жегата, която и двамата чувстваха. В мига имаше много страст и Майкъл осъзна, че те не правеха секс, а любов.

След това, докато лежах отпуснати в негата от удоволствието, се наслаждаваха на мълчанието, знаейки, че заедно са в безопасност, че нищо не може да ги нарани, докато лежат в обятията си.

На следващия ден звънна телефонът: К.К. трябваше да се връща на работа, командировка до Париж — града на светлината, за да помогне в усмиряването на темперамента и егото на германските, френски и испански представители в съюза, които непрестанно се дърлеха за политика. Щеше да се върне след седмица. Помоли за втора

възможност да опита неговите пържоли, защото копнее за домашно приготвена храна. Майкъл обеща, че ще бъдат мариновани и готови за печене. Сбогуването беше кратко, сякаш отдавна установена практика, защото и двамата предпочитаха да чакат с нетърпение бъдещата среща. Докато я гледаше как потегля от автомобилната алея, Майкъл се усмихваше. Беше намерил нещо, което смяташе за изгубено завинаги.

Сега, докато се беше вторачил в масата за вечеря с неотворената бутилка вино и вазата с цветя, се запита как е могъл да бъде толкова глупав. Бяха минали четири дни, откакто К.К. бе казала, че ще се върне, а не беше звъняла, нито изпратила съобщение. Той от своя страна ѝ беше оставил безброй, но не получи отговор на нито едно.

Чувстваше се като безпомощен глупак, който отваря сърцето и излива душата си с наивната вяра, че толкова бързо и лесно ще намери отново любовта.

Намираще утеха във факта, че беше обичал веднъж и сключил брак, че му е било позволено да изпита нещо истинско, което малцина преживяват. Така изброяваше благословените неща в живота си и заличи Кетрин Колийн Райън от своето сърце.

Потупа Ястреб по главата и се залови да прибира неизползваните чинии от масата, но в същия момент някой почука на вратата и го извади от равновесие. Трите кучета се разляха бясно.

Майкъл пресече всекидневната, извика на кучетата да млъкнат и отвори вратата.

На прага стоеше висок, стегнат мъж в отлична форма, с остър и жив поглед, който не подсказваше годините му, и със съвършено подстригана и сресана прошарена коса. Носеше синьо спортно палто от „Ерменеджилдо Дзения“ и кафеникави панталони с остри като бръсначи ръбове. Всичко в този човек беше точно и прецизно — дори ъгълът, под който беше паркирал своя „Астън Мартин“.

— Здравсти, Майкъл — поздрави Стивън Кели.

— Здравсти, татко — отговори Майкъл изненадан.

— Сам ли си? — попита баща му, надниквайки в къщата.

— Да, може да се каже. Влизай. Какво има?

— Става дума за Саймън.

[1] Авторът намеква за стиха на Р. Бърнс, послужил като мото на романа „За мишките и хората“ на Джон Стайнбек: „И най-добре

скроените мечти на мишките и хората остават често неосъществени“.

— Б.пр. ↑

[2] Измислен от автора художник. — Б.пр. ↑

1

Ураганныят вятър чорлеше косите на Майкъл, дърпаше дрехите му, пляскаше го по бузите. Тялото му беше по корем във въздуха, с разперени ръце и крака, за да контролира падането. Бяха минали пет секунди, откакто напусна безопасността на самолета, а вече бе достигнал смъртоносната скорост при свободно падане — двеста километра в час.

Погледна висотомера на китката си, където числата се сменяха бясно едно след друго, за да провери дали не е достигнал зададената височина от 1200 метра. Макар да притежаваше известен опит в парашутизма, не беше безразсъден. Не искаше да го сполети смъртоносното нараняване, характерно за свободното падане — травма от внезапно намаляване на скоростта. Така някои хора наричаха сблъсъка със земята.

Майкъл дръпна въженцето на парашута, за да отвори раницата, той излетя от нея и го дръпна здраво за сбруята. Парашутът-крило се разстла над него, давайки му възможност да контролира посоката и скоростта на полета, сякаш беше с делтапланер.

Всеки път, щом отвореше парашут, той казваше кратка молитва и се уверяваше, че може лесно да достигне малкия нож за рязане на въжетата, който висеше на сбруята. Макар сам да си сгъваше парашута, се ужасяваше от мисълта, че въжетата на главния може да се оплетат и ще трябва да ги среже, за да освободи място за резервния. Знаеше, че при скокове по-често загиват опитните парашутисти, отколкото новациите.

Хвана въжетата на крилото и се насочи към края на оголената скала. Затворът се издигаше на тераса, която прилягаше повече на Уайомингското плато, отколкото на Акбикуестката планина. Светлините на затвора „Хирон“ бяха единственият признак за цивилизация в радиус от осемдесет километра. Сградата беше впечатляваща, сякаш израснала от земята или по-скоро от самия ад. Нямаше огради, бодлива тел и тел бръснач. Местоположението и

височината предотвратяваха много по-резултатно бягствата. На хиляда метра височина, заобиколени от пустиня, затворниците сами биха предизвикали смъртта, ако се опитат да избягат.

Тънкият сърп на луната и безоблачната нощ бяха оцветили света в синьо и загладили острите ръбове на скалите, които стърчаха в пустинята, превръщайки я в утешителна като морето гледка.

Майкъл кацна леко в далечния край на платото на около шестстотин метра от затвора. Веднага сгъна парашута, свали сбруята с раницата и натика всичко под едно дърво. Свали черната раница, която носеше отпред на гърдите, клекна и я отвори.

Извади отвътре два 9-милиметрови пистолета „Зиг Зауер“, смазани и пъхнати в кобури, и ги закачи за тялото си. Мразеше оръжията и никога не беше използвал такива, докато Саймън не го научи, и дори тогава го вършеше с голяма неохота. Беше станал вещ в това, но само по необходимост, а иначе предпочиташе много повече своя нож. Но тъй като идваше сам в затвор и щеше да се изправи срещу въоръжени пазачи — нямаше друг избор.

Извади от раницата два по-малки пакета — парашути за скачане от ниска височина^[1]. За разлика от онзи, който беше използвал сега, тези бяха малки, отваряха се бързо и се задействаха с ръка.

След това извади три пресовки С-4. В две от тях напъха взривател с дистанционно управление, а третата пъхна в джоба. Отвори страничния джоб на раницата и извади от там малка кутия с електронен заглушител вътре, който щеше да направи безполезна не само радиостанцията, но и мобилните телефони.

Майкъл беше крал произведения на изкуството, диаманти, ключове и златни кутии, но никога не беше правил нещо подобно. Тази нощ се готвеше да открадне своя приятел от смъртната присъда.

Започна да обикаля затвора. Нямаше патрули, нито хора в наблюдателните кули. Само два екипа в северната и източната триетажна кула, които вероятно се интересуваха много повече от футболния мач за световната купа, отколкото от случващото се наоколо.

Той огледа голата ивица земя пред затвора, дълга около стотина метра, и очите му проследиха скалистата повърхност до пропастта. Увери се в липсата на препятствия и че на лунната светлина стените

хвърлят сянка зад гърба му. Ако успеят да оцелеят през десетте секунди, докато тичат, без да бъдат улучени, може би щяха успеят.

Извади една от пресовките С-4 и я зарови в южната основа на затвора, а червената диодна светлинка едва се забелязваше под пръстта.

После заобиколи отзад и с бърз ход измина осемстотинте метра до електростанцията. Воят на генераторите отекваше в стените на затвора. Преносна мрежа и електричество все още бяха чужди думи в този отдалечен край на страната. Разположението на „Хирон“ в пустошта ги принуждаваше да произвеждат енергия с газови генератори. Електричеството се използваше за хранване на минималното осветление, радиостанциите, сателитните телефони и прожекторите на наблюдателните кули, които се пускаха само в случай на опит за бягство. То осигуряваше най-вече удобството на пазачите.

Горивото се съхраняваше в два двайсет хиляди литрови резервоара, които се пълнеха веднъж на два месеца от цистерна, чийто шофьор получаваше тройна надница, за да мине по тесните планински пътища. Плащаха му винаги предварително, защото парите в джоба го държаха съсредоточен, докато караше покрай обгорените останки от камионите на своите предшественици, осеяли долината долу.

Майкъл предпазливо прикрепи малката пресовка С-4 към първия резервоар и провери три пъти дистанционното. Пропълзя до генератора и откри главното електрическо табло. Отвори ключалката на вратата с такава бързина, сякаш използваше ключ. Откри главния шалтер и без никакви колебания го дръпна. Светлините в затвора угаснаха на мига. Майкъл затвори вратите на таблото, заключи го отново и се оттегли в сенките.

Минаха пет минути преди да види лъчите от фенерчетата на пазачите да подскачат по пътеката. Наблюдаваше приближаването на двама от тях със светещи в мрака цигари. Не можеше да ги чува заради воя на работещите още генератори, но видя как отключиха таблото и пуснаха тока.

Майкъл изчака, докато се върнат в затвора, отвори таблото и отново спря тока. Този път двамата пазача крачеха бързо, ядосани, че отново са били прекъснати, и гневът им личеше в походката. Майкъл бързо заобиколи, зае позиция точно срещу вратата, откъдето бяха напуснали затвора, и изчака, докато отново рестартират системата.

Сега ги наблюдаваше как се връщат. Старшият пазач свали халката с ключовете от колана си, отключи вратата и изчезна вътре.

Майкъл се върна отново при генератора и за трети път спря тока, а след това се скри в сенките.

Този път им отне десет минути да дойдат, а ругатните им се чуваха ясно въпреки шума на генераторите. Бяха толкова погълнати от своето раздразнение, че не биха видели Майкъл в мрака.

Куршумите минаха през тях и изличиха гнева от съзнанието им. И двамата пазачи бяха мъртви още преди да рухнат на земята.

Майкъл светкавично прибра пистолета си в кобура, наведе се и взе оръжията им, ключовете и радиостанциите. Свали куртката и шапката на старшия пазач, сложи си ги и пое към затвора.

Пъхна ключа в ключалката на страничната врата на затвора и изведнъж го полазиха студени тръпки. Мразеше затворите повече от всичко на света. За него това беше все едно да си с единия крак в ада. Навремето беше прекарал три години в „Синг Синг“ и още сънуваше кошмари.

Поклати глава, за да прогони черните мисли, и отново се съсредоточи, отвори вратата и влезе в квадратно, подобно на карцер помещение. Въздухът беше пропит с тежка миризма. Вътре имаше само маса и стол срещу нея. Подът беше леко наклонен към средата, където имаше розетка на канал, към която от стола се точеха тъмни петна. Майкъл се вгледа по-внимателно в мебелите. Бяха грубо изработени от дебели късове дърво и по тях се виждаха тъмни петна. Той залитна две крачки назад, когато осъзна, че всъщност са изцапани със смърт. Тежката маса носеше следите от безброй обезглавявания, а електрическият стол... Виждаше следите от изгоряло по подлакътниците и облегалката.

Бързо излезе от ужасяващото помещение и влезе в коридор, който донякъде напомняше на онези в големите затвори, където осъдените на смърт чакаха реда си. Обаче в съзнанието на Майкъл тук целият затвор беше такова място. Този коридор беше направен за онези, чийто ред е дошъл. От малкото, което беше видял от „Хирон“, това може би не беше най-жестокият начин да си отидеш.

Набързо събраните от него разузнавателни сведения говореха за недостиг на средства, което се виждаше от липсата на патрулиращи пазачи. Знаеше, че затворът е на две малки крачки от хаоса и че

отношението на пазачите към техните задължения е пронизано от горчивина и гняв, тъй като към тях се отнасяха само малко по-добре, отколкото към затворниците. Идеята, че някой може да избяга, биха посрещнали със смях, затова бе наясно, че последното, за което биха се замислили, е, че някой ще проникне вътре.

Майкъл закричи бързо надолу по коридора, а ушите му се приспособяваха към звуците и движенията. Сърцето му блъскаше, докато адреналинът се вихреше из вените, но докато обикновено изпитваше удоволствие да пробие мерките за сигурност, сега бе изпълнен с безпокойство и страх, защото нямаше представа в какво състояние е Саймън. Ако беше ранен, щеше да се наложи да го изнесе. Не беше никакъв артефакт, който би могъл да зареже, произведение на изкуството, което можеше да захвърли и открадне друг път.

Майкъл напредна по коридора и погледна през малка правоъгълна шпионка в средата на тежка, здрава дървена врата. Килията беше малка, изпълнена със сенки, а въздухът остро миришеше на човешки изпражнения. Вътре нямаше никого. Продължи надолу по коридора. Имаше десет подобни врати и първите шест килии бяха празни. Стигна до седмата и погледна през малката зарешетена шпионка. Някой седеше на пода с гръб, опрян в стената. Майкъл едва различаваше силуета.

— Саймън? — прошепна той.

Човекът изненадано вдигна глава и предпазливо се обърна. И двамата не продумаха, докато неясната фигура се изправи и тръгна към вратата. Майкъл надникна през шпионката и осъзна, че това не е неговият приятел. Човекът беше по-нисък и раменете му по-тесни. Затова вдигна малкото диодно фенерче и освети килията. Когато мръсната коса беше отметната от лицето, най-сетне видя очите, вторачени в него. В тях се четеше смесица от чувства: страх и гняв, срам и ярост. Обстоятелствата бяха обезцветили смарагдовозеления им цвят.

Сърцето на Майкъл прескочи, съзнанието му се разбърка пред неочакваната гледка на жената пред него. Жената, която чакаше своята екзекуция, жената, която беше прегръщал преди по-малко от две седмици.

Направо изгуби дар слово, докато се взираше в очите на К.К.

Шейсет и три часа по-рано К.К. се взираше в тъмната паст на малък вграден сейф 60 на 60 сантиметра. Тя стоеше в средата на кабинет на последния етаж в Амстердам, а светът около нея бе потънал в среднощен мрак. Помещението беше обзаведено луксозно: маси и кресла „Ханкок и Мур“, антикарни персийски килими, безценни картини от експресионисти, най-модерна електроника.

На главата си носеше малък челник, чийто ярък лъч осветяваше стенния сейф пред нея. В ръка стискаше пожълтяло писмо, затворено в прозрачен ламинат. Беше невъзможно старо, черните му ръкописни букви бяха попили в порите на хартията. Писано на турски, то беше неразбираемо за нея, с изключение на преплетените символи на християнството, юдаизма и исляма, които се виждаха в горния ъгъл.

Тя подаде писмото на Саймън, който бързо го прекара над преносимия скенер, свързан с мобилния му телефон, и изпрати изображението до офиса си в Италия.

К.К. грижливо затвори вратата на сейфа, внимавайки да не задейства алармата, която толкова умело бе изключила преди петнайсет минути. Закачи отново картината над вратата на сейфа и подреди дреболиите и фигурките, които стояха на лавицата под нея.

Обърна се да си върви, когато погледът ѝ падна върху картината, висяща на стената близо до писалището. Казваше се „Страданието“ от Гоеция^[2], шедьовър, създаден през 1762-ра, когато художникът бил на върха на своите сили и скоро след смъртта на жена му. К.К. я познаваше добре, може би по-добре от всяка картина на земята. Беше проучила кой я е притежавал, биографията на художника и психическото му състояние, вида на използваните бои, платното, върху което беше нарисувана. Беше станала специалистка по всички въпроси, свързани с Гоеция, тъй като „Страданието“ беше първото нещо, което бе откраднала и продала на черния пазар.

Главата ѝ се завъртя и тя се вторачи в Саймън.

— Какво? — попита той, забелязвайки нейната загриженост.

— Откраднах тази картина преди десет години — отговори К.К., а очите ѝ се застрелкаха из стаята. — Трябва да изчезваме.

Саймън извади един предварително адресиран и обгербван плик, докато излизаше тичешком от стаята. Пъхна ламинираното писмо вътре, хукна към фоайето и го хвърли в улея за писма^[3].

К.К. го беше настигнала.

— Мислиш ли, че това беше капан?

— Не, в никакъв случай — вторачи се Саймън в нея. — Аз...

Обаче, преди да успее да довърши, вратите на асансьора се отвориха, но лампите вътре бяха изгасени. Трима пазачи изскочиха от него, а в тъмната кабина останаха двама души, които наблюдаваха как Саймън и К.К. се предават. Макар да не можеше да види лицата им, К.К. знаеше много добре кой е по-ниският мъж. Не само очертанията на фигурата му го потвърждаваха, но и чувството на ужас, което познаваше от младежките си години.

Барабас Азем Аугурал, директорът на „Хирон“ седеше в апартамента си на последния етаж на затвора. Жилището от осемдесет квадратни метра и неговото обзавеждане се отличаваха рязко не само от всичко останало в сградата, но и от пустинното царство като цяло.

Стените бяха с ламперия, покрита с произведения на изкуството и огледала. Мебелите бяха елегантни и фини — дълбоки дивани от чортова кожа, кресла с високи облегалки, тапицирани с коприна. Големите прозорци гледаха към пустинния свят, осветените от лунната светлина пясъци и скалите, които стигаха до хоризонта. В стаята беше хладно — чисто предизвикателство към времето, но влажността вече проникваше вътре. Барабас изруга генератора. Ако се беше развалил, щяха да минат седмици, за да го оправят, а той отказваше да приеме нещо по-малко от удобствата, с които бе свикнал.

Минаха десет минути, откакто Джамер и Ханк отидоха да рестартират електростанцията — за трети път тази вечер. Знаеше, че трябваше лично да го направи. В този затвор наред пустинята нямаше нито един човек, който да притежава и грам ум, разбира се, с изключение на него самия.

Беше минал през различните чинове в акбикуестанската армия, стигна до чин полковник с упорита работа, с подкупи и като премахна генерала, който не одобряваше склонността му към жестокост. Барабас се оттегли с пълна пенсия и пълна банкова сметка благодарение на своята новаторска капиталистическа находчивост и способността си да изнудва и притиска хората и страната, която се беше клел да защитава. Беше приел поста директор на „Хирон“ и той му осигуряваше

съвършена база, от която да ръководи различните си предприятия, включително „изчезването“ на хора, част от които не идваха от правосъдната система, в утробите на затворническите килии и накрая в безименните гробове. Барабас освети с фенерчето помещението, намери радиостанцията и натисна комутатора.

— Джамер — изрева той, — ако не пуснеш тока след половин минута, хич не си прави труда да се връщаш!

Зачака отговор, но станцията мълчеше.

— Джамер?

Барабас бързо изпадаше в ярост и вече кипеше. Всеки, който не внимаваше, всеки, който му се изпречваше на пътя, си плащаше. А Джамер щеше да плати най-високата цена. Обаче тогава се сети колко се страхуват хората от него. Знаеха, че не се колебае да пусне куршум в главата на някой подчинен и да изхвърли тялото му в долината. Знаеха и името, което си беше спечелил през войната — човек, готов да заколи невинни за бутилка водка. Джамер беше неговият заместник и щом не отговаряше, значи не можеше да го направи.

Барабас отиде до гардероба и бързо навлече бойната си униформа, като през цялото време не преставаше да ругае двамата пазачи. Грабна пистолета и фенерчето и излезе от апартамента.

Пазачите бяха подмамени да бездействат. Трикратното спиране на тока беше приспало подозрителността им и всички си мислеха, че времето най-сетне е видяло сметката на генератора и претоварените му електрически вериги. Повечето приветстваха настъпилия мрак — така никой нямаше да забележи дрямката им в почти трийсет и девет градусовата жега.

Колективно се ухилиха, когато чуха гневните изблици на Барабас по своите радиостанции. Макар никой да не изказа мнение, защото се страхуваха от наказание, вътрешно се радваха, че може би веднъж и директорът ще трябва да търпи пустинната жега, от която всички страдаха.

Затворниците спяха, без да знаят какво става, тъй като в килиите така или иначе нямаше електричество. Слънцето и луната бяха единственият източник на осветление в затворническите блокове — така както е било от век и половина.

Спирането на електричеството за дълго щеше да е от полза както за пазачите, така и за затворниците. Първо, не им трябваше, второ,

нямаше къде да ходят.

Майкъл пхна ключа на пазача в патрона и отвори вратата на килията, впивайки очи в тези на К.К. Тя го гледаше в отговор, а лицето ѝ беше маска, лишена от чувства. Облечена беше в окъсан гащеризон, очевидно не стандартната затворническа униформа, защото ѝ беше по мярка. Лицето и ръцете ѝ бяха покрити с коричка мръсотия. Съзнанието на Майкъл напълно се обърка, докато гледаше жената, която го бе оставила преди десет дни, без да се обади повече. Обърканото мълчание бързо се превърна в гняв. К.К. беше твърде умна и способна, за да попадне тук по случайност. Майкъл осъзна, че месецът, който прекараха заедно, е бил лъжа, а притворството ѝ надхвърляше всякакви граници.

Внезапно радиостанцията на пазача запука, изригвайки статично електричество и поток думи на непознат език.

К.К. погледна Майкъл и най-накрая наруши мълчанието.

— Каза, че има пробив в сигурността и нещо като „никой не трябва да се измъкне жив, стреляйте без предупреждение“.

Майкъл чу как тихият затвор изведнъж се взриви от суматохата над главите им. Той бързо се съсредоточи отново, отблъсна чувствата си настрана, както и въпроса за езиковите познания на К.К., и тихо попита:

— Къде е Саймън?

— Майкъл? — чу се неговият глас от съседната килия.

Майкъл отключи вратата вляво и я отвори широко.

Саймън стоеше там изпънат в целия си ръст от метър осемдесет и пет, облечен в черна риза и панталони, превърнали се в парцали, които едва се крепяха върху стегнатото му тяло. Определено приличаше повече на войник, отколкото на свещеник. Суровото му лице беше насинено и окървавено, смолисточерната му коса сплътена от пот — така сивите кичури изпъкваха повече. Закоравелите кокалчета на ръцете му бяха ожулени като на човек, който използва ръцете си не само за молитви.

Саймън не продума, докато гледаше Майкъл. Знаеше какво си мисли. Той и К.К. се бяха забъркали заедно в това. Не беше сигурен кой кого е изложил на опасност, но сега не беше моментът да се

обясняват. Майкъл му подхвърли пистолета на единия от пазачите. Саймън издърпа кожуха на затвора назад, извади пълнителя, провери, че всичко работи, и приготви оръжието за стрелба.

— Да вървим.

Докато тримата тичаха по коридора, Майкъл си мислеше как изведнъж бягството от затвора е излязло извън контрол. Ако не мисли бързо, никой няма да оцелее.

Майкъл, Саймън и К.К. се измъкнаха през задната врата и потънаха в нощта. Тогава Майкъл чу отново чуждия глас по преносимата радиостанция. Отвори черната си раница, извади заглушителя на честоти и го закрепил с магнетизираното му гръбче за водния кран встрани от вратата. Натисна бутончето и загледа как малките червени лампички светнаха и започнаха да премигват. След това провери радиостанцията на пазача. От нея се носеше само пукотът на статичното електричество. Малката черна кутия бе заглушила всички радиовръзки.

Бръкна отново в раницата, извади двата парашута за скачане от ниско и даде единия на К.К.

— Знаеш ли как се използва? — попита я той.

— А ти как мислиш? — отговори тя сухо.

— Да или не? — озъби се Майкъл.

— Да.

— Тогава си го сложи.

— Къде отиваме? — попита тя, докато си слагаше сбруята.

Майкъл посочи ръба на пропастта на стотина метра от тях, до която се стигаше през широкото празно пространство пред затвора.

Хвърли втория парашут на Саймън.

— Ти знаеш как.

Саймън вдигна ръка, докато бързо си нахлузваше сбруята.

В този момент той и К.К. осъзнаха, че черната раница на Майкъл, този цилиндър с фокуси, беше празна.

— А ти? — попита К.К., докато прибираще дългата си руса коса под яката на ризата.

— Не се тревожете за мен. Ще се видим долу.

— В никакъв случай — изгледа го гневно Саймън. — Ето, вземи моя. Аз ще намеря начин да стигна долу.

— Казах да не ме мислите. Ще стигна и аз.

После посочи ивицата земя, която трябваше да прекосят.

— По мой знак хуквате с все сили и се хвърляте в пропастта колкото може по-далеч от скалите. Дълбочината е около хиляда метра, много е стръмно. На три хвърлете издърпващите парашути и гледайте да се приземите цели.

— Не можем да пробягаме осемдесет километра в пустинята — каза К.К. през стиснати зъби.

Майкъл я погледна ядосано.

— Нали си падаше по екстремните спортове!

Саймън и К.К. огледаха пустошта пред себе си, извадиха малките издърпващи парашути от раниците и ги стиснаха здраво.

Майкъл вдигна ръка, давайки им знак да почакаят. Погледна часовника си, наблюдавайки как секундите минават, извади от джоба си малкото дистанционно, чиято висока честота му позволяваше да работи въпреки заглушените радиочестоти, и натисна бутона.

Взривовете прогърмяха от далечния край на затвора и бученето им се разнесе в нощта. Саймън и К.К. спринтираха към пропастта. Без да продума, Майкъл се затича в противоположната посока.

Барабас се беше вторачил в отворените празни килии на двамата европейци. Знаеше, че трябваше да зареже ритуалната сутрешна екзекуция и веднага след пристигането им просто да застреля в главите жената и мъжа.

Той се опита да използва радиото си, но от говорителчето се чуваше само пукотът на статично електричество. Не само нямаше осветление и ток, но и преносимите радиостанции не работеха. Цялата електроника беше сдала багажа. Затова бе благодарен за старомодния си пистолет. Никаква електроника — прости, сигурни механични части. Той издърпа назад кожуха на затвора, вкара патрон в патронника и пое през помещението за екзекуции.

За удивление на Барабас изведнъж силен взрив заехтя из помещенията и разпали гнева му десетократно. Без мисъл в главата той профуча покрай своя електрически стол и масата дръвник и се насочи към вратата.

Бяха му платили петдесет хиляди долара, за да уреди смъртта на двамата европейци. Беше ги приел от човек, който играеше ролята на

техен съдия и съдебни заседатели едновременно и му беше платил трийсет хилядарки отгоре над обичайната цена за подобни услуги, за да си осигури неговата деловитост, дискретност и мълчание. Барабас се ползваше с името на безскрупулен човек, който не се страхува от нищо и никога не се проваля. Обаче човекът, съчетаващ в себе си съдията и съдебните заседатели, събуди у него нещо, което никога преди не беше изпитвал — страх. Чувал беше поговорката, че всеки се страхува от нещо. Е, Барабас беше открил какво плаши него. Ако не убие двамата избягали затворници, човекът съдия и съдебни заседатели щеше да се върне, за да убие него.

Барабас изскочи от задната врата и се огледа. Видя черната кутия с мигащите червени светлинки, откъсна я от пожарния кран, хвърли я на земята и я стъпка с крака. Натисна комутатора на радиото си и се усмихна, когато то оживя.

— Има бягство, всички пазачи да стрелят без предупреждение.

Погледна в другия край на двора към своя джип от 1972-ра, неговия джип без всякаква електроника. Скочи вътре и въздъхна с облекчение, когато запали още от първия път. Пусна фаровете и натисна газта докрай, насочвайки се навън от паркинга към предната част на сградата.

К.К. и Саймън тичаха по голата земя пред затвора. Саймън беше бърз, но К.К. не изоставаше. Тя тичаше безмълвно, а ръцете и краката ѝ се движеха толкова бързо, че не се различаваха добре в нощта. Двата бяха обгърнати от мрак, но виждаха синкавите скали пред тях. Стискаха здраво издърпващите парашути в ръка. Саймън не поглеждаше назад към затвора и наблюдателните кули, но знаеше, че всеки миг от там ще полетят куршуми. И макар че може би нямаше да виждат своите спринтиращи цели, беше твърде вероятно група бързо стрелящи пазачи да улучат. Саймън и преди беше обстрелван, но не беше сигурен дали К.К. някога бе изпитвала страха, който те обзема, когато те обсипват с куршуми. Тя беше добра крадла, на нивото на Майкъл. Това, че ги заловиха, не беше по нейна вина. Бяха станали жертва на нещо, което никой от тях не би могъл да предвиди.

Макар че стрелбата можеше да започне всеки момент, положението беше за предпочитане пред това да са още в затвора зад гърбовете им. Сега имаха шанс, който Майкъл им беше осигурил. Саймън се надяваше приятелят му да не жертва себе си, за да оцелеят

те. Надяваше се, че той наистина има начин да се махне от тази забравена от Бога скала.

В затвора настъпи силна суматоха, пазачите крещяха и се препъваха из тъмните коридори, викайки се по име. И тогава, като разпространяваща се мълниеносно зараза, затворниците също се включиха, осъзнавайки, че един от техните е духнал. Те започнаха да крещат, да вият от радост, блъскайки с всичко подръка по стените на своите килии. Все едно че преизподнята неочаквано се беше разтворила, виковете и крясъците прославяха онези, които бяха успели да избегнат неизбежната смърт.

Пазачите не знаеха накъде да поемат. Втурнаха се към кулите, откъдето се вираха в нощта, но нищо не видяха. Вдигнаха карабините си, сякаш бяха зърнали нещо, което завинаги се бе измъкнало от ръцете им.

Саймън и К.К. чуха избухването на суматоката зад стените на затвора. Саймън рискува да стрелне поглед през рамо и зърна силуетите и сенките на пазачите, които се въртяха по укрепленията и зад назъбените стени на кулите с вдигнати пушки. Той се подготви за неизбежния залп и ускори бяг.

Стрелбата започна. Куршумите се удряха и рикошираха в скалистата земя около тях. Саймън чуваше пронизителното свирене на куршумите с метална ризница, които прелитаха над тях. Трясъкът, на карабините ечеше като гръм, докато отекваше в околните планини.

Саймън различи на десет метра пред тях зейналата пропаст. Той се обърна към К.К. и я видя да се съсредоточава и ускорява бяг. Рамо до рамо, те стигнаха до ръба и без колебание и забавяне се гмурнаха право напред, политайки в нощта.

Докато Майкъл летеше към гората, той чу рева от вътрешността на затвора, който звучеше така, сякаш затворниците са на крачка от бунта. Нямаше представа какви са техните престъпления, не знаеше какви хора са, но влизането в „Хирон“ беше сигурна смърт. Убеден беше, че неговите приятели не заслужават да умрат, независимо какво бяха направили. Това не беше място за въздаване на справедливост, а за умиране, място, където нямаше значение дали си виновен или невинен. Надяваше се, че онези, останали зад стените му, ще намерят спасение, макар че това никога не би могло да се случи тук, на тази мъртва скала.

Тича в сенките в продължение на осемстотин метра до мястото, където беше скрил своя парашут. Надяваше се, че дробовете му ще издържат достатъчно дълго, за да успее да стигне до там и обратно до пропастта, без да се пръснат. Ругаеше себе си, ругаеше всичко наоколо. Беше предпазлив човек, но бе решил да не взима още един парашут. Изобщо не му беше минало през ума, че може да се наложи да измъкна двама души, да не говорим, че един от тях ще бъде К.К. Наложил си да се съсредоточи, защото бурята от чувства му пречеше да мисли, съзнанието му се мяташе между любов и омраза, страх и гняв, измама и честност. Нямаше ни най-малка представа защо Саймън и К.К. са тук, нито какво са извършили. Единственото сигурно беше, че иска отговор, всички отговори, ако успеят да се измъкнат живи.

Майкъл стигна до линията на дърветата и бързо откри захвърления парашут. Извади ножа си и отрязва въжетата на основния парашут. След това, без да губи време, навлече сбруята, отправяйки безмълвна молитва резервният да е сгънат както трябва.

Без дори за миг да се поколебае, той хукна обратно към затвора.

Джипът на Барабас изскочи иззад ъгъла, а светлината на фаровете улови мъж, който тичаше с все сили. Не беше някой от затворниците, нито мъжът или жената. Барабас нямаше представа кой е, но беше сигурен, че този човек е отговорен за бягството. Прицели джипа в спринтирация мъж, наведе се навън през страната без врата, насочи пистолета и натисна газта.

Светлината на фаровете привлече вниманието на пазачите. Всички гледаха от зъберите на кулите, видяха как джипът започна да настига беглеца и като автомати вдигнаха пушките си и започнаха да стрелят. Пушечната стрелба заехтя из долината, докато обичащите да стрелят пазачи се радваха на възможността да се поупражняват с жива мишена. Онова, което допреди малко беше скучна вечер без електричество, внезапно се преобрази във вълнуващо забавление и всички се усмихваха и крещяха, докато изстрелваха куршум след куршум.

Сам Барабас се прицели във фигурата на петдесетина метра пред него. Той стисна пистолета по-здраво, като същевременно управляваше, и започна бързо да стреля.

Майкъл изпита страх. Не бе очаквал да се превърне в жива мишена за всички пазачи — петнайсетте мъже стреляха бързо и без

прекъсване. Куршумите са забиваха в земята зад него, докато летеше към пропастта. Ръбът се виждаше отпред, а заострените скали падаха отвесно в мрака. Майкъл тичаше по-бързо от когато и да било в живота си, знаейки, че всички усилия и болки ще се окажат безполезни, ако се провали.

Обаче куршумите започнаха да се забиват все по-близо, вдигайки фонтанчета пръст около него. Щяха да минат най-много още няколко секунди, преди някой от стрелците да извади късмет.

Без да излиза от ритъм, Майкъл бръкна в джоба и извади малкото дистанционно. Вдигна предпазното капаче и натисна червения бутон...

Нощта се пръсна. Огромно огнено кълбо полетя към нощното небе откъм задната страна на затвора. Горивните резервоари, взривени от С-4, разрушиха генераторите. Дори оттук Майкъл усети как горещината от експлозията обгаря въздуха. Стрелбата престана, защото пазачите инстинктивно се бяха хвърлили на земята.

На трийсет метра от него Барабас не се уплаши. Дори не погледна към литналата към небето огнена топка. Като при ястребите вниманието му беше приковано върху плячката и той не отклоняваше поглед от Майкъл. Изстреля пълнителя си, докато ударникът не щракна на празно. Нямаше време да презарежда, затова натисна педала на газта до ламарините. Нямаше резервен пълнител, но това не го плашеше. Десет метра. Оставаха секунди, докато прегази мъжа — този тип, който разруши неговия затвор, освободи европейците и му съсипа живота.

Майкъл чуваше рева на двигателя зад себе си, воят му ставаше все по-пронизителен, докато го приближаваше с неотслабваща бързина. Чуваше хрущенето на пръстта, дрънченето на камъчетата, запратени от гумите в калниците и долната част на каросерията. Не искаше да поглежда назад, не искаше да види смъртта. Подскачащите фарове започнаха да светят по-ярко, докато се плъзгаха по ръба на пропастта само на метри пред него...

Майкъл скочи в нощта и вятърът отново заблъска тялото му. Тъй като нямаше издърпващ парашут, трябваше да се моли резервният да е сгънат както трябва и да се отвори бързо. Докато се хвърляше в мрака, стискаше здраво въженцето.

Барабас видя пропастта прекалено късно. Беше съсредоточил цялото си внимание върху беглеца. Стовари и двата си крака върху

педала на спирачките, залепвайки го за пода. Джипът поднесе наляво, после надясно, но ускорението беше твърде голямо и неминуемо щеше да го завлече в бездната. Той завъртя волана докрай наляво, за да избегне смъртта, но беше твърде късно. Скоростта беше прекалено висока за спирачките, джипът се завъртя и падна странично в пропастта.

Майкъл чу джипа зад него да се обръща в пропастта. Обърна глава и видя как фаровете осветяваха падането, докато се въртяха около оста си. Обърна се и изчака, преди да дръпне въжето, за да не се окаже точно на пътя на тежачката поне тон кола, която все още беше зад него и падаше в същата посока.

Разпери крайниците си колкото можеше повече, за да увеличи площта на своето тяло и да забави падането. Оставаха мигове, докато бъде убит или от падащия върху му джип, или от удара в земята.

Джипът мина край него, завъртайки се бавно като в забавен каданс. Майкъл за миг видя страха на шофьора, който стискаше волана, сякаш това щеше да го спаси от смъртта. Тогава издърпа въжето.

Парашутът изскочи от раницата, вятърът го издърпа нагоре и куполът се отвори, дръпвайки тялото на Майкъл да спре почти на място. Той гледаше как фаровете на джипа се отдалечават и се превръщат в малки точки, когато изведнъж от подножието на скалите изригна огнено кълбо. Секунди по-късно се чу дълбокият тътен на експлозията.

Майкъл се обърна и се зае да насочва парашута през облака дим, издигащ се нагоре и понесен на север в пустинята. Затаи дъх, докато се носеше. Внезапно грейнаха фарове, които осветиха ивица равна земя. Той се спусна и кацна с лекота. К.К. и Саймън стояха до един „Ленд Роувър“.

Висок метър и деветдесет мъж се приближи до Майкъл; докато нощният бриз чорлеше русата му коса.

— Както винаги закъсняваш — каза Пол Буш и го прегърна мечешката.

[1] Става дума за т.нар. бейсърри, идващо от BASE jumping, като В означава за сгради, А — антени, S — сводове на мостове, и Е — земя, т.е. скали. Парашутите са с по-голям обем и се отварят по-бързо,

няма резервен. Използва се и т.нар. wingsuit — екип, който образува ципи около ръцете и краката за забавяне на полета и управление. — Б.пр. ↑

[2] Измислен художник. На средновековен латински думата означава магия. През 1904 г. Алистър Краули, за когото ще стане дума по-късно, редактира „Книгата с магии на цар Соломон“. — Б.пр. ↑

[3] Улеите за писма са използвани някога във високите сгради. На приземните етажи е имало пощенски кутии, опразвани от съответната пощенска служба. — Б.пр. ↑

2

Със своите четирийсет и седем етажа сградата на „Уейк Файненшъл“ беше най-високата в Амстердам. Беше построена през 2007 година и се извисяваше над река Амстел, а от нея се откриваше свободна гледка на запад към Северно море. Тя беше разположена южно от Стария град с неговите извиващи се канали, заради които наричаха Амстердам Северната Венеция. Последните три етажа на стъклената сграда се заемаха от „Пи Ви Груп“. На четирийсет и петия се търгуваше с акции и ценни метали, четирийсет и шестият купуваше и продаваше недвижими имоти, а последният, четирийсет и седми етаж, въртеше незаконна търговия.

Филип Веню беше собственик и контролиреше компанията. Шейсет и две годишният мъж седеше зад огромно писалище от оникс, големите му възлести пръсти гладеха голямо преспание, а очите му бяха впити в потъмняла маслена картина, която висеше на близката стена. Беше на повече от двеста години и изобразяваше болно дете в обятията на своята майка наред множество изключващи се богове, които се сражаваха между осветените от слънцето облаци.

Кабинетът на Веню беше огромен — повече от триста квадратни метра. Мебелите бяха масивни и тежки — телешка и чортова кожа. В помещението бяха оформени няколко района за сядане, имаше още дълга съвещателна маса от черешово дърво, около която можеха да се съберат шестнайсет човека, и огромна камина, която сега през летните месеци почиваше, но през студените холандски зими гореше непрекъснато. Имаше и библиотеки, претоварени с антики, множество византийски скулптури и каменни резби. На стените висяха множество ренесансови и експресионистични картини, а върху ниски пиедестали с канелюри^[1] се издигаха класически гръцки и римски статуи. Макар някои от произведенията на изкуството да бяха закупени от аукционни къщи, други бяха придобити по незаконен начин. По същия начин Веню колекционираше компании — с някои се сдобиваше прозрачно, чрез заплащане, а с други — чрез по-насилствени методи. Каквато и

да беше сделката, той я подготвяше и ръководеше от своя подобен на дворец кабинет, светилището на човека, чието име се ползваше с митична слава.

Веню беше висок над един и деветдесет и имаше размерите и теглото на кечист. Косата му беше почти опадала, а малкото останала бе посивяла още докато беше на трийсет. Лицето му беше едро и разкривено заради белезите и чупения няколко пъти нос — спомен от детството му по улиците, осигурили му образование, което не би могъл да получи нито в Йейл, нито в Харвард или Кеймбридж. На младини беше хубавеляк по един грубоват начин, защото строшеният, малко изкривен нос му придаваше чар, който изкупваше грозотата.

Носеше черен раиран костюм от „Армани“, синя вратовръзка „Ермес“ и черни обувки — швейцарски модел от „Гучи“. Това беше неговата предпочитана бойна униформа за преговори, назначения и уволнения. Беше човек с едничка цел и тя беше той самият. В продължение на повече от двайсет и пет години бе натрупал богатство от над три милиарда долара, и то без ничия помощ. В живота му нямаше място за глупавите изисквания на семейството или любовта, а единствено за стремежа към богатство и власт.

Когато стана на трийсет и осем, Веню основа инвестиционна фирма и започна от нулата. Установи се в Амстердам. Това винаги е било предпочитаното от него място — прекрасен свят, където законите са снизходителни, а моралът хлабав. Обичаше каналите и старата архитектура на тухлените къщи, които се издигаха покрай живописните водни пътища, както и четиристотинте старомодни моста, които ги прекосяваха. Тъй като Амстердам беше сред малкото градове, пощадени от бомбардировките през Втората световна война, Старият град можеше да се съпротивлява на нахлуването на модерния свят.

Веню нае специалисти по търговия с акции, недвижими имоти и финанси и започна да инвестира разумно, купувайки компании заради техните потенциални възможности. Монтира петнайсет монитора на стената близо до писалището си, закачи близо петдесет камери на двата долни етажа, така че да може да следи производителността на всеки служител, докато изображенията им се сменяха пред очите му. Понякога ги зяпаше с часове, наблюдавайки суетнята, неистовото

сключване на сделки и всичко това в негова полза — кошер жени и мъже, които служеха, за да обогатят своя пчелар.

Компаниите, които Веню купуваше, бяха различни: енергийни, текстилни, фармацевтични, развлекателни. Щом веднъж спреше поглед на своята плячка, не се успокояваше, докато не я довърши и не я вкара в своя конгломерат. Притежаваше неповторим стил на преговаряне, който можеше да пречупи волята и на най-трудния продавач. Докато организираната престъпност гледаше да контролира наркотиците и проституцията, той използваше подобна тактика, за да купува и ръководи законни предприятия, подчинявайки хората на своята воля с помощта на страха, заплахите и понякога дори смъртта.

Съмненията се изказваха само шепнешком, а повдигането на обвинения никога не бе стояло на дневен ред. Той пълнеше джобовете на официалните лица с незаконни печалби, подкупи и тревоги. Страхуваха се от него като дявол от тамян и никой не вярваше, че може да бъде спрян. Обаче както винаги става в живота, дори най-хитрата сврака — с двата...

Пазарите се бяха променили, големите печалби се превърнаха в болезнени загуби. Цените на недвижимите имоти паднаха и унищожиха дяловите му участия, придобити с кредити.

Сега, когато насочваше вниманието си към екраните на стената, почти не забелязваше дейност, като се изключи шепата борсови посредници, опитващи се да запазят компанията му, и цял орляк счетоводители, фалшифициращи счетоводните документи, за да създават въображаем свят, който трябваше да държи настрана властите.

Повече от загубата на богатството и властта го тревожеше, че те го бяха намерили. Беше въпрос само на време, за да бъде разкрит пред света такъв, какъвто в действителност беше, и онова, което бе останало от трошливата му империя, да се разпадне около него.

Пред него седеше млад мъж. Рус, със сини очи, който още не беше осъзнал, че всъщност е хубав. Беше израснал в бедност и копнееше да се отплати по някакъв начин на своите родители, които бяха направили толкова големи жертви за неговото образование, за неговия живот. Жан-Пол Дусет. Жан-Пол Дусет завърши Сорбоната, взе магистратурата си в Лондонското училище по икономика и беше първи по успех и на двете места. Бе нает преди две години заради

своята необикновена интелигентност и ненаситна жажда за успех и оттогава работеше осемнайсет часа дневно седем дни седмично за Веню. Използваше апартамента си, само на една пряка от улица „Вристед“, единствено за спане. Хранеше се в офиса и отлагаше живота и женитбата си, за да може да бъде непрекъснато на работа. Той се посвети на Веню и неговите фантазии, защото знаеше, че това ще сложи началото на неговото собствено богатство. И то щеше да му позволи да се отплати на своето семейство, да си създаде стойностен и смислен живот.

Обаче сполуката е дума с много значения, а неговата се бе променила преди половин час. Грешката не беше негова, а на негов подчинен. Бе от такова естество, че не би могла да бъде открита от контролните органи, грешка, която беше поправена лесно и без никакви последици, но въпреки това си оставаше грешка. В очите на човек като Веню нямаше място за грешки, освен ако не са извършени от него самия. Веню дръпна двучасова лекция на Жан-Пол, като по-голямата ѝ част беше посветена на неговата собствена интелигентност, честност и почтеност, спря се изчерпателно на своя собствен гений и колко глупав е светът като цяло.

После поиска оставката на Жан-Пол и написа имейл до останалите служители, че колегата им е напуснал, за да си търси щастието другаде.

След това стана и заобиколи писалището си. Облегна се на него и се вторачи надолу към Жан-Пол, обяснявайки му, че не иска да го нарани, просто не е имал право и на една-единствена грешка. Извисяваше се над него като баща над своя син, втрещен с мълчаливо разочарование в младия мъж.

След това се неподозирана бързина за мъж на шейсет и две грабна преспапието, с едно-единствено движение замахна с него и го стовари в слепоочието на Жан-Пол. Вдигна го отново и го стовари върху носа на младежа, вкарвайки костта в мозъка му. Удряше отново и отново, а кръвта пръскаше из помещението. Жан-Пол се опита да се измъкне, но не успя. Залитна от креслото, а възрастният мъж скочи отгоре му и заблъска младежката глава, докато стана неузнаваема, очите се подуха, а останалото от русата коса потъмня от кръв.

Веню най-накрая спря, отиде до личната си баня и си взе душ. Сложи си чифт ленени панталони, зелено спортно сако и мокасини от

крокодилска кожа. Върна се на писалището си, заобикаляйки отдалече кървавия труп на Жан-Пол, така че да не изцапа чистите си дрехи и обувки. Погледна още веднъж електронното писмо, в което обявяваше оставката на Жан-Пол, и натисна бутона „Изпрати“.

Телефонът на писалището му започна да звъни. Веню натисна бутона за високоговорителя и един глас, смесен с пукота на статично електричество, го поздрави.

— Е? — попита Веню и се облегна удобно.

— Барабас е мъртъв — обяви мъжът.

— Трябва ли да предполагам, че същото не се отнася за двамата му последни затворници?

— Изчезнали са — каза мъжът с тон, сякаш обявяваше смъртта на някого от семейството.

— Ето какво получавам, когато се доверявам на корумпирани затворнически директори! — Веню се опита да потисне гнева си. — Какво пилеене на пари. Е, много ти благодаря.

— Ей, Барабас беше твой човек — възрази мъжът. — Той изпълняваше твоите нареждания, не моите.

— Ако ги бяхме убили тук или ако бяхме оставили полицията да се оправя с това, както предложих...

— Ако бяха убити в Амстердам и полицията успееше да проследи дирите им до теб... ако бяха минали през съдебната система и се беше разчуло какво са откраднали... помисли за това.

— Не смятай, че си безгрешен — подхвърли Веню.

— Както изглежда, трябва да разчиствам все повече и повече след теб — започна другият.

— И ще продължаваш да го правиш, докато не ти кажа да спреш! — изрева Веню, удари с юмрук по писалището и накара другия да млъкне. — И откъде изобщо знаят, че притежаваме писмото? Откъде са узнали, че е в моя кабинет? От всички, които биха могли да научат, че е в кабинета ми... Мамка му, какво става? За бога, момичето и свещеникът, знаеш какви чувства изпитвам.

Мъжът от другата страна на линията запази мълчание, но се чуваше дишането му.

Веню замълча малко, за да се успокои.

— Като стана дума за разчистване, знай, че си на няколко хиляди километра от тук, но трябва да изпратиш някого в кабинета ми за тази

цел.

Той погледна към Жан-Пол, който лежеше на пода в локва от собствената си кръв.

— А сега би ли ми казал къде са избягали, къде отиват?

— А ти къде мислиш? Връщат се тук.

— Мислех, че писмото не е у тях.

— Какво значение има — повиши тон мъжът. — Имаме копие. Смятах, че не ти пука, ако са го взели.

— Това беше, докато мислех, че няма да оцелеят в затвора. Преди да ми дойде наум, че ще се опитат да ни изпреварят.

— Лично проверих и двамата, писмото не беше у тях.

— Глупости, по-умни са от теб.

— По-умни? — гласът на мъжа беше пропит с гняв.

— Да, по-умни. То е у тях и ще го използват. — Веню усети как гневът го обзема и стисна здраво преспапието. — Какво, по дяволите, правиш? Дадох ти копие от писмото преди две седмици! Каза, че няма да има затруднения, че можеш да проникнеш и на двете места незабелязано и да вземеш това, което искам, без бавене?

— С подобни неща не може да се прибързва. Трябва време.

— Вече не разполагаш с лукса време. Трябва да откраднеш картата, преди те да са го направили.

— Успокой се, имам план.

— И какъв е той?

— Ами... не — каза мъжът, опитвайки се да контролира разговора. — Просто ми се довери.

Веню погледна към екраните над бюрото и изображенията на празни пространства и рухващи империи. Запита се как така всичко му се изплъзва.

— Не ме интересува какво ще правиш. Не ми пука кой ще умре или ще живее. Убий свещеника, убий и момичето, ако се налага, не ми пука. Трябва ми картата. Светът ми се разпада, а ако той рухне, ще повлече и твоя.

[1] Вертикални жлебове. — Б.пр. ↑

3

Рейнджроувърът се носеше по коловозите на жалкото подобие на път, което пресичаше нощната Акбикуестка пустиня. Пол Буш вдигна осемдесет, защото изгаряше от нетърпение да се махне от този безлюден край на света колкото може по-бързо. Беше благодарен на луксозното окачване на този модел, което омекотяваше сблъсъците с изобилните дупки. Шофьорската седалка трудно побираше Буш с неговите над метър и деветдесет и сто килограма тегло. Приличаше на голяма руса мечка или на човек, който е по на място върху сърфа си в Хавай, отколкото зад волана на джип, откарващ двама бегълци от затвора и техния освободител от тази източна пустинна държава. През изтеклата година и половина беше влязъл във форма, тичаше по осем километра и се гордееше, че отново може да вдигне от лежанката тежест, равна на собственото му тегло. Радваше се на честите похвали на жена си, Джини, по повод подобряването на външния му вид. Тя твърдеше, че той отново изглежда като някогашния новобранец в полицията, макар на него да му минаваше през ума, че с ласкателствата го подкупва за трето дете.

Пол обичаше да казва, че държи бар във Валхала, а жена му, че е ресторантьор или най-малкото собственик. Беше се пенсионира след двайсет години служба в полицията на Байрам Хилс и бе доволен да налива напитки и да управлява заведението, което разви в процъфтяващ бизнес. Онова, което някога беше скромна гостилница, се превърна в модно заведение, местата за което се резервираха седмица по-рано. В бара нямаше нужда от резервации и той винаги беше пълен с ергени, които се оглеждаха за следващата си бройка.

Въпреки че ресторантът им осигуряваше приличен живот, Пол продължаваше всяка седмица да играе тото, прибирайки сигурния късметлийски фиш в задния си джоб, макар да бе скрил една безценна рубинена огърлица на дъното на чекмеджето с чорапите. Руският сувенир от едно опасно за живота геройство с Майкъл можеше да се продаде за малко богатство, но Буш реши засега да го остави под чифт

сини карирани чорапи. Той беше открил, че очакването на желанията понякога е по-хубаво от тяхното осъществяване. Животът е много по-хубав, когато разполагаш с онова, което ти трябва, но имаш и мечти за още недостъпни неща. Това поддържаше тръпката у него и желанието му за живот.

Буш беше доволен човек, макар че все още му липсваха дните в полицията, когато разкриваше престъпления, бореше се със злото и вкарваше в пандиза арогантните задници, които си мислеха, че са над всичко. Неговият начин на мислене — „законът си е закон“, някога го бе сблъскал с Майкъл. Той беше надзорник на неговото условно освобождаване и задачата му бе да се погрижи младият мъж да си остане поправен, законопослушен гражданин. Обаче самопожертвувателните действия на Майкъл в полза на другите го накараха да осъзнае, че понякога законите трябва да се нарушават в името на по-висша цел.

Майкъл беше неговият най-добър приятел или по-скоро като по-малък брат. И подобно на повечето по-малки братя, винаги намираще начин да се забърка в неприятности — първо се замесваше, после се оправяше и Пол често беше до него, за да го измъкне. И ето че отново взеше Майкъл далеч от неприятностите, като днес единствената разлика беше, че има замесено и момиче.

Когато погледна към задната част на рейнджроувъра, още не беше схванал, че К.К. е била в един затвор със Саймън. Това беше изненада за него и за Майкъл. Беше я виждал два пъти в Ню Йорк. Реши, че е родена за Майкъл: красива, умна, с хапливо чувство за хумор. Искрено се радваше, че приятелят му се среща с някого, но никога не си бе представял, че жената ще излезе такава.

Така че Буш изобщо не се радваше, докато гледаше как Майкъл и К.К. спорят и се карат като женена от години двойка. Наблюдаваше ги как си разменят язвителни забележки и обвинения, критики и самодоволни изблици. Той вече изобщо не се съмняваше, че двамата страшно си подхождат.

— Добре ли си? — попита Майкъл, като видя синините и ожулванията на ръката ѝ.

— Да — отговори тя, макар да личеше, че не е. Беше бита, лицето ѝ бе зацапано, а под носа ѝ се виждаше малко засъхнала кръв.

— Има ли нещо, което си пропуснала да ми кажеш? — попита Майкъл с нотка на снизхождение в гласа.

— Какво? — озъби се К.К., извърна глава и се загледа през прозореца.

Майкъл замълча и се опита да се успокои, да прочисти вените си от адреналина, който все още караше сърцето и мислите му да се надбягват, сдържайки се отчаяно да не избухне. Продължаваше да гледа тила ѝ — русата ѝ коса беше мръсна и чорлава от вятъра. Той протегна примирително ръка, но щом тя наближи рамото ѝ...

— Какво? — изръмжа К.К., все още с лице към прозореца, защото изглежда беше усетила приближаващата се ръка.

Майкъл я отдръпна.

— Какво искаш да кажа? — обърна се К.К. към него.

Той най-накрая избухна.

— Консултантка, а?

— Виж... — започна тя.

— Ти не работиш за Европейския съюз — сега Майкъл се обърна към Саймън, гневът му нарастваше с всяка изминала минута. — А ти... приятели като теб... как можа да ни свържеш, без да ми кажеш нещо?

К.К. също погледна Саймън и повиши тон, притискайки го от другата страна:

— Как така и на мен не каза?

Саймън седеше на пътническата седалка, а въпросите са забиваха в двете му уши. Той обаче не отместваше поглед от осветените от фаровете коловози и мълчеше, отказвайки да се намеси в битката.

— Как така Саймън не ти е казал какво?

К.К. се обърна към Майкъл, а зелените ѝ очи блестяха ярко.

— Не ми ги пробутвай тия. Човек, който се занимава с алармени системи, има познанията и нужната екипировка, за да скочи с парашут, да проникне в затвор, да го взриви и да избяга с двама от затворниците? Причината Саймън да те познава, е същата, заради която познава мен.

Тя насочи вниманието си отново към Саймън.

— Е, смяташ ли, че беше добра идея да ни сводничиш?

Саймън погледна към Буш, който не можеше да му помогне с нищо друго, освен да му кимне съчувствено, докато стискаше волана.

— Добре — успокои се най-сетне К.К. — Аз не работя за ЕС, но и ти не работиш за охранителната фирма.

— Всъщност я притежавам — отговори Майкъл извинително. — Законна фирма за охрана, с която изкарвам добри, законни пари.

— Живей, с каквито искаш заблуди — вдигна К.К. ръце и отново се загледа през прозореца.

Джипът мина през порта в ръждива ограда от бодлива тел и излезе на летищна писта. Нямаше нито диспечерска кула, нито терминал. Фаровете на колата, които бяха единственият източник на светлина наоколо, попаднаха върху група от пет частни самолета в далечния край на летището, заобиколени от осмина въоръжени мъже. Бяха облечени в светлокафяви панталони и ризи и всеки стискаше пушка, насочена към скъпото возило. Буш светна с фаровете предварително уговорения сигнал и мъжете се отпуснаха.

Той приближи луксозния джип до пазачите, които отвориха и четирите врати. Буш слезе от колата, кимна и подаде на водача им пачка банкноти. Майкъл, К.К. и Саймън също слязоха от автомобила и последваха Буш, който закрачи към най-големия самолет на пистата и пое по спуснатата стълбичка.

Очите на К.К. се ококориха, когато видя частния „Боинг“. Тя се обърна към Майкъл с вдигнати вежди.

— Тая охранителна фирма трябва да е страхотна.

Самолетът се издигна в пълното със звезди небе и пое на запад към Рим, а пътниците изпитаха облекчение, че оставят пустинята зад гърба си. Бизнес джетът на „Боинг“ беше последна дума на техниката и можеше да развива близо деветстотин километра в час с таван на полета дванайсет хиляди метра. Самолетът наистина можеше да стигне до всяка точка на земното кълбо. Освен широки седалки за пътниците, предлагаше напълно оборудван офис, салон и всекидневна.

Саймън седеше пред махагонова съвещателна маса, която би била по-подходяща за някоя конферентна зала на Уолстрийт, а пред него стоеше отворена аптечка за първа помощ. В момента се опитваше да вдене медицински конец в иглата. Майкъл и Буш, седнали в големите кожени кресла, бяха извадили сандвичи и бутилки с вода. И десетте седалки бяха оборудвани с индивидуални телефони, медийни центрове и подложки. К.К. седеше насреща им и поглъщаше първата си храна от три дни.

Майкъл беше щастлив, че се намира отново в самолета. Макар и да не беше негов, го чувстваше като свой дом. Тук беше на сигурно място, в безопасност в чистото среднощно небе.

— Наредих на пилота да вземе курс към Рим, за да те върнем там — съобщи той на Саймън.

Приятелят му го изгледа въпросително.

— Добре, ако не в Рим, то къде?

— Истанбул — отговори Саймън, докато зашиваше раната на ръката си. — Трябва да посетя консулството на Ватикана.

— Истанбул... — повтори Майкъл и думата увисна във въздуха.

Той и Буш си размениха тревожни погледи.

— Хубав град — отбеляза съвсем сериозно Саймън.

— Добре — най-накрая отстъпи Майкъл с усмивка. — Няма значение дали Рим или Истанбул, трябва да спрем в Азербайджан, за да презаредим.

— Азербайджан? — повтори сега Буш със загрижен тон.

— Освен ако не предпочиташ Техеран. Но не мисля, че там ще те посрещнат толкова дружелюбно.

Сега Майкъл се обърна към К.К., която не беше продумала, докато омиташе двата сандвича и бутилката вода: — Да ти донеса ли още нещо за ядене?

— Самолет, който струва трийсет и пет милиона долара — подхвърли тя повече като обвинение, отколкото като заключение. Лицето ѝ бе покрито с размазана мръсотия, а сплъстената коса висеше край лицето.

— Не е това, което си мислиш — предупреди я Майкъл.

— Добре де — кимна тя. — Как, по дяволите, успя да ни намериш?

— Можеш да благодариш на баща ми, който впрочем е собственик на всичко това — махна Майкъл с ръка, включвайки не само самолета, но и храната. — Звъннаха му от Ватикана, били получили информация, че държат Саймън в „Хирон“.

Майкъл замълча, докато местеше очи между свещеника и К.К.

— Някаква представа кой може да е бил анонимният информатор и защо се е обадил на баща ми?

— Не — отговори Саймън кратко, без да си направи труда да отмести поглед от широкия срез на дясната си подмишница, който шиеше в момента.

К.К. изгледа Майкъл с дълъг твърд поглед, но нищо не каза.

Той не искаше да я притиска да разкрива нещо, което не желае. Понякога е нужно търпение, за да получиш търсените отговори.

— Във всеки случай получил снимки на Саймън с белезници, некролог и груб план на затвора. Изтеглихме няколко сателитни снимки на района и толкова.

— Баща ти богат ли е? — попита К.К.

— Да, би могло да се каже. Богат с главно Б — намеси се Буш с въпросително повдигнати вежди.

— Нещата не стоят така, както си мислиш — защити се Майкъл. — Не съм от децата със сребърна лъжичка в пелените.

К.К. имаше объркан вид.

— Каза ми, че баща ти бил счетоводител и бил починал преди няколко години. Спомням си много добре, спомена изрично, че си

израснал в обикновено семейство от средната класа. Не каза нищо за това.

— Историята е дълга. Всъщност ти разказах съкратения вариант. Бил съм осиновен — отстъпи Майкъл. — Когато осиновителите ми починаха, се срещнах с мъжа, който ме беше изоставил. През последната година постепенно се сближихме. Позволи ми да взема назаем тази играчка, всъщност настоя.

— Защо ли си мисля, че зад тази история се крие нещо повече — замислено отбеляза К.К., докато оглеждаше вътрешността на кабината.

— Да — кимна Майкъл, — зад всяка история винаги се крие нещо повече, но съм сигурен, че знаеш това не по-зле от мен.

К.К. го погледна в очите, докато сменяше темата.

— Предполагам, че мога да се изкъпя.

— Разбира се.

— Може ли да използвам сателитния телефон, за да звънна на сестра ми?

— Естествено. Отиди в спалнята, за да не те смущаваме.

Майкъл стана и я поведе през всекидневната, след това покрай кухнята и накрая стигнаха до главната спалня. Макар да беше малка, вътре имаше легло за двама, а обзавеждането беше като в някогашните странноприемници в Нова Англия: бели дантелени пердета, същата покривка на леглото, дъбови мебели. В стената имаше малка врата, зад която беше банята.

— Налягането на водата не е особено силно — обясни той. — В раницата ми има резервни дрехи, вземи каквото ти потрябва.

К.К. не каза нищо, докато се оглеждаше, очевидно несвикнала с подобно богатство и удобства.

— Да не забравиш да набереш кода на страната — подсети я Майкъл, като посочи телефона на стената до леглото.

— Благодаря — кимна тя.

Времето се влачеше в мълчание. Останали сами за пръв път от бягството насам, те се гледаха със същото неудобство, както когато се запознаха. Никой не продума, докато полагаха усилия лицата им да останат безстрастни. Майкъл се люшкаше между подтика да я сграбчи и притисне силно или да я раздрусва за това, че го беше забъркала в подобна история и излъгала. Бяха стигнали до такава степен на

интимност, до такава близост, а сега всичко това сякаш бе унищожено от приливната вълна на измамата, превръщайки ги в непознати.

Без да каже дума, К.К. влезе в банята и затвори вратата.

Майкъл се обърна, мина обратно през самолета и седна на съвещателната маса срещу Саймън.

— Тя е крадла... Ти ме забърка с крадла.

— Много е добра в занаята — отбеляза Саймън, докато завършваше шева си.

Това изявление донякъде засегна професионалната гордост на неговия приятел.

— Познавам я от години — продължи Саймън. — Майкъл, трябва да знаеш, че е много добър човек. Винаги е на разположение за другите и е преживяла доста мъка. Сама е на този свят. Трябва поне веднъж да обърне внимание на себе си, затова ти я изпратих. Приличате си повече, отколкото си мислиш.

— Какво? — поклати глава Майкъл. — Та това е смешно.

Намеси се и Буш:

— Сега си ядосан.

— Много си прав, ядосан съм.

— Ядосан си, защото не ти е казала, че е крадла. Ядосан си, защото е скрила разни неща от теб. Така, както и ти криеше от Мери, докато беше жива — наведе глава Буш, докато го кастреше. — Ти не каза на жена си как си изкарваш прехраната, преди да се ожените. Освен това, докато с К.К. карахте този прекрасен месец заедно, ти кога й спомена, че някога си бил или може би ще е по-точно да кажа, че и сега си крадец? Ти си просто ядосан на себе си — изсмя се Буш.

Майкъл се обърна към Саймън, който кимна в знак на съгласие.

— И това ми било приятели.

— О, стига си се сърдил на целия свят — усмихна се Буш и го мушна в ребрата. — Нима ще позволиш на такава дреболия да ти попречи?

— Какво?

Майкъл се опита да прикрие нервния си кикот. Буш беше нещо подобно на морален барометър и го познаваше много по-добре, отколкото той себе си. Когато му беше надзорник, проникна в сърцето и в главата му и досега си беше там. Бяха си изградили съвсем братски отношения. Можеха да си вадят взаимно душата и само пет минути по-

късно да се смеят на случилото се пред чаша бира. Колкото и да се ядосваше Майкъл, знаеше, че казаното от Буш е вярно.

— Майкъл, тя е твое женско копие — изкиска се неговият приятел. — Тебе просто те е страх да погледнеш истината в очите.

К.К. седеше на ръба на леглото в апартамента в задната част на самолета с бяла хавлиена кърпа, завита около тялото. Макар Майкъл да беше прав за налягането, нямаше значение, защото топлата вода отми и последните частици от кошмара, от който се беше измъкнала преди малко.

— Ало — обади се женски глас.

К.К. притисна слушалката плътно до ухото си, за да чува по-добре наскрещените съсък на самолетните двигатели.

— Синди? Аз съм.

— К.К.? — гласът на Синди се пречупи от възмущение. — Добре ли си? Ужасно се разтревожих.

— Добре съм — отговори тя и погледна към огледалото на стената, в което умореното ѝ отражение я опровергаваше.

— Къде си?

— В самолет.

— Това не е отговор.

— На път за Истанбул.

— Истанбул? — настъпи мълчание. — Как излезе от затвора?

— Откъде знаеш? — попита К.К. объркана и се изправи.

— Ще се видим там. Никога не съм ходила в Истанбул. Можем да идем на пазар — предложи Синди.

— На пазар? — К.К. напълно се смая. — Не, след няколко дни се прибирам в Лондон.

— Защо ти трябва да ходиш в Истанбул? Кажете ми какво става. С онзи тип ли си?

— Майкъл?

— Да не би да има и друг? Майкъл, разбира се — озъби се Синди.

— Аз съм в самолета на баща му — обясни К.К., докато отново оглеждаше помещението, опитвайки се да свикне с луксозната обстановка.

— Има частен самолет? — удиви се Синди, после обаче тонът ѝ стана по-рязък. — К.К., радвам се, че си добре, но трябва да

поговорим.

— Добре съм, ще говорим, когато се върна.

— Не, не можем да отлагаме. За бога, та ти беше в затвора някъде на края на света.

— Откъде разбра? — попита К.К. настоятелно.

— Ще ти кажа, когато се видим в Истанбул — гласът на Синди беше изпълнен с високомерна любезност. — Тогава ще можеш да ми обясниш и какво става.

— Не отивай в Истанбул — отговори К.К. и започна да се ядосва.

— К.К., знаеш ли какво? Ти не си ми майка и не можеш да ми говориш по този начин.

— Знаеш ли какво, Синди? — едва се сдържаше К.К. Сестра ѝ най-добре знаеше как да ѝ вдигне кръвното. — А пък аз ще ти се обадя, когато се върна — и затвори телефона.

Майкъл най-сетне се беше успокоил. Седеше в коженото кресло срещу Буш и Саймън и отпиваше от кутийката кока-кола, като гледаше през илюминатора откъм левия борд. Звездите обсипваха небесния свод, докато придружаваха на запад залязващата луна.

Надяваше се да поспи малко. До Истанбул имаше повече от три хиляди и триста километра път и като се добави кацането в Азербайджан за зареждане, осемчасовият полет щеше да ги стовари в Турция точно когато онази част на света започва да се събужда. Обаче не можеше да заспи, докато не получи отговор на някои въпроси.

Затова най-накрая се обърна към Саймън:

— Няма ли най-накрая да ми кажеш какво откраднахте?

— Писмо — отговори Саймън и затвори кутията за първа помощ.

— Значи пощенската полиция ви е осъдила на смърт, а? — извикоти се Буш, докато отиваше към кухнята, а главата му почти опираше в тавана. — На кого ги пробутваш?

Саймън не му обърна внимание.

— Става дума за много старо писмо.

— И в него пише... — провикна се Буш.

Саймън и преди беше изпадал в подобно положение с Майкъл. Нужно му беше малко време, за да се съсредоточи.

— В писмото се говори за местонахождението на морска карта отпреди петстотин години, която се смята за изгубена.

— Искаш да кажеш карта със съкровище — провикна се театрално Буш. — Шегуваш се, нали?

— Нищо подобно — поклати глава Саймън, опитвайки се да скрие раздразнението си. — Картата е много подробна, грижливо нарисувана върху животинска кожа.

Майкъл попита неохотно.

— И тази карта води къде?

— Планина някъде в Азия.

— Разбира се, всички морски карти водят в някоя планина — подхвърли Буш от кухнята.

— Дали искам да зная какво има на картата? — попита Майкъл.

— Не ти трябва — отговори Саймън и двамата впиха погледи един в друг.

— Като оставим глупостите настрана, вие свихте писмото, нали? — попита Буш делово, когато се върна с храна и бира на поднос.

— Получиха се усложнения — тихо отговори Саймън.

Буш поклати глава и отхапа от един сандвич.

— Струва ми се, че винаги има изненади — отбеляза той философски.

— Сякаш са ни следили и са искали да го откраднем.

— Точно така, и после те осъждат на смърт заради това — засмя се Буш отново.

— Коя беше нещастната ви жертва? — полюбопитства Майкъл.

— Филип Веню, богатият бизнесмен, който кара хората да изчезват само с едно телефонно обаждане.

Майкъл се усмихна.

— Не е знаел, че имаш приятели, които само с едно телефонно обаждане могат да те намерят.

— И какво се случи? — попита Буш, докато с отварачката сваляше капачките на три бутилки „Хайнекен“.

— С една дума, аз и К.К. влязохме, взехме писмото, но преди да успеем да стигнем до партера... — Саймън замълча. — Да са живи и здрави пощенските улеи във високите сгради. Пъхнах го в пощенски плик и го адресирах до себе си в Рим, преди да ни заловят.

— Нищо лично, Саймън, но ви заловиха — напомни му Майкъл.

— Точно в това е проблемът. К.К. е наистина добра в онова, което върши, и никога досега не е залавяна. Точно това я разтревожи

толкова. Майкъл, причината не си ти, а мисълта, че едва не ни убиха. Тя смята, че са ни заложили капан.

— А бяха ли?

— Не знам.

— Обаче писмото е у теб. Това е добре — каза Майкъл.

— Да, освен това го сканирах. Дадох го да се превежда. Макар да беше на Веню, той без съмнение е направил копия. Затова знае къде е картата и мога да ви гарантирам, че ще изпрати някого за нея.

— За да я открадне? — попита Майкъл.

Саймън кимна.

— Затова ни изпрати в „Хирон“. За да може да стигне първи до картата — Саймън отпи от бирата, след това се облегна удобно. — Ние трябва да я задигнем преди тях.

— Какво искаш да кажеш с „ние“? — попита Буш и погледна Майкъл.

— Успокой се — махна му той с ръка, после се обърна отново към свещеника. — И какво възнамерявате да правите?

— Ще открадна картата и ще я унищожа.

Майкъл се вторачи в него и очите им сякаш започнаха безмълвен разговор.

— Майкъл — обади се Буш, — дори и не си помисляй.

— Знаеш, че не мога да ти помогна — заговори най-накрая Майкъл. — Пол е прав.

— Майкъл, аз не те моля за помощ — усмихна се Саймън и вдигна бирата си за тост. — Ти отново ми спаси живота... Не бих те молил или набърквал в закононарушение заради това.

— Обаче така или иначе ще отидеш да я откраднеш, нали? — зададе риторичен въпрос Майкъл.

Саймън кимна мълчаливо. Майкъл разбираше неговата решителност. Той беше неумолим и не можеше да бъде спрян от врагове, от полицията или от затвора.

— Какво има на картата? — попита Майкъл.

Саймън отговори тихо:

— Както казах преди малко, не ти трябва да знаеш.

— Добре, а къде е?

— В Истанбул. Много красив град.

Буш го изглежда гневно.

— Това не ми харесва.

Майкъл се обърна към него и му се усмихна успокоително.

— Просто го оставяме.

— Всъщност трябва да ни оставите и двамата.

Майкъл се обърна и видя К.К. отново чиста, косата ѝ пак блестеше, а лицето ѝ изглеждаше толкова меко, колкото го помнеше. Стоеше на прага, а самоувереността ѝ я правеше да изглежда повисока, отколкото беше в действителност. Носеше тъмносиньо долнище на анцуг и бяла оксфордска риза — и двете ѝ стояха подобре, отколкото на Майкъл. Първоначалният му гняв беше изчезнал и сега той се вторачи в нея, а всички мисли за това, че го беше измамила и поставила в такова опасно положение, се изпариха. Единственото, за което можеше да мисли, беше какво изпитваше към нея преди десет дни. Тя отново беше такава, каквато бе на първата им среща: невинна и удивителна.

— Какво искаш да кажеш с „ние“? — попита Буш, защото видя, че Майкъл е потънал в мисли.

— Нали не смяташ, че Саймън ще свърши това сам?

Майкъл отново се върна в действителността и я изгледа гневно.

— В никакъв случай. Ти не можеш да участваш в това.

— Няма защо да се чувстваш заплашен — отговори К.К. делово.

— Заплашен? — попита обидено той.

— Чувстваш се заплашен, защото съм по-добра от теб.

— Какво? — не успя да се сдържи Майкъл и се засмя.

— Не съм аз този, който беше заловен с ръка в буркана със сладко и трябваше да бъде спасяван от изпълнението на смъртна присъда в пет сутринта. Съжалявам, но не мога да позволя ти да...

— Не можеш да ми казваш какво да правя и какво не — озъби се К.К.

Той повиши тон:

— Ти си на моя самолет.

— О, сега пък бил твоят самолет. Нали уж беше на татко ти?

Майкъл си наложи да не избухва. Той се обърна към Буш, но неговата усмивка само влоши нещата.

— Майкъл, независимо дали ти харесва или не, аз ще открадна тази карта — заяви К.К.

Кетрин Колийн Райън беше на петнайсет, когато открадна за пръв път. Мъжът беше на четирийсет и няколко, ерген, и живееше на Трафалгар Скуеър в Лондон. Беше го виждала пет дена подред да седи на едно и също място в покрития безистен и да точи лиги по младите момичета, които влизаха и излизаха.

Животът ѝ се промени един четвъртък следобед. Бе дошла в безистена „Уисъл Даун“ с две приятелки — Линдзи и Бони. Купиха си по една сода и се отправиха към помещението с автоматите за пинбол, за да флиртуват с момчетата там, когато мъжът заговори Бони. К.К. вече беше свикнала с мъжките погледи. Височината и външният ѝ вид внушаваха, че е по-скоро осемнайсет или двайсетгодишна, а не на шестнайсет. Обаче Бони изглеждаше точно на годините си — невинна и чиста с късата си черна коса и луничките по лицето, затова когато видя, че мъжът се опитва да я сваля, К.К. се разгневи. Дръпна Бони настрана и я попита какви ги върши, но тя ѝ се тросна да си гледа работата. К.К. и Линдзи я видяха да сяда с мъжа в едно от сепаретата и си тръгнаха гневни, оставяйки я на глупавото ѝ упорство.

Двете прекараха следобеда в обичайните, за подрастващите занимания: флирт, смях и отдаване на мига. Когато стана пет и половина, установиха, че Бони си е тръгнала без тях, и те също поеха всяка за дома си.

К.К. се прибра в малкия апартамент в Кентшир и още щом влезе, в носа я удари миризмата на овнешка яхния. Деветгодишната ѝ сестра Синди седеше на кревата и си пиеше домашното, а чинията с вечерята я чакаше до нея. Двете момичета отрано бяха свикнали да се оправят сами. Тяхната майка, Дженифър Райън, работеше нощна смяна в една фирма за почистване, за която метеше и миеше подове, чистеше тоалетни. През деня работеше като шивачка в местното химическо чистене долу на Пикадили Съркъс. Откакто К.К. се помнеше, тя имаше поне две работни места, жертвайки и дни, и нощи, за да може да

издържа двете момичета. Правеше го сама, защото баща им беше починал преди девет години.

Това беше един от първите спомени на К.К. Не като размазаните, някак ускорени спомени от времето, когато и тя беше дете. Това бе един от онези първи спомени, в които всичко се вижда ясно: цветовете, миризмите и особено чувствата. Зимният вятър виеше над скованата от студа земя на гробището „Св. Томас“ в Шрузбъри, Англия, снежинките деряха като стъкло, щом паднеха върху кожата ѝ. Тя стоеше стиснала дясната ръка на майка си, а Синди се държеше за лявата. К.К. беше на седем. Онова, което си спомняше най-ярко, бяха чувствата или поточно липсата на такива. Бяха ѝ казали, че погребението е нещо тъжно, то е време да кажеш сбогом на любимия човек, но когато К.К. погледна нагоре към своята майка, не видя сълзи, нито скръб. И макар да беше малка, разбра, че нещо не е наред.

Беше виждала този мъж само през дебело два и половина сантиметра стъкло по времето, когато майка ѝ го посещаваше в затвора. Това се случваше рядко и между посещенията им минаваше дълго време. Той дори не беше виждал Синди, която беше плод на съпругеско свиждане.

Умрял беше два часа след като избягал от затвора. Превърнат в мишена на национално издирване, успял да мине само километър и нещо, преди да бъде убит. Не беше застрелян от полицаите, детективите или затворническите пазачи, а от Мики Франк, мъжа, с когото беше избягал, съкилийника му в затвора „Хаит“. Скарали се и баща ѝ загубил, защото другият забил сгъваем нож в корема му, а след това го полял с бензин и го запалил. Беше жертва на съдбата, както се изрази майката на К.К., получил бе кармическо възмездие за болката, която им беше причинил.

С минаването на годините майката на К.К. обясни, че е имала нужда да види мъжа си погребан. Искала да бъде сигурна, че е мъртъв и заровен под метър и осемдесет пълна с червеи пръст. Тогава К.К. видя такава горчива омраза, толкова гняв в очите на майка си срещу човека, който им беше баща, но се бе появявал от време на време за зачеване, не за друго.

Същата вечер в осем приятелката ѝ Бони стоеше пред входната им врата разплакана. Ризата ѝ беше скъсана, а полата сцепена. К.К. я държеше здраво прегърната, докато Бони ѝ разказваше какво ѝ беше

сторил мъжът. Страхуваше се да каже на майка си или да отиде в полицията. Никой нямало да повярва на едно нещастно малко момиче. Богатството на мъжа щеше да му купи лъжи, а на нея да лепне името на алчна кучка, която иска да се облажи за чужда сметка. Подобно нещо често се беше случвало пред очите им — децата, които винаги успяваха да се измъкнат, децата, които никога не биваха наказвани. К.К. беше сигурна, че Бони не е първата жертва на заможния мъж, но нямаха доказателства.

Тя изсуши сълзите на приятелката си и я заведе у тях. Попита я за адреса на мъжа, но Бони увърташе. Познаваше своята приятелка и не искаше тя да направи някоя глупост. Обаче К.К. умееше да убеждава хората, да ги накара да разберат нейната гледна точка, да ги подчини на своята воля, независимо дали е права или не.

Гранитната градска къща беше двойно по-широка, отколкото дълга. Фасадата ѝ бе покрита с бръшлян, който се спускаше от извисяващия се над петте етажа парапет на покрива. Входната врата беше украсена с полирана медна дръжка и чукало от същия материал.

К.К. се промъкна през незаключената задна врата и пресече кухнята с блъскащо в гърдите сърце, което сякаш всеки момент щеше да избухне. Тогава за пръв път усети вкуса на въздуха, видя цветовете някак си по-ярки, сетивата ѝ работеха на пълни обороти заради страха и адреналина... и това ѝ хареса.

След като се бе озовала в къщата, не знаеше какво да прави. Нямаше план или някаква цел на ум. Беше само на петнайсет и изпълнена с гняв. Тя се огледа наоколо сред това изложено на показ богатство, сред тези картини и статуи, сред среброто и кристала. Не ѝ беше минавало никога през ума, че хората могат да живеят така, и от факта, че перверзникът, нападнал Бони, живее по този начин, ѝ приляваше.

Искаше да го нарани, както той бе наранил нейната приятелка, но не знаеше как. Помисли си за малко вандализъм, но не си падаше по разрушенията. Да го запали не можеше да става и дума, защото дори за миг не ѝ минаваше през ум да нарани физически човека, но въпреки това искаше да му причини болка. Докато обикаляше из богаташкия дом и зяпаше как живеят заможните, разбра как ще го нарани. Този човек обичаше своята собственост. Той харесваше своето богатство, произведенията на изкуството, натрупаните скъпоценности... и

младите момичета. Обичаше да притежава вещи и хора и Бони беше само последната вещ, с която бе задоволил своето его и похотта, жаждата си за власт.

Знаеше точно как да нарани мъжа.

Грабна една калъфка от възглавница и започна да я пълни с часовници и сребърни предмети, златни накити и джунджурии. Избягваше електрониката и другите големи уреди, съсредоточавайки вниманието си върху дребни и ценни предмети.

Докато крачеше към задната врата, една картина привлече вниманието ѝ от стената. Не знаеше какво представлява, нито някога беше чувала за Моне, но тя заговори на душата ѝ. Не беше голяма — не повече от петдесет на петдесет сантиметра. Погледна калъфката и после към картината. И без да се замисля повече, я свали от стената.

И тогава настана ад. Алармата зави и всички врати в къщата бяха зарезани. Тя се втурна към прозорците, но откри, че и те са заключени, а ключалките им бяха трудни за разбиване. Изведнъж се бе озовала в капан. Петнайсетгодишно момиче с калъфка от възглавница, пълна с крадени вещи. Нямаше да може да обясни и да отърве изпращането в поправителен дом или дори по-лошо — затвора.

Главата ѝ заработи с бясна скорост. Опита всяка врата и прозорец, но напразно. Скоро чу воя от сирената на полицейската кола да приближава и след секунди на вратата започна да се чука. Тя рухна на земята трепереща, уплашена, а по лицето ѝ се стичаха сълзи. Какво щеше да каже майка ѝ?

И тогава се преобрази. Съсредоточи се и цялото ѝ същество се изпълни с решителност.

Разкъса ризата си и запищя с пълно гърло, пищеше с все сили. Хвърли калъфката с вещите в един шкаф и окачи картината на мястото ѝ. Полицаяте отново почукаха по вратата, а К.К. им отговори с друг залп писъци.

Вратата се отвори с трясък. Две ченгета влетяха в помещението и я откриха на земята, обляна в сълзи. Тя зави още по-сърцераздирателно, когато полицайката клекна до нея и я попита коя е, а К.К. отговори чистосърдечно:

— Просто не можех да направя нещата, които искаше.

— Какви неща? — попита жената.

Тогава К.К. каза:

— Питайте Бони.

Мъжът беше арестуван още на другия ден. Оказа се, че множество подрастващи са станали негови жертви, а в гардероба му откриха записи с детска порнография. Независимо с колко пари разполагаше, те нямаше да могат да го откупят от затвора, след като беше извършил престъпления срещу деца.

Тази вечер К.К. се прибра у дома и завари сестра си седнала с една жена на средна възраст с посивели коси. Синди вдигна обляното си в сълзи лице и се втурна в прегръдките на К.К., а риданията разтърсваха деветгодишното ѝ телце. К.К. я прегърна здраво и започна да я гали по гърба, опитвайки се да я успокои. Синди се притискаше към нея, заровила лице в гърдите ѝ.

— Ей, детенце, всичко ще се оправи — каза К.К. — Какво става?

Зае се да маха кестенявите кичури от лицето на Синди и да бърше сълзите ѝ, докато най-накрая успя да надникне в сините ѝ очи. И видя болката в тях, видя страданието, на което никое деветгодишно дете не бива да бъде излагано.

Светът около К.К. се завъртя. Разбра какво се е случило, преди още сивокосата жена да отвори уста. Майка им беше мъртва. Дженифър Райън беше „паднала“ от кулата „Лангейт“.

Майка им се беше борила с депресията през всички тези трийсет и четири години, но през последната положението ѝ се беше влошило. Дженифър Райън бе започнала да пуска фалшиви усмивки под лъжливи очи, разговорите с децата ѝ ставаха все по-отчуждени и странни. Всяка нощ К.К. чуваше тихите ѝ ридания, докато лежеше, стиснала Библията. Тя беше богобоязлива жена и не пропускаше неделната литургия, живееше според Свещената книга и никога не би осъдила съзнателно душата си на вечни мъки, като си отнеме сама живота. И сега, когато седяха двете със Синди, изведнъж останали сами на света, К.К. разбра, че най-накрая майка ѝ се беше побъркала.

Тя седна на пода и нежно започна да полюлява Синди в обятията си.

— Сестра ти трябва да дойде с нас — заговори сивокосата жена.
— Ще я настаним в семейство.

— Аз съм нейното семейство — възрази К.К. през сълзи. — Нейното единствено семейство.

— Зная, че е трудно...

— Наистина ли — избухна К.К., — наистина ли знаете, или това е кухо изречение, на което ви учат в социалните служби?

Спря се с усилие на волята, възвръщайки си равновесието, и за няколко минути само достигна зрелост. Притисна здраво Синди и заговори на по-възрастната жена:

— Представете си, че някой, когото обичате, умре и ви откъснат от единствения друг човек на света, който ви обича, за да ви захвърлят при някакви безразлични чужди хора. Аз мога да се грижа за нея.

— На колко години си ти, дете?

— На деветнайсет — излъга К.К. смело. — Работя и мога да я издържам — излъга тя отново, и то убедително. Биваше я в това.

Жената огледа двете сестри, вкопчени една в друга. Огледа малкия апартамент с бедното му обзавеждане. Трите сърца в помещението се късаха.

— Никого другиго ли си нямате? Къде е баща ви?

К.К. и Синди се спогледаха.

— Умря — прошепна засрамено по-малката сестра.

— Моля, не я взимайте от мен — помоли се К.К. — Аз съм всичко, което си има.

— Дете, не искам да те оставям сама.

К.К. притисна силно Синди.

— Не съм сама.

Жената взе чантата си и стана. Пое си дълбоко дъх и погледна съчувствено К.К.

— Ще видя какво мога да направя.

К.К. също стана, изпрати я до вратата и заключи, след като тя излезе. Върна се при сестра си и я прегърна здраво, а сълзите им се смесиха. Никой никога нямаше да ѝ отнеме Синди.

Но докато седеше на пода, започна да я обзема страх. Нямаше никакви умения, тя също беше още дете, нямаше работа, думите ѝ към жената бяха израз на отчаяние, наивна молба да предпази своето и на сестра си сърце от излишни болки. Защото колкото Синди имаше нужда от К.К., толкова и тя се нуждаеше от по-малката си сестра. К.К. обичаше сестра си и макар тя да беше шест години по-малка от нея, помежду им имаше такава близост, както между еднояйчни близнаци. К.К. се изпълни с решимост, че ще намери начин. Ще се посвети на своята сестра.

Това беше последният път, когато плака.

На следващата нощ К.К. се върна в къщата на Трафалгар Скуеър. Този път знаеше какво да прави. Взе калъфката от шкафа, все още пълна със скъпоценности. Погледна картината на Моне на стената, впи очи в двете сестри, хванати за ръце. Отиде в кухнята, взе нож и я изряза от рамката. Нави я, пхна я в калъфката и се измъкна през задната врата.

Отиде в заложената къща на „Пикадили“. Старият Рист седеше прегърбен зад тезгяха, истинско олицетворение на западналия квартал. Познаваше го от черквата или по-скоро той познаваше нейната майка.

— Съжалявам за сполетялата те загуба, дете — каза мъжът, възрастното му набръчкано лице бе искрено развълнувано.

К.К. кимна и постави един сребърен бокал върху тезгяха.

Той я погледна с тъжни тревожни очи.

— Беше на майка ми. Със сестра ми имаме нужда от парите.

Рист наистина познаваше майката на К.К., и то добре. Отлично знаеше, че никога не е разполагала със средства, за да притежава подобна вещ. Погледна бокала, вдигна поглед за да погледне К.К. в очите и това му разби сърцето, защото разбра какво е направила. Даде ѝ хиляда паунда за него — почти действителната му стойност, защото не би могъл да излъже едно сираче.

През следващите три месеца нещата продължиха по този начин. Когато имаха нужда за храна или наема, К.К. продаваше на господин Рист някой предмет от калъфката за възглавница, напълнена в къщата на площад „Трафалгар“. Обаче през цялото това време на нея нито веднъж не ѝ мина през ум да продаде картината. Закачи я на стената в стаята на Синди, точно над леглото, като напомняне, че те са семейство, че са двете сестри, които винаги ще се държат за ръцете.

К.К. се грижеше за Синди така, сякаш не беше нейна сестра, а дъщеря. Порасна за една нощ. Помагаше на Синди за домашните, готвеше ѝ, чистеше къщата. Имаха се една друга и никоя от тях нямаше да позволи сестра ѝ да пострада.

След като минаха три месеца обаче, калъфката се оказа празна. Всичко беше продадено, с изключение на една-единствена вещ. К.К. се уплаши, че с тяхната илюзия за безопасност е свършено. Нямаше какво да продаде. Върна се при къщата на Трафалгар Скуеър, но тя беше опразнена и обявена за продажба.

Отново я обхвана паника. Имаше нужда от пари, и то до края на седмицата. Седеше всяка вечер вторачена в картината, която висеше над леглото на сестра ѝ, размишлявайки за нейната стойност. Но беше дала обещание. Страхуваше се, че ако продаде картината, тяхното бъдеще ще свърши.

Слезе до „Пикадили“ и продаде последния предмет — часовника на мъжа, на господин Рист. Три хиляди паунда, които щяха да стигнат само за един месец.

Когато излезе от магазина, той стоеше отвън. Беше по-нисък от нея — около метър и седемдесет — шепа човече. Косата му беше смолисточерна и добре поддържана, силният тен подчертаваше светлосините му очи. Макар лицето му да беше впечатляващо чисто и невинно, той я изплаши. Но в този миг мъжът се усмихна. Усмивката беше топла, отрази се в погледа му ѝ прогони страха и загрижеността ѝ.

Кимна.

— Здравей.

Тя го погледна и се усмихна.

— Господин Рист е добър човек. Никога няма да те издаде.

Сърцето на К.К. прескочи. .

— Какво искате да кажете?

— Не, не, не се тревожи. Просто искам да кажа, че те обича.

Мъжът говореше с американски акцент. Южняшки. Той притежаваше толкова приятелски оттенък, че можеше да омекоти, да отнеме остротата и на не толкова дружелюбни слова.

К.К. не знаеше какво да каже. Този човек знаеше какво е направила и какво продава.

— Моля, разбери, не искам да ти навреждам. Казвам се Иблис. Познавах майка ти. Зная какво преживяхте. Зная, че отглеждаш сестра си, и какво си направила. Мисля, че е направо невероятно.

Той тръгна бавно надолу по улицата и К.К. влезе в крак с него, без да е наясно защо.

— Обаче си мислиш, че можеш да крадеш, за да я издържаш. К.К., ти си на петнайсет, а влизаш в един смъртоносен свят.

Тя се обърна да си върви, без да е сигурна от какво бяга — дали от мъжа, или от положението, в което беше изпаднала.

— К.К., почакай — усмихна се мъжът. — Просто искам да ти помогна.

Тя се обърна и го погледна. Топлината на гласа му беше съблазнителна и ѝ предложи утеха, каквато не бе получавала през последните три месеца. Лицето му беше безупречно — кожата чиста, незамърсена от пъпки, почти детска, което внушаваше невинност и предизвикваше доверие. Обаче очите му — никога преди не беше виждала толкова светлосини очи. Помисли си, че е глупаво, но ѝ се струваха неестествени и я плашеха.

— Как? — попита К.К., а гласът ѝ беше пропит с подозрение.

— Искам да те уча.

И подобно на Фейджин и Артфул Доджър^[1] наистина го направи. К.К. беше отчаяна, нямаше към кого друго да се обърне. Той ѝ преподаваше за ключалките и патроните им и как да оглежда къща. Научи я какво да краде и какво — не. Обясни ѝ как работи полицията и сложностите на закона. Показа ѝ как да пази откраднатото и колко несправедливо е, че то се продава само за частица от стойността си. Научи я, че добре подготвеният обир може да те храни пет до десет години и дори цял живот. Всичко е въпрос на планиране. Да, и изпълнението беше важно, но работата може да се превърне в провал още в началото, ако планирането не е на ниво.

Той правеше разлика между себе си и главорезите и криминалните. Обясняваше своя занаят като изкуство, като научно изследване на нещо, което съществува от появата на човека. Истинското изкуство обаче беше да не се оставяш да те хванат. Затворите са пълни с глупави, отчаяни и алчни хора без късмет. Един артист няма защо да се тревожи за провал, ако планира грижливо и спазва първото и единствено правило на крадците: никога не се доверявай на когото и да било, дори на роднините си.

К.К. го разбра. Но онова, което запазваше нейната човечност, което я караше да бъде съсредоточена, а и причината да върши това, беше нейната сестра. Тя я обичаше и Синди бе единственият човек, комуто се доверяваше.

К.К. и Иблис седяха в голям апартамент, а масите в него бяха покрити с чертежи и архитектурни планове, книги и различни изследвания. Беше ги изучила всичките, поглъщайки забраненото познание, което щеше да ѝ разреши да издържа себе си и своята

сестра. По време на обучението ѝ Иблис им беше давал пари, като се грижеше да са напълно задоволени. Често се отбиваше в апартамента им, сприятели се със Синди и носеше големи торби с храна. Беше като по-голям брат за К.К., какъвто тя никога не бе имала. След като в продължение на три месеца се беше грижила сама за всичко, сега ѝ беше хубаво, че някой друг се грижи за нея.

— Защо правиш това? — попита тя веднъж и се обърна на стола си, за да погледне Иблис, седнал пред своя компютър.

— Когато бях по-млад, се молих за помощ, молих се Бог да ми даде пари, работа, малко спокойствие. И знаеш ли какво открих? Тези молитви не ми донесоха нищо друго, освен лъжливи надежди. Тогава един ден ми просветна, че е по-лесно да открадна онова, което искам, и да се моля за прошка.

Иблис замълча.

— Колкото и да се молиш, това няма да те спаси от залавяне. Но аз ще те науча, ще бъда онази малка разлика между свободата и затвора, докато правиш удара.

— Защо? — не се отказа К.К.

— Предполагам, за да успокоя съвестта си. Объркан съм, защото извърших някои лоши неща. Наистина лоши.

Иблис замълча. К.К. видя изписаното по лицето му съжаление.

— От време на време всеки, независимо колко е лош, може да стори добро.

Първият истински удар на К.К., първият ѝ истински грабеж, беше в частно жилище. Генерал Хоби Мобату беше имигрант от Африка, натрупал богатството си, като ограбвал хуманитарните помощи за невинните, болните и умиращите поданици на своята държава. Беше пренесъл богатството си в Англия и се движеше в средите на висшето общество, разхождайки фалшивата си генералска униформа, украсена с медали, с които сам се бе наградил и сам се беше закичил.

К.К. проучи придобивките на Мобату. Той най-глупашки купуваше всяко произведение на изкуството с големи фанфари, гъделичкайки самочувствието си с медийната шумотевица, която ги съпътстваше. С помощта на Иблис, който ѝ помагаше при избора, тя прегледа неговия инвентарен списък. „Страданието“ от Арл Гоеция. Нарисувано през 1762 г., когато художникът е на върха на своите

възможности, платното изобразяваше майка, която държи болното си дете, докато над нея бушува небесна война.

К.К. изчака до вечерта, когато на генерала щяха да връчат награда за защита на човешките права. Наградата беше основана и финансирана от него самия. Той напусна господарската къща в шест часа и в шест и една минута К.К. вече отключваше с шперц бравата на задната врата. После изключи алармената система. Без да губи време, забърза към всекидневната, където на стената висеше „Страданието“. Изключи алармата в рамката, свали картината, заменяйки я с копие, и излезе в шест и десет.

Повече от месец картината не беше обявена за открадната заради невежеството на Мобату какви неща притежава. Полицията и частните детективи започнаха да кръстосват околността и да разпитват всеки дали е видял нещо необичайно през онази топла вечер. Никой не си спомняше нищо, освен една възрастна госпожа, която беше видяла високо момиче в ученическа униформа и раница на гърба да се прибира вкъщи. Възрастната дама се опита да обясни обстойно, надявайки се на малко компания, но полицията не прие разказа ѝ и продължи търсенето.

Вестниците и светът на изкуството бръмчаха цял месец за кражбата, но не беше открита никаква следа от „Страданието“. Картината отдавна беше продадена на богат европейски колекционер, който я беше заключил в частната си сбирка. Иблис показва на К.К. как да осъществи сделката, как да ѝ платят в банкноти, които не могат да бъдат проследени, и как да използва спечелените нечестно пари, без да събуди подозрение.

Ударът беше нещо като нейна курсова работа, кулминация и демонстрация на всичко, което беше научила от Иблис. Той никога не поиска нищо в замяна, което я правеше подозрителна. Искреността му обаче винаги успяваше да я успокои. И сега, след като направи своя удар и парите бяха в банката, той каза сбогом.

К.К. се погрижи да му върне всички пари, които ѝ беше дал. Не искаше да е длъжница нито на него, нито на когото и да било. И макар че възрази, той най-накрая неохотно прие парите, защото видя гордостта и решителността в нейните очи.

Тя беше неговата най-добра и единствена ученичка.

На осемнайсет К.К. вече беше специалист. Пред скъпоценностите предпочиташе произведенията на изкуството. Ограбваше само онези, които бяха добре застраховани. Обектите ѝ бяха винаги добре проучени и заслужаваха наказанието си: алчният предприемач, който лъжеше своите служители; рокаджията, който насилваше момичета и момчета и плащаше на родителите, за да не повдигат обвинения; хора, които винаги се оказваха над закона, чиито простъпки никога не попадаха под неговите удари, които не познаваха значението на думите вина, разкаяние и съжаление. Рядко извършваше повече от два удара на година. Всички бяха отлично планирани, блестящо изпълнени и без нито една улика, останала след нея.

К.К. не завърши гимназия, защото се пожертва за сестра си. Само така можеха да останат заедно, това беше единственият начин да изкарва парите, които им трябваша, за да оцелеят. През цялото това време тя изпитваше дълбока вина за своите действия. Никога не беше имала намерение да стане престъпник. Сърцето ѝ се разкъсваше при мисълта, че независимо колко много усилия полагаше, беше същата като своя баща, когото не познаваше, човека, който умря като престъпник. Дали не бе започнал като нея, за да остави накрая жена си и двете деца на произвола на съдбата? Запита се дали е започнал толкова невинен като нея. Дали сърцето му е било изпълнено с алчност, или просто е поел по лош път? Какво ли щеше да причини времето на нея? Дали щеше да свърши като баща си и да умре в някой забравен от Бога затвор, или на улицата с нож в корема?

Всяка нощ молеше за прошка заради това, което вършеше, и се надяваше, че Бог ще разбере защо го прави.

Синди нямаше ни най-малка представа с какво се занимава сестра ѝ. Беше прекалено мъничка, когато всичко започна, мислеше си, че парите идват просто така. С течение на времето К.К. започна да си измисля друг живот, историята за консултант, който работи за ЕС и често провежда лекционни обиколки в различните страни.

В резултат на усилията ѝ Синди процъфтяваше. Тя растеше в дом, пълен с обич, преуспяваше в училище, нямаше грижа за нищо, когато се преместиха в хубава малка къща в предградията на Лондон. И когато дойде време, влезе в Оксфорд. К.К. плащаше таксите и нямаше по-горда от нея.

След няколко години, когато Синди напусна дома, за да започне самостоятелна кариера в бизнеса, К.К. остана сама. Къщата беше празна, а тя нямаше образование, нито приятел — бе пожертвала всичко за своята сестра. Пред нея нямаше други възможности за професионално развитие, освен уменията и дарбата, които притежаваше и които я вълнуваха въпреки угризенията на съвестта. Тя просто не можеше нищо друго.

Не изпитваше съжаление. Сама бе пожелала да отгледа сестра си, да останат заедно, нещо, която по онова време изглеждаше неосъществимо. Обаче любовта има свои начини да вдъхновява, да мотивира за победа. К.К. беше станала такъв крадец, че се бе превърнала в безлика легенда в средите на Скотланд Ярд и Интерпол.

Беше благодарна за успеха на Синди и живота, който си бяха създали, и, разбира се, за това, че никога не я бяха хващали, но най-голяма беше нейната благодарност, че Синди така и не разбра какво върши, не научи, че сестра ѝ е крадла.

[1] Герои от романа на Ч. Дикенс „Оливър Туист“. — Б.пр. ↑

Всички в самолета бяха заспали. Всички, освен Саймън, който гледаше през илюминатора на левия борд източния хоризонт, бавното издигане на слънцето, което оцветяваше небето в пурпурно и розово. От шестнайсетата му година това беше любимата му част от деня. Ново начало, светът започва от нула, напомняне, че независимо колко черен може да стане животът, нищо не е в състояние да спре светлината на новия ден.

Саймън беше израснал зад стените на Ватикана. Майка му, бивша монахиня, отговаряше за ватиканските архиви — за историята, делата и тайните на града държава. След едно подло и безбожно нападение от своя разведен съпруг тя изпадна в лудост и посегна на живота си. След последвалата екзекуция на баща му, на шестнайсет Саймън остана сам на света.

Постъпи в италианската армия, за да се пречисти от гнева, и там се сдоби с уменията да борава с оръжия, да води ръкопашен бой и усвои военната стратегия. След като се уволни, се върна при единственото семейство, което беше познавал — приятелите на майка му, свещениците и епископите, които управляваха Ватикана — най-малката страна в света. Посрещнаха го с „добре дошъл“ и му предложиха бъдеще. Заради наскоро придобитите умения и високата интелигентност му предложиха да заеме мястото на своята майка — пазител на огромната колекция от религиозни реликви на Църквата, на нейната история и нейните тайни.

Самолетът се наклони наляво, за да подходи към летището, и Саймън не можа да сдържи вълнението си, когато погледна през илюминатора надолу към града с двайсетина милиона жители — свят, преживял кръстоносни походи, нашествия, царе, султани, за да се превърне в метрополис с безкрайна красота. Ранното утринно небе

беше блестящооранжево — съвършен контраст на градския силует с неговите минарета и куполи, които сякаш го докосваха.

Истанбул беше центърът на света, мястото, където Азия и Европа се срещаха и сливаха в буквален и преносен смисъл.

От древни времена, независимо дали е бил известен като Новия Рим, Източноримска империя, Византион или Константинопол, този град е бил столица на някои от най-великите империи: римската, латинската, византийската и османската. Никой друг град в света не може да се похвали с такова богато и разнообразно наследство. Този град винаги е бил гръбнак на бликаща от енергия култура. Бил е свят, където всеки се среща с всеки, за да разменя стоки, философии, жени, роби и религии; свят, в който християни, евреи и мюсюлмани са живели заедно, съществувайки мирно, дълго преди проповядваната политическа коректност на модерните общества; свят на красота, на зашеметяваща архитектура, древна и модерна; земя, изпълнена с тайни и заговори, богатства и слава. Беше космополитен и традиционен, кипящ от жизненост и сънлив. Земя, където Изтокът среща Запада, но напоследък играеше втора и трета цигулка в световната политика и бе изправен пред крайна съпротива, когато се опита да влезе в Европейския съюз.

В очертанията на града се намираха някои от най-великите молитвени домове в света: джамии с ненадмината красота, чиито извисяващи се минарета опираха в облаците, непостижимо изящни катедрали; смайващи древни синагоги, дворци, чиито тежки защитни стени не се бяха смалили през вековете.

Бизнес джетът „Боинг“ започна да рулира по пистата на международното летище „Ататюрк“ и накрая спря пред частен терминал. Майкъл, Буш, Саймън и К.К. се спуснаха по самолетната стълбичка под утринното небе, като си поемаха дълбоко дъх и се протягаха, подлагайки лицата си на слънчевите лъчи.

От частния терминал излезе млада жена, която дърпаше куфар „Луи Вюитон“ по пистата към самолета. Кестенявата ѝ коса беше вързана на стегнат кок. Носеше хубаво делово костюмче „Шанел“, обувки с високи токчета „Маноло Бланик“ и много приличаше на дете, облякло дрехите на мама. Нямаше съмнение, че е красиво момиче, но твърде младо, за да бъде митничарка.

К.К. най-накрая видя младата жена. Спря се за миг, затаи дъх, а по лицето ѝ се изписаха смесени чувства. В този миг двете се втурнаха една към друга и се хвърлиха в обятията си. Когато се прегърнаха, облекчението, което изпитаха, беше почти осезаемо.

— Какво правиш тук? — попита К.К., докато силно прегръщаше сестра си.

— Полетът е само четири часа, бих ли могла да не дойда?

— Казах ти да не идваш.

— Знам.

К.К. се отдръпна и надникна в очите на сестра си.

— Радвам се, че както обикновено не ме послуша.

Двете най-сетне се обърнаха и тръгнаха към групичката, която ги чакаше.

— Майкъл, Саймън, Пол, това е моята сестра Синди.

Майкъл протегна ръка и се здрависа с момичето.

— За мен е удоволствие.

Синди го огледа и по лицето ѝ плъзна усмивка.

— Не знам какво да кажа. Никога не съм се запознавала с гаджета на сестра ми.

Майкъл кимна и ѝ отговори с неловка усмивка.

— Аз съм Саймън — каза свещеникът с италианския си акцент и стисна ръката на момичето. — Слушал съм много за теб.

Синди му кимна.

Майкъл се обърна към другия си приятел.

— А това е Пол Буш.

Синди стисна ръката му.

— Приятно ми е да се запознаем.

— И на мен — Буш ѝ се усмихна от високо, защото се извисяваше над нея, и внимателно пое ръката и.

Синди беше няколко сантиметра по-ниска от К.К., а очите ѝ бяха тъмносини, но приликата им бе очевидна. Майкъл обаче бързо осъзна, че макар да си приличаха, двете са напълно различни. К.К. беше висока и гъвкава, с жив и пряк характер. Синди беше по-изискана, по-образована. Човек можеше да си помисли, че са израснали в два различни свята.

Синди хвана К.К. за ръката, когато тръгнаха към входа на частния терминал. Майкъл, Саймън и Буш се спогледаха и не

помръднаха от местата си.

К.К. се обърна.

— Ти каза, че самолетът ще остане тук за техническа проверка, преди да можеш да излетиш.

— Да — усмихна се той.

— Тогава хайде да закусим в Истанбул. Не знаеш дали и кога ще видиш отново този град.

— Досега видях достатъчно — намеси се Буш и се извърна към Майкъл. — Страхувам се да видя още.

— Става дума само за една закуска — каза Майкъл. — Така или иначе можем да излетим едва утре.

— Какво? Не си ми споменавал за това — подхвърли Буш с известно раздражение.

— Самолетът влиза за преглед на всеки десет хиляди мили. Съвсем не искам да науча какво се случва, ако не е минал прегледа, когато трябва. Особено над Атлантическия океан.

— Чудесно. Обаче ти ще обясниш на Джини защо отново... ще се забавя.

— Не се тревожи — отговори Майкъл през рамо, защото вече бе тръгнал към терминала. — Ще се погрижа да нямаш неприятности.

— Защо трябва да говори така? — попита Буш, като се обърна към Саймън.

— Е, Синди — започна Майкъл, когато настигна момичетата, — значи К.К. ме е споменавала?

— Каза, че не те бива на тенис.

— Какво? — попита той напълно изненадан. — Наистина ли?

Удължена черна лимузина се плъзгаше по „Кенеди Кадеси“ — широк булевард, задръстен от множество бибиткащи автомобили, чиито шофьори въртяха воланите като луди, ругаеха и напразно се опитваха да избегнат почти пълното задръстване. Малки жълти таксите „Фиат“ се стрелкаха като пчели между плъзящите в задръстването коли, по-способни да се справят в пълната лудница от дългата лимузина. Шофьорът направи маневра и успя да се измъкне, за да поеме към Капалъ чарши по страничните улички, заобикаляйки издалече истанбулските сутрешни задръствания.

Колата мина покрай покрития пазар през лабиринт от улички, покрити с боядисани арки, и повече от четири хиляди магазинчета със

сергии отпред, преливащи от стоки — удивително сборище на търговци, което не се бе променило в течение на дълги векове. Тук човек можеше да намери всичко: от злато и сребро до скъпоценности, антики, кожи и платове, от дрехи и свещи до кухненски съдове и дамско бельо.

Лимузината продължи да се промъква по тесните павирани улици, мина покрай Египетския пазар, втория по големина в Истанбул, пълен с всякакви на цвят и вкус подправки, едно море от мерудии, каквото не можеш да видиш никъде другаде по света. Имаше билки, мед, ядки, сладки, сушено говеждо, наречено пастърма, и всякакви локуми. Освен това човек можеше да си купи отгук играчки и растения и да избира между най-екзотични афродизиаки.

Местни и чужденци изпълваха тесните улички, влизаха и излизаха от Египетския пазар, който приличаше на мравуняк.

К.К. спусна стъклото. Въздухът беше изпълнен с тежката миризма на безброй подправки, шумът на пазарящите се купувачи съперничеше на рева на клаксоните. Тя се усмихна, докато попиваше атмосферата, културата, хаоса.

— Затвори — обади се нервно Синди.

— Защо?

— Просто го затвори — озъби се по-малката сестра.

К.К. не ѝ обърна внимание и попита шофьора, докато оглеждаше бъркотията:

— Винаги ли има подобни задръствания?

— В петък вечер ще има голям прием в Топкапъ по случай присъединяването на Турция към Европейския съюз — отговори запитаният.

Майкъл погледна Саймън, но и двамата запазиха мълчание, забелязвайки засиленото полицейско присъствие. Навсякъде имаше въоръжени ченгета, чиито бдителни очи се криеха зад черни слънчеви очила. Улиците бяха пълни не само с полиция, а и с допълнителни частни охранители, които оглеждаха хората и проверяваха сградите.

— Много полицаи — отбеляза Синди. Очите ѝ се стрелкаха насам-натам, докато оглеждаше наоколо. — Това е добре, защото не само държи терористите настрана, но кара хората да се замислят, преди да направят някоя глупост.

— Правят го повече за респект — намеси се шофьорът, — но държат под око Топкапъ и джамиите, защото никой не знае какво може да хрумне на някой луд ислямист.

Като забеляза колко е неспокойна Синди, Майкъл се наведе към нея и попита:

— Какво работиш?

— Всъщност другия понеделник започвам нова работа — съвзе се малко тя.

— Какво? — К.К. откъсна очи от улиците и затвори прозореца. — Защо не ми каза веднага?

— Съжалявам, но не е ставало дума — отговори Синди без угризения. — Доколкото си спомням, ти си на път вече шест седмици... и накрая се озова в затвора — завърши тя с пламнали очи.

— Какво им беше на „Голдман Сакс“? — в гласа на К.К. прозвуча силно разочарование. — Каква по-добра работа можеш да си намериш?

— И каква ще бъде новата работа? — попита Майкъл тихо с искрен интерес, надявайки се да успее да отклони разговора, преди сестрите да се скарат.

— Ще бъда финансов директор — отговори Синди.

— Нали старата работа ти харесваше? — продължи К.К., без да отстъпва.

— По-късно ще имам време за харесване. Тук ще получавам повече пари, работата е по-разнообразна, ще натрупам повече опит. Ловците на глави ме намериха и ми направиха предложение. За по-добра работа не мога и да мечтая. Дадох ми огромна заплата и възможността да работя в международна компания.

— Провери ли ги? Имам предвид кои са, какви са, защото да смениш „Голдман“ е доста голяма крачка.

— „Ес Ка Ес и партньори“. Финансова група. Ще работя по подобряването на качеството на техните активи, ще помагам на ръководството да формулира нови насоки. Това е голяма и стабилна фирма.

— Трябваше да го обсъдиш с мен, преди да предприемеш тази стъпка. Или поне да попиташ за мнението ми.

— Първо, знаех какво ще кажеш. Ти го правиш сега. Трябва да се успокоиш — гласът на Синди беше натежал от сарказъм. След това

погледна сестра си и гласът и омекна. — Моята кариера е като пъзел. Трябва да събера различни парченца, за да се получи нещо цяло и най-накрая да създам моя собствена фирма. Нали помниш. Трийсет милиона на трийсет, триста на четирийсет. Времето си минава.

К.К. седеше там впила поглед в сестра си, когато и хрумна, че може би прекалява. Накрая ѝ се усмихна.

— Щом това е желанието ти, след като си завършила Оксфорд... можем да говорим по-късно и да ми обясниш всичко.

— Аз ще ти обясня — отговори Синди и наклони глава, — но и ти ще ми обясниш какво правеше в затвора. И причината да дойдеш в Истанбул, вместо да се прибереш у дома.

Въздухът веднага се изпълни с напрежение. Буш, Майкъл и Саймън избягваха да се гледат и в купето настана мълчание, което продължи поне пет минути. Колата продължаваше да се плъзга край бушуващото море от туристи, изпълващи тротоарите, покрай огромни джамии с високи минарета, древни каменни зидове от средните векове, сгради с пясъчен цвят от времето на османското величие.

Лимузината спря в средата на Стария град. К.К. отвори вратата и за всеобща изненада стъпи на древната у тясна уличка. Внушителна стена, осеяна с щръкнали крепостни зъбци и насечена от вековни порти и кули, се издигаше над нея.

Тя се обърна към Майкъл.

— Искаш ли да се поразходим?

Той се изненада от предложението.

— К.К. — обади се Синди. — Мислех, че ще си поговорим...

— Да, обещавам. Няма да се бавим.

— Ако искате да си поговорите... — каза Майкъл, отстъпвайки пред настояването на Синди. — Не желаете ли да си починете малко?

— Почивка? — стрелна го К.К. — Щом не искаш да дойдеш, мога и сама да отида.

Филип Веню седеше в каменната си господарска къща на „Ван Друер“, отпивайки от чаша коняк на тъмносивата веранда до библиотеката. Неговият дом, който наричаха Азраил заради някогашния архангел на входа, представляваше близо седем хиляди квадратни метра английски стил от Стария свят. Тъй като в живота му нямаше постоянна жена, огромният дом бе получил чисто мъжки отпечатък: всичко в него беше от тъмно дърво, блестящ махагон, тъмна череша, пердетата бяха дебели и тежки, тъмнозелени и кафяви. Той притежаваше удивителна колекция от произведения на изкуството, събирана методично през годините, много по-голяма от онази, която беше изложил в кабинета си. Повече от сто картини украсяваха стените на къщата от варовик.

Разполагаше с дванайсет души прислуга, включително двама готвачи и двама шофьори, които се грижеха всяко негово желание да бъде изпълнено. Къщата се издигаше на хълмист парцел с полета и гори, прострян между два крайградски квартала на Амстердам.

Когато поглеждаше своето имение, градината и басейна, оборите и игрищата за тенис, в него се разпалваше огън — всичко това си отиваше. Кредиторите вече му бяха взели малкия остров в Карибите, петдесетметровата яхта „Краули“ стоеше на сух док, а екипажът ѝ беше разпуснат. Резервоарите, побиращи двайсет хиляди литра дизел, бяха празни, защото плавателният съд щеше да бъде върнат на корабостроителницата. „Къщата на Азраил“ и самолетът бяха негова лична собственост, но нямаше да мине много време, преди банките да му наложат заповест, за да си гарантират вземанията. Макар авоарите му все още да бяха големи, бързината, с която губеше богатството си, беше показателна.

И сякаш за да усложни нещата, се носеше тътен, който подсказваше, че приближава по-голяма опасност, пред чието лице загубата на неговата империя щеше да му се види дребен проблем. Някои грехове, независимо колко са стари, никога не могат да бъдат

забравени. И не могат никога да бъдат простени. Някои грехове не заслужаваха нищо друго, освен проклятие, а Веню безспорно беше човек, който имаше да плаща за много грехове.

През младежките си години бе живял без особена цел, освен за собствено удоволствие. На седемнайсет го бяха изгонили от училище заради твърде честите свивания, прекара известно време в поправителен дом за малолетни заради въоръжен грабеж, а беше откраднал повече коли, отколкото можеше да си спомни. За всичко това той винеше факта, че майка му е починала, когато е бил на пет, макар все още да чувал гласа ѝ в тъжната си объркана глава — удобно извинение пред съдията, който прояви съчувствие и го върна при неговия баща алкохолик.

Веню обаче не спря с насилието и кражбите и на осемнайсетия му рожден ден баща му го изхвърли, като му каза да не се връща никога. Прекара следващите две години в ескалираща поредица криминални прояви, която завърши с убийство, но по ирония на съдбата без това убийство той никога не би намерил своето призвание, нито Господ.

От тогава бяха минали почти четирийсет години. Според затворническата терминология това бяха две доживотни присъди.

Веню изгуби петдесет хиляди паунда на футболен мач: „Манчестър Юнайтед“ го прецака за пореден път. Той отказа да си плати сметката и когато букмейкърът разпространи новината, Веню му отрязва езика и го заби с ножа в сърцето му, показвайки на всички, че никой не може да говори лошо за Филип Веню.

Това го превърна в обект на преследване и минаха само няколко дена, преди да бъде заловен. Вече нямаше към кого да се обърне. Преследваше го не само полицията, а и подземният свят, който бе определил награда за главата му, задето бе убил един от тях. И от двете страни на закона за него нямаше скривалище. Превърна се в човек без подслон, без дом и бе принуден да потърси убежище.

Намери го там, където го намират много от търсещите убежище.

Напусна страната и постъпи в Църквата. Но не защото беше усетил призвание, а защото това бе единственото място, където можеше да се скрие. Никой в семинарията не постави под съмнение нито намеренията, нито биографията му. Там нямаше проверки на

миналото и препоръчителни писма. Онези, които искаха да проповядват Словото, винаги бяха посрещани с отворени обятия.

Така попадна в „Св. Августин“ и започна да учи за свещеник, връщайки се към християнската вяра от младежките си години. След месец в семинарията започна да спи по-добре, съзнанието му се успокои, склонността към насилие сякаш изчезна. След три месеца вътре вече не беше обсебен от престъпленията и смъртта. Яростта, която го поздравяваше всеки ден след събуждане, се бе изчерпала. Най-очевидната промяна настъпи след шестия месец. Той прегърна искрено своята вяра. Откри Бог в сърцето, в душата си, във всеки свой съзнателен дъх. Филип Веню бе открил своето призвание.

Разкажанието му беше искрено, но си остана негова лична работа. Още не бе разкрил грешното си минало на останалите свещеници и нямаше да го направи, защото се страхуваше, че независимо от многото приказки на Църквата за покаяние и за прошка, той няма да ги получи.

С течение на годините, прегърнал своята новооткрита вяра, той започна да изучава Библията. С плам поглъщаше църковната история, желанието му за познания се разпростря отвъд традиционните книги на Светото писание и навлезе в по-езотерични области като Евангелията на Тома и Енох, на Юда, Петър и Йоан. Изучаваше и другите големи религии, търсейки подобията в индуизма, будизма, исляма и юдаизма. Религиозни текстове като Корана и Тората станаха негово четиво преди заспиване, поглъщаше ги, както другите гълтаха Гришам или Кинг.

Проучванията му най-накрая го доведоха до мистицизма, за който се наемква в много религии — божествената намеса в християнството, Светата Троица, Кабалата в юдаизма, почитта към ангели и демони в исляма. Отдаде се на изучаването на магьосничеството и друидизма. Беше омаян от онова, в което хората вярват, основите на вярата и сляпото вярване, религиозната привързаност и простото посвещаване.

Когато се потопи по-дълбоко, започна да изучава творчеството на Данте и новите езичници. Изчете Алистър Краули, наричан „най-лошият човек на света“ заради своите възгледи и есета, и особено за търсените от него в началото на двайсетте години забравени магически и религиозни места. Веню изучи Култа „Златната зора“^[1],

некромантите^[2] и вярващите сатанисти, почитателите на дявола. И откри дълбините на кошмарите и злото, на магьосничеството и зверствата. Като човек, извършвал жестокости, рядко се стряскаше, но всичко, което откри, почти не промени нагласата му. И колкото повече четеше, толкова повече се омайваше.

Най-накрая изложи всичко това на вниманието на своите братя, неговото семейство в Църквата, и сподели този мистичен свят с отец Озуин.

Френсис Озуин беше свещеник от старата школа. Копнеше за литургиите на латински, за времената, когато човекът се боеше от Господ, а не го поставяше под въпрос. Той седеше зад писалището си в семинарията, наклонил глава със сива, сресана настрана коса, за да скрива плешивината му, и изслуша Веню внимателно и любезно. Не го прекъсна нито веднъж, нито веднъж не отклони поглед. Когато Филип свърши, Озуин заговори тихо, почти шепнешком:

— Можеш ли да надникнеш в сърцето на злото, без да те погълне? — попита. — Злото може да съблазнява, маскирано като научно изследване, като търсене на познание. Има познание обаче, което не трябва да притежаваме.

— Но ние сме божии хора, най-способни да разпознаваме и да се борим със злото — възрази Веню.

— Да, бих искал да е така — кимна Озуин. — Ала нашите молитви за мир, нашите молитви за спасение остават нечути. Дали са попаднали на глухи уши, или злото печели битката за нашите души?

— Ето още една причина да разберем.

— Отче, това се е превърнало в твоя идея фикс. Тя предизвиква интерес и осъждане от хората извън нашата общност. Дори Ватикана поиска сведения за твоите проучвания.

Веню седеше, слушаше думите на Озуин и наблюдаваше как сивите му вежди се извиват нагоре от загриженост.

— Ще прекратиш тази глупост, това проучване на мрака и на злото. Започнал си да го разбираш, но твоята отдаденост се превърна в обсебване и трябва да сложиш край.

— Отче, обаче за да разбереш добрината на Бог, не трябва ли да познаваш злото в най-мрачните му разновидности? — попита Веню умолително.

Озуин не искаше да слуша повече и му нареди да прекрати безплодните си проучвания и да насочи вниманието си към Божието величие и истинските нужди на човечеството.

За пръв път през тези четири години Веню изпита гняв. Това чувство бе изпълвало душата му през цялата негова младост, но когато влезе в Църквата, той сметна, че се е освободил от него. И бързо се успокои. Наведе глава с уважение и излезе от кабинета на своя наставник.

Но нямаше намерение да прекъсва заниманията си. Обсебеността му нарастваше не с дни, а с часове. Проучванията му се бяха превърнали в страст и да ги изостави, щеше да бъде все едно да зареже душата си.

Затова продължи. Ревността на Алистър Краули, неговата отдаденост на окултното и трудовете му го плениха. Веню изучаваше словата на д-р Робърт Удман, един от основателите на „Златната зора“, на Бленч Бартън, върховната жрица на Църквата на сатаната, на госпожа Блаватска, известната мистичка, която твърдеше, че разговаря с мъртвите.

Но през цялото време продължаваше да се държи за своята вяра, за своята Църква, защото тя беше неговият дом, неговото семейство, въздухът, който изпълваше дробовете му. Неговите интереси не пречеха на вярата му — напротив, увеличаваха я. Защото, ако имаше зло, ако мракът и дяволът съществуваха, тогава със сигурност имаше Бог и Христос беше неговият Спасител.

За разлика от своите братя свещеници Веню лично беше виждал злото на улицата. Беше го виждал в сърцата и умовете на хората от подземния свят. Беше го виждал в своето собствено сърце... и чувал подлудяващите му гласове в собствената си глава. И тъй като той беше най-добрият пример, вярваше, че злото може да бъде победено, мракът може да бъде прогонен и заменен със светлина. Гласовете можеха да бъдат заглушени, а лудостта — излекувана. Обаче злото беше равностоен противник, който поддържаше равновесието и никога не биваше да бъде пренебрегван.

Утринното слънце беше започнало да прониква през стъклописите на черковните прозорци, тъмночервено и пурпурно

обагряха мраморния олтар, когато Веню коленичи за безмълвна молитва, благодарен за своя живот, за своето спасение.

Това щеше да бъде последната молитва, която отправя към Бог.

Отец Озуин се доближи зад него и зачака Веню да свърши и да се обърне.

— Отче — заговори го той, като избягваше погледа му, — би ли дошъл с мен?

Веню го последва през параклиса, през бенефиция^[3] и накрая в една голяма и заплашителна конферентна зала, която миришеше на тамян и кожа. Шестима свещеници седяха до кръглата съвещателна маса. Имаше два празни стола един срещу друг в двата края на масата. Веню и Озуин седнаха на тях. Никой от шестимата свещеници не смееше да срещне погледа на Веню, докато той седеше смутен пред тях.

Без да каже дума, Озуин започна да трупа книги на масата. Книги, посветени на магьосничеството, окултното, почитането на дявола и друидизма.

— Отче, на човек му идва на ум думата „смущаващо“ — започна той. — Колкото повече се криеш от нас, толкова повече криеш в сърцето си.

Веню огледа масата, впивайки очи в лицето на всеки от седмината свещеници, и най-накрая погледът му се спря върху Озуин.

— Значи ровиш в личните ми вещи и ме осъждаш заради моето четиво?

— Тревожи ни онова, което открихме в сърцето.

— Сигурно осъзнавате, че не можем да затваряме очите си през злото в този свят — отговори Веню. — Злото не може да бъде победено чрез мълчание. Познанието е сила.

— Обаче ние не търсим сила — Озуин замълча и думите му увиснаха във въздуха. — И точно това е притеснително.

— Ти ме осъждаш за това, че чета! — избухна Веню. — Всички сте седнали тук да ме съдите, защото надникнах зад пердето. Вие сте слепи за злото, за мрака в този свят.

— Не сме слепи.

Озуин измъкна една папка и я постави на масата.

— Отец Нолън направи някои проучвания.

Веню се вторачи в папката. Нямаше нужда да я отворят, за да разбере какво съдържа.

— Да кажем, че онова, което той откри, е тревожно, ще бъде повече от омаловажаване.

— Полицията е тук — измърмори най-възрастният сред свещениците, макар и той да избягваше погледа му.

— Би ли искал да изслушаме твоята изповед? — гласът на Нолън трепереше от страх.

Веню се обърна към него, несигурен дали да се ядоса, или да му се изсмее.

— Трябва да знаеш, че твоите престъпления заедно с тези чужди на нас интереси ни доведоха дотук. Твоите действия не ни оставиха друг избор. Ти не само трябва да бъдеш отстранен от свещеничеството, но за действията, които извърши, за измамата, която разпространяваше, заради злото, което е в сърцето ти и ние се страхуваме, че ще разпространяваш от името на Църквата... ти трябва да бъдеш отлъчен от нея.

Думите на Озуин се забиха като светкавица в душата на Веню. Изритваха го от единственото истинско семейство, което бе имал, единственото място в живота си, което беше наричал дом.

И в един миг сърцето на Веню почерня. Гняв изпълни душата му. Той се вторачи в свещениците с преливащи от омраза очи. Щом като Църквата не го иска, щом като Бог му обръща гръб, имаше и други места, където можеше да отиде. Имаше и други възможности.

Двама полицаи безмълвно влязоха в залата. Никой не продума, когато те застанаха от двете му страни и го изведоха. Веню се обърна и изгледа всеки от застаряващите свещеници, запаметявайки техните имена и лица. Не знаеше как, но щеше да намери начин да отмъсти на хората, които му бяха разбили живота.

[1] Херметичен орден, активен през XIX и XX в. във Великобритания, практикувал теургия (магия) и духовно развитие. Основателите му са масони и розенкройцери. — Б.пр. ↑

[2] Хора, призоваващи мъртъвци. — Б.пр. ↑

[3] Термин, идващ от Франкската държава, който описва условната собственост върху парче земя. В случая е отстъпена на енорийски свещеник да ползва благата ѝ. — Б.пр. ↑

Майкъл погледна огромната, широка четирийсет и пет метра стена, извисяваща се на девет метра височина. Непревземаема и внушителна. Двама въоръжени пазачи във военни униформи стояха от двете страни на шестметровата сводеста порта.

— Ти се шегуваш.

К.К. му отправи обезоръжаваща усмивка.

— Това е дворецът Топкапъ — каза Майкъл.

— Всъщност е музей. Султанът си е събрал багажа преди много, много години.

— Не ми кавай, че това е мястото, където пазят вашата карта.

— Само ще хвърлим един поглед.

— Наистина ли ще го направиш?

К.К. повдигна вежди и мина през огромната паст на входа. Майкъл се загледа за миг в нея, после неохотно я последва.

— Преструвай се, че всичко е игра.

— К.К., ти можеш да измислиш нещо по-умно от това.

— Подиграваш ли ми се?

Майкъл започваше да се дразни от английския акцент на жената. Не че не му харесваше, всъщност точно обратното, падаше си по него твърде много и това го караше да смекчава преценките си.

— След теб.

Имперската порта, или Баб-и-Хумаюн, на Топкапъ представляваше огромно гранитно изделие с резби и две ниши. Сводът, който се издигаше над шестметровите страни, бе украсен с изискана арабска калиграфия и монограмите на султаните Мехмед II и Абдул Азис I. Арката го пропускаше в пасаж с висок купол и първия двор на комплекса — един отделен свят от около 350 декара, заобиколен от крепостна стена с обиколка два километра и четиристотин метра, увенчана с остри зъбци. По нея бяха разположени двайсет и седем кули, които ограждаха свят, който не се беше променил от векове.

Топкапъ сарай, или Дворецът с портата с топовете, е бил най-големият, който светът някога е виждал, давайки по време на апогея на Османската империя подслон на повече от четири хиляди души. След рухването на империята през 1921 г. с указ на правителството е превърнат в музей и в края на същото десетилетие открива вратите си за посетители.

По стратегически съображения Топкапъ е построен върху хълм в края на историческия полуостров, където откъм европейската страна на Истанбул се срещат водите на Мраморно море, Босфора и Златния рог.

Построен е по нареждане на султан Мехмед Завоевателя на мястото на византийския акропол и на древен манастир през 1459 г. Най-добрите занаятчии от цял свят се стичат в града и използват най-редките материали, средствата са били неограничени. Дворецът е завършен през 1465 г. и е първата стъпка в опитите на Османската империя да си припише блясъка на византийския Константинопол.

С асиметричния си, нелинеен план той се различава твърде много от европейските дворци. Макар да е огромен, се състои от множество по-малки, свързани помежду си сгради, по-удобни и уютни жилищни площи, за разлика от огромните зали и стаи в неговите европейски събратя. Сградите не се издигат по протежение на някаква централна ос, а по-скоро израстват по различни тангенти във всевъзможни посоки.

Строителният план представлява няколко концентрични кръга с четири вътрешни двора, преливащи един в друг. Това е план от времето на Константинопол, пренесен в конструкцията на множество замъци в Европа, защото предлага много повече отбранителни възможности и защита за монарха на власт. Първият кръг на Топкапъ, наричан Дворът на еничарите, представлява огромен парк, който включва музеи, черкви и тихи градинки.

Майкъл и К.К. минаха край черквата от византийско време „Света Ирина“. Построена през шести век, тя е една от малкото черкви, които не са превърнати в джамии след падането на Константинопол под османска власт. Заобиколиха мраморно каменната постройка на някогашната монетарница и поеха по широка открита алея под балдахин от кипариси.

К.К. изчезна в ниска тухлена сграда и излезе малко по-късно с билети в ръка. С тях посочи към мраморен фонтан в римски стил със сложни украси, натикан в ъгъла.

— Фонтанът на палача. Тук са си мили ръцете и мечовете, след като публично са отсекли някому главата.

Майкъл я изгледа с повдигнати вежди и се опита да се засмее на доста мрачното ѝ описание.

— Големи, остри като бръсначи мечове...

— Да вървим.

— ... пълнели са главите им с памук и слама и са ги поставяли на мраморни стълбове, за да ги видят всички. Нещо като позорен стълб, само че завинаги.

— Благодаря — не можа да се сдържи Майкъл и се усмихна. — Идвала ли си тук?

— Три пъти.

— И ме влачиш, защото...

— Не защото ми е приятна компанията ти — усмихна се К.К., — а защото трябва да видя две неща.

— Нали си идвала три пъти?

— Да, но това беше, преди да видим писмото.

— Какво пише в него?

— Ха, знаех си, че мога да събудя любопитството ти — обърна се К.К. и тръгна по павираната алея.

Те закрачиха бавно по градинска алея, покрай която се издигаха дървета, и стигнаха до огромна порта, сякаш внесена от някой германски замък. От двете страни на огромния гранитен сводест вход се издигаха дващест и два метрови осмоъгълни кули. Централната част беше осеяна със зъбци, сводестият вход изглеждаше така, сякаш крие падащ мост — всичко това беше в ярко противоречие с останалата напоена с османски аромат архитектура.

Когато Майкъл и К.К. минаха под свода със златни арабски букви, те отново попаднаха в дващест и първи век. Пред тях имаше охрана, скенери, турникети и детектори за метал, сякаш се готвеха да влязат в Белия дом.

К.К. показва билетите с приятелска усмивка и кимване. Тя и Майкъл бяха огледани и после ги прекараха през телесните скенери.

— Най-много си падам по тази част — обяви К.К.

Майкъл нищо не каза.

— Какво ти става? И ти веднъж да си истински турист. Отпусни се и се наслаждавай. И престани да се цупиш, защото мрачната физиономия те състарява с десет години.

Майкъл поклати глава безпомощно.

Когато влязоха в същинския дворец Топкапъ, той се почувства така, сякаш с машина на времето се е върнал обратно в миналото. Пред него се издигаше цяла вселена от гранитни и мраморни сгради, тихи градини, огромни колонади, алеи, покрити с богато украсени навеси с керемиди, подпирани от мраморни колони с капители. Покривите на много от сградите бяха тъмносини, цвят, който се получаваше от патината на оловното покритие. Шарени арки от жълтеникавочервен мрамор и бял гранит подчертаваха характера на сградите и им придаваха блискоизточен вид. Наоколо се въртяха тълпи туристи, очаровани от това, което ги заобикаля, и си говореха с приглушени гласове, сякаш ги беше страх да не смутят боговете.

Влиянието на архитекти и занаятчии от такива далечни краища като Персия, Рим, Унгария, Албания и Гърция било причина за постоянното разширяване на плана на двореца, който бил и дом на султаните, управлявали Османската империя. В общия план нямаше единство, затова резултатът беше по-цялостен, той растеше и се разпростираше на пристъпи в поредица от взаимно свързани сгради, чиято площ надхвърляше двеста и тринайсет хиляди квадратни метра.

Майкъл и К.К. крачеха в сянката на италианските кипариси. Тъмнозелените дървета се издигаха покрай алеята, която се виеше из онова, което преди е било смятано за райска градина. Насочиха се към Кулата на справедливостта — най-високата постройка в двореца. Мраморната сграда с висока островръха кула завършваше с остъклено помещение, откъдето султанът можел да наблюдава широко разпространялото се свое владение. Синкавосивата патина на окисленото олово, покриващо шпила на кулата, се виждаше от всяко място в Истанбул и векове наред бе внушавала страх от всевиждащата султанска власт.

Точно под кулата имаше широк, богато украсен навес, подпрян от колони от зелен мрамор и розов базалт. Великият турски архитектурен стил на Дивана^[1], се повтаряше като ехо из града и се беше превърнал в запазена марка за страната.

Когато Майкъл се огледа, не можа да не се възхити от все сърце на дребните детайли, на сложността и на най-малката плочка. Проектирането и занаятчийските умения, които се криеха зад изпълнението, бяха неповторими — при многобройните си пътувания никъде не беше виждал нещо подобно.

Той откъсна очи от разнообразните сгради във втория двор и се обърна към К.К.:

— Е, няма ли да ми кажеш къде отиваме? Къде се намира тази така наречена карта?

— Нали не мислиш, че ще го направя? — отговори тя със самоуверена усмивка.

— Трябва да познаваш целта си по-добре от изражението си в огледалото сутрин. К.К., огледай се — каза Майкъл, като скрито посочи петимата пазачи, които обикаляха терена. — Без да знаеш всичко за онова, което ще крадеш, и за човека, от когото ще го откраднеш... Не, не мисля, че можеш да го направиш.

К.К. си погледна часовника и закрачи припряно, сякаш гонеше влак.

— Да вървим.

Майкъл остана за миг неподвижен, объркан и донякъде развеселен от внезапната ѝ целеустременост.

Прекошиха централния двор и стигнаха до къса сграда, която се простираше по южния край на втория двор. Минаха под златен навес и след това през Портата на блаженството. Построена през петнайсети век, тази монументална порта беше входът към вътрешния трети двор на частния жилищен район на двореца. В епохата на империята никой не можел да мине през нея без разрешението на султана.

Той използвал тази порта само за специални церемонии, когато сядал на златния си трон, за да гледа как неговите поданици и официалните лица изказват своята почит и уважение.

К.К. поведе Майкъл по покритата с павета алея на третия вътрешен двор, след това през още градини стигнаха до монументална колонада. После минаха през сводест портал с колони и стигнаха до голяма украсена със сложни резби врата от тъмно дърво. Майкъл я следваше плътно, когато тя влезе в съкровищницата на Топкапъ.

Щом влязоха в първата зала, минаха покрай голяма витрина, в която бе изложена бронята на султан Мустафа III, ризница от сплетени

железни халки, инкрустирана със злато и диаманти. Туристите можеха да разгледат и не по-малко богатите щит и меч на падишаха. Минаха край втора витрина, в която лежаха корани с корици, украсени с перли и диаманти, за лично ползване от султаните. Тук беше изложен и абаносовият трон на султан Мурад IV, инкрустиран със слонова кост и седеф. На други места бяха подредени делви и вази от кехлибар, златни египетски канделабри, златно наргиле от 1700 година, обсипаният с диаманти бастун на Абдул Хамид II, подарък от кайзер Вилхелм. В централната витрина в залата бяха изложени дузини богато украсени оръжия, които бяха събудили голям интерес в група французи.

К.К. и Майкъл продължиха във втората зала, известна като Смарагдовата, където бяха изложени бляскави плюмажи — богати украшения за главата и медальони, украсени със смарагди, диаманти и други скъпоценни камъни.

Минаха покрай изложбени витрини със смарагдови броеници, колчани, обковани със злато, видяха смарагдовия медальон на султан Абдул Хамид I, златен обков с три големи смарагда, подредени в триъгълник, и четирийсет и осем върви с перли като висулки.

К.К. за кратко спря пред витрина, зад която беше изложена прочутата топкапийска кама, изработена през 1747 г. за подарък на персийския владетел Надир Шах, който бил убит още преди турският пратеник да пресече границата. В резултат султанът я запазил и включил в своята сбирка. В ефеса на камата има монтирани три големи смарагда, а на края още един осмоъгълен, който скрива малък часовник. По протежение на ефеса има диаманти, а задната му част е украсена с инкрустиран седеф и емайл.

К.К. отново погледна часовника си и продължи нататък. Майкъл беше само на две крачки зад нея, когато си пробиха път между хората и влязоха в третата зала. Помещението беше пълно с емайлрани предмети като медали и държавни награди, поднасяни на султаните от чуждестранни монарси. Тук беше показан и златният трон, използван от владетелите при коронации и религиозни празници. Голяма тълпа се беше струпала около най-известния скъпоценен камък в света — диаманта Лъжица, или Кашъкчъ на турски. Скъпоценният камък е с тегло осемдесет и шест карата и легендата твърди, че е намерен от беден рибар, който го продал на търговеца за три лъжици.

Като следствие на обновлението и ремонта на библиотеката в Топкапъ, някои от най-важните експонати бяха изложени в третата зала със скъпоценностите. Сред тях бяха трактати по ислямско право, теология, международна политика, корани с историческа важност, както книги и географски карти, документиращи възхода и рухването на Османската империя. Творенията, които се съхраняваха в дворцовата библиотека, бяха написани на турски, арабски и персийски и се смятаха за една от най-важните сбирки не само в мюсюлманските страни, но и в целия свят.

К.К. спря рязко и Майкъл, който я следваше плътно, за малко не се блъсна в нея. Тя се извърна и бавно спря погледа си върху целта на бързата им и кратка разходка. Стояха пред голяма стъклена витрина, чието съдържание беше: обляно в мека светлина. Предметът бе изработен от потъмняла кожа на газела, чертите по нея бяха положени с гъсто кафяво, тъмночервено и черно мастило. На много подробната географска карта с размери деветдесет на шейсет сантиметра беше изобразено западното крайбрежие на Африка, срещу него от другата страна на Средиземно море — Иберийският полуостров, и от там чак до Карибите и Южна Америка, после надолу до северното крайбрежие на Антарктика. Безброй острови от Азорските до Канарските — митичните Антили, изпълваха морето. Бяха изобразени перуанските Анди, без да са пропуснати великите реки на континента — Амазонка, Ориноко, Магдалена и Сан Франциско, които се вливаха в Атлантическия океан.

Картата бе изработена в стил портолан — покрита беше с начални точки, от които излизаха пресичащи се линии. Портоланите бяха водили корабите от пристанище до пристанище. Вместо решетката от географски дължини и ширини, на важните места бяха разположени компасни рози^[2], а азимутите, излизащи от тях, стигаха до далечни земи.

На африканския континент подробно бяха изобразени слонове и щрауси, крале и султани, а по просторите на Южна Америка танцуваха маймуни, ягуари и добитък. Безброй бележки покриваха картата, разказвайки за всичко: откритията на Христофор Колумб, голи местни жители, морски чудовища и сухоземни зверове.

Десният ъгъл на картата беше съдран и скъсаното стигаше чак до центъра на Африка. Въпреки тази повреда екземплярът беше добре

запазен. Тази витрина сякаш не предизвикваше интереса на туристите, които стояха омаяни пред съседните колекции от скъпоценности и ками.

— Знаеш ли, че е изработена от турчин на име Пири Рейс през 1513 г.?

— Е, и? — попита Майкъл, защото разбра, че тя има нещо предвид.

— Знаели са обиколката на земното кълбо с точност до осемдесет километра — в гласа на К.К. се долавяха нотки на вълнение.

— Същото може да се каже за Ератостен през 230 преди Христа — отговори той.

— Погледни в долния край — продължи К.К. — Виждаш ли Антарктика?

— Да.

— Това е сушата Антарктика.

— Да, виждам.

— Тя е покрита с лед от шест хиляди години преди Христа.

— Разправят, че през зимата там е доста студено — изсмя се Майкъл.

— Модерният човек не е имал представа как изглежда сушата, докато през 1960 година американският военен флот не направил сателитни снимки. И знаеш ли какво открили? — не спираше да говори К.К., пренебрегвайки саркастичните гримаси на Майкъл.

— Не, но ти ще ми кажеш — отвърна той, доволен, че може да я дразни.

— Точно това, което виждаш тук — посочи картата К.К. — Тя е точна, наистина много точна... направо плашещо точна.

— Значи този тип Пири я е сънувал или нещо подобно?

— Казал, че неговата карта се основава на двацет други морски карти. Едната била дело на Христофор Колумб. Затова Пири е успял да очертае Карибите. Други били португалски, италиански и китайски, много от тях придобити по време на неговите и на чичо му пътувания. Дори се говори, че някои били от Александрийската библиотека.

— Кой му е дал антарктическата, атлантите ли?

К.К. повдигна вежди, сякаш за да каже: „Кой знае?“.

— Шегуваш се, нали?

— Нямам представа. Всъщност не съм се замисляла — отговори тя със смях. — Обаче това подсказва, че е възможно хората да са плавали по моретата много по-отдавна, отколкото предполагат специалистите.

— Специалист е много относително нещо и днес тази дума се употребява прекалено свободно — подхвърли Майкъл.

— Съгласна — погледна отново към картата К.К., сякаш не можеше да откъсне очи от нея. — Можеш ли да повярваш, че е била намерена сред купчина боклук през 1929 година? Не е представлявала голям интерес за света, докато не се разчува историята за Антарктика.

Майкъл я огледа внимателно, впечатлен от подробностите и митичните истории на К.К.

— Е, какво смяташ?

— Ами мисля, че това е лоша идея — засмя се той.

— Изкушаваш ли се? — усмихна се К.К.

Майкъл откъсна очи от картата и поклати глава.

— Ни най-малко.

— Но ако беше... как би я откраднал?

Майкъл си падаше по планирането. Разкриването на слабостите на сградата и охранителната система беше като разгадаването на загадки. Той огледа туристите, разпръснати из залата, и пазачите, които стояха изпънати като бастуни до вратите.

Накрая се усмихна.

— Добре, ако предположим, че разполагам с плановете на сградата...

— Имаме ги.

Майкъл се обърна отново към картата, замисляйки се, и изведнъж се сепна. Говореше така, сякаш на шега се беше включил.

— К.К., защо ти трябва да крадеш картата, когато можеш да си купиш точно копие в магазинчето за сувенири или да снимаш тази тук?

К.К. се усмихна и отново погледна часовника си.

— Защото това не е тази половина на картата, която ме интересува.

Лимузината се отлепи от тротоара пред консулството на Ватикана и се вля обратно в сутрешното истанбулско движение. Синди

и Буш бяха потънали в разговор, докато Саймън разопаковаше голямата кутия, която беше взел от консулството. От нея извади чанта, натъпкана с карти и резултатите от изследванията. Той беше изучавал с години картата на Пири Рейс, проучвайки всички истории за нея. Знаеше къде се намира западната ѝ част, но източната беше изгубена в митове и догадки. При проучванията си бе успял да установи, че тя се намира в Топкапъ сарай, но за да установи точното ѝ местоположение, беше търсил едно писмо от великия везир, в което той обясняваше къде е скрил липсващата част.

Саймън отвори първия плик и вътре видя ламинираното древно писмо. Испита благодарност, че е намерило пътя си до Ватикана чрез пощенските служби. Към него бяха приложени две ксерокопия. Предната част беше оригиналното писмо, а отзад имаше превод на английски.

— Какво е това? — попита Синди, когато видя старата пожълтяла хартия.

Саймън се усмихна.

— Част от малкото проучване, което провеждам.

— Нека те попитам... — започна Синди.

Саймън погледна към Буш с няма молба да се заеме с нея.

— Майкъл и К.К. сериозно ли ходят, или е просто флирт?

— Ами... — Буш не знаеше какво да каже, защото в този момент дори Майкъл и К.К. не знаеха точно какви са отношенията им. — Мисля, че се виждат вече в продължение на месец.

— Слава Богу — отговори Синди и поклати глава. — Крайно време е да си намери някого.

— Не знам за вас двамата, но аз умирам от глад — прекъсна я Буш.

— Винаги умираш от глад — подхвърли Саймън.

В лимузината настъпи тишина, докато той четеше преведеното писмо, а Синди и Буш гледаха прелитащите край тях картини от градския живот.

— Мога ли да попитам защо сестра ми се оказа в затвора? — обърна се Синди неочаквано към Саймън.

Той вдигна поглед от четивото си.

— Мисля, че е най-добре да попиташ нея.

— Да няма нещо общо с това? — продължи тя и посочи писмото.

— Не, просто беше недоразумение — отговори той и се помоли да му бъде простена лъжата. — Сигурен съм, че когато се върне, К.К. ще ти обясни всичко.

Очите на Синди се стрелкаха от Буш към свещеника и обратно. Явно не му вярваше.

— К.К. не искаше да идвам — заяви тя делово.

— Тогава защо си тук? — попита Буш невинно.

— Та тя току-що беше избягала от затвора! Ти какво би направил на мое място?

Запитаният кимна с разбиране.

— Когато моята съвършена сестра попадне в затвора, това, освен че ми изкарва ангелите, предизвиква множество въпроси.

Буш изведнъж се почувства неловко, когато осъзна, че Синди май не познава сестра си твърде добре.

— Вие двамата също няма да ми кажете нищо, нали?

— Не мисля, че ми е работа. Това наистина е между теб и твоята сестра. Сигурен съм, че ще ти обясни, когато се върне.

Синди кимна, а очарованието ѝ сякаш се изпари, докато вадеше телефона си и започна да набира някакъв номер.

— Здравей, Лара. Искам да събереш багажа ми от офиса и да се погрижиш да имаме данните за сделката с Плайънт преди понеделник, когато започваме в Ес Кей Ес... искам да ми намериш хубав хотел в Истанбул... и докато го правиш... — Синди потъна в телефонния разговор.

Облекчен от нейното разсейване, Саймън използва времето и прочете преведеното писмо, без да бърза, поглъщайки всяка дума. Обаче краят му го обърка. Прочете го отново, но този път по-бавно.

До Патриарх Макарий I Архиепископ Макарий
Соколов

Мили Мака,

Пиша това писмо, защото се страхувам, че няма да дочакам зимата. Много неща се промениха, откакто султан Мурад III седна на трона. Той много лесно се влияе от майка си, валиде султан, която получи власт и ревнува заради моите дела. Най-близките ми приятели, моите

довереници и помощници загинаха при странни обстоятелства и ако желанието на Аллах е да прибере мен, стария човек, ще прегърна смъртта с мисълта за обещания рай, който ще ме очаква от другата страна.

Сега, на седемдесет, станах съзерцателен, липсва ми родният дом, нашето детство, когато грижите ни бяха обикновени, а неприятностите малко. Установих, че сънувам все по-често свежозелените гори, планините и хълмистата околност, където си играехме, без да осъзнаваме колко са калпави човеците, тяхната алчност, злото и страха, които се таят в много сърца.

Кой можеше да предположи каква съдба ще имаме и въздействието, което ще окажем на този объркан свят? Нашите родители вложиха в душите ни ценности и знания, които прилагаме през целия си живот. Като синове на Авраам ние носим голяма отговорност за нашата вяра и вярата на света. А за хора като нас тази отговорност ще продължи дори след като сме приключили телесното си съществуване.,

Страхувам се от картата, която ти показах при последното ти идване, картата на моя покоен приятел Пири Рейс, и посоката, в която води. Постарах се да ти я предам миналия месец с надеждата, че ще я пазиш ревниво, както аз правих в продължение на двайсет години, но вече нямам служители, на които бих могъл да се доверя. И тъй като не бих понесъл да я унищожа, понеже нейното предназначение може един ден да бъде открито на по-мъдри хора от нас, аз я скрих зад нашия общ баща. Той е бил мъдър човек, пророк, прозрял в бъдещето, чиито синове постигнаха величие в очите на нашия общ Бог.

Макар твоята и моята вяра да поеха по различни пътища, ние все още сме свързани като синове на Авраам.

Казвам ти сбогом, братко мой, и чакам с нетърпение нашите разговори във вечността. Само те моля да забавиш своето пътуване.

Селям за тебе, братко мой, Байка

Саймън беше очаквал писмото да е по-откровено относно местонахождението на картата, а не гатанка, но след като го прочете три пъти, разбра, че точно пред това се е изправил.

И макар да се разстрои, реши, че това е разстроило Веню и хората му още повече. Беше получил анонимна информация в канцеларията си, че две седмици преди това Веню е купил писмото от един работещ нелегално антиквар. Макар Саймън да не успя да установи източника на информацията, тя се оказа вярна, потвърдена от факта, че държеше писмото в ръцете си, което двамата с К.К. бяха откраднали от кабинета на Веню.

Саймън беше уверен, че Веню не е успял да разгадае нито смисъла на писмото, нито точното място, където е скрита картата, защото ако го беше направил, вече щеше да е потеглил на Изток, а не да седи в кабинета си в Амстердам.

Беше сигурен, че познанието накъде води тази карта е последната отчаяна надежда на Веню и заради бъдещето на света това е последното място, където на такива като него трябваше да се позволи да влязат.

Майкъл и К.К. излязоха от съкровищницата, минаха край библиотеката, покрай няколко ограничителни конуса и строителни машини, минаха пак през Портата на блаженството и поеха към група хора, застанали под голямата керемидена козирка на дивана. Неочаквано К.К. хвана Майкъл за ръка и го задърпа към човек със синя шапка.

— Здравейте — поздрави тя с усмивка. — Чарли и Илейн Съливан. Съжалявам, че закъсняхме.

Майкъл се вторачи в нея напълно смаян и се опита да сдържи смеха си.

— Добро утро, казвам се Хамер.

Мъжът носеше бяла риза и ленени панталони, на дългия му нос бяха кацнали телени очила, а черните му мустаци полагаха големи усилия да не подчертават големината си. Не можеше да е на повече от двайсет и две, вероятно студент от анкарския университет „Билкент“, който пише докторат.

Майкъл огледа малката групичка американци и европейци.

— Обиколка с гид — прошепна му К.К. в ухото.

Той не успя да сдържи смеха си.

— Господин и госпожа...

К.К. го погледна и се усмихна.

— Само в твоите сънища.

Майкъл поклати глава и се ухили.

— Обиколка на какво?

Хамер тръгна пред тях, а групичката от дванайсет души пое след него, сякаш всички бяха свързани с невидими връзки. Младежът стигна до тежка черна порта, вградена в мрамора на Дивана. Хвана дебелата метална гривна, която заместваше дръжката, и бутна портата да се отвори, задържайки крилото, за да може групата да го последва.

— Когато през тази Порта на картите момичетата влизали за пръв път в харема — каза той през рамо към туристите, — им казвали, че щом минат през нея, за последно ще са видели външния свят. Разбира се, за нашите дами днес ще отменим това правило.

Шегата на Хамер разсмя шестимата мъже в групата.

— Значи ще разгледаме харема? — прошепна Майкъл в ухото на К.К., като се притисна до нея.

— Знаех си, че ще се развълнуваш.

Майкъл и К.К. изостанаха в края на групата, когато поеха надолу по дългия коридор, заслушани в рутинирания разказ на водача.

— Харем. Самата дума предизвиква най-различни представи в западния свят. Място, където голи жени в турски хамами се отдават на оргии със султана. Колекция от жени, чиято единствена задача е да доставят сексуална наслада на своя собственик. Всъщност харемът е онази част от двореца, която подслонява султанското семейство и е известна като сарай. Макар да е пълен със стотици наложници, цвета на най-красивите жени в империята, отношенията са били много по-формални, отколкото можете да си представите. Сараят е бил отделен свят със своя собствена йерархия, образование, любов, сплетни и дори смърт.

— В имперския харем в Топкапъ е имало няколко домакинства, обединени домакинства. Майката на султана, известна като валиде султан, била най-силната жена в империята. Тя упражнявала контрол върху харема, съветвала сина си, понякога дори действала вместо него. Любимите наложници на султана, наричани кадъни, били смятани за

равностойни на съпруги. По закон султанът е можел да има само четири. Харемът подслонявал и султанките, дъщерите на султана, и техните домакинства. Имало и известен брой робини, наричани одалиски, които обслужвали харема. И както сигурно вече сте се досетили, голям брой наложници на възраст от седемнайсет до двайсет и три години, чиято единствена задача била да забавляват султана в неговата спалня. Обаче трябва да развенчая мита за сексуална свобода в харема. Султанът не е имал множество партньорки през една и съща нощ. Тези жени, неговите наложници, били не само красиви, но изтънчени и образовани под строгото ръководство на харемските училища.

Повечето от момичетата били отвлечани или купувани за робини от своите родители на село. Когато пристигали тук, обикновено били на възраст между седем и петнайсет години. Имало е момичета от всички краища на империята и дори отвъд нейните предели. Повечето идвали от земите под властта на султана, но имало и много европейки. Грузинки, германки и унгарки били довеждани в двореца, за да служат на султана. Макар народностите им да са били различни, всички имали нещо общо — необикновената си красота.

Учили ги на различни изкуства, на поезия, как да музицират с различни инструменти като арфа или саз. Учили и пеене. Обучавали ги да говорят и четат на турски, на церемониите и обичаите в харема и империята. Учили ги да шият и бродират и на изкуството на еротичните удоволствия...

— Никога не бях чувал тези две думи да се употребяват в едно и също изречение — обади се един противен дебел американец.

Хамер не му обърна внимание.

— Повечето жени, които попадали в харема, били християнки, насила принуждавани да приемат исляма.

— Харемът се състоял от около четиристотин наложници средно, но е имало времена, когато броят им се увеличавал до повече от хиляда. Наложницата успявала само веднъж да преспи със султана, освен ако не притежавала големи умения и не се превърнала в любимка на владетеля. Ако не станела фаворитка или не забременеела, подарявали я на везири, военачалници и други важни лица.

— В харема има повече от четиристотин помещения. Всички са изящно украсени с рисуван керамични плочки и рисунки с уникални,

неповтарящи се мотиви...

Водачът им продължи да разказва, докато се разхождаха из харема, но Майкъл и К.К. не му обръщаха много внимание, докато криволичеха из лабиринт от коридори и покрай стотици помещения. Тук имаше спални, големи бани, просторни градини, фонтани, безкрайни коридори, апартаментите на султана и кадъните, на валиде султан. Имаше стотици стаи за аджамийките, младите момичета, които били обучавани, открити градини и балкони. Всяко помещение, всяка стена имаше сложна и изключителна украса — мозайки, цветни мотиви, калиграфия, безброй шедеври.

Майкъл и К.К. се оглеждаха, сякаш учеха за изпит, попиваха всичко наоколо, запомняха коридорите и вратите, докато вървяха след групата.

— Харемът бил разделен на три отделения — продължи Хамер с обясненията. — Истинският харем, в който са настанени наложниците, аджамийките, одалиските и други жени, частните помещения на султана, където жените го посещавали и забавлявали, и казармите за черните евнуси, пазачите на харема. Според мюсюлманската традиция никой мъж не можел да вижда жените в чужд харем, затова са били нужни немъже, които да пазят императорския. В резултат на кастрацията евнусите не били смятани за заплаха срещу неприкосновеността на харема и затова били приемани за напълно верни на султана. В по-голямата си част те били военнопленници и роби, кастрирани ги преди пубертета и така ги осъждали на живот в робство. Когато Османската империя била на върха на могъществото си, в сарая служели до седемстотин евнуси.

— Те идвали от завладените християнски области в Грузия, Армения, Унгария, Словения и Германия. Черните евнуси били залавяни или подарявани от Египет, Судан и горното поречие на Нил. Оттам били превозвани до пазари в Мека, Медина, Истанбул и Средиземноморието. Всички били кастрирани по пътя си към пазарите от египетски християни или евреи, защото ислямът забранява кастрацията, но не и използването на кастрирани роби.

— Белите евнуси работели като административни служители и нямали допир с наложниците. Черните, чиито гениталии били напълно отрязани, за разлика от тези на белите евнуси, служели на жените в

харема като слуги на кадъните и дъщерите на султана, като пазачи на наложниците или като техни преподаватели и надзиратели.

— Началникът на черните евнуси, наричан кизлар ага, бил третият по ранг служител в империята след султана и великия везир. Той бил командир на алебардистите с ранг паша, което съответства на днешен генерал. Имал неограничен достъп до султана и бил частният вестител между падишаха и великия везир.

— Всяка вечер кизлар ага водел избраната наложница в спалнята на султана. Неговите задачи включвали защитата на жените, купуването на наложници за харема, да надзирава жените и евнусите. Той се явявал като свидетел при женитбата на султана и ритуалите около ражданията и организирал всички владетелски церемонии по случай обрязването, женитбите и празниците. Обявявал присъдите на обвинените в престъпления жени от харема и ги предавал на палача, който ги напъхвал в чувал и ги хвърлял в Босфора, за да се удавят.

— Черните евнуси защитавали наложниците от външни натрапници с истинска преданост и били готови да жертват и живота си. В харема често имало интриги, недоразумения и предателства. Жените отчаяно се стремели да станат кадъни и заговорничели една срещу друга, за да намалят броя на съперничките си. Смятало се за най-голяма чест, ако наложницата забременее и роди син, който един ден би могъл да стане султан, превръщайки майка си във валиде султан — жената с най-голяма власт в империята. В резултат царели силно съперничество и ревност, стигащи чак до убийства, извършвани от самите жени. Много пъти се случвало някоя от наложниците да бъде открита мъртва или да изчезне безследно.

— Тези смъртни случаи били злоеци и много от жените не се чувствали в безопасност в златната харемска клетка. По времето на султан Ибрахим I се случила унищожителна трагедия, когато неговата фаворитка Сечир Пара му казала, че една от наложниците се среща тайно с външен човек. Ибрахим бил обзет от силна ревност и накарал главния си евнух да подложи на мъчения няколко от наложниците, за да открие самоличността на тайнственото момиче. Но никоя не разкрила предателката, затова Ибрахим заповядал всички жени в харема му — общо най-малко 250, да бъдат завързани в напълнени с тежести чували и хвърлени в Босфора. Само една от наложниците оцеляла, спасена от френски кораб. Валиде султан, майката на

Ибрахим, била обзета от такава ревност заради властта на Сечир Пара, че след като жените били издавени, наредила на главния евнух да я удуши, докато спи.

Групата лека-полека потъна в мълчание, докато романтичната обвивка на живота в харема падаше малко по малко.

Хамер поведе групата надолу по дълго стълбище и накрая се озоваха в голяма стая, облицована с бели и сини керамични плочки. Бели мраморни мивки се издигаха покрай стените, а над всяка се подаваше златен кран. Във всеки ъгъл на просторното помещение стояха мраморни вани. Имаше и множество мраморни пейки.

— Това е хамамът на басейна, който всъщност е парна баня, която Западът е нарекъл турска. В ежедневието хамамите били много важни, защото служели не само за почистване на тялото, но и на душата и съзнанието. Те били място, където жената е могла да се освободи от неприятностите на ежедневието.

В центъра на пода имаше голяма розетка от лъскав бронз — квадрат с десетсантиметрови страни. Розетката беше монтирана наравно с мраморния под и в решетката ѝ се оттичаха водите от парната баня.

Хамер се насочи обратно нагоре по стълбата, като продължаваше да разказва за хамама — неговата история и медицинските ползи от него, но нито Майкъл, нито К.К. го слушаха. И двамата стояха над розетката. Тя извади монета, пусна я през един от отворите и се заслуша за някакъв звук. След три секунди се чу плясък.

— Мамка му — изруга К.К., като чу плясъка. — Долу има вода.

— Е, и?

— Мразя да работя във вода.

— Там ли трябва да работиш?

— Това помещение не е такова, каквото е било преди сто години. То е ремонтирано и разкрасено. Картата на Пири Рейс, която видя зад витрината в съкровищницата, е намерена тук сред боклуците. Открили са обаче само половината ѝ, другата е скрита някъде долу под нас преди почти петстотин години.

— Под двореца е имало проходи, използвани за извеждането и връщането на наложниците. Били са пазени от черните евнуси, на които е поверено управлението на харема. Преди тук е имало скрити

коридори със стълби, които отдавна са се разпаднали, вратите към тях са зазидани.

— Госпожо и господин Съливан, извинете, но... — изненада ги гласът на Хамер, който си погледна часовника и посочи към стълбището.

— Извинете — усмихна се К.К., докато двамата с Майкъл забързаха да стигнат до входа към хамама. Присъединиха се към групата туристи, но отново останаха на опашката.

— Мога ли да те питам нещо?

— Разбира се — усмихна се Майкъл.

— Защо си го правил?

— Правил какво?

— Да крадеш. Защо си го правил?

Майкъл мразеше думите „крадец“ и „престъпник“. Това бяха думите, които се използваша в съдилищата и затворите. Той се замисли над въпроса ѝ, запита се защо, но не можа да отговори. Разговорът беше прекалено личен. Каза си, че е по-интимен дори от секса. Не беше разголвал душата си пред никого. С покойната си жена Мери никога не беше обсъждал защо е крадец. Не знаеше защо, затова направи единственото възможно и отговори на въпроса с въпрос:

— А ти?

К.К. го изглежда, защото мразеше на въпросите да се отговаря с въпрос, но ако искаш да ти се доверяват, трябва и ти да го правиш.

— Заради сестра ми.

— Сестра ти те е накарала? — пошегува се Майкъл.

К.К. се усмихна.

— Донякъде. Майка ни умря. Аз бях на петнайсет. Нямахме пари — замълча, докато си спомняше миналото. — Понякога в живота се налага да вършим за хората, които обичаме и искаме да се грижим, разни неща, независимо колко са неприятни.

Майкъл кимна в съгласие.

— Щяха да ни разделят и да я дадат в приемно семейство — в гласа ѝ се долови тъга. — Тя беше само на девет, а това беше единственият начин, който можеше да ни осигури парите, нужни, за да оцелеем.

— Ти ли я отгледа?

К.К. кимна и Майкъл се почувства ужасно. Това беше напълно нова нейна черта, каквато не беше очаквал — дете, принудено да отгледа дете и така да намери своя път в живота.

— Станах нейна майка и приятелка. Трябваше да ѝ помагам да си подготвя домашните. Представи си само. Напуснах училище, престанах да уча, за да работя, а трябваше да ѝ помагам по математика или за домашните по френски и немски. Но се оправях и с годините, каквото имаше тя за учене, аз също го научавах. Сега съм много добра в тригонометричните функции и говоря четири езика. Само дето нямам диплома.

— И никога не са те хващали?

— Не — поклати К.К. глава. — Правех само по няколко удара годишно. Скъпи предмети. Произведения на изкуството и скъпоценности. Неща, които лесно се пренасят.

Майкъл наведе глава, докато крачеха след останалите.

— Трябва да знаеш — продължи тя, — че всеки път се мразех. Страхувах се до смърт, че ще ме хванат и хвърлят в затвора, а Синди ще остане на улицата. Но онова, което ме плашеше най-много и ме караше да се будя през нощта, беше, че тя може да научи какво върша. Бях станала престъпник. Нарушавах всичко, което ѝ проповядвах за зло и добро, честност и почтеност. Говорех ѝ какво е грешно в света, а знаеш ли какво? Всъщност грешната бях аз. Аз бях онова, в което не исках тя да се превърне. Исках тя да получи образование и да си намери хубава работа. Исках да има сигурност. И за да може тя да постигне желаното, трябваше да оставя морала и почтеността настрана и да върша онова, което вършех.

Майкъл видя болката в очите ѝ. Разбираше я по-добре, отколкото тя можеше да предположи. Жертването на нейното детство, отказът от свой живот, за да може да направи нечий друг живот по-добър.

— Понякога сме принудени да вършим трудни неща — каза той, — ужасни неща заради хората, които обичаме. Но не можем да позволим на нашите действия, без значение колко осъдителни са според нас, да унищожат благородството на намеренията ни — замълча и се обърна към нея. — Твоята сестра е повече от щастлива и фактът, че си я отгледала от дете, когато ти самата си била такава...

Нямаше нужда да продължава. Вече разбираше и не осъждаше.

— Аз започнах... — едва не, се изсмя, надявайки се да прогони меланхолията от мига. — Помагах на един приятел да свърши работата. Промъкнахме се в гимназията и задигнахме разни неща. Няма нищо общо с отглеждането на по-малка сестра, но трябва да призная, че ми достави удоволствие.

К.К. се засмя.

— Значи си го правил за удоволствие?

— Ами да... не. — Той замълча. — Да, в началото. Изпитвах онова усещане... този приток на адреналин.

К.К. се усмихна.

— Да, познавам това чувство,

— Беше като наркотик. Чувствах се добре, но същевременно виновен.

Тя пак се усмихна и кимна.

— Никога не съм задигал нещо, което би могло да причини някому вреда — продължи Майкъл. — Винаги само вещи, които са застраховани, или от хора, за които нямам съмнения, че го заслужават. Никога не съм имал лоши намерения. Обаче зарязах всичко, когато преди няколко години ме хванаха. — Нямаше намерение да влиза в подробности, че е бил заловен, защото спаси живота на една жена. — Оттогава съм работил само по принуда.

— Саймън ли те караше? — попита К.К.

— Не, нищо подобно, по-скоро аз него. А ти?

— Намеренията и целите ни съвпадаха.

— Колко пъти си му помагала?

К.К. се усмихна, защото не искаше да продължи с признанията.

— Да кажем, че си помагахме от време на време.

— И сега пак трябва да му помогнеш?

К.К. отклони погледа си.

— Майкъл, но аз му обещах.

— Зная — кимна с разбиране той. Искаше да се протегне и да я докосне, за да почувства какво изпитва. — Саймън е голям и може сам да свърши работата.

К.К. стоеше там потънала в мисли.

— Защо утре сутринта не се върнеш с нас?

— Майкъл, аз дадох дума — отговори тя и го погледна в очите.

— Помисли си — отговори той с усмивка. — Нищо не казвай, просто си помисли.

[1] Става дума за личния съвет на султана. — Б.пр. ↑

[2] Розата на компаса е графично изображение на географските посоки. — Б.пр. ↑

Саймън, Буш и Синди точно привършваха закуската си в малко кафене до хотел „Четири сезона“.

— Откога познавате К.К.? — попита ги Синди, докато предобедното слънце караше кестенявата ѝ коса да проблясва.

— Боже мили, сигурно вече трийсет дни — пошегува се Буш, докато допиваше втората си чаша силно еспreso, защото установи, че турското кафе е твърде слабо и пълно с утайка.

— Моля, не му обръщай внимание. Той не може да не се шегува — намеси се Саймън с италианския си акцент. — С К.К. сме приятели от пет години. И двамата бяхме на почивка в Австрия, когато се срещнахме. По това време ти беше в Оксфорд.

— Толкова много ли знаеш за мен?

— К.К. говори за теб с гордост. Всъщност ти си единственото, за което говори. Радвам се, че най-сетне успях да видя лицето на легендата.

— Благодаря — кимна му искрено Синди.

Саймън се беше запознал с К.К. преди пет години. И двамата бяха отишли в една малка аукционна къща в Бри Стледорф, Австрия. Саймън беше отишъл там с надеждата, че ще може да откупи „Раждането“ — картина, открадната от католическа църква в Берлин в края на Втората световна война. К.К. заяви, че е просто туристка, която е дошла случайно.

И двамата бяха гледали възхитено ренесансовата картина, изобразяваща Рождество Христово. Автор беше прочутият художник Изидоро де Мария, а картината бе обявена наскоро за продажба от Райнер Матис, богат индустриалец, който изживяваше последните години от живота си. До 1945 г. Райнер Матис е бил известен като капитан Хайнрих Хунд, главно военно аташе на Херман Гьоринг, и отговарял за неговата колекция от произведения на изкуството, откраднати от частни домове, църкви и музеи, които нацистката военна машина беше помела.

В края на войната и след самоубийството на Гьоринг Хунд изчезнал заедно с няколко произведения на изкуството. Миналото и истинското име на Райнер Матис бяха известни само на малцина: на неговата жена и на високия чернокос италианец, който стоеше пред картината.

Саймън и К.К. бяха започнали разговор за нея, за истинския произход на произведението, поръчано от Ватикана. Разговорът им продължи с часове — за митарствата на платното, за войната, Църквата, за живота. Саймън обясни, че е тук, за да попречи на Хунд Матис да спечели от продажбата на откраднатата картина, но не е успял да убеди аукционната къща да спре наддаването, защото тя очакваше да изкара 5 процента от минималната цена — цели 25 милиона долара.

През нощта, за голяма изненада на Саймън, картината, известна като „Рождество“ изчезна. Кражбата не попадна в новините и не се разискваше във вестниците. Матис беше оцелял повече от шейсет и пет години, без предишният му живот да бъде разкрит. Нямаше да позволи сега да бъде разобличен, и то заради картина, която никога не беше обичал.

На следващия ден Саймън влезе в кабинета си във Ватикана и намери тубус с прикрепена към него обикновена бележка:

Прости ми, отче, защото съгреших.

С най-добри чувства: К.К.

Така от това, макар и безкористно, но незаконно действие се зароди приятелство, което се задълбочи през годините и се превърна в почти семейна привързаност. К.К. му беше разказала своя живот, за сестра си, за тяхното минало и за извършените удари. Саймън не беше сигурен дали му разказва това като изповед, или като израз на доверие и на приятелство. Той никога не я осъждаше, защото разбираше пътя в живота, който ѝ бе отреден. Не изказваше мнение, нито предлагаше духовна подкрепа или съвети. Просто слушаше и отговаряше на нейните въпроси за живота.

— Щом като знаеш всичко за мен — заключи Синди, — сигурно знаеш всичко и за К.К.

— Най-важните неща.

— Например защо е била в затвора заедно с теб — опита се да го закачи малката.

— Аз съм й добър приятел — поклати Саймън глава с усмивка.

— Тя може да е толкова потайна — оплака се Синди.

— Какво друго има, освен тайните си?

— Какво искаш да кажеш?

— Ами ние всички имаме тайни. Неща, за които не разказваме от неудобство, срам, гордост или страх. Понякога пазим тайна, за да защитим други хора, да опазим любимите си същества. Освен своите тайни, какво друго има К.К.?

— Какво искаш да кажеш?

— Излизаш ли с момчета?

— Естествено — отговори Синди.

— Ти имаш амбиции и за кариерата си — добави Саймън. — Живееш пълноценно. Какво има К.К. освен теб?

— Разбирам накъде биеш. Но тя никога не е имала никакви цели в живота.

Саймън замълча, наведе се леко и облегна ръце върху таблата на масата.

— Олеле — размърда Буш едрото си тяло, за да се намести поудобно, — сега се почна.

Саймън изглежда ядосано приятеля си и се обърна отново към по-малката сестра.

— Сигурна ли си?

Тя не отговори.

— К.К. вече е постигнала целта на живота си — усмихна се Саймън. — Ти си била тази цел. Да те отгледа, да ти даде образование, да те види готова да се гмурнеш в живота. Тя говори за теб с толкова гордост — Оксфорд, „Голдман Сакс“. Сигурен съм, че щом разбере каква е новата ти работа, ще се хвали и с нея.

— Ти я обичаш толкова много — отговори Синди, когато помисли над думите му. — Никога не съм предполагала, че има толкова добър приятел. Защо не излизаш с нея?

Буш се засмя.

— Тя е по-подходяща за Майкъл.

— Освен това Саймън трябва да спазва обет — добави със смях Буш.

Синди оглеждаше високия италианец със сурова хубост, докато думите напълно проникнаха в съзнанието ѝ.

— Ти да не си свещеник?

Майкъл и К.К. минаха под високия мраморен сводест вход на хотел „Четири сезона“ потънали в разговор, а смехът им се носеше около тях. Петзвездният хотел се издигаше в сенките на Синята джамия и „Света София“ и само на две преки от Топкапъ в квартал „Султан Ахмед“ — сърцето на Стария град. Стогодишната сграда беше модернизирана, но бяха запазили турския неокласицизъм във външния ѝ вид. Четириетажната златистожълта постройка обгръщаше буйно зелен вътрешен двор, съчетавайки модерния свят с блискоизточно излъчване, и това съчетание напомняше, че някога Истанбул е бил космополитен световен център.

Когато Майкъл огледа просторното мраморно фоайе, високите тавани, малките сепарета, изпита усещането за дежа вю. Причината не беше в украсата, виещите се палми и плетените мебели, пустинните цветове и персийските килими. Не и в чисто източното излъчване на сградата и въртящите се из фоайето чуждестранни гости, а в самата сграда. Тя притежаваше излъчване, в което имаше нещо познато.

Майкъл и К.К. влязоха в асансьора, тип клетка, а пиколото затвори вратата зад тях. Качиха се на четвъртия етаж, като по пътя разговаряха за спорт и пътешествия, за мечтата си да тичат с бикове в Памплона, а през лятото да се катерят из Швейцарските Алпи.

Майкъл бе изпълнен със смесица от чувства, каквито никога не беше изпитвал. К.К. го привличаше, ядосваше го, изкушаваше го, но същевременно го караше да бъде предпазлив. Гневът му от откритието, че е крадла, вече избледняваше, заместен от страх. Боеше се, че не е способна да се справи с онова, което се готви да предприеме. Боеше се, че ще потъне в недрата на Топкапъ сарай и повече никога няма да я види.

Излязоха от асансьора и чуха смеха на Буш, който се носеше от една отворена врата надолу по коридора. Западният президентски апартамент имаше площ близо четиристотин квадратни метра, подът беше покрит с бял мрамор и изящни кафеникави килими. Домът със

свод като катедрала беше най-хубавото жилище за хора далеч от вкъщи, което хотелът предлагаше. Тъмните мебели във всекидневната бяха подредени пред голяма камина. Земни цветове с акценти във виненочервено и синьо придаваха на турско-ориенталското звучене европейски оттенък. Имаше на разположение напълно обзаведена кухня и трапезария, плюс огромен бар, пълен до горе. Три куфара стояха в подножието на извиващата се мраморна стълба, която водеше до две огромни спални. Всяка от тях разполагаше с просторна баня и по един малък работен кабинет.

Големите панорамни прозорци се издигаха от пода до тавана и се отваряха към не по-малко внушителни балкони, от които се откриваше прекрасна гледка към една от най-прочутите джамии в света, „Света София“, двореца Топкапъ и прострелия се наоколо древен метрополис, допълвайки излъчването на османски лукс със западни примеси.

Буш и Синди си бяха сипали питиета на бара. Пол се усмихна, когато видя своя приятел и най-важното — неговите очи. Отдавна не го беше виждал толкова щастлив.

— Запазих стая за нас — обяви той с хитровата усмивка.

— Нали не искаше да оставаш? — подхвърли Майкъл. — Къде е?

— Надолу по коридора — Буш успя да си надене дори поширока усмивка. — Въпреки цената смятам, че си заслужава.

Майкъл се вторачи в приятеля си в очакване на шегата.

— Искаш да знаеш защо се хия?

— Няма да е лошо — кимна Майкъл.

— Огледай се — подкани го Пол. — Погледни прозорците, вратите. Усещаш ли? Зная, че имаш сетива за подобни неща... за подобни места.

Майкъл бавно се обърна, огледа изящното помещение, мраморното преддверие, високите тавани. Бе усетил същото долу, но не беше сигурен...

— Какво пропускам?

— Това място, този петзвезден хотел, някога е бил затвор — заля се Буш от смях.

На Майкъл шегата изобщо не му се стори смешна. Беше го почувствал долу във фоайето, по коридорите. То му тежеше на стомаха.

— Намираш това за смешно?

К.К. се усмихна.

— Ей, тук е къде-къде по-добре от последния ми подслон.

— Давай, пускай шеги — поклати глава Майкъл и тръгна към бара, където си наля шотландско уиски.

Саймън беше седнал на масата в трапезарията и четеше някакъв ръкопис, а пред него лежеше ожулената му препълнена кафява ученическа чанта. Той вдигна очи към Майкъл и попита:

— Е, как мина срещата?

— Не беше среща — отговори той. — Тя просто ми показваше забележителностите.

— Забележителностите? — усъмни се свещеникът.

— Кои забележителности? — полюбопитства Синди.

Саймън и Буш гледаха към К.К. и Майкъл с леки усмивки.

— Какво става? — попита Синди, като видя лицата им.

— Просто се разходихме.

— Така ли? — Синди погледна гневно сестра си. — Защото, изглежда, всички са посветени, само аз — не.

— Отидохме да се разходим и толкоз — отговори К.К. Гневната нотка в гласа ѝ сложи край на въпросите.

В стаята настъпи тишина, докато двете сестри се гледаха.

— Защо не оставим дамите да се поосвежат? — намеси се Буш, докато ставаше от бара. — Ако си мислиш, че гледката оттук е хубава, почакай да видиш тази към морето от нашата стая.

— И кой плаща за гледките? — попита Майкъл, докато отпиваше от питието си.

— Реших, че ти ще платиш в знак на благодарност, че си ме завлякъл на края на света... отново.

Майкъл, Саймън и Буш станаха и се отправиха към вратата.

Майкъл се обърна към К.К.

— Тръгваме рано утре сутринта. Смятам, че наистина трябва да дойдеш с нас.

— Кога искате да вечеряте? — попита тя в отговор, без да обръща внимание на думите му.

Той поклати глава недоволно и излезе.

— Ще се видим към шест — отговори Буш вместо своя приятел.

Когато вратата се затвори зад тях и двете сестри останаха сами, лицето на Синди се измени. Всички преструвки се изпариха и лъснаха истинските ѝ чувства.

— Наистина не мога да разбера как успя да попаднеш в затвора?

— Дълга история — и макар помещението да беше просторно, К.К. усети как стените започват да я притискат.

— Арестували са те — объркване се изписа по лицето на Синди — и са те осъдили на смърт. Никой не получава смъртна присъда толкова бързо.

— Откъде знаеш това? — попита К.К., която наистина се стресна. Не беше споменала и дума, че е била осъдена на смърт. Каза на Синди, че са я арестували погрешка и че всичко се е изяснило.

— Опитваш се да смениш темата.

— Синди, откъде знаеш това?

— Някой се обади и каза, че си арестувана и очакваш екзекуцията си в акбикуестански затвор.

— Важно е, затова искам да знам кой се обади?

— По дяволите, не знам! — избухна сестра ѝ. — Някой звънна посред нощ, каза ми това и затвори. Аз започвам да ти звъня, звъня и не мога да те открия. Никой не те е виждал от месец. Когато най-сетне се обаждаш, потвърждаваш историята за затвора, но лъжеш за останалото.

— Казах ти да стоиш в Лондон — отбеляза К.К.

— Шегуваш ли се? Не сменяй темата. Та ти едва не умря!

— Да, но само едва.

— Какво става?

— Не е твоя работа.

— К.К., ти не си ми майка.

Думите я пронизаха в сърцето. Синди отиде при багажа си и отвори куфара „Луи Вюитон“. Извади картонен тубус, върна се при К.К. и го остави на масата. После седна церемониално.

— Трябва да ти задам един въпрос и искам да ми кажеш истината.

К.К. гледаше вторачено по-малката си сестра. Тя вече не беше детето, което бе отгледала и защитавала. Вече беше жена и равна на нея. Затова К.К. отстъпи.

— Струва ми се справедливо.

Синди отвори тубуса, внимателно извади картината и предпазливо я разви на масата. К.К. се опита да скрие чувствата си, когато пред нея се показва познатото ѝ произведение на изкуството, надявайки се, че ударите на сърцето ѝ не отекуват из цялото помещение.

— Ти ми я даде, когато още бяхме деца и веднага след като мама почина. За да ме подсеца, че винаги ще бъдем заедно, че каквото и да се случи, ще бъдем сестри.

Тя замълча.

— Откъде си я взела?

К.К. се вторачи в картината, която беше висяла над леглото на сестра ѝ. Двете момичета на Моне, които се държат за ръка. И сърцето ѝ се сви.

— Ти не разбираш...

— Много добре разбирам — прекъсна я Синди и я погледна с обвиняващи очи.

— Не е това, което си мислиш.

— Кажи ми, че не си я откраднала. Погледни ме в очите и кажи, че не си го направила.

К.К. седеше и просто я гледаше.

— Да не мислиш, че съм глупава? Кога ще престанеш да се държиш с мен като с малоумна? Ти си ми сестра, а не майка — обърна се Синди и избърса сълзите си, опитвайки да се съвземе. След това погледна отново към К.К. — И между другото, знаех, че е Моне от петнайсетата си година.

К.К. гледаше сестра си. Мигът, от който се ужасяваше, беше настъпил. Не можеше да го избегне, повече не можеше да се крие зад измислени истории и лъжливи постижения. Не можеше да избяга от истината, имаше само една възможност.

Пое си дълбоко дъх, седна и каза на Синди. Разказа ѝ всичко. За онова, което беше откраднала, и за това, от което се беше отказала, за да осигури живот на сестра си. Разказа ѝ какво и къде, как със Саймън са попаднали в затвора. Разголи душата си пред сестра си с надеждата, че тя ще разбере жертвите, които беше правила през целия си живот за нея, за да ѝ осигури бъдеще.

Синди седеше там смазана, с изписан по лицето срам и избягваше да поглежда К.К. в очите. Седя още няколко минути неподвижно, проумявайки казаното, и чак тогава попита:

— За какво си тук сега?

К.К. не може нищо да каже.

— За да откраднеш нещо? — започна да се ядосва Синди. — Ти и твоето гадже?

— Не ми е гадже.

— Ти се кикотиш с него, К.К. Ти, която никога през живота си не си се кикотила.

— Не. Той си заминава утре сутринта, щом от поддръжката прегледат самолета му.

— Значи се готвиш да откраднеш нещо. Кажи ми какво?

— Синди...

— Целият ни живот е лъжа! — изкрещя тя. — Казваше ми, че се бяхтиш като мама, че си работила на две и дори на три места, за да ме отгледаш. Предполагам, че историята с консултациите също е лъжа. За какво друго си ме лъгала? За мама и татко ли? Тяхната история сигурно е удобна, за да можеш да се направиш на жертващата всичко за мен сестра?

— Знаеш какво се случи с мама. Ти беше на погребението на баща ни. Беше лош и си получи заслуженото.

— Как можеш ти да го съдиш, ти, която не си по-добра от него? — изкрещя в отговор Синди.

— Синди, той е убил хора и ни изостави. Живееше единствено за себе си. Да не искаш да кажеш, че изпитваш по-голямо съчувствие към човек, когото не си познавала, отколкото към мен? Направих всичко за теб.

— Не ме натоварвай с твоето разкажание.

— Това не е разкажание, а голите факти.

— Как мога да повярвам и на една твоя дума?

Докато К.К. гледаше сестра си, хрумна ѝ, че е права. Беше я лъгала през целия им съвместен живот. Тя беше престъпничка точно както техния баща и сега бе изгубила доверието на единствения човек, който я обичаше.

— Хайде още тази вечер да се качим на самолета и да се прибираме в Лондон — най-накрая каза Синди, опитвайки се да заключи мир.

— Не мога.

— Защо?

— Не питай.

— Трябва да ми кажеш. Ти живееш в лъжа. Създаваш си някаква удобна измислица, за да се скриеш зад нея. И забравяш напълно каква си в действителност. Ти си просто престъпница.

— Трябва да открадна един документ от музея! — изкрещя К.К. в отговор и веднага съжали, че го е казала. Никога преди не беше обличала в думи онова, което правеше, по такъв начин и изпита дълбок срам.

Сега беше ред на Синди да се смае. Не беше очаквала, че някога ще чуе нещо подобно от сестра си.

— Защо? Вече няма нужда да ме издържаш. К.К., нека аз да ти помогна. За разнообразие. Нека аз да те издържам. Има достатъчно законни начини да печелиш пари.

— Не става дума за пари.

— По един или друг начин винаги става дума за пари. Те дават власт, дават любов, те ни дават живот. Винаги става дума за пари, К.К. Само че някои хора така и не го разбират.

К.К. замълча, опитвайки се да си събере мислите.

— При всички неща, на които се опитвах да те науча, и ти да мислиш така?

— Не смей да разговаряш с мен за морал и ценности! — бутна Синди стола си назад, скочи на крака и погледна сестра си от високо. — К.К., ще те хванат. Вече опита вкуса на затвора и не ми казвай, че ти е харесал. Веднъж вече си била осъдена да умреш. Не вярвам да избягаш втори път на онази е косата.

— Нещата са много по-сложни, отколкото си мислиш.

— Не са. Ако имаш толкова голяма нужда от това, накарай някой друг да го направи. Например Саймън, нали е твой партньор? Беше с теб в затвора, затова съм сигурна, че притежава нужните умения.

— Не е така — отговори К.К. и взе мобилния си телефон. — Вече е време да се връщаш в Лондон.

— Никъде няма да ходя. Престани да се държиш така, сякаш си ме родила. Мога сама да взимам решения. Уредила съм си живота. Имам истинска работа, а ти? Ти си просто една крадла.

Ярост бликна от очите на К.К. Тя се роди от потисканото негодувание, че се бе отказала от своя собствен живот, когато бе на

петнайсет, че стъпка юношеството си, жертвайки всичко за сестра си. И то накрая изригна с такава сила, че я накара да скочи от мястото си.

— Може би трябваше да ги оставя да те вземат и да те пхнат в някое сиропиталище. Трябваше да си живея живота, вместо да се жертвам за теб — и се втурна към вратата, отвори я рязко и профуча покрай стоящия пред нея Саймън.

— Добре ли си? — подвикна той след нея, докато я гледаше как крачи по коридора и изчезва зад ъгъла.

После се обърна и видя застаналата там Синди.

— Добре ли сте?

Синди не отговори.

— Само исках да си взема чантата — посочи той кафявата ученическа чанта на масата. — Сигурна ли си, че всичко е наред?

Обаче Синди пак не му отговори, дори не го погледна, а се качи по стълбите до своята спалня на втория етаж и тресна вратата зад гърба си.

Буш стоеше на балкона на Ориенталския апартамент в „Четири сезона“ и гледаше вторачено над Мраморно море към Принцовите острови. Когато се обърна и погледна над Босфора към другия бряг, осъзна, че се намира в единствения град в света, който лежи на два континента, на кръстопътя между два свята, които се съединяваха в смесица от култури и история, каквато не се среща никъде другаде нито в миналото, нито днес. Това беше свят, който не можеше да бъде по-далеч от неговото родно място Байрам Хилс. Той се намираше в град, който е бил вече столица много преди прадедите му европейци да основат малкото си поселище в горите.

Майкъл се спусна по стълбището от махагон. Беше се изкъпал и сега носеше джинси и блейзър от „Армани“.

— Каква гледка, а?

— Удивително е на какви места попадам, за да ти спасявам задника.

— Самолетът ще е готов в шест сутринта, освен ако не искаш да останем още.

— Джини е вече ядосана. Пътувам по света без нея и ако пообикалям още малко, ти ще се окажеш с постоянен съжител.

Майкъл се усмихна. Той все забравяше колко е лесно да се пътува, когато не си вързан за определено място, за семейството и хората, които обичаш. Пол нито веднъж не се бе поколебал да помогне на Майкъл, независимо колко време щеше да отнеме и колко далече от жена си и децата щеше да се озове. Той беше истински приятел.

Откакто жена му почина, Майкъл беше забравил какво значи да живееш живота си за другите, да оставяш настрана своите желания и нужди в името на онези, които обичаш. Той завиждаше на Пол за живота, който води, надявайки се, че един ден и за него ще се намерят букаи, които да го държат на едно място.

Някой почука тихо на вратата, което изненада Майкъл. Той си погледна часовника, после прекоси големия хол и отвори вратата.

Влезе К.К., мина покрай него. Отиде при панорамния прозорец и се вторачи във водата.

Буш, който все още беше на балкона, се обърна и видя страданието, изписано на лицето ѝ. След като се спогледаха с Майкъл, той влезе в апартамента и пое нагоре по стълбището към втория етаж.

— Трябва да си взема душ, за да се освежа — обяви, преди да изчезне в спалнята си.

Сега Майкъл насочи вниманието си към К.К., чиято фигура се очертаваше на фона на прозореца.

— Добре ли си?

Тя продължи да гледа втренчено морето, а неловкото мълчание продължаваше.

— Има ли място в самолета?

— Разбира се — отговори Майкъл бавно, защото беше доловил болката в гласа ѝ.

— Свърших — каза К.К. повече на себе си, отколкото на него.

Той се приближи бавно към нея изотзад и сложи ръка на рамото ѝ.

— Какво се случи?

— Тя знае — К.К. беше потънала в своите собствени затруднения. — Вече знае всичко.

Майкъл разбра, че тя има предвид само един човек, единственото семейство, което имаше. Той знаеше много добре как се чувства К.К. — срама, гнева, когато онези, които обичаш, открият, че си престъпник.

— Съжалявам.

— Лъжех през всички тези години... живеех скрита зад илюзии и се заблуждавах, че онова, което правя, никому не вреди.

Те останаха в мълчание пред прозореца и гледаха как платноходките с големите си бели платна плават надолу по Босфора, за да влязат в Мраморно море.

— Понякога, докато защитаваме любимите си хора, ние ги нараняваме. Нямаме такова намерение, но въпреки това се случва... Обаче с времето... — Майкъл замълча. — Струпаха ѝ се много неща за осмисляне. С времето ще се оправи.

— Ти не си виждал очите ѝ. В тях имаше такова разочарование. И срам. Дори ме сравни с баща ни.

Когато К.К. най-сетне се обърна, той ясно видя болката ѝ.

— Баща ми беше човек без душа. Обираше и убиваше хора, без да се замисля. Майкъл, той беше престъпник, и то от най-лошите.

— Може и така да е — кимна той, — но ти не си такава.

— Не, точно такава съм. И онова, което най-много ме наранява, което ми разби сърцето, е, че Синди е права. Аз съм точно като него.

Майкъл сложи отново ръка на рамото ѝ и я погледна дълбоко в очите.

— Не, К.К., тя не е права. Ти не си като баща си. Та ти си отгледала сестра си. Направила си всичко, за да се грижиш за нея. Тя още не е разбрала, но сега нямаше да е там, където е в живота, ако не беше ти. Ти не си убиец и не си като баща си.

— Майкъл, направих го, за да я отгледам. Крадях неща, за да я издържам. Мога да оправдая това. Обаче през последните пет години... не спрях. Вече го правя заради себе си. Дори когато помагах на Саймън, си мислех, че участвам в нещо като кръстоносен поход, начин да докажа, че върша добро дори когато постъпвам лошо.

Майкъл продължаваше да я гледа с неотслабващо съчувствие. Точно като него беше избрала да краде и независимо колко внимава, това неизбежно щеше да ѝ се стовари на главата.

— Не мога повече да го правя.

— Това е добре за теб.

— Трябва да кажа на Саймън и той ще се разстрои.

— Няма. Саймън е пълнолетен.

К.К. се обърна и отново се загледа в преминаващите кораби и лодки.

— Какво ще правя сега?

Майкъл долови, че сърцето ѝ се разкъсва заради срама, който бе причинила на сестра си. Беше уплашена, защото знаеше, че единственият начин на живот, който познаваше от петнайсет години, вече е приключил.

— Трябва да говориш с нея — посъветва я той.

— Не мога — отговори тя с такъв тон, сякаш сама се опитваше да се убеди.

— Напротив, можеш и трябва да го направиш.

— Нищо не трябва да правя — озъби се тя в опит да се защити, надявайки се да избяга от неизбежното.

— Да, трябва — нежно каза Майкъл. — Ще я доведа.

— Да не си посмял.

Обаче той излезе от апартамента и тръгна надолу по коридора към Ориенталския апартамент. К.К. го настигна тичешком.

— Моля те, направи ми услуга и не се бъркай в това — изстреля тя ядосана.

Майкъл я изгледа.

— Искаш да не се бъркам? След като дойде при мен и си изля душата, искаш да си трая?

Почука на вратата, пренебрегвайки молбата на К.К.

Тя се вторачи в него, потвърждавайки с поглед, че точно това иска. Той поклати глава.

— Не, няма да стане. Няма да се откажеш толкова лесно от хората, които обичаш. Ще влезеш и ще започнеш да говориш с нея. Тогава може би ще си тръгна.

Почука отново.

К.К. пребърка джобовете си с треперещи ръце.

— Не съм си взела чипкартата, защото излязох ядосана.

— Вие двете трябва да обсъдите случилото — каза Майкъл.

— Какво ти дава право да ми даваш съвети? — озъби се К.К.

— Защото — отговори той спокойно и с разбиране — съм бил на твоето място — и почука отново. — Когато се крием от хората, които обичаме, те го приемат като израз на недоверие. Тя е твоя сестра. Ще се справи със станалото.

К.К. се вторачи в Майкъл за миг, после се обърна и започна да блъска с юмрук по вратата.

— Синди, отвори проклетата врата!

Но нямаше отговор.

— Може би... — той не довърши. Двамата се спогледаха и светът сякаш забави скорост, когато осъзнаха...

Майкъл вдигна крак и с шут разби бравата.

Когато вратата поддаде, Майкъл я видя. По целия под, оцветявайки белите мраморни плочи.

Прясна кръв се стичаше и образуваше локвички и вади по пода, сякаш някой беше разлял кутия червена боя. Майкъл се втурна в другото помещение и нагоре по стълбите, за да застине след секунди на площадката и да надникне в празната спалня. Вътре нямаше никого.

К.К. се втурна след Майкъл и видя кръвта. Тя запази спокойствие, но наум крещеше от ужас. Трескаво се втурна из апартамента, но той беше празен. Двамата се спогледаха, бавно ги обземаше ярост, но след малко тя беше заменена от тъга и отчаяние.

— Кой направи това? — попита Майкъл и погледна К.К. така, сякаш тя знае със сигурност за какво говори.

— Аз... не знам.

Тя се наведе и заоглежда кръвта. Дишането ѝ се ускори и страхът лиши лицето ѝ от цвят.

Двамата започнаха да оглеждат помещението и постепенно изпаднаха в онова състояние на съзнанието, когато сетивата работят с пълна сила и във всичко откриват следи. Когато погледите им се спряха на него, двамата го видяха едновременно. Отвореният панел на дивиди плейъра. Майкъл пусна плазмения телевизор със седемдесет и два инчов екран и се озова срещу Саймън, проснат по гръб в безсъзнание на мястото, където сега стоеше той. Камерата се завъртя и спря на уплашеното лице на Синди, а отчаяните ѝ очи изпълниха екрана, докато от високоговорителите се носеше учестеното ѝ дишане. К.К. дръпна ръката си като ужилена, когато осъзна, че се обляга на стола, на който преди малко беше плакала сестра ѝ.

— К.К. — гласът изпълни помещението; беше дълбок и изненадващ, имаше американски южняшки акцент, — много се радвам, че успя да се измъкнеш жива от „Хирон“. Дори бях заложил на това, че ще избягаш. Наистина впечатляващо. Гаджето плейбой с модния самолет — чудесен щрих.

Камерата се завъртя и хвана лицето на говорещия. Лицето му имаше тен и приличаше на детско, очите му бяха ненормални и призрачно сини под съвършено очертаните вежди. Камерата остана насочена към него и тогава изведнъж по лицето му започна да се разлива усмивка. Тя беше насилена, защото ѝ липсваше топлина и очите не изразяваха нищо подобно. Камерата се завъртя отново и се спря, за да се видят на екрана Синди и Саймън едновременно. Мъжът влезе в кадър и се доближи до момичето, което седеше на стола, плачейки и треперейки.

— К.К., пораснала е и се е превърнала в жена. При това красива и доколкото разбрах, преуспяваща и с добро образование. Сигурно си много горда, а, К.К.? Майка ти не би могла да свърши и половината от

това, което ти си направила... Мразя се заради това, което трябва да сторя — мъжът не отместваше поглед от Синди. Протегна ръка и погали кестенявата ѝ коса. — Обаче понякога в живота сме принудени да вършим неща, които някои могат да сметнат за безвкусни... неморални... незаконни. Сигурен съм, че ти разбираш това по-добре от повечето хора. Ще откраднеш жезъла на Селим, неговия кадуцей^[1], както възнамерявахте да направите със Саймън, но сега ще го извършиш сама.

— Кадуцей? Какво е това? — погледна Майкъл объркано К.К., но нейните очи останаха залепени върху изображението на телевизионния екран.

— Не си губи времето с картата. Тя е моя. Винаги е била моя. Моето предизвикателство, моята карта. Малко състезание по умения.

Гласът звучеше всесилно, като на някакъв небесен разказвач. Мъжът отдръпна ръката си от косата на Синди. Очите му неочаквано се впиха в камерата и чрез телевизионния екран в тези на К.К.

— Искам да изясня този въпрос. Не доближавай картата. Тя е моя и аз ще я открадна.

Най-накрая поведението му се промени, изглежда се отпусна и насилената усмивка отново цъфна на лицето му.

— Кой да знае, че отново ще работим заедно? Предполагам, като партньори.

Дълбокият глас караше стаята да се тресе.

— Ще ми донесеш пръчката, султанския жезъл, в петък в един часа пред Синята джамия.

Мъжът отиде при Саймън и клекна до него. След това се загледа в локвичката кръв, която се беше образувала под главата му.

— Ще превържа набързо раната му, но само толкова. Загубил е много кръв, както можете и сами да видите. Да се надяваме, че няма да се появи инфекция. Ако все пак се появи, мисля, че без лечение ще изкара два-три дена.

Мъжът се върна при Синди, която гледаше камерата умолително. Той се изправи зад нея и сложи ръце на раменете ѝ, което я накара да потрепери и да изплаче тихичко.

— К.К., познаваш ме и знаеш на какво съм способен. Знаеш какво обичам да правя. К.К., харесвам те — замълча, за да подчертае думите си, и през това време отново погали Синди по главата. —

Обичам те така, сякаш си моя плът и кръв, но няма да имам никакви угризения да ти отнема всичко, което обичаш на този свят. Разполагаш с три дни, за да вземеш жезъла. И не забравяй — стой настрана от моята карта.

Камерата отново се спря на Саймън, който лежеше на пода, а гърдите му се повдигаха бързо заради плиткото дишане, след това на Синди. В зачервените очи на момичето се четеше отчаяние, а сълзите размазваха съвършения му грим. Мъжът протегна ръка и нежно повдигна брадичката ѝ, за да доближи лицето към лещата на камерата. Той се усмихна за последен път и екранът потъмня.

Майкъл и К.К. останаха неподвижни, а настъпилата тишина сякаш отекваше из помещението. И двамата местеха поглед от кървавия под към стола и обратно.

— Казва се Иблис — каза тя, без да откъсва очи от тъмния телевизионен екран.

Майкъл не отговори, защото беше зает да осмисли всичко, което току-що се беше случило.

— Той е по-опасен и луд, отколкото можеш да си представиш.

К.К. продължаваше да гледа унесено празния екран, сякаш се страхуваше, че ако отмести очи, ще се пречупи на две.

— Той е крадец и много по-добър от мен.

— Откъде знаеш?

К.К. седеше и мълчеше, а когато накрая тишината стана непоносима, се обърна и погледна Майкъл в очите. Нейните бяха пълни е тревога и поражение.

— Той ми беше учител.

[1] Кадуцей — жезълът на бог Хермес. — Б.пр. ↑

Иблис не беше кръщелното му име. Беше избрал арабската разновидност заради заплахата, която излъчваше. Всъщност се бе родил в Кентъки като син на жокей. Майка му беше наполовина гъркиня и наполовина туркиня, което, както обясняваше нейният съпруг, бе причина за противоречивата ѝ личност. Човек, който познаваше кариерата на Иблис и обърканото му съзнание, щеше да си помисли, че е имал тежко детство или е сирак и си отмъщава на света за несправедливия живот. Точно обратното беше — не можеше да се роди в по-здравеолюбиво семейство.

Кристофър Милър-старши, който предпочиташе да го наричат Червения — прякор, свързан с огненорижката му на младини коса, беше традиционалист, вярваше в правото да носи оръжие и да знае как да го използва. Той научи сина си Крис-младши да стреля още съвсем малък. На осем младият Крис вече можеше да улучи празна рибена консерва от четирийсет и пет метра, а на десет беше завършен стрелец. Червения го научи как да ловува и да се храни от земните дарове. Предаде му познанието колко ценни са ножовете в пустошта както за дрането, така и за приготвянето на храната, като оръжие и като инструмент. Червения научи Крис как да оцелява и как тези уроци по оцеляване и самопомощ да му помагат в живота, независимо дали е в гората или в градската джунгла.

Нурей Милър беше красавица с гарвановочерна коса. Нейният син наследи кристалносините ѝ очи и маслинената кожа. Докато Червения учеше Крис на физическите и брутални способности за оцеляване, тя го обучаваше на по-изтънчените неща в живота. Научи го да познава хората, на социални умения, на това как да получава онова, което иска, чрез внимателно убеждаване и загатване за последиците. Тя му показва как да се държи в различните светове, в които живеят хората, както само тя умееше, благодарение на това че беше дъщеря на православен грък, директор в параходството, и майка туркиня и мюсюлманка. Нурей владееше тънкостите на дипломатията,

знаеше как да разбере гледната точка на другия и накрая да спечели доверието на всички. Това бяха уроците, които преподаде на Крис, и те му помогнаха да преодолее ужасния външен вид, който имаше като юноша — външност, по-подходяща за терорист, отколкото за момченце от Кентъки. Беше слаб, със смолисточерна коса, красотата на лицето му с бебешко излъчване внушаваше нещо женствено. Крачеше като нервно куче, бърз и променлив, и говореше с необичайно дълбок глас за дребното си юношеско телце.

Когато Крис стана на тринайсет, семейството се премести в Бруклин, Ню Йорк, където баща му работеше на близката състезателна писта „Белмонт“ в Елмонт. Това беше мястото, където нещата излязоха от контрол. Той се оказа аутсайдерът със смешния акцент, със смешния глас и прекалено красивата външност. Момчето, на което се смееха за дребния ръст и външния вид. Изкара дванайсети клас сам, без приятели и като обект на всеобщи подигравки. Крис-младши не спомена на родителите си за неприятностите в училище. Не разказа как се заяждат с него, как го удрят, за да се забавляват с предположения колко бързо ще му стане синка.

Той беше аутсайдер и както често се случва, такива хора се събират със себеподобни. Те бяха онези, които не се вписваха, непопулярните, различните, хората, които осъзнаваха, че в бройката се крие сила. Крис намери приятели сред момчетата, които бяха готови да използват численото си превъзходство, юмруците си и накрая оръжията, за да вдъхват страх. Превърна се в бог за група от дванайсет човека. Учеше ги да стрелят, как да се грижат за оръжията си, как да използват ножа — умения, които единайсетте бруклинчанчета бързо усвоиха. Крис ги научи каква е силата на въображаемата заплаха и властта, която тя осигурява над останалите, и колко по-резултатно е убеждението, отколкото използването на груба сила.

Тяхната група от дванайсет ставаше все по-именита, превърна се в банда, която властваше над улиците. Взимаха всичко, което искаха, от когото пожелаеха.

Ставаха все по-безочливи и по-заплашителни, убедени, че светът им принадлежи и няма никой, който би могъл да ги спре.

Един четвъртък следобед — Крис беше още само на петнайсет — бяха обрели няколко търговци за джобни и заради тръпката, но решиха, че това не им стига. Няколко от тях застанаха на пост на

улицата, а останалите заеха позицията на пасажа. Крис се промъкна през малкия прозорец, дребният ръст му позволи да влезе лесно. Ножът на пояса и пистолетът отзад под колана го караха да се чувства недосегаем. Той се стрелкаше из магазина, грабейки огърлици и часовници, обици и гривни. Обичаше този миг, тръпката от нарушаването на закона, от вмъкването в нечие светилище. Алармата се беше задействала, но това нямаше значение, защото Крис щеше да излезе след по-малко от минута.

Когато се приземи на паважа обаче, се видя сам срещу цевта на полицейския модел автоматичен пистолет .38-калибър. Неговите приятели, неговата банда, другарите му аутсайдери, бяха избягали. Ченгето беше само, стиснало пистолета с две ръце, а капчицата пот на дясното му слепоочие издаваше, че е новобранец. Младият полицаи се слиса от детския вид на Крис, когато му изкрещя да вдигне ръце...

Точно в този момент думите на Крис-старши заехтяха в главата му. Затова го беше учил да стреля, да дере дивеча и как да оцелява. Независимо дали в гората или в градската джунгла, баща му го беше научил да се справя.

Крис хвърли торбата със скъпоценности, която привлече погледа на ченгето и го накара да забрави бдителността си. Мъжът се поколеба за секунда и преди да разбере, вече беше мъртъв, ножът пробол гърлото му, стърчеше от врата. Беше забит със сила леко встрани, за да среже сънната артерия, и мина през гръбнака, на практика отделяйки главата от тялото.

Крис се огледа спокойно въпреки касапницата, която бе причинил, после погледна към трупа на младия полицаи, сякаш беше лишен от човешки чувства. Заинтересуваха го гърчовеите на безжизненото тяло. Вдигна очи и установи, че бандата му се е разпръснала. Всички се бяха върнали обратно в лоното на семействата си, където бяха в безопасност, оставяйки го да се изправи сам срещу последиците от своите действия.

Полицията дойде след три дни, вървейки по горещи следи и благодарение на получени сведения от информатори. Поискаха да говорят с Крис. Нурей по нейния обаятелен и убедителен начин покани мъжете вътре и обясни, че Крис е на състезателната писта със съпруга й. Тя им направи кафе, настоявайки, че сигурно има някакво недоразумение, и им позволи да ги почакат. Обаче те отказаха,

благодариха и потеглиха право за „Белмонт“. Тя се качи на втория етаж, опакова малко багаж и събуди Крис. Двамата потеглиха право за Канада, където Нурей му даде пари и го качи на самолет за Турция, като му каза, че никога повече не може да се върне. Той остана при роднините ѝ цяла седмица, преди да осъзнае колко мрази страната. Замина за Лондон, защото там говореха английски, а ако възнамеряваше да намери своя път в света, поне трябваше да разбира езика на онези, които ограбва.

Току-що беше слязъл от влака, изглеждаше по-малък от шестнайсетте си години, когато му опряха пистолет в гърба. Мъжът го поведе към някакъв пасаж, притисна пистолет в главата му и поиска пари. Крис излезе от пасажа след минутка, кръвта не се оказа много. Глупакът, който го бе нападнал и се опита да го ограби, носеше пет хиляди в брой. Това беше някакво начало.

Живееше в пансиони и евтини хотели. Работеше по улиците и започна да си създава име. Учеше занаята чрез проби и грешки. Джебчийство, кражби, дребни обири. Беше бърз и изненадващо силен за своя ръст. Ходеше на фитнес, тичаше, тренираше няколко бойни изкуства, подготвяйки тялото си като лекоатлет, за да оцелее в опасния свят, където беше избрал да живее.

Започнала се издига: бижутерски магазини, галерии, богаташки къщи. Усъвършенстваше занаята. Самообразоваше се, четейки ненаситно книги по гемология и история на изкуството и неговите техники. Постепенно се превърна в експерт оценител. Учеше се от аукционните къщи — от законните като „Сотбис“ и „Кристис“ и невидимите като тази на Килиан Маккейн, която не само търгуваше на черния пазар с произведения на изкуството и бижута, но и даваше поръчки.

За разлика от другите крадци в Лондон Крис не познаваше граници. Щом вниманието му беше привлечено от нещо, независимо колко трудни са условията, накрая той неизменно успяваше. Местеше се из целия континент, за да открадне някой Реноар в Стокхолм, Дега в Амстердам и три скици с въглен на Ферmete от Лувъра.

Разви допълнително умение — убиването. Беше много добър в този занаят, фактически експерт. За разлика от онези, които правеха от местопрестъплението касапница, той не оставяше никакви следи, които биха могли да го замесят. Дали с помощта на пистолет или с

предпочитания си метод — острието на любимия си нож, Крис не изпитваше угризения да сложи край на нечий живот. Върху него нямаха власт нито жена, нито мъж, нито дете, никой не можеше да спре ръката му. Ако някой застанеше на пътя му, щеше да бъде премахнат.

От време на време Крис приемаше да върши поръчкови убийства. Това беше предизвикателство, което сам си поставяше, за да провери дали може да планира убийство и да го извърши, без да остави следа. Понякога го правеше отблизо с нож, друг път — от хиляда метра със снайперска карабина.

Детинското му, почти ангелско излъчване, заради което бе понасял такива подигравки като юноша, се превърна в негов съюзник — естествена маска за пред нищо неподозиращия свят, фасада, която позволяваше на чудовище да стои сред невинните.

На двайсет и една вече беше най-уважаваният и най-страховитият сред уличниците. Никой не знаеше името му, никой не знаеше нищо за него, освен това, че човек на всяка цена трябва да избягва неговата ярост.

Накрая се настани в апартамент встрани от Пикадили Съркъс. Обичаше нощния живот, неоновите светлини, трептенията, които изпълваха въздуха. Този апартамент с три спални се превърна в негово седалище. С течение на годините си купи жилище в Истанбул, голяма ваканционна къща на Босфора. Това беше родното място на майка му и тъй като тя и баща му починаха, преди да успее да ги види отново, тук той се чувстваше някак си свързан с нея. Научи нейния език и опозна културата, към която бе принадлежала.

На двайсет и една остави зад гърба си обикновеното име Крис Милър и приемайки културата, която някога бе отблъснал, си избра ново. Така както познаваха баща му като Червения, а майка му като Нурей, него щяха да знаят като Иблис. Беше решил, че то най-много му подхожда, име, което щеше да насажда страх, защото на арабски означава дявол.

Буш изтърка мрамора отново до бяло, после напъха алените сега хавлиени кърпи в голям чувал за отпадъци, който щеше да изхвърли по-късно. Потисна гаденето, докато бършеше кръвта на Саймън, и се опитваше да не мисли за болката и страданията на своя приятел. Но не можеше да се отърве от картината пред очите си. Все едно беше още в полицията и отново бе станал свидетел на поредното насилие срещу невинни, с тази разлика, че сега жертвата беше един от най-добрите му приятели. Буш затърка по-силно, за да прогони картината от съзнанието си и кръвта от пода. Обаче както често се случваше с него, накрая чувствата му се превърнаха в гняв и ярост. Който и да беше сторил това на неговия приятел, щеше да си има работа с него.

— По дяволите, как са успели да избягат от тук толкова бързо?
— попита Майкъл и измъкна Буш от лапите на гнева.

— Вече не сме в Канзас — отбеляза той. — Тук важат други правила. Сигурен съм, че излизане през задната врата без излишни въпроси не струва повече от няколко долара.

Майкъл знаеше, че не могат да се обалят в полицията, защото това би означавало сами да се нарисуват. Той и К.К. бяха крадци, намираха се в страната, без да имат гранична отметка, и кой знае какви аларми щяха да се задействат, ако прекарат името му през базата данни на Интерпол.

Погледна навън към балкона и К.К., която не беше продумала през последните петнайсет минути. Беше му омръзнало това мълчание, затова излезе при нея.

— Трябва да ми кажеш какво става.

К.К. го изгледа, но не каза нищо.

— Саймън спомена само за кражбата на някаква карта — продължи той, без да се смущава. — Никой от вас двамата не е споменавал артефакт. Има ли нещо друго в списъка с неща за незаконно пазаруване?

— Нямам представа какво е това — отговори К.К., а очите ѝ продължаваха да гледат втренчено светлините по огромния купол на „Света София“. — Саймън каза, че сам ще го вземе.

Майкъл можеше да го види в нейните очи, да го чуе в гласа ѝ. Тя не му казваше всичко, а нямаше време за игрички.

— К.К., трябва да знам какво сте направили, трябва да знам всичко.

— Вече ти казах — отговори тя, без да го поглежда.

Той се опита да се сдържи, но чувствата му надделяха.

— Какво, по дяволите, е кадуцей? Вие сте планирали две кражби. Щеше ли да ми кажеш? Божичко, К.К., за какво още ме лъжеш?

— Лъжа? — обърна се рязко тя с широко отворени очи. — Лъжа? Моята сестра беше отвлечена.

— Точно така и докато не кажеш истината, цялата истина, ще бъде много трудно да освободим нея и Саймън.

— Не искам помощта ти — изпъна се в цял ръст К.К.

— Не ми пука — отговори Майкъл, вторачил гневен поглед в нея.

— Не се бъркай — мина тя покрай него, като едва не го избута грубо.

— В никакъв случай — последва я той.

К.К. профуча през всекидневната, покрай Буш, отвори рязко вратата и я тресна след себе си.

Той погледна Майкъл.

— Хубава работа.

— Майната ти.

Буш влезе в апартамента и излезе на балкона, където К.К. седеше на плетен стол и гледаше в нищото. Тя вдигна очи, когато едрото му тяло се очерта в рамката на вратата. Очите ѝ бяха далечни и пълни с болка.

— Виждам, че има и други, освен Майкъл, които знаят да влизат без ключ.

К.К. продължи да гледа към водата на протока, без да реагира на опита му да се пошегува.

— К.К. — внимателно се отпусна Буш на стола срещу нея, — Майкъл не е срещу теб. Бил е на твоето място. Тъжно е, но е преживял

подобно нещо. Знае какво е да държиш нечий живот в ръцете си.

— Мога сама да се справя.

— Дали? — попита с дълбокия си глас той почти шепнешком. — Можеш ли да запазиш спокойствие, когато знаеш, че животът на човек, когото обичаш, зависи от твоя успех? Сигурен съм, че си добра в онова, което правиш. Да, не се съмнявам, но не можеш да се справиш сама. Можеш да обърнеш гръб на Майкъл, но не обръщай гръб на помощта му.

— Грешката е моя — отговори рязко К.К. — и аз ще я поправам.

— Преди години познавах човек, чиято жена умираше. Той беше готов да направи всичко, за да я спаси.

Пол направи пауза.

— Зае се сам. И знаеш ли какво, колкото и много да искаше да я спаси, само влоши нещата, и то повече, отколкото можеш да си представиш. Наистина не искаше да приеме чужда помощ. На практика трябваше да го вържа, но накрая се съгласи. Сега този човек — Майкъл, се опитва да ти помогне. Заедно можем да ги освободим и да оправим всичко.

Буш погледна към водата, удивен какви ги приказва. Опитваше се да убеди някого да отиде и да извърши престъпление. Преди няколко години, когато още беше в полицията, никога не би постъпил така. Обаче днес знаеше залога, беше наясно с болката и вината, които изпитва К.К.

— Довери ни се.

Тя най-накрая се обърна към него и видя Майкъл да влиза през вратата на апартамента. Носеше ученическата чанта на Саймън, която сякаш щеше да се пукне по шевовете.

К.К. погледна към Майкъл, който още беше далеч от нея, а мълчанието се проточи. Той притискаше чантата здраво към гърдите си, докато влизаше във всекидневната. Буш местеше поглед от единия към другия, чакаше и се надяваше...

Най-накрая К.К. се изправи.

— Става дума за пръчка, всъщност жезъл, дълъг около шейсет сантиметра.

Тя се прибра от верандата.

— Обвит с две змии, озъбени една срещу друга. Покрит е със скъпоценни камъни, очите им са от рубини, зъбите сребърни. В

чантата на Саймън трябва да има рисунка.

Буш се спря на балконската врата и намигна многозначително на Майкъл.

Той отвори чантата на Саймън, извади дебелата купчина документи и ги разпръсна върху голямата масичка за кафе. К.К. седна на дивана преди Майкъл, но не преди да си разменят умиротворени погледи. Тя зарови из листовите и накрая извади една репродукция на картина, изобразяваща набит мъж с черна брада, облечен в дълга кафеникавосиня роба върху бяла риза, обточена със злато. На главата му бе навит голям бял тюрбан, от който стърчеше зелен фес с пискюли от перли и диаманти. Мъжът се беше изтегнал сред море от зелени възглавници, а пред него стоеше група поданици. Дясната му ръка стискаше жезъл, а лявата беше вдигната с дланта надолу пред хората.

Към картината бе забодена снимка, увеличено изображение на жезъла, на която се виждаше обсипана със скъпоценни камъни тъмна пръчка, а около нея се бяха навили две змии, чиито тела също бяха украсени със скъпоценни камъни. На върха на жезъла двете змии стояха една срещу друга, раззинали усти, готови за удар, а сребърните им зъби проблясваха смъртоносно.

Докато Майкъл разглеждаше рисунката и снимката, си спомни, че вече е виждал жезъла, и то повече от веднъж.

— Познат ли ти се струва? — попита К.К.

Той кимна.

— Жезълът на Асклепий прилича много на този. Змия, увита около дървена тояга. Асклепий е син на Аполон и бог на лечението. Неговият жезъл е приет за символ от Американската медицинска асоциация и Световната здравна организация. Изобразен е и върху вратите на повечето линейки в света.

Майкъл вдигна снимката, за да я разгледа по-отблизо.

— Този прилича повече на кадуцей — продължи К.К. — Древен астрологически символ на търговията, носен от гръцкия бог Хермес. Той бил вестител между боговете и хората и покрай другото водел мъртвите в задгробния живот. И знаеш ли какво още? Бил защитник на търговците, лъжците и крадците.

— Прекрасно, точно това ни трябваше да чуем — отбеляза Буш.

— В гръцката митология Хермес е единственият бог, освен Хадес и Персефона, който можел да влиза и излиза от подземния свят

безпрепятствено.

— Хич и не започвай с разни мистични тъпотии — смъмри я Буш.

К.К. обаче продължи:

— Обикновено вестителският жезъл на Хермес се изобразява с увити по него две змии, с две крила, закачени в горния му край зад обърнатите една срещу друга змийски глави. Странно е, че много медицински организации, вашият началник на здравната служба, медицинските корпуси на американската армия и военния флот го използват за свой символ, без да съзнават противоречието, което крие.

— Символи — въздъхна тежко Буш. — Да не искаш да кажеш, че този жезъл е някакъв мит? Моля те, не го прави.

К.К. поклати глава и едва не се усмихна.

— Не, той е просто артефакт, направен по подобие на кадуцей. Обаче е безценен.

— Неговото значение не ме засяга — обърна се Майкъл към Буш. — Къде се намира?

К.К. отново зарови из книжата на Саймън и извади стара скица на човек, чиято външност изненада Майкъл. Този мъж беше висок, с ниско подстригана брада и не можеше да има съмнение, че е някъде от Източна Европа. Майкъл беше очаквал някой по-смугъл, като арабин или северноафриканец, забравяйки, че тогава, както и сега, градът, в който се намираха, беше истински световен кръстопът.

— Мехмед паша Соколович е бил велик везир, човек с голяма власт и много връзки. Той е сърбин, отнет от семейството си още като дете, както са правели султаните в много от завоюваните християнски земи. Бил отгледан и образован от империята и започнал бързо да се изкачва във военната йерархия. Преди това бил служил не само като началник на имперската гвардия, но и като адмирал, главнокомандващ имперската флота, където става близък приятел с Пири Рейс, който също бил адмирал от флота — всъщност „рейс“ на турски означава адмирал.

— Преди Пири Рейс да бъде публично обезглавен в Египет през 1555 година, той поверил на Мехмед два предмета: втората половина на картата на света, която завършил през 1513-а, и този жезъл, който получил години по-рано от своя чичо Кемал. Родственикът му го помолил да използва своята мъдрост, за да определи съдбата на двата

предмета и дали човекът ще бъде изобщо някога достоен да разбере тяхната важност.

— Жезълът бил единственото, което Кемал задържал от кораб, заловен много години преди това в Индийския океан. Мехмед съхранявал картата и жезъла в две различни крила на частната си резиденция, като отдал години на размишления върху съдбата на двата предмета.

— Няколко години по-късно на трона се качил Селим II. Той бил син на Сюлейман Великолепни, един от великите владетели през шестнайсети век. По време на неговото управление Османската империя се превърнала в световен лидер и изживяла своя Златен век. Той водил армиите си в завоюването на Родос, Белград, по-голямата част от Близкия изток и Северна Африка. Османската флота властвала над моретата. С адмирал Пири Рейс на щурвала тя контролирала Средиземноморието, Червено море и Персийския залив. Сюлейман се смята за велик държавник, военен командир и владетел, честен и справедлив човек.

— Обаче неговият син Селим II бил твърде различен. Не се интересувал от войската и прехвърлил голяма част от управлението на своя велик везир Мехмед, така че да може да се посвети на упадъчните си занимания. Селим властвал от 1566 до 1574 година и нямал нищо общо с баща си. Колкото неговият баща бил добър, колкото и да бил постигнал за царството и хората, Селим правел точно противоположното. Не излизал от харема, бил винаги пиян, не обръщал никакво внимание нито на поданиците, нито на империята, нито на света.

— Селим бил пияница и егоист, който обичал да си представя, че е като египетските фараони от древността, но отказвал да носи урей, короната на фараоните, онази с кобрата, която се е отдръпнала назад и се готви да нанесе удар. Когато веднъж посетил дома на Мехмед, Селим видял жезъла, огледал го и го отмъкнал, омаян от змийските символи по него. Носел кадуцей като скиптър, като символ на своята власт, насочвайки двете змийски глави като предупреждение.

— Мехмед бил смятан за един от най-способните везири, които империята някога е имала. Бил велик везир при Сюлейман и продължил на същата длъжност и при неговия син Селим. Всъщност той управлявал държавата като Сюлейман заради липсата на интерес у

Селим. Бил смятан за блестящ водач в политиката и войната, който мисли с няколко хода напред в сравнение с останалите. По отношение на жезъла бил дал обещание на своя приятел Пири. Знаел, че ще си го получи обратно и ще се отърве от него, просто трябвало да се въоръжи с търпение.

— Какво значение има жезълът за Саймън, че го иска толкова отчаяно? — прекъсна я Буш.

— Саймън никога не е казвал...

— Точно в момента това не ме интересува — намеси се Майкъл с гневни нотки в гласа. — Какво е станало с жезъла?

— Мехмед много пъти се опитвал да накара султана да му го върне. Разказвал му разни истории, че може би носи проклятие, че ще донесе болка и страдания, че е под неговото достойнство да разчита на някакъв скиптър, като някои от европейските владетели контета. Обаче вечно пияният султан не слушал своя съветник и думите му оставали без последствие.

— След смъртта на Селим Мехмед осъзнал, че с негова помощ, макар и мъртъв, ще може да изпълни желанието на Пири. Като велик везир, той поел организацията на погребалната церемония за Селим и наредил да се построи гробница за султана, чийто строеж продължил три години.

— Да не би да намекваш... — попита Буш, надявайки се, че отговорът ще бъде отрицателен.

— Жезълът е заровен с трупа на султан Селим II.

— Чакай, нека уточним. Нима ми разказа цялата тази сложна история, за да ми кажеш накрая, че ще плякосваме гробове? — избухна Буш. — Това са пълни глупости. Не знам ти какво мислиш, но аз не мога да безпокоя мъртвите.

— Къде е гробът? — попита Майкъл, без да обръща внимание на Буш.

— Всъщност става дума за гробница — отговори К.К. и тръгна към вратата на апартамента. После спря и се обърна: — Е, няма ли да дойдете?

Майкъл и Буш я последваха неохотно, защото се чувстваха объркани. Тръгнаха надолу по коридора към апартамента на К.К., прекосиха всекидневната и я последваха на балкона.

Тримата насочиха поглед към Стария град, към двореца Топкапъ, към околностите му, които гъмжаха от местни и туристи, и накрая към огромната сграда, която изпълваше зрителното им поле вляво. Това беше голяма постройка от епохата на Византия, базилика, която се издигаше на повече от четирийсет и пет метра в небето. Обгърната от стотици малки прозорци и сводести куполи, тя изглеждаше като огромна, изгубена в историята църква, но четирите стройни трийсетметрови минарета в четирите ѝ ъгъла не оставяха съмнение, че пред тях е една от най-красивите джамии в света.

— Ти се бързикаш — възкликна Буш. — Искаш да кажеш, че гробът е там?

— Всъщност... — К.К. посочи три малки сгради с куполи на югоизток от самата джамия. — Гробът на Селим е там, в центъра, в отделна сграда.

Аромат на бадеми и мед изпълни въздуха, докато Веню разбъркваше чая, който смесваха специално за него. Тук нямаше прислужници, секретарки, служители или счетоводители.

Не делеше тухлената резиденция на Принцовия канал в Амстердам с никого и живееше сам. Собствеността ѝ беше скрита в лабиринт от корпорации и псевдоними, затова я смяташе за свое убежище. Място, където можеше да се крие, ако светът рухне. Тук беше складираше повече от пет милиона евро и толкова милиона в диаманти. Тук беше и неговият оръжен арсенал. Разполагаше дори с противоатомно скривалище, построено през годината, когато параноята му беше в своя разцвет. Пълно с храна и вода за шест месеца, то го очакваше да реши кога е дошло времето да изглежда сякаш е изчезнал от лицето на земята. В скривалището имаше сървър с копия от всички служебни файлове, защитени срещу хакери, както и папки с материалите му за изнудване, които биха унищожили не само служителите му, но и неговите врагове. Това бяха, както той ги наричаше с любов, неговите „папки за вдъхване на страх“ — хората се надяваха, че съдържанието им никога няма да стане достояние на семейството им, полицията или правителството.

Отвори първата папка. Тя се отнасяше за един от адвокатите му, Рей Яспърс, съществена част от неговата организация, който му беше помогнал да спечели богатството си. Освен подробна биография папката съдържаше и данни за предразположението му да залага на комар и вкуса му към малки момиченца, както и списък на дълговете му към мафията от времето, което беше прекарал в Америка. Веню взе следващия диск. Папката беше посветена на мъжа, когото смяташе за своя дясна ръка, човек, който още не го беше предавал, независимо от задачата, човека, в чиито ръце беше неговото бъдеще. Когато прочете дебелия шест сантиметра папка, пълна с данни за криминални деяния, грабежи и убийства, той се усмихна. За него говореха, че бил лишен от

чувства, но в сърцето му винаги щеше да има място за човек като Иблис.

Веню беше започнал да гради империята си преди двайсет години. По същото време започна да търси хора, които да се превърнат в основите на неговата организация, в неделима част от нея, ако иска да постигне целите си. Имаше финансови директори и счетоводители, данъчни експерти и адвокати. Следваха талантите, които не се придобиват в университети и не бяха част от деловия свят. Защото през годините, прекарани в затвора, Веню беше разработил бизнес план, който изискваше да се нарушава законът, нещо, на което той беше напълно способен, но не биваше да бъде пряко уличен.

Първо уличен бияч, след това свещеник, преди най-сетне да намери своето призвание в света на бизнеса. През трите години, откакто бе излязъл от затвора, неговата инвестиционна фирма спечели повече от двайсет милиона паунда. Той бе усъвършенствал уменията си да преговаря, използвайки уроците, научени на улицата: натиск, заплахи, откриването на най-уязвимия, върху когото да се нахвърли. Търсеше сродна душа, с която би могъл да разговаря и да действа по законите на улицата.

Така се случи, че двайсет години по-рано Веню се бе озовал в ъгловото сепаре на западнал бар в Брайтън, през чиито лошо уплътнени прозорци и врати проникваха виещите зимни ветрове от Ламанша. Изглеждаше не на място сред работническата публика, защото носеше черен раиран костюм с жилетка, ушити по поръчка в Лондон. Отпиваше тъмен ейл в ухабена нацърбена чаша, без да обръща внимание на шумната тълпа пред бара, която шумно празнуваше края на деня.

Младият мъж се настани срещу него в сепарето. Беше слаб, не по-висок от сто шейсет и седем сантиметра, и изглеждаше като джудже в сравнение с извисяващия се на метър и деветдесет Веню.

— Здравсти, Крис — поздрави Веню.

Слабият младеж седеше на мястото си, а по лицето му не можеше да се прочете никакво чувство, макар че самоличността му беше разкрита.

— Зная, че предпочиташ да те наричат Иблис. Не ме интересува как ти харесва да се наричаш: Кристофър Милър, син на Нурей Милър

и Червения, или просто добрия стар дявол. Имената се сменят лесно, но човек трудно мени истинската си кожа.

— Кажи ми една причина да не те убия още тук — подхвърли Иблис, без да се плаши от едрия мъж срещу себе си.

— Всъщност причините са две — отговори Веню без следа от страх, в гласа. — Първо, аз съм двацет години по-голям от теб. Мога да ти покажа как да стигнеш до следващото ниво в твоята игра. Можеш да тичаш по улиците колкото си искаш, да крадеш от този или онзи музей, но можеш и да вдигнеш летвата и да правиш удари, които да ти носят печалби от десетки, дори стотици милиони.

— А втората причина?

— Имам нужда от партньор.

Подобната на мишка руса келнерка със зачервени от морския вятър бузи постави по една халба пред всеки от тях и бързо си тръгна.

Иблис се засмя, после опита ейла си.

— И аз бях като теб — продължи Веню. — Правил съм същото, което ти правиш. Дори бях в затвора, което ти за твой късмет си избегнал. Но аз вече не мога да върша нещата, както едно време. Трябва да държа на името си.

— Зная какво правиш и как го правиш. Това, че носиш костюм, те прави просто добре облечен престъпник — отбеляза Иблис. — Ако изчезнеш, сигурно няма да се намери човек, който да пролее и една сълза за теб. Всъщност бих могъл да продам главата ти на добра цена — сложи той един дълъг ловджийски нож на масата. — Мога да те убия още тук.

— Така си мислиш. Не смяташ ли, че щом съм достатъчно предпазлив да науча истинското ти име, всичко за семейството ти и извършените от теб удари, ще успея да предотвратя това? Не мислиш ли, че преди да дойда да се срещна с теб, съм се погрижил за своята безопасност и твоето унищожение?

Иблис продължи да седи безмълвно.

— Не се притеснявай, ако бях планирал да те убия, вече щеше да си мъртъв.

Иблис наклони глава и се усмихна уважително.

— И какво ще изисква това партньорство?

Веню сложи чантата си на лепкавата маса помежду им.

— Ще ми трябваш няколко пъти годишно, основно за да крадеш фирмени документи, съдържащи информация за моите конкуренти или компаниите, които искам да придобия.

— В това няма кой знае какво предизвикателство.

— Не, но заплащането е много добро. От време на време ще има и по някое произведение на изкуството. Изпитвам влечение към определени произведения, особено такива, които имат религиозно значение.

— О, човек на духа? — възкликна Иблис.

— Изобщо нямаш представа.

— Предполагам, че има някаква причина чантата да е на масата — кимна Иблис към предмета помежду им.

— Може да се появи нужда да поискам от теб да извършиш нещо по-сериозно. Действия, чиито резултати са необратими.

— Убийства? — наведе се Иблис към него.

Веню кимна леко в мълчаливо съгласие.

— Ще ти плащам пет милиона долара годишно. Ще разполагаш с времето си, за да правиш каквото искаш, с изключение на дните, в които ще имам нужда от теб. Когато това стане, ще очаквам от теб да зарежеш всичко, с което си се занимавал, и да се поставиш на мое разположение. В добавка ще ти плащам и премии в зависимост от работата, която трябва да свършиш.

Иблис седеше неподвижно, но умът му работеше на пълни обороти. Веню го забеляза.

— Вероятно вече имаш задача за мен — отбеляза дребният мъж, като отново кимна към чантата.

— Да, вярно е — каза Веню и замълча, за да придаде тежест на думите си. — Имам задача за теб.

Отец Френсис Озуин излезе от пазара в Пензанс и остави пликовете с покупките на задната седалка на един „Форд Таурус“. След това се пхна зад волана и подкара към зимното си убежище на пет преки от пазара. Сградата беше подарена на църквата от един преуспял счетоводител на име Майлс О’Бениън, който бе починал две години по-рано.

Варосаната къща беше построена през петдесетте години с надеждата за голямо семейство. Всяка от шестте спални гледаше към Ламанша. Но жената на О'Бениън почина при раждане заедно с техния син. Той не се ожени повторно, посвещавайки своето време на работата си, на Църквата и Господ. Къщата, натъпкана със стари английски мебели, дебели дивани и черни орехови ламперии и паркет, се превърна в летен център за забавления и веселие. Веселите гости населяваха широките веранди, които обикаляха сградата. Забавленията траеха от първи май до първи септември. В списъка на гостите биваха включвани всички енорияши, независимо дали са приятели или врагове. След смъртта на О'Бениън къщата утихна. Вече нямаше увеселения, а шумните забави бяха заменени с тихи молитви.

Озуин беше започнал да цени привлекателността на зимното море, високите вълни, голямата разлика между основата на вълната и нейния гребен, разбиващите се в брега огромни водни маси и тяхното ритмично бумтене, което вечер го приспиваше.

Повечето хора бяха напуснали крайморската община в търсене на топлина и живот в града, Озуин си стъкваше бумтящ огън в камината и грабваше последния роман на Стивън Кинг. В такива мигове се чувстваше близо до душевния покой. Вече две седмици се опитваше да довърши книгата, но винаги се случваше нещо, което го прекъсваше. Сега, когато се прибра в къщата на О'Бениън, най-сетне щеше да прочете последните глави и след това можеше да почне романа на Робърт Масело, от който сестра му се беше възторгвала.

Когато Озуин седна на креслото с висока облегалка пред огъня, нощта беше безлунна, къщата тъмна и спокойна. Той светна близката лампа. Изви тялото си към топлината на пламъците, вслуша се в далечните вълни и отвори книгата.

Отпуснат в дълбокото кресло, изобщо не забеляза приближаващия се от сенките мъж, който беше чакал търпеливо два часа под прикритието на мрака.

Една силна ръка сграбчи темето на Озуин и насила наведе тялото му напред. Изведнъж то се отпусна, ръцете паднаха отстрани, а книгата се стовари на пода. Главата увисна под неестествен ъгъл, а брадичката опря в гърдите на свещеника. Той не усети тънкото острие, което се заби във врата му между най-горните прешлени и прекъсна гръбначния мозък.

Щом нервната му система престана да работи, диафрагмата му също спря и Озуин престана да диша. И щом последната глътка въздух излезе от гърдите му, главата му сякаш се взриви. Откъм ъгълчетата на очите му запълзя мрак, тънки бели лъчи светлина се стрелкаха в тъмнината, която го поглъщаше. Докато душата на Френсис Озуин се готвеше да напусне телесната му обвивка, последната мисъл, която се люшна в главата му, не беше за неговата сестра или отдавна починалите му родители, нито за Църквата или приятелите му. Озуин си помисли, че никога няма да узнае как свършва проклетият роман на Стивън Кинг.

В продължение на шест месеца и останалите шестима свещеници от списъка на Веню умряха. Нямаше никакви следи, нито отпечатащи, нито свидетели. При всички убийства властите не намериха никакви улики и в страната, а по-късно в Европа почна да шества слухът за сериен убиец, чиито жертви са свещеници. Изобилстваха какви ли не теории: като се почне от отмъщение на протестантите до това, че сам дяволът е извършителят. Но след като загинаха седмина свещеници, убийствата спряха и разследването неизбежно беше прекратено поради липса на доказателства.

Иблис седеше в чисто новата кантора на Веню в Амстердам на четвъртия етаж, която гледаше към Императорския канал. Фирмата и репутацията на едрият плешив мъж бяха пораснали драматично през шестте месеца, откакто се бяха срещнали за първи път. Вече повече от трийсет служители изпълваха помещенията и работните клетки в тях и печелеха милиони на своя началник.

Веню плъзна едно платежно нареждане по плота към Иблис.

— Седем милиона. Не ги харчи накуп на едно и също място.

— Мисля да си купя голяма лятна къща в Истанбул — успокои го той с усмивка.

— Всеки с вкуса си — отговори Веню. — Аз предпочитам Италианската Ривиера.

— Всеки си има свои любими аромати.

— Като ще ходиш там, може да ми направиш услуга и да установиш местоположението на нещо.

— За какво става дума?

— Морска карта или по-точно — слух за съществуването ѝ. Знам много малко.

— Имаш предвид обикновена географска карта?

— Някои биха я нарекли така.

— И тя води до...?

— Не е напълно сигурно. В момента това не е приоритет, а по-скоро забавление. Любопитство. Както вече казах, зная много малко.

— Добре, щом искаш това малко да стане повече... Обади ми се.

— Още нещо, преди да си тръгнеш.

Веню стана, отиде до вградения в библиотеката телевизор и пусна видеото.

— Мисля, че сме добър екип, но искам да разбереш, че аз съм неговият собственик.

Иблис го погледна неразбиращо, докато видеото започна да се върти. На него се виждаха различни кадри с Иблис. Как проследява свещениците, как влиза в къщата в Пензанс. Някои от изображенията бяха кадри от записващи камери, други бяха правени през уред за нощно виждане. Общото между тях беше, че не оставяха съмнение за самоличността на Иблис.

— Винаги съм смятал, че най-добре се работи, когато хората се страхуват от теб.

Веню погледна Иблис отгоре със студените си безчувствени очи и се доближи до своя служител, за да се извиси и физически над него.

— От моя гледна точка това е най-добрият стимулатор, особено когато става дума за собственото оцеляване.

— Защо правиш това? — попита Иблис, дишайки тежко като състезателен кон. — Аз изпълних възложените задачи, без да задавам въпроси. Убих хората, които пожела да умрат.

— Искях да се подсигурия, че ще се разбираме взаимно.

— Какво значи това? — насилваше се Иблис да не извади ножа и да пререже гърлото на Веню.

— Че ще ми останеш верен.

— Човек не си купува вяроност чрез страх — отговори дребният мъж със стиснати зъби.

— Въпреки това вярвам, че току-що те купих — усмихна се Веню. — Разбираш ли, ние сме двете страни на една и съща монета. Нали не мислиш, че не знам, че си взел свои собствени

предохранителни мерки срещу мен? Да не ме мислиш за толкова глупав, та да не знам, че си запазил доказателства, които ще ме набъркат в поръчаните убийства на седмината свещеници, които ми съсипаха живота?

Иблис нищо не каза.

— Няма нужда да признаваш, само исках да знаеш, че имам двайсет и няколко години повече опит в подчиняването на човешка воля; зная къде са границите и какви са човешките възможности. Много съм добър в руската рулетка. Трябва да знаеш, че никога не губя. Значи се разбрахме. Сега, когато се изяснихме, сигурен съм, че заедно ще имаме ползотворно бъдеще, което ще е от полза и за двама ни.

Веню отиде до писалището и взе една папка. Отвори я и показва документите на Иблис.

— Познаваш ли я?

Иблис се вторачи в дебелия папка с документи. Тя съдържаше всичко, което бе разузнал за свещениците, сведения за техните маршрути, за онова, което харесват и което не харесват, събрани чрез неговите наблюдения и с помощта на работодателя му. Имаше и няколко снимки на Веню и изчерпателни бележки за свещеническото му минало и седмината мъртви мъже, които го бяха отлъчили от Църквата.

Очите на Иблис се ококориха толкова, че изглеждаха напълно черни, а само около зениците се виждаше малко синьо. Сърцето му блъскаше толкова силно, че вените в ушите му бумтяха, докато страхът си пробиваше път към сърцето и душата му.

— Няма нещо в света, което да не мога да взема. Независимо дали става дума за власт, пари или плът. Щом мога да ровя в касетка на „Цюрих-Прониш“ в Швейцария и да измъкна тези документи от там, представи си какво бих направил, ако съм разстроен.

Иблис не можеше повече да крие страха си. Изпитваше го за пръв път, откакто вече не беше дете. Този човек можеше буквално да прониква през стени, за да получи онова, което иска.

— Както вече казах, не съм и очаквал нещо друго — отбеляза той, като посочи документите. — Не ти се сърдя. Ако искаш да се защитиш, е благоразумно и умно да направиш нещо подобно.

Вероятно ако не беше сторил нещо такова, щях да наредя да те убият като прекалено наивен и неподготвен да работиш за мен.

— Вече установихме липсата на доверие между нас, уверихме се в способността си да убиваме. Просто искам да разбереш, че сега, когато работиш за мен, това ще бъде до живот. Ще ти плащам щедро, ще уважавам твоята преценка и ще искам съветите ти. Обаче трябва да си наясно, че имам властта и възможността да стигна до теб и да прекъсна живота ти, ако и когато поискам.

Майкъл, К.К. и Буш бяха в апартамента на Майкъл. По земята имаше подноси с храна, докато преглеждаха обемистия куп от материали на Саймън за Топкапъ, тайнствения жезъл и „Света София“.

Буш вече беше изял третия си хамбургер, защото предпочете да не се доверява на местния вкус към козето сирене и изкиснатото овче месо.

— К.К., знам, че ни предупредиха да не пипаме картата — каза Майкъл, — но въпреки това трябва да ми кажеш каквото знаеш. Ако искаме да освободим Синди и да стигнем до Саймън навреме, трябва всичко да ми кажеш.

К.К. кимна. Той виждаше болката в очите ѝ, колко ѝ беше трудно да се съсредоточи, но тя успя да се стегне. Отпи глътка от шишето си с вода, върза дългата си руса коса на конска опашка и се обърна към Майкъл и Буш.

— Първите карти не са били на градове и страни, а на небесата — започна К.К. — Звездни карти са намерени по стените на пещерата Ласко в Южна Франция. Човекът винаги е търсил ръководство, независимо дали чрез словото или картите. Някои смятат Библията за карта, която ще отведе човека до рая, други мислят същото за Корана или Тората. За тях това са духовни карти за душите.

— До ден-дневен картите са най-плагиатстваните документи на земята. Обичайна практика е да се задига информация от по-раншни карти. Когато пиратите пленявали кораб, първото нещо, върху което се спускали, защото имало по-голяма стойност, много по-голяма от златото, са били географските карти. Те биха могли да ги заведат до непознати части на света и да ги направят владетели на морето.

— Когато корабите влизали в пристанището, първото нещо, което се търгувало, били картите. Най-високата цена се плащала за тях, защото те разкривали тайните на моретата. Не само чужди пристанища, но и местоположението на смъртоносните коралови рифове, на подводните скали, които могат да ти пробият кила, на

опасните плитчини и очертанията на крайбрежието. Картата на Пири Рейс е компилация от кой знае колко други карти.

— Кемал Рейс, чичото на Пири, бил корсар. Смята се, че голяма част от информацията в картата на неговия племенник е дошла от картите и схемите, които Кемал е плячкосал по времето, когато порил моретата.

— Плячкосал? — изсмя се Буш. — Той да не е бил бандит?

— Корсарите са пирати и са плячкосвали — отговори К.К., сякаш това беше очевидно.

Буш престана да се смее.

— Нали рейс означавало адмирал?

— Кого да направиш адмирал на флота си, ако не пирата, който познавал моретата като устните на жена си? Османската империя, подобно на много други държави, като Англия, Франция и Испания например, позволявала на корсари като Кемал да действат като капери от името на короната. Те имали право да задържат голяма част от плячката, като същевременно смущават снабдителните линии на враговете.

— Тъй като бил добър корсар, Кемал успял да задигне много карти и заедно с тях, с онези, които притежавал, плюс някои от Александрийската библиотека, а други от византийската, Пири начертава своя собствена карта. Интересното при нея е, че не е цяла, а представлява, така да се каже, само половината от цялото.

— И? — Майкъл я изглежда очаквателно.

— Неговата морска карта е плод на любов. Не е начертана за пари, нито била поръчана със заповед на султана, а просто от любов към правенето на карти. Той заемал от нови и стари карти, от древни, а някои твърдят — дори от митични. Начертана върху огромна кожа от африканска газела, тази е най-пълната карта на своето време. На нея са океаните от Атлантическия, през Индийския до Тихия. Той изобразява подробно планинските вериги на Андите, Хималаите, големите световни реки и снабдява документа с бележки за подробности от историята и легендите. Представени са свети и дяволски места, исторически и митологични животни, културни хора и диваци. Картата се превърнала в шедьовър с историческо значение — плод на едно самоналожено предизвикателство.

— Обаче, когато видял какво е направил, когато осъзнал, че подобна карта ще отключи неописаните морета и реки и ще разкрие това, което изолираните култури са крили като свято от онези, чието единствено желание е да завоюват, Пири скъсал картата на две.

— Той подарил западната половина на султан Селим I през 1517 г. Макар да е скъсана през центъра на Африка и да се говори, че източната част е унищожена, подаръкът се приема като несравним и като доказателство за властването на Османската империя над сушата и световните морета.

— Пири задържал другата половина, но когато остарял и започнал да се бои, че ще умре и тя ще попадне в неподходящи ръце, дал източната половина, тоест онази, на която е изобразена Азия, на своя приятел, великия везир Мехмед.

— Както споменах по-рано на Майкъл, голямата част от хората в харема и много от султанските везири пристигат в Константинопол като затворници или пленници, заловени в християнски страни. След пристигането им в двореца ги принуждавали да приемат исляма и макар че всички изучавали Корана и участвали в практикуването на религията, това не означава, че в сърцата си са изоставили своята вяра. Представете си, че сте затворени и ви кажат да приемете чужда религия: с желание ли ще го направите, ще прегърнете ли новата вяра напълно, ще забравите ли онова, на което са ви учили досега? Това създава скрита християнска солидарност между някои от евнусите, наложниците и везирите.

— С цел да помогнат на някои наложници и евнуси да се отпуснат и свикнат, главният черен евнух, кизлар агата на име Атава, с помощта на Мехмед бил направил малък параклис в недрата на харема. В него се влизало през тайните тунели и пасажи на евнусите, които водели във и навън от двореца. Това било плод на крайна хитрост, но ако бъдела разкрита, щяла да бъде наказана със смърт. Обаче за истински вярващите този риск бил приемлив. Параклисът бил съвсем малък и служел на християните и евреите, откъснати не само от своите семейства и домове, но и от своята вяра. Бил скрит до една цистерна, която лежала под втория и третия вътрешен двор на Топкапъ, останка от епохата на Византион.

— Заради напредналата възраст на Мехмед и неизбежната смяна на главния евнух след смъртта на Селим II, той и Атава решават, че е

дошло време да запечатат своя малък параклис и да прекратят неговото съществуване. Какво по-добро скривалище от място, което престава да съществува?

— Защо му е било на Пири да къса на две своя шедьовър? — попита Буш. — Какво не е искал да бъде намерено?

— Нямам представа. Каквото и да е, то изплаши Саймън, а той е човек, когото още не съм виждала да се плаши от каквото и да било.

— Между нас казано — обади се Майкъл, — изобщо не ми пука защо картата е скъсана на две и за онова, до което отвежда. Тя би била най-добрият залог да освободим сестра ти и Саймън.

— Колкото и да съм съгласна с теб — К.К. поклати глава, — Иблис е прекалено опасен.

— А ние не сме ли? — гласът на Буш одрезгавя, а веждите му се извиха нагоре в недоумение.

К.К. замълча.

— Не като него.

Майкъл я погледна и сърцето му прескочи, когато видя очите ѝ. Тя беше истински уплашена от този мъж, своя учител в областта на незаконните изкуства, който я беше предал в най-лошия смисъл. Той видя болката по отвлечената ѝ сестра и страха за живота ѝ.

— К.К. — меко заговори Майкъл, — той мисли, че си сама. Няма представа нито кой съм аз, нито за Буш. Още по-малко за това, че мога да открадна тази карта изпод носа му.

— Може вече да я е открил.

— Бил е тук преди няколко часа и сега е зает да скрие Саймън и сестра ти. Ако беше отишъл да я задигне, нямаше да те предупреждава толкова настойчиво.

— Майкъл, ако я откраднем, той ще я убие. Не зная дали бих могла да поема такъв риск.

— К.К., помисли. Това нали е единственото копие, единственият начин да намерят онова, което търсят?

К.К. кимна.

— Да, Саймън каза, че е само едно.

— Точно затова трябва да я вземем преди Иблис. Картата е всичко. Тя е твоето преимущество. Няма да рискуват да я изгубят. Обещавам ти, Синди няма да умре, ако картата е у теб. Сама знаеш това не по-зле от мен. Което означава, че не бива да губим повече

време. Ако е такъв добър крадец, както ти казваш, значи вече е планирал всичко. И ако го е направил, аз трябва да стигна до нея преди него.

— Майкъл, какво приказваш?

— Аз ще открадна картата — обяви той и се поизправи на стола.

— Защо ли бях сигурен, че ще кажеш точно това? — въздъхна Буш и се настани по-удобно на своя.

— Не мога да ти позволя да направиш това — възрази К.К. с болка в гласа.

— О, К.К., можеш, но по същото време ще трябва сама да задигнеш жезъла. Ще можеш ли да се справиш?

— Не разбираш какво ще й причини. Ще я накара да страда...

Майкъл вдигна ръце.

— Колкото и безсърдечно да прозвучи, трябва да те помоля да забравиш за сестра си. Същото се отнася и за Саймън. Знаем, че и двамата са живи. Ако прекалено се вторачваме в тях, няма да се съсредоточим както трябва и ще свършим на гробището.

К.К. въздъхна и кимна.

— Добре, но аз ще казвам какво да правим.

— Невъзможно — възрази Майкъл.

— Но тя е моя сестра...

— Точно така, затова моята глава е по-свободна от тази мисъл.

— Ти си бил прекалено дълго въвн от играта — контрира го тя.

— Всъщност това не е съвсем вярно — намеси се Буш.

— Смятах... нали каза, че си се отказал още преди години?

— Той ли го е казал? — попита Буш и искрено се засмя.

— Виж, ще работим като екип. Ти ще вземеш жезъла, а аз картата. Това е.

— Не, аз ще открадна картата — възрази К.К.

— Ако Иблис е толкова опасен, колкото твърдиш, може да го срещнеш в тунелите под Топкапъ...

К.К. кимна неохотно.

— Смяташ ли, че ще можеш сама да откраднеш жезъла? — попита Майкъл.

— Шегуваш ли се? По-добре се грижи за себе си — отговори искрено ядосана тя.

— Ох! — възкликна Буш и се опита да потисне смеха си.

— Трябва да бързаме и в рамките най-много на шейсет часа да извършим и двете кражби, и то едновременно.

— А ако някой бъде хванат?

— Няма — отговориха Майкъл и К.К. в един глас.

— Прекрасно — засмя се Буш, — вие дори взехте да отговаряте в хор.

— Ако Иблис очаква да откраднеш жезъла в рамките на три дни, той ще се заеме с картата преди крайния срок — каза Майкъл.

— Откъде знаеш?

— Щом откраднеш жезъла, мерките за безопасност ще станат драконовски. И тогава какво ще прави?

К.К. кимна в съгласие.

— Разкажи ми за този Иблис. Какъв крадец е той?

— От онези, които нямат угризения да ти забият нож във врата и да те гледат, докато ти изтича кръвта.

— Прекрасно — възкликна Буш.

— Освен това е параноичен.

— Значи ще те държи под око?

— Сигурна съм, че вече наблюдава хотела — кимна К.К.

— Тогава утре сутринта ще трябва да го накараме да си помисли, че аз напускам страната — каза Майкъл и се обърна към своя приятел.
— Намери ни друг хотел.

— Шегуваш ли се?

Майкъл не отговори, тъй като беше сигурен, че Буш и сам ще разбере защо К.К. трябва да изглежда сама.

Тя стана.

— Саймън е човекът, който наистина познава „Света София“.

— Не мисли за него и ще свършим работата — погледна Майкъл в зелените ѝ очи и се опита да помилва сърцето ѝ. — Обещавам ти.

Буш започна да рови из купчината документи на Саймън и извади картата на бившата църква.

К.К. поклати глава при вида на предложения план на храма, погледна часовника си и тръгна към вратата.

— Вече е три и половина, а и така и така не ми се чете каквото и да било.

— В „Света София“ ли отиваш?

— Къде другаде бих могла да отида? — озъби се тя.

— Ще се срещнем след петнайсет минути във фоайето. Можем да отидем пеша до там.

— Нали Иблис наблюдава мястото? — вметна Буш.

— Искрено се надявам — отговори Майкъл. — Ако ни види, че отиваме пеша до „Света София“ — много добре. Ще си помисли, че тя отива да огледа обстановката.

— Но нали точно това ще прави — подхвърли Буш отново.

— Освен това ще си помисли, че стои настрана от неговата скъпоценна карта и изпълнява нарежданията му.

— След пет минути — каза К.К. и без да ги поглежда, излезе от апартамента им.

Веднага щом вратата се затвори зад нея, Буш се вторачи в Майкъл. Майкъл беше виждал този поглед и преди. В него се четеше гняв и разочарование. Така го беше погледнал за пръв път, когато беше негов надзорник и разбра, че е нарушил правилата на условното освобождение и обещанието си.

— За бога, нали става дума за Саймън — едва се сдържаше Майкъл.

— Зная, че е за Саймън — озъби се Буш в отговор. — Той е и мой приятел, обаче си играе с огъня. И ти какво трябва да правиш? Всеки път да му спасяваш задника? Нали спаси живота му преди двайсет и четири часа? Сега отново има неприятности. Ще ти кажа какво според мен ще се случи: накрая ще загинеш.

— Познаваш ме добре и знаеш, че не съм такъв човек. Но също така знаеш, че ако не му помогнем, Саймън ще умре. Нали не си забравил и сестрата на К.К.? Държат и нея. Тя няма нищо общо с това, а животът ѝ също е в опасност. Как можеш да оправдаеш това, а?

— Майкъл, аз имам карта, и то голяма. Намира се на стената в мазето ми. Пълна е с карфици, отбелязващи всички места, на които съм ходил с теб. Всички тези места, които не съм и предполагал, че ще видя, и на които едва не сме умрели. Не искам да добавям повече карфици. И знаеш ли какво още? Ако ще умирам, искам да е вкъщи или поне в родината.

— Вземи самолета — предложи искрено Майкъл. — Не те моля за помощ. Върни се у дома при семейството ти. Вече си направил достатъчно.

— Това са глупости и ти го знаеш. Очакваш да се прибера вкъщи точно когато трябва да ти спасявам задника? Не мога да ти кажа колко ми е омръзнало. Изправям се срещу повече опасности, отколкото през цялата ми кариера в полицията.

— Пол, не мога да оставя К.К. да се оправя сама с това.

— Я ми кажи нещо. Кой заема основно мислите ти? Саймън, сестрата на К.К. или... самата К.К.?

Майкъл не отговори.

— За нея ли го правиш? За да я впечатлиш, защитиш или нещо друго?

— Заради Саймън — отговори Майкъл през стиснати зъби.

— Зная, че е заради Саймън — отбеляза Буш спокойно. — Зная също така, че не би позволил да му се случи нещо лошо. Или на сестрата на К.К., така че не ме разбирай погрешно. — Буш замълча, сякаш се готвеше да обяви нещо трагично. — Доколко познаваш К.К.?

— Какво? Какво означава това? — избухна Майкъл на секундата.

— По дяволите, нали ти казах да не ме разбираш погрешно? Срещна я преди месец, нали? Сега си готов да жертваш живота си за нея. Просто казвам, че е крадла. Като изключим присъстващите, не вярвам на крадци, пък били те и жени...

Буш замълча и се замисли, после добави:

— Особено ако са жени.

Майкъл се вторачи в него, опитвайки се да пусне думите му покрай ушите си, но те все пак проникнаха в него.

— Ние не знаем нищо за нейното минало, срещнахме сладката ѝ малка сестра и сега бързаме да я спасим. Не казвам, че нещо не е наред, но...

— Е, и какво? Смяташ, че ми поставя клопка? Мислиш, че това е някакъв неин план, за да получи помощта ми? — опитваше се да се сдържа Майкъл. — Дори да нямах доверие в К.К., пак бих го направил заради Саймън. Колко пъти ни е отървавал задниците?

— Трябва ли да ти напомням, че обикновено Саймън е този, който ни набърква в неприятностите?

— Няма да поръчителствам за него.

— Не съм казал нищо за поръчителство — отстъпи Буш. — Просто исках да кажа да провериш в сърцето си на прага на поредната неприятност.

— Това не е... — Майкъл замълча. Знаеше отлично какво иска да каже Буш. Пол беше неговият най-близък приятел и го познаваше по-добре, отколкото той сам себе си. — Не мога да позволя отново нечий живот да се изплъзне от ръцете ми. Пол, не мога да го преживея отново.

— Обичаш ли я?

Майкъл си пое дълбоко дъх, замисли се, опита се да прецени.

— Не знам. Обаче тя ме накара отново да изпитвам чувства и аз не съм готов да се откажа от това.

— Разбирам. Но се готвиш да действаш в чужд свят, много по-различен от всичко, което познаваш. Това е Истанбул. Правил си своите удари у дома, в Европа и Русия, но не и в Ориента. Те мислят по друг начин, действат другояче, говорят по различен начин... но...

— Какво „но“?

— Обзалагам се, че убиват по същия начин.

Майкъл и К.К. излязоха през главния вход на „Четири сезона“ и тръгнаха надолу по улицата. Никой от тях не се обърна, за да види жълтия „Фиат“, спрял до бордюра, и чернокосия шофьор вътре, който не отделяше поглед от тях. А той от своя страна не забеляза едрия русокос американец, който го наблюдаваше. Буш беше останал във фоайето, което му осигуряваше отлична наблюдателница, докато оглеждаше околността през лещите на цифровия си фотоапарат.

Шофьорът, изглежда, беше висок, защото главата му почти опираше в тавана на колата. Буш се усмихна, когато осъзна, че мъжът е вдигнал седалката възможно най-много, за да създаде илюзия у хората, които биха го загледали, че е висок.

Дългата кестенява коса падаше пред лицето му и той от време на време я бръсваше назад с дясната си ръка. Буш виждаше невинното му лице, фасада, която твърде много се различаваше от истинската му същност. Безстрастните му очи не се отлепваха от Майкъл и К.К., докато разговаряше с двамата пътници, които седяха с него в автомобила. И двамата бяха по-едри от него, и двамата не отделяха очи от същата мишена.

Буш засне и тримата, после номера на колата, а накрая направи панорамна снимка на целия „Фиат“. От дните, когато сам следеше и работеше в полицията, знаеше колко често проследяващият не забелязва, че той сам е обект на наблюдение.

Когато Майкъл и К.К. завиха зад ъгъла, Иблис запали мотора и колата се отдели от бордюра. Буш се дръпна назад, а фиатът мина покрай входа на хотела, но дребният мъж дори не погледна към него.

Той запечата лицето на Иблис в паметта си, като през цялото време си мислеше за Саймън, в безсъзнание и кървящ на пода, и как после бърса локвите кръв с хотелските хавлиени кърпи.

Нямаше търпение да стовари юмука си върху черепа на Иблис заради това, че беше наранил неговия приятел.

Стотици стъклописи прецеждаха късните лъчи на слънцето в безброй слънчеви дъги, разхвърляни по пода на огромния църковен кораб, дълъг почти шейсет метра — огромно отворено пространство, което с лекота беше погълнало тристатината туристи, карайки ги да изглеждат като мравки, събрали се на футболно игрище.

Майкъл и К.К. закрачиха енергично по мраморния под, а очите им от време на време се стрелкаха към върха на купола на „Света София“, издигащ се на повече от петдесет метра над главите им.

Кръстената на „Светата Премъдрост“ църква беше четвъртата по големина катедрала в света след „Св. Павел“ в Лондон, Миланската катедрала и „Свети Петър“ в Рим. Най-невероятното е, че била построена хиляда години по-рано от най-старата от съперничките си.

Куполът на „Света София“ беше трийсет и един метра в диаметър, изглеждаше лек като перце, опрян на непрекъснатата арка от четирийсет сводести прозореца, които пропускаха късното слънце, за да огрее разноцветната вътрешност на храма.

„Света София“ е била религиозно средище на православната Византийска империя повече от хилядолетие. В продължение на векове в нея бяха съхранявани едни от най-ценните реликви на християнството. Между тях камък от гроба на Исус, предмети на Дева Мария, погребалната плащаница на Исус и костите на различни светци, които били откраднати и изпратени в църква на Запад, когато Константинопол бил превзет и ограбен през 1204 г. по време на Четвъртия кръстоносен поход.

Стените били облицовани със зелен и бял мрамор, изпъстрен с розов порфир, и богато украсени със златни мозайки, изобразяващи Исус и Дева Мария, светци, императори и императрици.

След осемседмична обсада на 29 май 1453 година султан Мехмед II повел стохилядната османска армия и турците превзели града на Константин, слагайки край на съществуващата цяло хилядолетие Византийска империя и началото на златния век на победи и разширение на Османската.

Султанът заповядал на войските си да не посягат на византийската църква „Светите апостоли“, за да може да постави свой патриарх, та да се оправя по-добре със своите християнски поданици, и „Света София“ да бъде превърната веднага в джамия. Камбаните, олтарът и много от християнските мозайки били замазани. Вътре били

направени михраб и минбар^[1], а отвън издигнати четири минарета. Църквата била джамия до 1935 г., когато Република Турция решава да я превърне в музей.

Майкъл и К.К. излязоха от задния вход на църквата, тръгнаха по дълга алея и се насочиха право към центъра на трите сгради, които се издигаха на югозапад от музея.

Мавзолеят на Селим II беше квадратна постройка, издигната около осмоъгълна надстройка, завършваща с купол, покрит с оксидирано олово. Изиданата от каменни блокове сграда беше облицована с мраморни плочи и се намираше между мавзолеите на Селимовия син Мурад III и неговия внук Мехмед III.

Колонада с купол в средата и сводове над страничните ниши водеше към входа. От двете страни на портата мързеливо се подпираха двама пазачи, които си говореха тихо, докато туристите минаваха през широко отворените порти.

Вътрешността беше добре осветена от две редици зарешетени прозорци, които обикаляха сградата, трета редица по барабана на купола и осем на самия купол. Червеният отвътре купол бе украсен с цветни орнаментални рисунки в синьо и златисто и се издигаше върху червено-бели арки, опрени на светли мраморни колони.

Синя лента обточваше вътрешността между горните и долните прозорци, прокарвайки граница между света на починалите долу и небето в купола над тях. В лентата беше вписана арабска калиграфия, която приличаше донякъде на благословия за починалите.

Намаляващите поради късния следобед туристи обикаляха из сградата подобно на автомати покрай четирийсет и четири обвити в зелено ковчези с различни размери. Ковчезите, в които лежаха мъже, бяха белязани с бели тюрбани, поставени на малки удължения, стърчащи откъм главите на сандъците. Освен големия саркофаг на Селим II в гробницата бяха още по-малките ковчези на неговата жена, петимата му синове и три дъщери, както и дваайсет и трима внуци и тринайсет внучки — техните деветдесетсантиметрови ковчези караха туристите да замълчат тържествено.

По стените, макар и да бяха безценни сами по себе си, не бяха окачени произведения на изкуството, като се изключат орнаментираните плочки. Пазачите стояха отвън потънали в своя разговор и само от време на време поглеждаха към потока хора.

— Доколко си сигурна, че жезълът е в ковчега? — попита Майкъл.

— Доста — отговори К.К.

— Това е смешен отговор — прошепна той ядно. — Сигурна ли си или не?

Тя се опита да потисне гнева си.

— Саймън каза, че е вътре, неговите бележки твърдят, че е бил там. Това е най-добрата приблизителна преценка, с която разполагам.

— Значи не си сигурна, докато не го отворим, че това нещо е тук сега?

— Добро утро — озъби се К.К.

Докато Майкъл минаваше край султановата гробница, рязко дръпна крайчеца на зелената плащаница върху мраморния саркофаг, така че отчасти го откри. Туристите се стреснаха, а очите на К.К. се ококориха от изненада. Той бързо се престори, че станалото е случайно. Протегна се и дръпна обратно плащаницата, после я приглади с ръце, докато околните бяха още объркани.

Беше видял каквото искаше. Горната част на саркофага имаше перваз, което означаваше, че капакът може да бъде вдигнат, макар по преценка на Майкъл да тежеше повече от петстотин и петдесет килограма.

— Как ще вдигна това чудо? — прошепна К.К.

Той се спря за миг и прошепна с усмивка:

— След цялото това време в спортната зала...

— Много смешно!

— Ще се окаже малко по-трудно, отколкото очаквахме — съгласи се Майкъл.

— Стига бе — подигра го К.К. и наклони глава, — така ли мислиш?

— Мисля само когато се налага — ухили се той в отговор.

К.К. се обърна и забърза към вратата, неспособна да скрие гнева си.

— Май е време да почнеш да мислиш, защото нещата могат сериозно да се прецакат.

[1] Това е повдигнатото място в джамията, откъдето имамаът чете своята хутба (проповед). — Б.пр. ↑

Синди се беше вторачила в огромната стоманена врата, опитвайки се със силата на волята да я накара да се отвори, но след трийсет секунди разбра, че това са само напразни мечтания. Отпи от бутилката студена минерална вода и се огледа наоколо. Помещението беше квадрат със страни дващесет на дващесет метра. Подът беше покрит със син персийски килим, чиито дебели нишки галеха краката ѝ, докато крачеше боса по него. На стената имаше плазмен телевизор, в единия ъгъл — кухненски бокс, хладилникът и шкафовете бяха заредени с храна и напитки. Стените от черно дърво и тежките махагонови мебели с кожена тапицерия бяха подбрани съзнателно така, че да внушават усещането за лондонски джентълменски клуб.

До задната стена стоеше болничното легло, върху което лежеше в безсъзнание Саймън. На главата му имаше стегната превръзка от марля и бинт. Още не се беше свестил.

Иблис бе казал само няколко простишки думи, когато неговите хора я въведоха и внесоха Саймън.

— Твоят живот и животът на вашия приятел сега е в ръцете на сестра ти. Моли се да успее.

После си тръгна, затвори вратата и ги остави в това помещение без прозорци.

Тя не знаеше какво да мисли за Иблис. Бяха минали толкова години, откакто го беше виждала. Мъж, който често идваше у тях, когато беше малка, който ги извеждаше на вечеря и играеше ролята на върналия се отдалече чичо. Купуваше подаръци за Коледа и рождените им дни и изглеждаше много близък с К.К. И сега, след толкова време, се появяваше отново само за да отвлече нея и Саймън.

Но дори сега беше завладяна от чувства, по-силни от страха. Нейният гняв срещу К.К. беше нещо, което никога не бе изпитвала към когото и да било през целия си живот. Голямата ѝ сестра бе живяла в лъжа; тя беше престъпник в пълния смисъл на думата. Беше мамила Синди за всичко, предизвиквайки най-силното усещане за

предателство, което тя някога бе изпитвала — много по-лошо от лъжа; това беше огромна измама. Човекът, когото обичаше, на когото вярваше, я беше лъгал с всяко поемане на дъх.

Какво щеше да стане, ако това се разчуе? Ами ако новият ѝ началник научи, че нейната съвършена сестра, нейната героиня, човекът, с когото се беше фукала пред всеки свой познат, е крадла? Че образованието ѝ в Оксфорд е било платено с приходите от пляката, добита при обир? Не само щеше да изгуби работата си, но сигурно ще трябва да се прости с кариерата си, ако светът на бизнеса научеше, че сестра ѝ, нейната героиня, е зарязала света на работещите от девет до пет, за да може да краде.

К.К. винаги е била на пиедестал. Синди винаги беше смятала, че тя е непогрешима. Защото беше нейна по-голяма сестра, нейна майка, неин съветник, а през цялото това време тя е ограбвала хората, крада е кой знае какво, за да си напълни джобовете. Твърдението ѝ, че всичко е било, за да оцелеят, беше глупост. Би могла да работи какво ли не, но беше избрала лесния начин, най-късия път. И ако всичко е било за тяхно добро, защо продължаваше? Лъжите на К.К. нямаха граници. Тя вече не издържаше Синди, вече нямаше нужда да плаща семестриални такси и все пак преди по-малко от седмица се беше озовала в затвора заради кой знае какво. Затвор, от който беше избягала. Коя беше тази жена, която наричаше своя сестра?

Най-лошото обаче беше, че щом К.К. е лъгала за това, вероятно и друго в техния живот е лъжа? Самото съществуване на Синди беше поставено под въпрос.

Тя беше живяла, играейки по правилата. Беше работила здраво, докато учеше в най-добрите училища, сама си намери работа. Знаеше много добре, че не е съвършена. От време на време лъжеше, дори беше преписала на един или два теста, за да запази средния си успех, обаче разсъждаваше така, както винаги го беше правила: всички средства бяха разрешени заради желанието си никога да не изпита бедността, в която беше живяла майка ѝ. Тя никога нямаше да работи като прислужница, като шивачка, никога нямаше да ѝ липсват пари. Работеше по осемнайсет часа на ден, за да спечели богатство, а не да се поти в апартамент с две спални, неспособна да си позволи нищо, освен да задоволява основните си нужди. Макар Синди да беше обичала своята майка, тя не искаше да е като нея.

Докато седеше в това затворено и без прозорци помещение и оценяваше живота си, тя го постави изцяло под въпрос. Нима имаше други начини да оцениш успеха, други определения за успех извън кариерата и парите? Може би любовта и децата, всички онези полезни съвети в списанията за постигане на истинско щастие? Дали сега разсъждаваше рационално, или тези мисли бяха предизвикани от смъртен страх?

Тя погледна към Саймън, приближи се до болничното легло, седна до него и провери пулса му. Все още беше силен, макар че раната на главата му изглеждаше зле. Синината беше започнала да се разпростира по дясната половина на лицето му покрай окото и по бузата. Синди оправя торбичката с лед и я подпря с възглавницата.

Беше изпълнена с гняв — срещу Иблис и срещу К.К. Тя и Саймън бяха тук заради тях, заради незаконните игри, които въртяха, заради подземния свят, в който живееха.

Стана от леглото и отиде при стоманената врата. Беше виждала врати на трезори и преди. В банки и филми, но винаги откъм външната страна. Заглежда бариерата от полирана стомана между себе си и свободата. Нямаше дръжка, нито лост за аварийно отваряне. В помещението нямаше телефон, нито интерком. Хората на Иблис ѝ бяха взели мобилния, макар че надали щеше да има връзка през металните стени. Нямаше нито средство, нито възможност за комуникация.

Обърна се отново към вратата и не от страх, нито от паника, а от ярост срещу Иблис и К.К. започна да блъска по нея с двете си ръце. Чувствата ѝ надделяха, по страните ѝ се стичаха сълзи на гняв и тя започна да крещи от безсилие:

— Отворете проклетата врата!

Още не беше готова да умре.

Лятното слънце залязваше и оцветяваше кафеникавите истанбулски сгради в огнени цветове. От отворените прозорци на уличните продавачи, заемащи приземните етажи, се носеше миризмата на печено агнешко.

Майкъл седеше на пода в хотелския си апартамент, а ученическата чанта на Саймън лежеше в скута му. Беше пълна с проучвания и карти, които Ватикана му беше изпратил от своите лични хранилища. Майкъл прелистваше богатата информация за музея Топкапъ, какво съхранява и неговата история, сведения за охраната и различни правителствени документи.

Архитектурните планове бяха подробни и изобразяваха непрекъснато разширяващия се дворец, постройките, които са били добавяни в течение на вековете. Долните етажи бяха пълни с машинни помещения, канцеларии и складове. Имаше проходи през акведукти, скрити помещения, отдавна забравени коридори за промъкване и вмъкване в двореца на момичетата от харема. Създадени от евнусите, те бяха тайна, отдавна избледняла в паметта на хората.

Прочел беше писмото, което Саймън и К.К. бяха откраднали в Амстердам, но не беше сигурен какво означава. Оглеждаше религиозните символи на християнството, исляма и юдаизма в горните ъгли, които Саймън бе оградил с червени кръгове, защото и той не знаеше какво е тяхното значение.

Буш и К.К. седяха на дивана и препрочитаха онова, което вече бяха научили. К.К. беше съставила подробни бележки за мавзолея на Селим — те описваха подробности за вътрешността, неотбелязани в брошурите и туристическите карти. Тя и Майкъл се изгубиха в свои собствени светове, отдадени на планиране, обмисляне и търсене на начини. През последните няколко часа тримата изчетоха всеки лист хартия, водиха бележки и запаметяваха, изчакайки, преди да правят заключения, за да не влияят на тълкуването на информацията.

Надяваха се, че трите различни гледни точки ще им помогнат нещо пропуснато от единия да бъде открито от другите.

Минаваше осем, когато Майкъл най-сетне вдигна глава от купчината документи, стана и се протегна. Взе няколко листа, включително копие от писмото на везира, от купчината хартия и ги напъха в джоба си.

— Не искате ли да поизлезем малко?

Буш остави купчината листа, която държеше, и допи последната капка от бирата си.

— Слава Богу! Не зная за вас, но аз огладнях още преди час.

— Всъщност не мислех за храна — усмихна се Майкъл, докато отваряше вратата.

Най-накрая и К.К. стана, емоционалното ѝ изтощение беше изписано по лицето.

— Къде ще ходим? — попита тя.

— Какво ще кажеш да влезем с взлом в двореца?

Майкъл и К.К. прекосиха хотелското фойе, излязоха навън и се качиха в чакащата лимузина с отворена за тях задна врата. Майкъл се огледа за Буш, но неговият приятел не се виждаше наоколо.

— Да не би да е в бара? — подхвърли К.К.

Той поклати глава:

— Качвай се в колата. Аз ще отида да проверя.

Тя се качи в черната удължена лимузина, а той забърза обратно.

— Майкъл? — повика го тя отвътре.

Той се обърна.

— Да вървим, защото само си губим времето.

Майкъл я изгледа раздразнен. Той не оставяше приятелите си; имаше нужда от Пол и нямаше да позволи нетърпеливата К.К. да го командва. Точно в този момент предното стъкло се спусна.

— Престанете да се мотаете — изкомандва един глас.

Майкъл надникна в колата и видя Буш настанен зад волана.

— Дължиш ми двеста долара — продължи той.

Майкъл се качи и затвори вратата.

— Не искам никакъв непознат шофьор да знае всички наши ходове. Казах му, че колата ми трябва за малко разгул — обясни Буш и бутна лоста на автоматичните скорости на движение напред.

— Разгул? Не знаех, че имаш представа какво е значението на тази дума.

— Хайде стига. Реших, че проститутка звучи по-благоприлично от кражба.

Буш се включи в гъстото движение. На фона на стрелкащите се насам-натам жълти таксите лимузината приличаше на самолетоносач. Клаксона свиреха, от време на време от някой автомобилен прозорец се показваше размахан юмрук. Буш не обръщаше внимание на ругатните на местните шофьори и не изпускаше екрана на джипиеса. Когато на него се появи международното летище „Ататюрк“, той стисна волана по-здраво и натисна газта.

— Не мога да обещаая, че ще стигнем там невредими — засмя се, — но поне ще направим опит.

Жълтият „Фиат“ беше като пчела сред рояк, неразличим от останалите си сестри. Той поддържаше разстояние от пет автомобиля зад огромната черна лимузина, която се носеше сред несекващото движение по шосето, което следваше крайбрежието на Босфора.

Иблис се мразеше, че е принудил К.К. да свърши неговата работа, използвайки коварните си техники срещу единствения човек на този свят, когото уважаваше. Беше я гледал така, сякаш бе негова кръв и плът. Тя беше интелигентна, с бърза мисъл и безстрашна. Още от мига, когато се срещнаха, бе почувствал някаква връзка. Прекара безброй дни, седмици и месеци да я формира, моделира и да ѝ влива знания, до които сам беше стигнал чрез неприятни преживявания по метода на пробата и грешката, гонитби с полицията и понякога отчаяние. От всички негови постижения — незаконни, провалени или обратното, К.К. беше най-голямото, единственият човек, който го изпълваше с гордост.

Иблис бръкна във вътрешния джоб на самото, за да извади орфаната фотография и я остави на арматурното табло. Стрелна поглед към младата жена, както често беше правил, към русата ѝ коса и зелените очи, които отразяваха усмивката на лицето. Снимката беше отпреди десет години, направена в един слънчев ден в Есекс, преди да е разбрала истината за него, преди най-накрая да беше надникнала в неговото сърце.

Когато Иблис я откри в кабинета на Веню преди по-малко от седмица, не беше обхванат от гняв, ярост или разочарование, че е бил предаден. Испита нежно чувство, каквото сърцето му рядко усещаше: привързаност и топлина за това, че я вижда за пръв път от десет години. Освен това беше изпълнен с гордост, че тя върши това, на което я беше научил — нещата, които ѝ беше предал преди толкова години. И правеше точно онова, което той искаше тя да извърши.

Беше пуснал новината за притежаваното от Веню писмо, как е купено и къде се съхранява, чрез Църквата, защото знаеше, че ще стигне до Саймън и че той ще вземе своя предпочитан помощник К.К. Иблис знаеше, че не може да ѝ се обади и да я помоли за помощ в кражбата на картата и султанския жезъл. Освен че имаше морал, тя познаваше и него, и тъмните му методи, и влечението му към смъртта. Бяха минали десет години, откакто разговаряха за последен път.

Иблис беше шокиран от прибързаното решение на Веню да нареди убийството им заради кражбата. Обаче, когато използва връзките си, за да изпрати К.К. в „Хирон“, и плати на началника на затвора да я екзекутира, Иблис не се уплаши за нея. Защото той я беше обучил, възпитал и знаеше, че е способна да избяга. Все пак, за да наклони везните на съдбата в нейна полза, изпрати на Ватикана снимка на Саймън във вериги плюс информацията къде е затворен и кога ще бъде екзекутиран. Откри визитката на Стивън Кели в джоба на К.К. — още един адвокат, а той мразеше съсловието им, но реши, че я е запазила по някаква причина. Затова добави името му към малкия си информационен пакет.

Беше уверен, че кавалерията няма да се понесе в галоп за някаква крадла, но за свещеник... никой нямаше да седи бездеен и да чака брат во Христе да бъде екзекутиран.

К.К. беше част от всеобщия план на Иблис за Истанбул, който не можеше да бъде осъществен без нейна помощ. Затова трябваше да подсигури бягството ѝ. Не от привързаност, а за да си осигури помощта ѝ за двата удара в Цариград. Това беше част от плана, който не смееше да сподели с нея.

Иблис управляваше жълтия автомобил по крайбрежния булевард сред множество такситата, които фучаха от летището с надеждата, че ще намерят още някой пътник, преди да стане късно. От лимузината не можеха да го забележат. Докато гледаше как черният автомобил влиза и

излиза от оживеното движение, се опитваше да си представи какво си мисли К.К.

Иблис я познаваше, знаеше как разсъждава, какво я движи и какво я плаши. И сега използваше тези знания, за да я контролира. Щеше да свърши неговата работа от страх. Щеше да го направи заради сестра си, точно както се беше отдала на престъпен живот само за да я отгледа. Мотивацията ѝ не се беше променила. Независимо дали щеше да открадне часовник, за да купи учебници на Синди, и храна или артефакт, за да ѝ спаси живота, тя беше движена от сестринската си любов.

Съзнанието на Иблис се отърси от моментната сантименталност, която го беше обзела. Той отблъсна чувствата си, както беше правил много пъти досега, и съсредоточи мислите си върху предстоящата задача. Видя как лимузината зави през вратата на частния терминал на международното летище „Ататюрк“, намали и влезе в един от хангарите за частни самолети. Иблис намери място за паркиране, откъдето чудесно се виждаха вратите, загаси двигателя и се намести удобно.

Нямаше съмнение, че макар сестра ѝ да беше в опасност, а нейният приятел ранен и заплашен да умре от нараняванията по главата, К.К. щеше да се опита да открадне картата. Картата беше първоначалната им цел със Саймън, причина да проникнат в кабинета на Веню, за да откраднат писмото и от него да научат къде се намира. Знаеше, че тя ще разпознае по-голямото ѝ значение като отлична разменна монета.

Знаеше, че въпреки страха, въпреки отчаянието, които изпълваха сърцето ѝ, К.К. нямаше да се остави да бъде разигравана като пионка, да бъде манипулирана. Щеше да поиска тя да държи козовете, а това включваше и морската карта.

Иблис намираше това предизвикателство за неустойимо: да се състезава с бившата си ученичка, да я подложи на изпитание, да водят битка на умовете. Беше очарован, че я вижда отново, сърцето му прескачаше, щом се появише пред очите му. Но това не беше игра и той не възнамеряваше да ѝ даде възможност да вземе картата на Пири Рейс от подземията на Топкапъ.

Колкото и да харесваше и обичаше К.К., ако тя го предадеше, като му попречи да изпълни задачата си, той нямаше да има угризения

да я убие, да изтръгне сърцето ѝ от гърлото.

Майкъл махна пътеката от централния проход на боинга, под която се откри голям правоъгълен капак, и бързо се зае да отвива винтовете. Той го вдигна и разкри голямо количество електроника, бръкна в нея и издърпа фалшивото електрическо табло, под което се откри отделение с размери три на метър и дваисет. Не беше голямо, но вътре съхраняваха онези неща, които никога не биха могли да минат през митническа проверка. Майкъл се спусна в него и подаде на Буш три черни раници.

Пол дръпна ципа на една от тях със златист етикет и започна да рови из алпинистката екипировка. Ръката му стигна дъното на раницата и измъкна нож в кания, компас и две намотки въжета. Отвори другата раница и намери няколко чанти за оръжие и кутии с патрони.

— Майкъл, много е хубаво, че не летиш с обикновен самолет.

Приятелят му не му обърна внимание, докато излизаше от търбуха на самолета и се зае да отваря третата раница. Тя беше пълна догоре с електроника и разни джаджи, най-нужното от екипировката за гмуркане и четири блокчета глина, увити в прозрачен найлон. Майкъл прегледа и останалите чанти, запамятавайки всичко в тях.

После седна и се замисли. След малко стана, отиде при един от гардеробите в задната част на самолета и се върна с три деветдесетсантиметрови кожени тръби. Всяка имаше презрамка за носене и с нея приличаше на тубус за пренасяне на архитектурни чертежи. Той ги отвори и вътре наистина се видяха стоманени тубуси с херметични капаци.

— Това да не са чантите, с които крадеш картини? — подхвърли малко заядливо Буш.

— Много смешно. Всъщност служат за превозване на картини. Водонепроницаеми са и можеш да ги затвориш херметически.

— И са у теб, защото...

— Остави ме на мира — отговори му Майкъл и ги напъха в първата раница. След това дръпна циповете и върна панела с електроника на мястото му. Зави винтовете и просна пътеката на мястото ѝ, като я пооправи с върха на обувката.

— Вече няма връщане назад — обяви Буш, когато подаде на Майкъл ножа и компаса.

— О, това се случи още преди часове — усмихна се той, докато пъхаше ножа и компаса в джоба. След това прехвърли двете намотки въже на едното си рамо, метна раницата на другото и тръгна към вратата на самолета.

Буш метна на раменете си другите две раници, слезе по самолетната стълба и ги хвърли в отворения багажник до нещата, които неговият приятел беше свалил от самолета. Затвори капака и погледна през прозореца към тила на К.К. След това се обърна към Майкъл и поде:

— По мое мнение за тебе няма връщане още от...

— От какво?

— Откакто преди шест седмици целуна това момиче.

Иблис наблюдаваше как огромният рус шофьор слиза от лимузината. Той беше голям отвсякъде: висок, едър и мускулест. Нямаше съмнение, че изпълнява не само задачата на шофьор, защото заобиколи автомобила и отвори вратата на своите пътници. „Микла Ики“ беше един от най-скъпите ресторанти на улица „Таваши“, известен в града с морските си дарове и чудесната атмосфера. Там можеше да влезеш само с резервация, направена няколко седмици предварително. Обаче това сякаш не беше пречка за К.К. Тя и нейният приятел слязоха от лимузината. Мъжът вече крачеше към вратата, когато К.К. спря. Обърна се и се огледа наоколо. За Иблис нямаше съмнение: тя се оглеждаше за него. Той се вторачи в нея от наблюдателния си пост в таксито надолу по улицата. Русата коса и стройното ѝ тяло караха минувачите да се обръщат и да си задават въпроса дали тази впечатляваща жена не е някоя звезда, която би трябвало да познават?

Иблис караше след лимузината, откакто излезе от международното летище, и отдалече ги проследи обратно в града, който с пълна пара се готвеше за нощта. Беше в процес на проверка на двамата ѝ придружители, но досега успя да установи само, че нейният партньор за вечерята е син на богат американски адвокат, чиято визитка беше намерил в нейния джоб. Иблис мразеше адвокатите, защото ги смяташе за арогантни и самохвални печалбари, присвоили си правото да тълкуват езика на законността. Когато веднъж уби един, мисълта, че е направил услуга на света, му достави огромно удоволствие.

Не беше сигурен какъв е кестениявият мъж, но той имаше вид на интимен приятел на К.К. — нещо, което го накара да се замисли и предизвика чувство, непознато за него. Внезапен пристъп на ревност, която само щеше да се увеличава.

Тогава американецът хвана К.К. за ръка, смъмри я за нещо и я въведе в „Микла Ики“. Когато двамата изчезнаха от погледа му, Иблис

почувства как ревността му достигна своя връх. Тъмна ярост започна да го обзема, сякаш придружителят на К.К. го беше нападнал.

Иблис запамети лицето на мъжа. Изпитваше ярост срещу него, защото докосваше К.К. Хранеше подозрения за него и за неговите намерения. Не знаеше кой е той и колко близка беше К.К. с него, но щеше да разбере. В своята област трябва да познаваш всички и всичко, защото най-голямата опасност обикновено идва от там, откъдето най-малко подозираш.

Един добре облечен портиер се приближи до едрия шофьор на К.К. Не беше по-висок от метър и шейсет, и пълен догоре с оцет и възмущение. Никой не можеше да спира в разрез с правилата пред ресторанта, където той поддържаше реда. Иблис наблюдаваше как езикът на телата им бавно се изостри до истинска караница. Русият шофьор се извисяваше над слабото турче. Сочеха се с пръст и крясъците им заглушаваха нощните шумове. Най-накрая американецът неохотно отстъпи, качи се на колата и потегли със сочещ предизвикателно към небето среден пръст.

Иблис за кратко обмисли въпроса дали да последва мъжа, но после реши да остане и да изчака излизането на К.К. Тя беше много добра в онова, което правеше, и нямаше да хукне да краде картата или жезъла, без да се е подготвила. А за това ѝ трябваша поне осем часа. Щеше да планира всичко добре, така както я беше учил.

Действията ѝ също щяха да бъдат такива, каквито беше планирал, сякаш е марионетка. К.К. нямаше ни най-малка представа какво предстоеше.

Майкъл и К.К. лежаха по корем върху триметровата гранитна стена, която обикаляше парцела на двореца Топкапъ. Стената служеше за граница между две действителности: едната жива — с улични търговци, вечерящи и нощен живот, а другата — безмълвният свят на миналото, тих, спокоен и изоставен през нощта. Двамата се претърколиха тихо и се приземиха като двойка за скокове във вода на тревата в Двора на еничарите. Майкъл огледа околността и забеляза, че повечето от пазачите се въртят около заключената Императорска порта на около петдесетина метра от тях, а други двама правеха обход.

Мъжете бяха потънали в приказки и разсеяни, затова не забелязаха Майкъл и К.К., които притичаха и се спряха в сенките на древния склад за припаси.

Придържайки се към сенките, те се насочиха към „Света Ирина“ и Имперския монетен двор, покрай множеството стари тухлени сгради и складове, непрекъснато нащрек, докато накрая не се спряха сред група кипариси. Залегнаха и черните им дрехи се сляха с околността. К.К. беше прибрала косата си под черна скиорска шапка, за да не се виждат русите, ѝ къдрици. Майкъл бе прехвърлил двете намотки въже през раменете си, а на кръста имаше непромокаема чанта.

Бяха прекосили ресторанта, за да излязат през задната врата, където Буш вече ги очакваше. Бакшишът от хиляда долара за управителя бе осигурил спокойствието им в комплект с алиби. Не видяха Иблис, но бяха уверени, че той наблюдава заведението. Бяха платили двойно за частната трапезария плюс щедри бакшиши за келнерите, за да им бъде осигурено несмущавано уединение. К.К. се съмняваше, че Иблис ще влезе в ресторанта, но дори и да го направеше, нямаше да разбере нещо повече. Въпреки това не можеха да се „хранят“ до безкрайност. Прецениха, че разполагат с около два часа.

Пред тях се издигаше Портата на приветствията, огромна и извисяваща се на фона на нощното небе. Двама пазачи стояха под

свода пред голямата черна врата и си говореха с приглушени гласове.

Майкъл извади картата от задния джоб и я разгъна на тревата пред тях. К.К. му подаде малко фенерче, червената му леща намаляваше всеки издайнически блясък, докато прокарваше лъча по картата. Двамата безмълвно я оглеждаха, като ту стрелкаха поглед към пазачите, ту отново поглеждаха нея. В левия край крепостната стена опираше в Археологическия музей, в сянката на листака и околните сгради.

С два пръста Майкъл посочи К.К., после очите си и накрая към пазачите, показвайки ѝ накъде да насочи поглед. Той непрекъснато оглеждаше околността за някакво движение и без да проронят дума, двамата се отправиха между групата дървета към далечния край.

На бегом прекосиха откритото пространство и се спряха под вътрешната стена, която ограждаше самия дворец. Издигната от квадратни камъни и тухли, скрепени с дебели пластове хоросан, тя беше предизвикателство за всеки катерач.

— Аз ще се кача — обяви К.К., докато гледаше нагоре по шестметровата преграда.

Майкъл поклати глава, зарови пръсти в стърчащия хоросанов ръб и започна да се катери, преди тя да реагира. Стената беше стара, но я бяха поддържали добре през годините. Ръцете и кокалчетата му горяха, докато се изкачваше нагоре, а върхчетата на пръстите намираха несигурна опора върху стърчащия около сантиметър навън хоросан, който ставаше все по-тесен и по-тесен, колкото по-нагоре се издигаше. Сенките бяха разположени на различни места по стената, така че Майкъл трябваше да променя местоположението си, за да не бъде забелязан. Стигна на върха за около минута, свали едната намотка въже от рамото си и хвърли свободния край на К.К., която го очакваше с протегнатата ръка. Тя започна да се издига на ръце и след десетина секунди се озова до него. От бележките на Саймън и от личните си наблюдения, докато правеха обиколка на двореца, Майкъл знаеше, че модерните технически средства за охрана са съсредоточени в местата с достъп на туристи, където бяха изложени ценните експонати, а маршрутът, по който те поемаха, и целта им не привличаше хората.

— Сега ще ми кажеш ли къде отиваме? — прошепна К.К.

— Тук горе е много приятно — отговори той, докато се оглеждаше. Дворцовият комплекс се простираше пред тях. Луната

хвърляше бледа синкава светлина върху османското убежище. Дворецът беше огромен, съставен от множество постройки с различна големина, черпили вдъхновение от архитектурното наследство на Изтока и Запада: блискоизточни сводове, европейски кули, азиатски покриви — истинско огледало на разнообразното културно минало на Истанбул. Когато най-накрая се обърна към К.К., Майкъл се усмихна и посочи с ръка през двора към третия вътрешен кръг.

Тя се обърна и присви очи, за да огледа по-добре, и най-накрая погледът ѝ се спря върху множеството оранжеви конуси, които обикаляха някаква тъмна дупка в близост с Ахмедовата библиотека в третия двор.

— По-рано днес, когато излязохме от съкровищницата, видях сигналните конуси около дупката.

Той извади модерна схема на електрическата инсталация и я разгъна върху стената.

— Беше сред нещата на Саймън. На нея се вижда къде копаят и къде възнамеряват да монтират нови подземни тръби за кабели. При обновяването и свързаното с това копане не са проникнали в някакво отворено пространство, което е трябвало да подсигурият и затворят.

— Е, и?

— И — Майкъл извади втора карта, на която се виждаха два от тунелите на евнусите — какво ще кажеш да слезем и да проверим какво има под земята?

Сгъна листовите и ги прибра в джоба си.

— Хайде да се поразходим — изправи се той, праметна намотката въже през рамо и тръгна, без да изчака отговора ѝ.

К.К. се загледа за миг в Майкъл, който крачеше в сенките на дърветата, после стана и спринтира, за да го настигне. Докато вървяха, имаха усещането, че са на някаква чужда планета. Покривите, където и да се намират, са светове, виждани от малцина. Светове, откъдето гледките са несравними и плашещи, и Топкапъ не правеше изключение. Той предлагаше перспектива, изживявана от малко хора в течение на вековете. Долу масите бързаха в ежедневието си, без да знаят за съществуването на този мирен свят над главите им.

От тази гледна точка Топкапъ сарай изглеждаше като едно органическо цяло, без определен план или идея, да не говорим за симетрия. Сградите се простираха във всички посоки: нагоре и навън,

наляво и надясно, на изток и на запад, всички свързани в едно цяло чрез синкави, покрити с олово покриви, кули, подобни на минарета, и комини. Майкъл имаше чувството, че вървят вече с дни, придвижвайки се по ниските и с малък ъгъл наклони, като се държаха настрана от краищата, за да не бъдат видени от пазачите, патрулиращи по алеите.

Минаха край Кулата на справедливостта, без да се усмихнат на иронията, след това над харема и покрай Павилиона за обрязване и накрая по покрива над Изложбата на миниатюри и ръкописи. Майкъл погледна надолу към откритото пространство. В средата на строителната площадка имаше малка черна шахта. Подобно на черна дупка, тя сякаш всмукваше цялата околна светлина.

Огледаха района, за да се уверят, че няма никого наоколо, и поеха към края на покрива, скочиха от триметровата височина и се приземиха с претъркулване. Станаха и спринтираха към бялата сграда на библиотеката, после се запромъкваха приведени, докато не стигнаха до няколко оранжеви предупредителни конуса и трактор със заден багер.

Майкъл завърза двете въжета за стоманената рамка на трактора и без да се колебае, стисна здраво едно от тях и скочи в шахтата. В пълен мрак се спусна няколко метра, тогава спря, вдигна глава и видя силуета на К.К. да се спуска по въжето до неговото.

След това извади фенерче от чантичката на кръста си, светна и светът наоколо изскочи пред очите им. Намираха се в шахта от камък. През стените се просмукваше вода и се стичаше по тях. Майкъл светна надолу и лъчът се отрази във водна повърхност.

— Това ли е великата ти идея? — прошепна К.К. с разочарование в гласа, след като запали и своето фенерче.

Той не си направи труда да я погледне и се спусна надолу, подалеч от нейното мърморене.

Спускането продължи шест метра. Краят на въжето се беше навил върху водната повърхност и приличаше на змия, която се готви за удар. Майкъл спря да се спуска на сантиметри над водата и освети нещо, което в този момент осъзна, че е пещера. Въздухът беше хладен, жълто-зеленикава слуз се просмукваше през заоблечения, подобен на купол таван, покрит с кристални образувания, които го оцветяваха. Без да бърза, Майкъл започна да се оглежда, завъртайки се с въжето на триста и шейсет градуса, като осветяваше наоколо с фенерчето.

Отвореното помещение беше продълговато, простряно на девет метра ширина и дълго може би трийсетина; стените бяха направени от древни камъни и тухли, проблясващи от влага, и усилваха стократно шума от падането и на най-малката капка.

— Това е цистерна — каза К.К.

— И да, и не — отговори Майкъл и започна бавно да се спуска във водата, докато не напипа дъно на около метър и половина дълбочина. Повърхността се плискаше около раменете му. Водата беше чиста като кристал; прецени, че е около десетина градуса. — Това е много повече от обикновена цистерна.

Цистерните, големите подземни водохранилища, съществуват от векове. Те са съхранявали прясна вода в направените от човешка ръка резервоари за царстващите особи и висшето общество. Под Истанбул имало стотици от тях, изтрити от човешката памет, но от време на време се завръщаха в днешния ден на града.

К.К. също се спусна в прохладната вода и ахна, когато покритялото й.

Майкъл извади компас от непромокаемата си чанта, погледна го на светлината на фенерчето и пое на север през тъмната пещера.

— Какво искаше да кажеш с това „и да, и не“? — насочи К.К. лъча на фенерчето към стените, към тавана, надолу към водата, оглеждайки се бдително, сякаш отнякъде можеше да изскочи нещо.

, Майкъл продължи да крачи предпазливо, осветявайки пътя си, докато нещо не привлече вниманието му. На далечната стена имаше останка от предислямското време. Символът беше изсечен направо в скалата и макар да бе изронен и избледнял, нямаше съмнение, че е християнски.

— Преди Топкапъ, преди тази цистерна това е било манастир. Така пишеше в бележките, събрани от Саймън. От времето на Константин. Обичайна практика било да се строи върху по-стари сгради и техните основи и да се използват руините им, за да се издигне новата сграда.

Майкъл осъзна за какво е служило по-рано това помещение. Видя кръст до кръст, изсечени в стената; под тях имаше голяма ниша, изкопана в камъка и пръстта. Във всяка от тях стоеше каменна кутия — ковчег от камък.

— Това е крипта — обяви той.

— Прекрасно, сякаш мястото не беше достатъчно призрачно и без това.

Двамата се огледаха. Повечето ковчези бяха здрави. Други се бяха разпаднали на купчини, в които прахът от костите не се различаваше от мраморния.

— Добре, че не пих от водата — възкликна К.К.

Продължиха напред, хладната вода им се отразяваше и ги бавеше. Най-накрая стигнаха до далечната стена — оказа се задънена улица. Майкъл я освети с фенерчето, но не откри никакъв отвор. К.К. се отдалечи наляво, оглеждайки стените, докато вървеше и търсеше отвор или следи от зазидано помещение.

Майкъл огледа стената от камъни и тухли, крачейки покрай нея, и тогава го усети. Нежно движение, слабо течение. Освети пространството пред себе си и без предупреждение се гмурна под водата.

К.К. се обърна, изведнъж останала сама, и стисна по-здраво фенерчето, сякаш то щеше да я защити от мрака.

— Майкъл?

Но той не изплува.

— Майкъл? — извика тя приглушено. — По дяволите!

Закрачи във водата до мястото, където беше изчезнал, и насочи лъча на фенерчето под водата, търсейки някакви следи от него. И тя почувства течението да гали тялото ѝ. Минаха трийсет секунди. Отново насочи фенерчето си и сега забеляза под водата зейналия еднометров отвор на тръба. Почака. Мина цяла минута.

Онова, което К.К. не каза на Майкъл, което не бе споделяла с никого, беше, че се страхува от тъмното. Тази фобия имаше от шестгодишна, когато лежеше сама в леглото и гледаше сенките по стените, докато гласът на майка ѝ се носеше от спалнята. Майка ѝ плачеше и шепнеше, смееше се и викаше, сякаш разговаря с гости, изпълнили помещението, сякаш наистина имаше някого при нея в стаята. Когато получаваше нервна криза, сенките като че танцуваха, протягаха се към нея, за да я издърпат в някакъв друг страшен свят. Често избухваше в сълзи или се нахвърляше с гняв срещу безтелесните призраци в своето съзнание, карайки сърцето на малката К.К. да се свива от ужас. Очите ѝ се стрелкаха из тъмното помещение, защото

очакваше, че ще я грабне демон, който ще я отнесе в никога невиждана действителност, където мракът ще я погълне.

С течение на годините К.К. беше успяла да овладее чувствата си, но този страх никога не я напусна напълно. Понякога, когато беше на тъмно и страхът се надигаше, струваше ѝ се, че отново чува гласа на майка си да я вика с писъци и шепот, връщайки я към онези ужасни нощи.

Сега, когато стоеше сама, стиснала здраво фенерчето, нервите ѝ започнаха да се опъват. Къде е Майкъл? Да не би да е заседнал и ако тя също влезе в тръбата, да се окаже в същото положение? Да не вземат да се удавят и двамата? Минута и половина. Страхът ѝ премина в гняв. Беше раздразнена.

— По дяволите — каза си и се гмурна в хладната вода.

Успя да освети широката тръба, защото фенерчетата на Майкъл бяха водонепроницаеми водолазни лампи. Ритна и заплува срещу лекото течение, като използваше свободната си ръка, за да се държи настрана от лигавата повърхност на тръбата. И преди да се усети, тръбата свърши и К.К. се озова в по-малко помещение, преддверието на цистерната, където водата стигаше до раменете ѝ.

Но и тук нямаше следа от Майкъл.

— Майкъл — прошепна отново тя, сякаш се страхуваше да не обезпокои мъртъвците или да не я чуе някой. Насочи лъча на фенерчето си към широката деветдесет сантиметра пътека, която обикаляше стените на трийсетина сантиметра над водата. Хвана се за издатината и се издърпа нагоре. Макар въздухът също да бе хладен, беше много по-топъл от водата — нейният студ вече беше проникнал в костите ѝ. Тя освети пътеката и установи, че е напълно суха. Майкъл не беше излязъл от водата. К.К. тъкмо се изправи на крака, когато главата му неочаквано разкъса повърхността на водата в далечния край на помещението и започна да си поема учестено дъх.

— По дяволите, какви ги вършиш?

— Какво? — погледна я Майкъл смутен и объркан. — Има още една тръба, дълга около дванайсетина метра. Води в друго помещение и отидох да го проверя.

— Никога повече не го прави! — изкрещя К.К.

Майкъл я погледна, опитвайки да я успокои.

— Добре ли си?

К.К. го изглежда гневно и изпита желание да го удари.

— Разтревожила си се за мен? — не може да се сдържи той и се усмихна.

— А ти какво си помисли?

— Изглеждаш така, сякаш си видяла призрак.

Изплува разстоянието до терасата и се набра, за да излезе на сушата.

— Намери ли нещо? — попита К.К. в опит да смени темата.

— Доколкото мога да определя, терасата обикаля цялото помещение — посочи той към противоположната стена. — Там има стара врата с три стъпала. Това трябва да е зазидано стълбище, което е водело в харема. От другата страна на стената, откъдето идвам, има друго преддверие. Прилича на залата за управление на цистерните, защото има висок комин.

Майкъл направи пауза.

— Коминът води право в хамамите на харема, които видяхме тази сутрин.

Подаде ѝ монетата от двайсет и пет цента, която беше хвърлила. — Ето, пълно възстановяване на разходите.

После посочи към стената.

— Знаем, че пътят, по който дойдохме в цистерната, е зад тази трета стена...

К.К. стана и отиде при четвъртата стена, плъзгайки ръце по нея.

— Тя е единствената, зад която няма нищо — приближи се Майкъл до нея. — Погледни пътеката.

К.К. погледна надолу и я проследи по протежение на стените.

— Е?

— Тук е дванайсет сантиметра по-тясна — той посочи и клекна. След това потупа стената. — Стената е иззидана много след направата на тази пътека.

— Майкъл, това не означава непременно, че параклисът е зад нея.

— Зная, но този символ го подсказва — той посочи към няколко древни символа, изрязани в един камък на ъгъла на стената.

Те бяха малки и груби и на пръв поглед не приличаха на нещо повече от бележки, които си е водил зидарят с извити черти и букви.

Майкъл извади копие на писмото, което К.К. беше откраднала от Веню, и го вдигна във въздуха. Макар че хартията беше мокра и мастилото беше започнало да се разтича, символът в горния десен край беше същият.

— Това е знакът на великия везир Мехмед Соколович и Саймън е написал под него „Синовете на Авраам“. Той е бил разбран човек и ценял различните вярвания — трите религии: юдаизма, християнството и исляма, обединени от общ Бог и един общ пророк — Авраам.

Майкъл отстъпи назад, тръгна по пътеката към далечната страна на преддверието на цистерната, оглеждайки нея и цялото помещение. Очите му се съсредоточиха върху зида пред него.

— Сигурен съм, че параклисът, който е построил, се намира зад тази стена.

— Прекрасно.

К.К. замълча и се загледа в камъните и хоросана, тази здрава до невъзможност преграда.

— Мамка му, и как ще минем през стената?

Не се тревожи за това. Вече намерихме това, за което дойдохме.

Майкъл погледна водонепроницаеми си часовник. Вече минаваше десет и половина.

— Трябва да се върнем в ресторанта, за да не събудим подозренията на твоя приятел Иблис.

— Не го наричай така, моля те — каза К.К. съвсем сериозно.

— Извинявай — кимна Майкъл.

Тя скочи във водата и се отправи по най-късия път към отточната тръба.

— Не каза как ще минем през стената.

Майкъл скочи във водата след нея и закрачи към тръбата, преди да хвърли поглед през рамо към стената от камъни и тухли.

— Мисля, че ще се наложи да употребим нещо, което прави „бум“.

— Прекрасно. Това ме кара да се чувствам много по-добре — подхвърли К.К., преди да се гмурне под водата.

Майкъл и К.К. влязоха през задната врата на ресторанта, пъхнаха още двеста долара в ръката на управителя и спокойно излязоха през входа. Застанаха на тротоара в сухи дрехи, които Буш беше прибрал в колата, и гледаха как той се появява с лимузината иззад ъгъла и спира точно пред тях. Слезе делово, заобиколи, намигна им и отвори задната врата, за да се качат в колата, от която бяха слезли преди не повече от две минути на една пряка от ресторанта.

След като излязоха от цистерната, се бяха качили отново на дворцовия покрив и по него стигнаха до предната част на сградата. Водата все още се оцеждаше от тях и от въжетата на раменете им, когато се прехвърлиха през западната стена и се спуснаха в тихата странична уличка, откъдето ги взе Буш.

— Знаете ли, че утре вечер тук ще има стотици хора и кой знае още колко ченгета, пазачи и тайни агенти?

— Ето още една причина да го направя точно утре — усмихна се Майкъл. — Хората няма да очакват, че някой ще е толкова глупав да организира удар точно тогава. А и Иблис няма да заподозре нещо, особено ако те види да влизаш в „Света София“.

К.К. кимна в съгласие.

— А нашият добър стар приятел Пол ще го държи под око, за да не му хрумне да направи нещо неочаквано.

К.К. и Буш се спогледаха в огледалото за обратно виждане и се усмихнаха един на друг.

— Като стана дума за него, къде е сега Иблис?

— Пет коли по-назад — отговори Буш. — Видя ви как влизате и как излизате, а през останалото време не помръдна дори на сантиметър.

Майкъл и К.К. се обърнаха, за да погледнат през задното стъкло, но не съзряха нищо, освен безброй жълти таксита.

— Не мога да разбера как си успял да го видиш — удиви се К.К.

— Сега е с двама души. Предполагам, че те ще наблюдават хотела през нощта, докато той се прибере да поспи.

Буш замълча.

— Значи работата потръгна? — обади се след минута.

— Трябва да уточним още някои подробности за моята задача — усмихна се К.К. на Майкъл. — А той трябва да намери нещо, което прави „бум“.

— Не мога да ти кажа колко опасно е за него да се занимава със запалителни вещества. Дори кибритената клечка в ръцете му може да докара края на света — сам се засмя на шегата си Буш, когато спря пред хотела. — Смятам да се отбия в бара. Утре ще се видим по ранина.

— Лека нощ, Пол. Думата „благодаря“ е вече толкова неподходяща — каза К.К.

— Казана от теб, е всичко, за което човек може да си мечтае — галантно отговори Буш.

К.К. и Майкъл слязоха от лимузината и влязоха в хотелското фойе.

— Да си призная, това беше най-необикновената среща, на която съм бил — отбеляза Майкъл.

Тя се усмихна в отговор.

— Не зная дали бих я нарекла среща.

— А как? — попита той и се доближи малко до нея, докато вървяха към асансьора.

— Майкъл... — започна тихо К.К., но се оказа, че не може да намери нужните думи.

Той видя как очите ѝ се изпълват със съжаление. Мълчанието помежду им изведнъж стана неловко.

— Не мисля, че ти и аз...

Асансьорът пристигна и двамата влязоха.

Докато стояха сами в кабината, усетиха неловкост помежду си. Веселите закачки отпреди се бяха превърнали в неловко търсене на думи. Вратата беше започнала да се затваря, когато една ръка се провря в смаляващия се отвор и я дръпна да се отвори отново.

— Почакайте — каза възрастен господин с френски акцент. И изведнъж група от осем човека се намъкна в кабината, предвидена за

шест. Майкъл и К.К. бяха принудени да се притиснат един в друг и телата им се допряха.

— Извинявай — каза той и надникна дълбоко в очите ѝ.

Тя не можа да спре топлината, която я заля. Устните им бяха само на сантиметри, докато групата се буташе и натискаше, за да освободи вратите да се затворят.

— И ти — прошепна К.К.

Асансьорът започна бавно да се изкачва. Майкъл и К.К. бяха потънали в свой собствен свят и не обръщаха внимание на бъбренето и смеха на спътниците си. На третия етаж асансьорът спря и французите се изсипаха на площадката сред весели провиквания и високи разговори, като оставиха Майкъл и К.К. сами, потънали в мълчание.

Вратите се затвориха и миг по-късно се отвориха, за да ги пропуснат на четвъртия етаж.

Майкъл тръгна да изпраца К.К. до вратата на нейната стая и се вгледа в русата ѝ коса на меката светлина в коридора и тялото ѝ, което леко се полюшваше до него.

— Майкъл — заговори К.К. и макар да беше извила глава към него, очите ѝ го отбягваха, — съжалявам, че те въвлякох в това.

— Не ме въвлече ти.

— Не мога да забравя разплаканото лице на Синди и Саймън...

— К.К. направи пауза. — Аз я лъгах за всичко. Излъгах и теб.

— Няма нищо.

— Не е така. Ти смяташе, че си с честен човек, с някого, на когото може да се вярва... но аз не съм такава. Нашето време заедно се основава на лъжи.

— К.К. — започна Майкъл, защото виждаше колко я боли.

— Аз лъгах и се преструвах.

— Правила си го по някаква причина.

— Не можем да лъжем хората, които обичаме. Видях какво причини това на Синди. Трябва да ти казвам истината.

Майкъл ѝ се усмихна топло.

— Мисля, че някои хора не са създадени за любов, а други трябва да бъдат обичани безусловно — пое си въздух К.К. — Не мога да заменя жена ти...

— Не искам това от теб...

— Остави ме да се доизкажа. Не зная как да го направя. Ти си толкова добър и заслужаваш толкова много, а аз нямам какво да предложа...

— К.К., сега не е време да мислим за тези неща. Нека се съсредоточим върху освобождаването на сестра ти и Саймън, а после заедно ще измислим нещо. Никой не се е родил научен да поддържа отношения, най-малко аз.

Той протегна ръка и нежно погали бузата ѝ.

— Нека оставим това настрана засега. Винаги има утре.

К.К. го погледна в очите. Лицата им бяха на сантиметри едно от друго, времето сякаш спря.

— Съжалявам — каза тя, отдръпна се назад и извади чипкартата, за да отключи вратата. — Лека нощ.

Вратата щракна зад нея и К.К. влезе в апартамента. Качи се направо в прекалено голямата си спалня, пусна водата в банята и се съблече. Влезе в душкабината с гранитна основа и остави горещата вода да блъска по тялото ѝ, надявайки се, че по някакъв чудодееен начин тя ще я обнови. След пет минути, когато почувства как душата ѝ се изпълва с умора, спря водата, загърна се в голямата хавлия и излезе в огромната мраморна баня.

Изпълни я внезапен страх. Изтръпнала, тя грабна панталоните си от пода и бръкна в левия джоб, защото реши, че го е изгубила. Обаче ръката ѝ го обгърна и стисна здраво, докато го вадеше. Тя стисна още по-здраво малкия предмет в дланта си и се свлече по стената, за да седне на мраморния под. Парата от къпането постепенно се разнасяше.

Беше направила всичко по силите си да не го намерят пазачите, когато я обискираха в Амстердам, когато Иблис я опипа и намери визитката на Майкълския баща в джоба ѝ. Беше успяла да го мести насам-натам, когато пристигнаха в затвора „Хирон“, без някой да се усъмни. Цената му при продажба нямаше да бъде кой знае каква, но сантименталната му стойност беше безценна. Това беше единственият подарък, който някой някога ѝ беше дал от любов. Тя прочете отново надписа „Винаги има утре“ и си сложи медальона от „Тифани“ на врата. Затвори очи и го стисна силно, сякаш държеше сърцето на Майкъл, и така задряма на хавлиените кърпи в банята.

Майкъл стоеше на балкона на своя апартамент и гледаше към нощния Истанбул и над Босфора към Азия, унесен в мисли върху

думите на К.К. Тя беше събудила отново нещо у него, което мислеше за умряло, нещо, което бе решил, че е заровил заедно с Мери. Някъде дълбоко в него тя беше открила неговото сърце.

Въпреки безпокойството ѝ и нейните думи, Майкъл не можеше толкова лесно да я пусне да си върви. К.К. беше силна и умна, характерът ѝ бе закален в наглед непреодолими трудности, но въпреки това тя продължаваше напред с усмивка. Толкова си приличаха — не само по заниманията и своите необикновени умения, но и по характер.

Но през целия им мъчителен ден и свързаното с него напрежение го измъчваше един въпрос, който още не бяха обсъждали: безопасността на К.К. Тя говореше като човек, който знае какво прави, и той не се съмняваше, че това е така. Иначе Саймън никога не би я използвал. Обаче Майкъл знаеше по-добре от всеки друг, че винаги съществува опасност. Има неочаквани обрати, които могат да те лишат от живот, преди дори да разбереш какво става. Прекалено често се бе отървявал на косъм и онова, което го плашеше сега и което го караше да се замисля, бе какво ще стане, ако К.К. се озове в подобно положение? Дали ще оцелее, или ще изчезне от живота му?

Майкъл пренасочи вниманието си. Ако искаха да се сдобият с картата и да освободят Синди и Саймън, той трябваше да бъде нащрек. Трябваше да отклони своите мисли и страхове за К.К. и да се съсредоточи изцяло върху предстоящия удар. Само така щяха да успеят и да оцелеят.

Влезе в апартамента и тръгна по стълбите към спалнята. Съблече се и си легна, после извади папката с документи. Тя беше на Саймън, беше я взел от чантата му, но още не му бе останало време да я прегледа. Днес по-рано, след като им хвърли един поглед беше решил да ги остави за по-късно. Някои думи бяха привлекли погледа му и той реши, че е по-добре определени неща да не се споделят веднага. Когато разпитваше Саймън за картата, той беше най-малкото уклончив и Майкъл бе сигурен, че не го прави без причина. Тъй като приятелят му се изразяваше доста неясно за фактите, реши, че е най-добре първо сам да прочете съдържанието на тази папка, преди да го сподели с К.К. и Буш.

Отвори папката и се натъкна на рисунката на турски корсар, стъпил с единия си крак върху носовия релинг на своя кораб, докато вятърът духаше назад тъмнокестенявата му коса, допълвана от голяма

брада. Носеше торбести кафеникави шалвари, придържани от широк тъмносин пояс. Дълга черна роба обгръщаше раменете на мъжа и се полюшваше на силния морски вятър. В ръката си пиратът държеше дълъг извит ятаган.

Кемал Рейс — турският корсар, който се беше издигнал до уважаван адмирал в Османската империя. Истинското му име било Ахмед Кемаледин от Галиполи. Той браздил моретата в продължение на четирийсет години, пленявал и ограбвал кораби в Средиземно и Черно море, стигайки чак до Китайско море и Индийския океан. Чрез пиратството си натрупал огромно богатство и влияние.

Майкъл откачи кламера от рисунката, с която към нея беше закрепено писмо, написано на чужд език. Към него имаше приложен превод на английски.

Приложеното вписване в корабния дневник е дело на Бора Челил, капитан на флагманския кораб от флота на Кемал Рейс.

Април 16, 1515 година по Юлианския календар

Докато плавахме по индийските морета, попаднахме на китайска джонка, здрав кораб, дълъг повече от седемдесет и пет метра, с провиснали и разкъсани платна, които плющяха на вятъра. Китайците не са известни с околосветски плавания, така че всички бяхме обзети от вълнение. Кемал Рейс, моя милост и трийсет моряци се качихме на джонката и открихме, че целият екипаж е мъртъв. Сякаш самият ужас се бе качил на кораба. Китайците си бяха вадили очите, бяха си рязали крайниците, бяха забивали кинжали в сърцата си, а кървавите им юмруци още стискаха ефесите. Като корсари ние често бяхме виждали смъртта и сме я причинявали на невинните повече пъти, отколкото има звезди по небето, и това беше за нас толкова естествено, колкото дишането. Обаче тази гледка накара сърцата ни да се свият. Това не беше дело на хора.

Кемал и аз, наредихме на нашите мъже да застанат на пост и да бъдат нащрек и след като взехме трима от тях, се спуснахме в трюма на кораба. Открихме всички фенери

запалени, храната в складовете наред, но подобно на екипажа, животните също бяха мъртви, защото се бяха нахвърлили едно срещу друго. Обичайната смрад на жилищните помещения бе заглушена от вонята на разлагащите се китайци, които открихме в трюмовете. Всички бяха загинали при същите обстоятелства — бяха се нахвърлили един срещу друг. На кърмата Кемал откри каютата на капитана. Капитанът беше висок човек, повече от четири кубита^[1]. Лежеше на пода, в едната си ръка още стискаше меч, макар главата му да лежеше в другия край на каютата. Дългата му черна коса беше потъмняла от съсирената кръв, полуотворените му очи бяха побелели, а устата зееше, сякаш искаше да извика.

Не се бавихме повече с тялото, а се заехме с масата за карти. Имаше стотици карти, всички спретнато подредени в чекмеджета под работния плот. Кемал ни нареди да ги навием колкото може по-бързо и да ги вържем, а той самият се вдълбочи в една от тях, която лежеше върху масата. Тя беше огромна, с много подробности. Дотогава не бяхме виждали карта с подобно изящество и обхват. Обаче докато стояхме там, а нашите хора бяха напуснали вече капитанската каюта с останалите карти, стори ни се, че чуваме гласове. Огледахме се, но не видяхме никого и го отдадохме на сетивна измама, предизвикана от ужасните сцени, които бяхме видели.

Но след това чухме тихо, едва доловимо тананикане. Извадихме ятаганите от ножниците, грабнахме една маслена лампа от стената и отворихме вратата. Тръгнахме по посока на тихите звуци към предния трюм, където намерихме заключено помещение.

С няколко удара Хадрид строши ключалката с чук.

Кемал започна бавно да отваря вратата, вдигна фенера високо и за малко да ослепее. Каятата беше пълна със злато. Подът не се виждаше от купчините ценен метал, сред който бяха разхвърляни скъпоценни камъни: диаманти, рубини и сапфири. По-големи и прекрасни, отколкото сме смятали, че могат да съществуват. В

далечния край на помещението имаше купчини книги и свитъци, древни пергаменти, покрити с букви кожи и дори изсечени върху камъни на непознати за нас езици.

В средата на помещението седеше човек. Плешив и много възрастен, макар лицето му да беше гладко, сякаш никога не се бе усмихвал, мръщил или изпитвал някакви чувства. Като се изключи белегът, който се спускаше по дясната му буза, кожата му не бе обезобразена от времето.

Мъжът седеше с кръстосани крака върху голяма кадифена възглавница, ръцете му бяха впити в черна тояга, която лежеше в скута му, и тихичко си тананикаше. Кожата му имаше цвета на престоял чай, а по тялото му липсваха косми. Не беше китаец или индиец, не беше турчин, европеец или африканец. Сякаш притежаваше черти от всички раси и от нито една. Човекът беше спокоен, самото олицетворение на покоя. Той бавно отвори очи и започна да ни оглежда, проучвайки нашите лица и начина ни на обличане. Нямаше вид, че пази съкровището. Не носеше оръжие и не беше агресивен. Ние не знаехме дали пред нас виждаме член на екипажа, пират, затворник или пазач. Беше облечен просто, във вълнени дрехи на селянин. На краката си носеше дървени обувки. Когато се изправи, можехме да видим жезъла в ръцете му. Беше дълъг около кубит и половина, изработен от неестествено черно дърво. По дължината му се бяха навили две змии, а на върха главите им бяха една срещу друга, раззинали усти, сякаш всеки момент ще се нападнат. Очите им бяха от кървавочервени рубини, които святкаха на светлината от пламъка. Сребърните им отровни зъби също проблясваха оголени, готови да се впият в плътта на противника.

Кемал попита мъжа кой е, но получихме отговор на език, който никога не бяхме чували. Мъжът започна да говори бавно, натъртено, езикът му сякаш се променяше с всяко изречение, докато не видяхме моя първи помощник да кима разбиращо. Хадрид Ловлайс беше член на екипажа от пет години, едър, яростен воин, който произхождаше от индийските джунгли. Също започна да говори бавно и

поведе разговор с мъжа. Той беше учтив, кротък, пълна противоположност на Хадридовия характер, с държане, на което не бяхме свикнали в морето или поне рядко виждахме нещо подобно.

Хадрид най-накрая се обърна към Кемал и каза само две думи:

— Мъртви сме.

След това ни обясни, че мъжът е пътувал със съкровището безброй месеци. Съкровище, което било крадено отново и отново, след като било задигнато от планинска гробница, където лежало скрито в продължение на векове. Човекът го нарекъл Съкровището на дявола. За него се говорело, че било откраднато от самия пъкъл и притежанието му носи само лудост и смърт.

Възрастният мъж с цвят на кожата като престоил чай не се молел, нито умолявал, просто поискал Кемал и хората му да върнат съкровището на мястото му.

Кемал беше на шейсет години, печелил бе безброй сражения и плячкосал повече съкровища, отколкото би могъл да похарчи през живота си. Беше виждал живота и смъртта, всеки ден ги държеше в ръцете си и играеше ролята на Господ толкова отдавна, че вече не помнеше откога. Но въпреки всичко беше духовен човек, вярващ мюсюлманин, който спазваше петте стълба^[2], петте задължения, възложени на всички последователи на исляма. Като такъв той вярваше в Аллах, в Мохамед, в ангелите и особено в ада. Лично беше срещал злото, беше ставал свидетел на делата на дявола и онова, което виждаше на кораба около себе си, бе негово истинско проявление.

Мъжът без възраст бавно протегна ръка към Кемал, по-точно към картата под неговата мишница. Той му я подаде и го наблюдаваше, докато я развива и посочи мястото на нея, където трябва да бъде върнато съкровището.

Ние разтоварихме джонката и прехвърлихме златото и скъпоценните камъни в просторните трюмове на трите

ни най-големи кораба. Бяхме подбрали екипаж от двеста души и поехме по курс през Индийския океан чак до Бенгалския залив. От там ще поемем нагоре по реката към Тера инкогнито, след това по суша под водачеството на възрастния пазач на съкровището нагоре, чак до най-високите върхове на земята, с намерението да върнем съкровището на самия дявол.

Кемал беше предал множеството китайски карти на своя племенник Пири и го назначи да отведе останалите кораби от флота надолу покрай африканския Нос на бурите до Средиземно море и у дома в Истанбул.

Майкъл лежеше в леглото си и осмисляше думите на турския капитан. Сега разбра откъде Пири се е сдобил с толкова познания за източната част на своята карта. Историята за съкровището и неговото проклятие щеше да накара сърцата на мнозина да изстинат, но Майкъл само се зачуди защо Пири е скъсал картата си заради страховете на един корсар.

След това обаче прочете последния преведен текст сред документите. Това беше съобщение, адресирано до Пири, придружено от кратка бележка, която посочваше, че е доставено след четиринайсетмесечно плаване от корсар на име Хадрид Ловлайс, умрял два дни преди да предаде пакета.

Септември 24, 1513

Пири,

Изпращам ти този жезъл със змии, който ние опознахме като Ключа към вечната нощ, от името на твоя чичо Кемал. Той ти нарежда да го скриеш заедно с картите от китайския кораб и всякакви сведения за нашето местоназначение. Няма да обясняваме какво намерихме, но знай, че целият екипаж, с изключение на мен, Хадрид, и трима други, загина. Кемал също е мъртъв. Трябва да знаеш следното: хората още не са готови да научат истините, които открихме; не е работа на хора като нас да

определят кога и на какви познания имат право империята и светът. Разбери, че има неща, които никога не са били предназначени да бъдат научени, а други никога не са били предназначени да бъдат намирани.

Селям, Бора Челил

Майкъл се замисли над фаталистичните слова на Бора Челил. Внезапно разбра защо Пири е скъсал картата си на две, след като толкова методично я е нарисувал. Късчетата от пъзела какво търси Иблис бяха започнали да се наместват.

Майкъл взе снимката и двете писма, закрепил ги с кламера, прибра ги обратно в плика и реши, че няма да сподели това с К.К. Онова, което прочете и което научи, нямаше отношение към това, което им предстоеше. То нямаше да повлияе на начина, по който ще извършат кражбите. Всъщност дори можеше да се окаже пречка, защото щеше да ги разсейва. Реша, че е най-добре да запази словата на Бора Челил за себе си и да се вслуша в съвета му: „Има неща, които никога не са били предназначени да бъдат научени...“.

[1] Древна мярка за дължина — около 0,45 см. В случая 1,80 м. — Б.пр. ↑

[2] Петте стълба на вратата, които осигуряват влизането на набожния мюсюлманин в рая. — Б.пр. ↑

Частният „Боинг“ изпълзя от хангара и лъскавата му обвивка проблесна на слънцето. Машината започна да рулира към празната писта и с прибран колесник полетя на запад още преди 6:15 сутринта.

Буш стоеше в приличащия на пещера частен хангар и гледаше нагоре, докато самолетът не се превърна в едва забележима точки на хоризонта. Потърка уморените си очи и насочи поглед към жълтия „Фиат“, който ги беше последвал от хотела. Не го караше Иблис, но Пол и не беше очаквал, че той лично ще провежда наблюдението всеки ден, 24 часа в денонощието, 7 дни седмично. Шофьорът беше някакъв чернокос турчин, висок и с мършаво лице. Облегнат на колата, той също не откъсваше поглед от отдалечаващия се самолет. Буш го видя как си допи кафето, хвърли празната чашка на земята, качи се в колата и си замина.

Засега К.К. щеше да е единствената, върху която щеше да е съсредоточено вниманието на Иблис, а това щеше да позволи на Майкъл и Буш да действат и да се подготвят несмуцавани за онова, което им предстоеше.

— Ужасно прахосничество на гориво — отбеляза Буш.

— Какво толкова — отиват само до Гърция и довечера се връщат — опита се Майкъл да го успокои.

— Пак си е чисто прахосничество на пари.

— Не и ако Иблис се хване и ме остави на мира. Докато смята, че съм напуснал страната, няма да заподозре какво се готвим да направим.

Майкъл стоеше пред дълга работна маса в задната, част на хангара. Компанията „Ататюрк — частни самолети“ даваше под наем сградите и екипажите на хората с достатъчно пари, за да си позволят частен самолет, предлагайки пълна гама услуги: от поддръжка чрез квалифицирани механици до зареждане на хладилниците и баровете на луксозните машини. Майкъл беше платил на екипа за деня и сега

имаше на разположение огромната площ с нейните разнообразни инструменти и запаси.

Той вдигна трите големи черни раници на масата, която се простираше покрай задната стена на хангара. След като ги отвори, започна методично да вади съдържанието им: от първата раница шест намотки алпинистки въжета с найлонова сърцевина, две сбруи и четири карабинери; малка кутийка с инструменти, съдържаща отвертка, мултиинструмент „Летерман“ и малък кози крак; и накрая четирите кожени тубуса за картини. Бръкна в следващата раница и извади четири пистолета „Зиг Зауер“; кутия пълнители; четири кутии с патрони, снайперска карабина „Галил“ с лазерен оптически мерник и два кобура. Подреди ги до двата подводни ножа с каучукови ефеси и четирите преносими радиостанции плюс алпинистката екипировка.

— Карта ли ще крадем, или ще започваме война? — полюбопитства Буш, който се приближи и взе да оглежда изложбата на масата. После взе една от раниците.

— Остави ме на мира. Още не съм решил какво може да ми дотрябва.

Буш извади от раницата голяма найлонова торба, пълна с черни кутии.

— Преносими аларми. Нещо като опънато сигнално въже. Изпращат радиосигнал, ако някой прекъсне лазерния лъч.

— Не казвай на Джини за тях. Тя все още смята, че се прибирам у дома в единайсет.

Майкъл се усмихна, когато Буш извади четири електронни чипа с големината на чипове за покер. Той ги разгледа внимателно, докато не намери абривиатурата Джи Пи Ес, изписана от едната страна.

— Страхуваш се да не се изгубиш, а?

— Трябва да знаеш, че са много добри, щом си намирам кучетата с тях. Слагам им ги в каишките, когато излизам да потичам или на разходка в планината.

— Майкъл, не си се качвал на планина поне от две години — възрази Буш.

— Не сме ли малко раздразнителни тази сутрин? — попита Майкъл. — Така става, когато будуваш до два и половина.

— О, мамо, друг път ще внимавам — поклати глава Пол. — Да, измих си зъбите, преди да си легна.

— Някой трябва да се грижи за теб, когато си далеч от жена си — ухили се Майкъл и взе единия от чиповете. — Всеки от нас трябва да има по един, в случай че се изгубим. Те изпращат сигнал до това — вдигна един малък приемател с плосък екран и стойка за монтиране на арматурното табло. — Работи навсякъде.

— Навсякъде?

— Имам предвид нашата планета.

— Подсети ме да взема един.

— За сведение: Големият брат винаги гледа. Сега монтират повечини модели в мобилните телефони и се триангулират^[1] от предавателите. Днес е доста трудно да се изгубиш в света.

— Е, драги Оруел, благодаря за беседата.

От последната раница Майкъл извади нещо, което приличаше на калъпи сапун.

— Божичко, и това е било на борда на самолета!? — възкликна Буш.

Майкъл не си направи труда да отговори, докато отделяше няколко от пресовките С-4 и ги сложи до въжетата.

— Можеше да ни вдигнеш във въздуха!

— Не ставай смешен! — каза той и вдигна плика с малки електронни взриватели. — Без тях не би могло да стане.

— С това нещо ще събудиш съседите.

— Само ако го използвам.

— Не мисля, че К.К. ще се зарадва, ако вземеш да се взривиш.

— Не казвам, че непременно ще го използвам. Взимам го просто за всеки случай.

— Измисли ли как К.К. ще вдигне капака от саркофага на мъртвеца?

— Имаш предвид саркофага на Селим?

Майкъл погледна приятеля си, докато му подаваше скица, на която се виждаше чертежът на някаква машинария, сякаш излязла изпод молива на Руби Голдбърг^[2].

— Да, има впечатляващ вид — отбеляза Буш, след като хвърли един поглед и започна да се обръща, за да се отдалечи. — Аз ще се заема да спретна нещо за закуска. Интересно какви продукти имат. Дано да се придържат към традиционния бекон и яйца. Не очаквам да предлагат понички.

Майкъл не му обърна внимание, когато пое през хангара към голямата кухня.

Вместо това взе скицата си и се насочи към помещението с части за поддръжката. Вътре имаше всичко за ремонт на самолети и коли, което човек можеше да си представи: от клапани и масло до кожени седалки и арматурни табла. Майкъл съсредоточи вниманието си върху нещата в дъното. Взе четири дълги каучукови маркуча с оплетки. Те се използваха в пневматичните системи на самолетите. Взе и няколко парчета медни тръби, както и четири алуминиеви подпори, пет-шест медни фитинга и ръчна помпа.

Отнесе всичко при работната маса и го разположи пред нея. След това изглади с ръка листа хартия със скицата, проучва я известно време, обмисляйки и планирайки следващите си действия. После взе ацетиленовата горелка, запали пламъка, развиващ температура до три хиляди и двеста градуса и се залови за работа.

[1] Система, която се използва за определяне на разстоянието до обекта чрез геометрията на триъгълниците. — Б.пр. ↑

[2] Рубен Голдбърг — американски карикатурист, известен с рисунките на сложни машинарии за изпълнението на прости задачи, които не работят. През 30-те г. на XX в. името му се превръща в нарицателно. — Б.пр. ↑

Иблис седеше в „Ханеса“, кафене с маси навън в Египетския базар, и отпиваше от сутрешното си кафе.

Неговият човек, Джахара, стоеше прав насреща му, след като току-що бе завършил доклада си за заминаването на боинга. Самолетът се беше издигнал в небето още рано сутринта, отнасяйки далеч от Истанбул придружителя на К.К. Този самолет минаваше за кадилака сред частните машини. Иблис дори беше обмислял да се обзаведе с такъв, но пасува. Защо да прахосва пари, след като самолетът на Веню беше на негово разположение 365 дни годишно?

Той пренебрегна стоящия пред него Джахара, докато наблюдаваше туристите, които вървяха по тротоарите, очите му оглеждаха хората, сякаш търсеше някого. Накрая, когато погледът му се спря върху един възрастен мъж, махна с ръка на служителя си да си върви.

Мъжът носеше костюм от шотландско каре, рядката му посивяла косица беше сресана назад върху много голямата глава. Раменете му бяха увиснали напред от тежестта на годините. Подпираше се с едната ръка на възлест чамов бастун, а в другата носеше черна чанта.

Рей Яспърс също беше емигрант, пристигнал от Чикаго преди четирийсет години. Седалището на адвокатската му кантора беше в Хага и повече от двайсет години той работеше с Веню по договор. Въпреки своя занемарен вид и куцукането беше цар на информацията, събирана чрез корпоративен шпионаж, знаеше кои фирми са уязвими, какво крадат финансовите директори и точно къде са заровени тайните на всеки от шефовете.

Той се доближи до масата на Иблис и седна без покана и без да продума. Остави чантата си на масата, отвори я и извади отвътре дебела папка.

— Кафе? — предложи Иблис.

— Не, защото след петнайсет минути ще ми се допикае от него — отговори Яспърс със сърдит глух глас. Той огледа пазара, докато

вадеше от джоба си носна кърпа, за да попие потта от челото си. — В график ли си?

Иблис кимна, после отпи от кафето. Между тях определено цареше напрежение.

— Надявам се да е така — отбеляза Яспърс с обвинителен тон. — Веню ще пристигне утре. Започва да става нетърпелив.

— Той е нетърпелив, откакто са го заченали — отговори Иблис ядно, неспособен да прикрие чувствата си към своя шеф. — Няма за какво да се тревожи.

Яспърс плъзна папката по масата.

— Не ти отне много време — подхвърли Иблис и отвори досието.

— Никога нищо не ми отнема много време. Смятам, че ще ти се стори интересно — отговори Яспърс, докато ставаше.

— Толкова скоро? — попита Иблис с усмивка.

— Нищо лично, но просто няма за какво да говорим — отговори старецът делово, обърна се и си тръгна.

Иблис го гледаше как влачи крака надолу по тротоара, докато не се сля с тълпата. После махна с ръка на келнерката да му донесе още едно кафе, настани се удобно на стола, взе папката и започна да чете за Майкъл Сейнт Пиер.

Буш мина с лимузината покрай Имперската порта — главния вход на двореца Топкапъ, макар че „изпълзя“ щеше да е много поточната дума. Улиците бяха пълни с камиони, доставящи стока, камионетките на кетъринга и репортерски минибусове — имаше представители на всички видове товарни коли, които Буш можеше да си представи.

Стотици хора бързаха насам-натам подобно на мравки, бутаха колички, натоварени със стоки, под гигантската арка, подреждаха цветя и маси по тротоара, монтираха сателитни чинии на минибусовете. Всеки бързаше, хората се стрелкаха насам-натам, крещейки на онези, които им стояха на пътя. Сякаш днес в града щяха да започнат световното по футбол или олимпийските игри и оставаше само час до официалното откриване.

Погледът на Буш се спря на пазачите и полицията, които стояха от двете страни на портата, докато главите им се обръщаха наляво-надясно и наблюдаваха хората. Всеки, който трябваше да мине между тях, носеше окачен на врата бадж с името си. Един камион с открита каросерия спря и шофьорът махна на полицаите. На свой ред те му махнаха да минава. Товарът не можеше да се сбърка: четири допълнителни летищни скенера.

— И ти избра тази вечер? — попита Буш, когато спряха заради задръстването.

— Всички обичат от време на време да се изправят срещу някакво предизвикателство — ухили се Майкъл от задната седалка и отново залепи носа си в тонираното стъкло.

— А К.К. предизвикателство ли е? — бутна Буш лоста на автоматичните скорости на „паркиране“ и се обърна към Майкъл.

Той го изгледа кръвнишки.

— Отложихме всичко за по-късно.

Настъпи мълчание и когато то стана непоносимо, Буш подхвърли:

— Не искам да се меся, но кой от вас двамата реши това?

— Аз — излъга Майкъл. — В момента има по-важни неща, върху които трябва да се съсредоточим.

— Това е добре. Не че не я харесвам — напротив. Още не съм сигурен дали мога да ѝ имам доверие, но е от добрите. Дори сметнах, че страшно си подходите — като оставим настрана лошия избор на занятие, изглеждахте в синхрон дори когато се карахте. Но съм бъркал и преди. Само ти знаеш дали всичко между вас е наред или не.

Буш се обърна, бутна лоста на „напред“ и продължи цели пет метра, преди отново да заседнат в задръстването. Бутна лоста отново на „паркиране“ и се обърна пак към Майкъл.

— Не ме разбирай погрешно, но възнамеряваш ли да запълниш празнината в живота си, която остави смъртта на Мери? Защото иначе няма значение с кого се срещаш и коя обичаш или не. Те никога няма да бъдат като нея и да запълнят тази дупка. Болката ще бъде с теб до края на дните ти. Новата любов, ако намериш такава, ще бъде различна. Може би няма да я обичаш повече, нито по-малко, а просто всичко ще бъде различно. Така че, ако имаш чувства към нея...

— Благодаря ти, Фройд — прекъсна го Майкъл, — но аз съм добре.

— Значи не я обичаш?

— Не — погледна през прозореца Майкъл. .

— Просто питам...

Буш спря пред „Четири сезона“ и паркира лимузината пред входа. Извади черната раница от багажника заедно с еднометровия син сак. Когато затвори багажника, зърна Иблис седнал от другата страна на улицата, впил очи в хотела.

Отнесе раницата и чантата във фоайето и погледна за последен път, за да се увери, че Иблис е още там, и отбеляза наличието на още един човек в колата с него.

Беше оставил Майкъл от другата страна на района „Султан Ахмед“ в един малък апартамент, където не се задаваха въпроси. Там щеше да се крие до мръкване и да чака часа, когато щеше да настъпи лудницата. Решиха, че след като показно е напуснал страната, сега Буш е свободен да действа като помощник на К.К., да бъде свързка между Майкъл и нея, да играе ролята на неин шофьор и да се грижи за безопасността ѝ.

Той се отпрати към асансьора, качи се на четвъртия етаж и пое надолу по коридора, където видя К.К. да го чака. Тя носеше твърде голяма тениска, а косата ѝ беше опъната назад. Буш не можа да се съдържи да не я огледа. Макар и без грим, жената беше смайващо красива.

Двамата размениха усмивки, влязоха в апартамента и затвориха вратата.

К.К. взе синята рокля, която лежеше на единия стол, и я прибра в гардероба.

— Много е хубава — отбеляза той. — Май някой ще се издокарва?

— Купих я от бутика във фоайето. Обикновено купувам такива дрехи, без да има къде да ги нося, но тази вечер...

— За Майкъл?

— За удара — поправи го тя. — В случай че има нужда от помощта ми.

— Разбира се — отговори Буш с многозначителна усмивка, — а и може да изскочи специален случай.

— Ти приличаш — смени К.К. темата — на истински летен Дядо Коледа.

— Да — кимна Буш и дръпна ципа на раницата. — Наистина нося дарове.

Той извади дългата деветдесет сантиметра кожена тръба и я подаде на К.К. Нямаше нужда да обяснява нейното предназначение. Извади преносима радиостанция и слушалка с вграден микрофон. — Първи канал е главният за вас двамата, а аз ще бъда на втори.

К.К. взе радиостанцията и я остави на масата.

— Как е той?

— Майкъл ли? — попита Буш. — Добре е. А ти как си?

— И аз съм добре. Защо питаш?

— Просто така. Чух, че сте сложили всичко във фризера.

— Да — тихо отговори К.К.

— Слушай, зная, че може да е казал какво ли не. Зная, че искаше да забави темпото. Но това не означава, че...

— Той ли каза това? — попита учудено тя.

— Зная, че боли, когато нещата се объркат.

— Той ти е казал, че е скъсал с мен? — попита К.К. малко ядосано.

— А не е ли? — попита Буш, осъзнавайки, че приятелят му е излъгал и че решението е било нейно.

— Не мога да се занимавам с неща, които са несъществени в сравнение с освобождаването на сестра ми — обаче казаното прозвуча така, сякаш тя се опитваше да убеди по-скоро себе си.

— Напълно те разбирам — кимна Буш и отново се зае с раницата, пълна с припаси.

К.К. се протегна, взе раницата от него и започна да рови вътре. Извади две черни кутии.

— Каза да ти дам тези преносими сензорни аларми. Може да ти сигнализируют по трети канал, ако някой прекъсне лазерния лъч.

— Зная как действат.

Тя продължи да рови из раницата. Сега намери пистолет „Зиг Зауер“, няколко пълнителя, въже, нож, малък кози крак и две водонепроницаеми фенерчета.

— Нещата са сложни — съвсем неочаквано и сдържано обяви. — Не мога да мисля логично. Никога не съм имала продължителна

връзка. Той е бил женен. Аз никога няма да мога да заместя жена му.

— Да, така е — отговори честно Пол, — но кой твърди, че трябва да го правиш?

Разговорът отново замря. Буш не беше сигурен какво точно може да каже. Мразеше да действа като посредник между двама любовници; това по прилягаше на жена му Джини. Тя беше специалист по връзките.

К.К. посочи синия сак.

— Какво има вътре?

— Майкъл каза, цитирам: „Не си достатъчно силна да вдигнеш капака на саркофага, затова ти пращам малко помощ“.

Буш извади от джоба си лист с написани на ръка указания и ѝ го подаде.

— Каза да се упражняваш с масата в трапезарията, ако това ти говори нещо...

Тя напъха упътването в джоба си.

— Какво друго каза? — попита като осмокласничка.

Буш се изправи и изпъна тяло, поглеждалки от своите метър и деветдесет надолу към нея, докато оправяше с пръсти русата си коса.

— К.К., искаш ли моя съвет? Не го оставяй да се измъкне. Майкъл те обича много, а зная, че и ти го обичаш. Никога няма да намериш по-добър човек, в това мога да те уверя. Освен това смятам, че той също не може да намери по-добра от теб.

Тя гледаше нагоре към Буш, а по лицето ѝ плъзна тъжна усмивка.

Доця му се да я прегърне и да ѝ каже, че всичко ще се оправи. Че ще спасят сестра ѝ, ще измъкнат и Саймън и че тя и Майкъл ще се разберат, но не беше напълно сигурен.

Някой почука на вратата и Буш се отърси от тези мисли.

Спогледаха се объркано. Никой не знаеше, че са тук.

Буш ѝ махна с ръка да се дръпне назад, извади пистолета си и се приближи към вратата. Свали предпазителя и притисна гръб в стената, докато пристъпваше предпазливо.

С бързо движение завъртя топката, рязко отвори вратата и насочи пистолета към човека, който стоеше пред вратата.

— Хванала те е параноята, а? — отбеляза Майкъл, с поглед в отвора на дулото.

— По дяволите, какво правиш тук? Можех да те убия. Ако Иблис те види...

— Няма как. Платих на един шофьор на камион да ме вкара в гаража. Качих се с асансьора за персонала, като се погрижих за камерите по пътя си.

— Какво правиш тук? — появи се от трапезарията К.К., все още по тениска.

— Мисля, че трябва да преговорим всяка стъпка в двата удара, за да се уверим, че за всичко сме помислили. — Майкъл се опитваше да не гледа одеянието й. — Колкото повече мисля, толкова повече ми се струва, че не отделихме нужното време за подготовка. Можем да пострадаме, ако не внимаваме.

— За моя удар знам всичко — отговори К.К. неохотно.

— Така ли? — попита той, като гледаше синята чанта, която лежеше неотворена на пода. — Откъде ще знаеш как работи, като дори не си го изпробвала?

— Сякаш съм имала време — възрази тя. — Буш току-що пристигна.

Майкъл влезе в трапезарията.

— Хайде да си поръчаме нещо за хапване и да преговорим плана.

— Както вече казах, знам всичко.

— Да, но въпреки това ще преговорим подробностите — обяви Майкъл бавно. — Както за моя удар, така и за твоя.

— Зная, че правя предложението си малко късно — намеси се Буш, — но трябва да се опитаме да намерим Синди и Саймън. Сигурно ги държи някъде наблизо.

— Как? — обърна се К.К. към него.

— Ако се бяхме опитали да го проследим, щеше да разбере — възрази Майкъл. — Той не е глупав. Може да са къде ли не.

— Къде живее той? — попита Буш.

— Чакай малко — озъби се К.К. — Не смятате ли, че вече съм се опитвала да разбера това? Той е като някакъв призрак. Винаги е бил такъв.

— Е, съжалявам — вдигна ръце Буш, сякаш се предаваше. К.К. и Майкъл си приличаха повече, отколкото всеки от тях беше готов да признае.

— За бога, та той държи сестра ми!

— Знам — отговори Буш спокойно, седна на коженото кресло и вдигна крака на дивана. — Също така и Саймън.

— Хора, съсредоточете се — подкани ги Майкъл, а гласът му преливаше от оптимизъм. — Трябва да мислим за двореца и „Света София“. Щом се сдобием с това, което искаме, той няма да си провали възможността да получи толкова желаните от него предмети.

— И ти просто ще му предадеш картата и жезъла ей така? — попита Буш.

Майкъл запази мълчание и погледна приятеля си.

— Какво значи това? — попита К.К., като поглеждаше ту единия, ту другия. Тогава ѝ хрумна. — Не ми казвайте, че ви минава подобна мисъл. Не може да задържите артефактите, дори такова да е желанието на Саймън. Това не е ваше решение. Работата е моя и аз взимам решенията. Тя е единствената ми роднина.

— Спокойно. Не казвам...

— Не ми казвай да се успокоя! Стара географска карта и някаква пръчка. Не ми пука колко струват. В никакъв случай не са по-скъпи от живота на сестра ми. Ако трябва да ги дадем, за да получим в замяна нея и Саймън, ще го направим.

— К.К. — Майкъл се наклони към нея, — всичко е...

— Не ми говори като на малоумна. Не искам да слушам речи за това, че „всичко ще е наред“. Не забравяй, че вършим всичко, за да измъкнем моята сестра. И ако за това се налага да им дадем картата и пръчката, точно това ще направим.

Майкъл си наложи да се сдържи и да не ѝ отвърне.

— Кой, по дяволите, си ти, че да казваш какво ще направим и какво не? — продължи тя.

— Ей, какво си мислиш, че правим тук, а? — най-накрая и той повиши тон. — Защо, мислиш, правя това? Изобщо не ми пука какво ще откраднем. Единственото, което искам, е да спасим двама души. И щом трябва да го сторим, няма да направим и една крачка, преди да сме проверили всяка подробност и за двата удара.

— Знаеш ли, нямам много опит в тази работа — предизвикателно подхвърли К.К. — Нали не аз съм била арестувана и осъдена.

— Точно така — изгуби той търпение. — Ти беше заловена и изпратена направо за екзекуция. С къса и проста церемония. Нали не

си забравила, че не аз бях този, който имаше нужда да бъде спасяван?

— Знаеш ли какво? Мога и сама да се оправя.

— Ха, та ти едно просто писмо не можа да откраднеш, без да те хванат.

— Боже мили — избухна от мястото си Буш, — брейк! И марш по ъглите.

К.К. и Майкъл замълчаха и загледаха как едрият като мечка мъж взима нещата в ръце.

— Ти — посочи той с пръст нея, — всички сме раздразнени и гневни. Престани да изливаш гнева си върху хората, които са тук, за да ти помогнат, и се съсредоточи върху Иблис. Той е виновен за случилото се, а не Майкъл. А ти, драги трябва-да-запазим-трезви-глави, взemi се вслушай в своите собствени съвети. Имаме много за преговаряне, защото у дома ме чакат жена и деца и възнамерявам да ги видя отново, така че не можем да си позволим да прецакаме нещо. И последно, но не по важност, гладен съм и трябва да хапна.

Беше четири следобед. Бяха прекарвали последните три часа в преговаряне на всяка най-малка подробност от ударите, които им предстояха. Майкъл знаеше, че К.К. е крадла и предполагаше, че е добра, иначе Саймън нямаше да се занимава с нея. Обаче не знаеше колко и затова безкрайно я обсипваше с възможни сценарии „ами ако...“, ядосвайки я до бяло. За щастие Буш ги разтървяваше, продължавайки да играе ролята на посредник.

Съдържанието на писмото от Бора Челил се рееше из главата на Майкъл, предупреждението, отправено към Пири Рейс, звънеше в ушите му. Това не беше само предупреждение към Пири, а към всички. Иблис искаше този жезъл с някаква цел и Майкъл се страхуваше, че тя надхвърля неговата търговска стойност. К.К. щеше да е първият човек, докоснал се до него след петстотин години. Предмет, от който се е страхувал дори Кемал Рейс, един от най-страховитите пирати на своето време. Най-накрая прогони тези мисли от съзнанието си, защото му пречеха да се съсредоточи. Вече му беше трудно да го прави, особено след последното скарване с К.К.

Погледна към нея, докато тя се занимаваше с машината, която беше построил за нея. Можа да види решимостта в зелените ѝ очи,

докато разглобяваше уреда. Наблюдаваше меките извивки на нежното ѝ тяло, въпреки това гъвкаво и силно, когато вдигна синята чанта.

— Иблис ще наблюдава К.К. — каза Майкъл, след като дръпна Буш настрана. — Пол, ти трябва да го проследиш и не бива да го изпускаш от поглед. Сигурен съм, че щом тя излезе от „Света София“, той ще ѝ вземе жезъла и вероятно ще се опита да отвлече и нея.

— Не се тревожи за К.К. Тя може да се грижи за себе си — погледна Буш към нея, — но за всеки случай ще ѝ пазя гърба. А ти?

— Какво искаш да кажеш?

— Какво смяташ, че искам да кажа, а? Ти си човекът, който ще влезе в дворец, пълен със 750 души от световния елит. Ти си човекът, който трябва да извърши много по-трудната кражба. Поне ако питаш мен. И още нещо...

— Какво?

— Ами ако подценяваме Иблис? Какво ще стане, ако той също тръгне да краде картата? Ако се натъкнеш на него, кой ще ти пази гърба?

— Виж, направи ми услуга. Тревожи се за К.К., а аз ще се погрижа за себе си.

— Винаги казваш това и знаеш ли какво се случва накрая? Аз едва не получавам сърдечен удар, докато се опитвам да ти отърва задника.

— Благодаря за загрижеността — усмихна се Майкъл и потупа приятеля си по ръката.

После отиде при прозореца, където стоеше К.К. и гледаше към своята цел, своето местоназначение, „Света София“, по чийто огромен купол танцуваше следобедното слънце.

— Трябва да тръгвам — каза тихо той.

Тя се обърна, погледна го в очите и между тях премина поток от безмълвни чувства.

Майкъл ѝ кимна.

— Бъди внимателна.

К.К. отвърна на погледа му.

— Ти също.

— Приятели — защрака Буш с пръсти, прекъсвайки мига, защото си гледаше часовника, — само си губим времето. Драмата между вас започва да става смешна. И двамата знаете какво трябва да правите. А

аз през цялото време ще държа Иблис под око. Хайде да свършим работата, за да можем да се махнем от това място. Чат ли сте?

Трезорната врата се отвори бавно, а светлината в помещението затанцува по лъскавата ѝ повърхност, отразявайки се в черните дървени стени. Влезе Иблис, облечен в класически смокинг от „Армани“.

Синди се вторачи в него от удобната позиция на кожения диван, където седеше и гледаше телевизия, като от време на време отпиваше от диетичната „Кока-кола“. Все едно че не беше в затвор с ламперия от орехово дърво. Иблис прекоси помещението до болничното легло и провери почти празната четвърта торбичка, която се вливаше във вената на Саймън. Когато погледна надолу към него, се изненада, че той го гледа с полуотворени очи, а главата му лекичко помръдва.

— Хм, не очаквах да те намеря буден — каза Иблис с дълбокия си глас. Саймън не отговори, а очите му се затвориха, защото се опитваше да преодолее замайването си.

Иблис смени торбичката за венозно вливане и запрати полупразната в близкото дървено кошче за боклук.

— Сега да не вземеш да изпаднеш в кома и да ми умреш в ръцете. Поне докато не свърша с теб.

— Той има нужда от лекар — обади се Синди.

Иблис не ѝ обърна внимание, а отиде до огледалото в другия край на стаята. Огледа се и бръсна няколко пращинки от реверите на черното си сако, после пригладя раменете.

— Къде отиваш? — любопитства Синди.

— На прием — отговори той, докато оправяше вратовръзката си.

— Слава Богу, че не сме нарушили социалния ти живот — подхвърли тя. — Докога ще ни държиш?

Иблис се обърна да я погледне.

— Ако всичко върви по план, ще излезеш от тук утре в три следобед.

— И няма да ни убиеш? — попита тя с фалшива смелост.

— Няма, освен ако не променя мнението си. Но кой би могъл да нарани такава сладка муцунка като твоята? — усмихна се той студено, а в очите му нямаше и грам хумор. — Но ако сестра ти ме изпързала...

— Ами ако положението на Саймън се влоши?

Иблис я изгледа и сви рамене.

— Трябва да тръгвам. Ще бъде особено вълнуваща нощ. Много неща ще се случат и аз не искам да ги изпусна — каза той по-скоро на себе си, отколкото на нея, и тръгна към огромната врата за трезор.

— Къде е този прием? — не можа да се сдържи Синди.

— На много хубаво място. Всъщност дворец, наречен Топкапъ. Там съм запланувал малка среща.

— Наистина? И с кого? Излизате със сестра ми за една нощ на престъпления? — попита Синди с глас, изпълнен с презрение.

— Всъщност ще се срещна с нейния приятел Майкъл Сейнт Пиер.

Майкъл изтича нагоре по хълма и тъй като се криеше в сенките на дърветата, нощният мрак го обгърна. Неопреновата чанта с оборудване бе праметната през дясното му рамо и го удряше в хълбока при всяка крачка. Никога не беше използвал черната водолазна чанта на сушата, но реши, че във водохранилището тя ще опази инструментите му сухи с двойно широките си водонепроницаеми закопчалки. На кръста му бяха завързани фенерчето и ножът, а през гърба си бе праметнал един от кожените тубуси за очакваната плячка. Беше тръгнал нагоре от железопътните линии над улицата, обикаляща върха на Златния рог, от който се виждаше Босфорът.

Дванайсетметровата задна стена на Топкапъ сарай се извисяваше на върха на хълма около 45 метра над Майкъл, хвърляйки огромната си сянка върху него като някакво зловещо предизвикателство. Построена преди петстотин години, тя се издигаше на най-стратегическото място в Константинопол, охраняваща единствения воден път към Черно море, като същевременно предлагаше отличен наблюдателен пункт към Азия на оттатъшния бряг и възможните нападатели от тази посока. След рухването на империята и края на султаните вече нямаше часовои, които да следят за възможни натрапници. Вече нямаше заплахи, нито врагове, опитващи се да проникнат в големия дворец — само туристи, които през деня наблюдаваха минаващите кораби.

— След няколко часа ще сме свършили — каза Майкъл в малкия микрофон, прикрепен към слушалката в ухото му. — Сестра ти и Саймън ще бъдат при нас утре. Ти добре ли си?

— Да. Трябва да кажа, че никога преди не съм вършила подобно нещо — гласът на К.К. се чуваше кристално ясно от слушалката. Звучеше оптимистично и решително.

— Каза ми, че вършиш подобни неща от години — пошегува се той.

— Не и с гласа на разума в ухото ми.

— Не ми позволявай да ставам твоя съвест — каза Майкъл и продължи да се изкачва по стръмния хълм.

— Той е последният човек, който може да ти бъде съвест — намеси се Буш.

— Майкъл, звучиш ми малко уморен, както когато те победих на баскетбол.

Буш се засмя.

— Изобщо не си споменавал, че те е била на баскетбол.

— Не съм, защото не ме е побеждавала.

Майкъл стигна до дванайсетметровата стена, която стърчеше от мрака.

— Стига толкова приказки.

— Ей, нали ти започна да бърбориш — възрази К.К.

— Става много чувствителен, когато загуби — подхвърли Буш.

Майкъл загаси радиостанцията, погледна нагоре към върха на стената, извисяваща се над него, и започна да се катери.

С фотоапарат, увесен на врата, К.К. крачеше по павираната алея в огромна градина. На рамото си носеше синята чанта, а в ръка голям черен сак „Прада“. Беше облечена в стилни черни панталони и подходящо черно жакетче. Русата ѝ коса беше изчеткана и се спускаше по раменете ѝ златиста на нощните светлини на града. Тя приличаше изцяло на турист и сякаш за да докаже това впечатление, се спираше от време на време, за да снима огромната „Света София“, която изпълваше цялото ѝ зрително поле. Осветени за през нощта, четирите минарета сякаш охраняваха постройката и огромните ѝ куполи.

Двойки, каращи медения си месец, седяха по пейките наоколо, залепени в целувката на новия съвместен живот. К.К. не можа да се сдържи и се загледа в тях — мисълта за любов и женитба ѝ беше чужда, защото смяташе, че това са две неща, които никога няма да изживее. До известно време причината беше в съдбата, после грижите за Синди бяха оправданието ѝ да избягва постоянните връзки, но сега сама си беше виновна. Беше обърнала гръб на Майкъл, каза му, че не намира в сърцето си нищо, заради което да продължат връзката си.

И докато размишляваше над това, осъзна, че причината е в страха. Страхът от обвързване. Страхът от това да намериш любов и щастие, който я подтикна да каже на Майкъл, че не може да замени жена му. Той беше причината да избухне по-рано срещу него. Гневът ѝ бе насочен срещу нея самата, срещу положението, в което беше изпаднала, а не срещу него.

Сега обаче трябваше да прогони тези самосъжалителни мисли. Щяха да намерят някакво решение заедно с Майкъл, в крайна сметка не се бяха разделили още. Щеше да измисли как нещата да потръгнат, но първо задълженията, после удоволствията или както там се казваше.

Охраната на бившата джамия, по-предишна базилика и настоящ музей в най-добрия случай беше минимална. Сградата имаше историческо значение, но беше цел единствено на туристите, затова цялото внимание сега бе насочено към двореца Топкапъ.

Като се изключат целуващите се двойки, теренът около „Света София“ беше празен, сякаш очите на целия свят бяха съсредоточени в другата страна на улицата, гледайки как богатите и властимащите влизат за приема, организиран от Европейския съюз. Всички погледи, с изключение на този на Иблис, който усещаше впит в тила си.

Буш наблюдаваше Иблис през бинокъла си, а той от своя страна не изпускаше от поглед К.К., докато крачеше през парка в далечния край на „Света София“. Иблис се намираше на стотина метра от нея в жълтото си такси „Фиат“. Както обикновено, табелката на покрива учебно не светеше. Буш го беше последвал издалеч веднага щом го забеляза пред хотела. К.К. се показа от главния вход в осем и четирийсет и пет, носейки в ръка оборудването, с вид по-скоро на моделка, а не на туристка, и тръгна пеша към бившата джамия, превърната в музей. Иблис запали двигателя и я последва, без да го е грижа дали тя ще разбере за присъствието му... Буш осъзна, че всъщност Иблис искаше К.К. да знае, че я наблюдава. Така не само я държеше в напрежение, но щеше да знае всяко нейно движение.

Иблис обиколи бившата джамия и най-накрая се вля в огромния поток от превозни средства, поел към тържеството в Топкапъ. Движението беше по-скоро пълзене, което улесни допълнително задачата на Буш. Повечето от автомобилите на улиците „Баб-и-Хумаюн“ и „Кабасакал“ бяха лимузини, така че той се сливаше с

масата, като същевременно нямаше защо да се тревожи, че малката жълта кола ще се шумугне в трафика и ще изчезне.

Буш беше дал дума на Майкъл: на всяка цена ще защитава К.К., ще се погрижи да не падне в ръцете на Иблис, а ако той се опита, с радост щеше да смачка малката му главица с голи ръце и без да изпита и капка угризение.

Майкъл се носеше по покривите, музиката, високите разговори на гостите и техните смехове се засилваха с приближаването на неговата цел. Приемът на Европейския съюз беше в разгара си, светлините на празненството огряваха небето от втория двор на Топкапъ. Приемът беше такъв, какъвто дворецът не бе виждал вече повече от век. Вратите на повечето музеи бяха заключени и алармите включени, затова страхът от обири беше ограничен. Преобладаваше мисълта „кой ще е толкова глупав да обере музей, който никога не е бил ограбван, и то в нощ, когато охраната е засилена?“. Никой нищо не подозираше и Майкъл отново се успокои, че хората нямат представа какво е скрито под големия дворец. Охраната беше съсредоточена върху приема на горната земя, върху важните лица и тяхното опазване.

Когато стигна до ръба на покрива, който се извисяваше над третия двор, пуст и тих в тъмната нощ, Майкъл огледа района и забеляза двамата пазачи, които стояха мирно пред Портата на блаженството с гръб към него, защото наблюдаваха веселящите се във втория двор.

Погледна надолу към строителния отвор, обграден от предупредителни конуси и бариери. Мракът от дупката сякаш се просмукваше в околната земя. Районът беше потънал в дълбоки сенки, станали още по-черни заради светлините от другата страна на Портата на блаженството. Майкъл скочи на земята, бързо извади алпинисткото въже от неопреновата си чанта и го завърза за оста на трактора със заден багер, който още стоеше там.

Взе един лежащ наблизо брезент и покри въжето с него. Нахвърля отгоре няколко лопати и кирки, за да замаскира по-добре очертанията му.

После провери презрамките на празния кожен тубус и го намести по-добре на гърба си. Затвори отново водонепроницаемата си чанта,

завърза вързалките ѝ към тялото с моряшки възел и накрая се потопи в мрака. След като влезе в отвора на шахтата, той се спусна четири метра и увисна на още седем от водната повърхност в широката отворена пещера. Запали фенерчето си и я освети, оглеждайки останките от постройки, предхождащи Топкапъ. Вероятно бяха издигнати преди хиляда и петстотин години и въпреки това още съществуваха. Планирани и построени в епохите, когато още са липсвали днешните технологии, те бяха издържали проверката на времето, защото бяха по-здрави от много постройки, издигнати от съвременните хора, едва издържали двайсетина години.

— К.К.? — повика Майкъл в микрофона си.

— Да? — прошепна тя. Гласът ѝ беше смесен с пукота на статично електричество.

— Как върви?

— Всичко е наред.

— Ще изгубим радиовръзка. Затова...

— Къде си?

— Вися. А ти?

— Наблюдавам пазачите, установявам часовете на обиколките им и се крия в сенките. Обясни ми пак защо на теб се падна забавния удар.

Майкъл огледа пещерата и черната вода, докато се въртеше с въжето.

— Следващия път на теб ще се паднат студената вода и експлозивите. Обещавам.

— Да, бе. Пази се!

К.К. пребяга през двора източно от „Света София“, като внимаваше да не излиза от сянката ѝ. Беше си сложила черна шапка, под която успя да скрие русата си коса. Промъкна се през служебния вход отстрани на постройката. Отварянето на ключалката ѝ отне по-малко от пет секунди. Макар „Света София“ да беше музей, в нея нямаше артефакти, по-скоро беше място за отдаване на почит. Самата сграда, мозайките вътре и гробниците отвън — това бяха магнитите. Охраната беше малка, както се полага на място, откъдето няма какво толкова да се открадне. Основната задача на охраната и нейното

внимание бе насочено към възпиране на възможни вандали и скандалджии. В резултат екипът не беше много внимателен и смените му минаваха в едва поносима скука.

Вътре зад четириметровите стени на свещената постройка цареше нощна тишина в пълна противоположност с оживения кипез отвън — шумът от колите, изблиците смях, които напомняха на К.К., че все още се намира в модерния свят. Главната алея се простираше от вратата на музея към центъра на двора, минаваше покрай трите гробници и завършваше пред големите заключени врати към паркинга.

К.К. се сви в сенките и седна с гръб, опрян в каменната стена, заобикаляща древната джамия, скрита зад дънера на един кипарис. Погледна часовника. Пазачите бяха направили две обиколки с интервали от двайсет минути. И двата пъти бяха потънали в разговор и не поглеждаха встрани. Изпълняваха задълженията си немарливо, сякаш вероятността някой да нахлуе в една от трите гробници не съществуваше.

Наблюдението на пазачите в продължение на повече от половин час остави на К.К. прекалено много време за размисъл. Полагаше усилие да остане съсредоточена, да не мисли за Синди и Саймън и опасността, в която се намират. Успя да отклони вниманието си от тях, защото знаеше, че ако не е концентрирана, ще се провали и тогава...

Отърси се от мрачното настроение и насочи вниманието си към входа на Селимовата гробница, която се намираше от другата страна на двора.

Майкъл изплува в преддверието, а лъчът на фенерчето му подскочаше по водната повърхност. Той хвърли кратък поглед на по-малката цистерна до подобното на пещера помещение, в което се беше рапелирал^[1]. Водата му се стори по-студена, имаше усещането, че хиляди малки ножове го промушват.

Повдигна се на издатината в източната част и дръпна ципа на чантата. Бръкна и извади шепа осветителни пръчки^[2], счупи ги и ги нахвърля по пътеката, осветявайки пещерата от камъни и тухли. На силната светлина тя заприлича на забравена изкуствена пещера, оранжевата светлина се отразяваше в чистата вода и сводестия таван. Акустиката усилваше шума от дишането му и от падащите без

прекъсване водни капки. Човек лесно можеше да си представи как преди повече от петстотин години евнусите и момичетата от харема бързат по пътеката. Майкъл се запита дали ехото от гласовете им все още е хванато от каменните стени.

Той се изправи и плъзна ръце по стената. Не само бяха запечатали вратата, а и иззидали една съвсем нова преграда от камъни и хоросан. От издатината до тавана тя се издигаше на четири и половина метра, а на ширина беше около дванайсет метра.

Бръкна отново в чантата си и извади намотка кабели и парче пластичен експлозив С-4 в мека гъвкава тъкан, който приличаше на дълго парче найлоново въже. Предназначен за срутване, той можеше да се прилага с хирургическа точност и взривната вълна да се насочва за разрушаване на скали или метални решетки. Майкъл откъсна четири еднометрови парчета и започна да ги пъха в хоросановите спойки на метър от земята, простиращи се на интервали от по метър и половина. Вкара тънка метална пръчка, много приличаща на пирончетата за топките в голфа, във всяко парче фитил. Всеки от електронните взриватели имаше малък приемател, закачен на две тънки жици, който очакваше сигнал.

Разполагайки експлозивите по протежение на стената, щеше да събори само малки части, предотвратявайки по този начин пълното срутване на фасадата, защото това щеше не само да провали мисията му, но можеше да му струва и живота. После обиколи цистерната, прекривайки светещите пръчки, разхвърляни по пътеката, и скочи в дълбоката метър и половина вода в далечния край. В ръката си държеше непромокаем радиодетонатор, който беше много по-малък и удобен от старомодните фитили, които Йосемити Сам^[3] обича да навива около китките си. Без да се колебае, Майкъл отвори предпазното капаче, натисна с палец зеленото копче и се гмурна под водата. Петте парчета пластичен експлозив по стената избухнаха едновременно и изригнаха поток камъни и тухли в цистерната, а петте пламъка се стрелнаха нагоре и облизаха сводестия каменен таван. Приглушената експлозия беше концентрирана, насоченият взрив имаше за задача да изкърти пет еднометрови парчета, разположени по протежение на стената, точно както Майкъл искаше.

Той изплува и излезе от водата. Бавно се върна по пътеката, обикаляща цистерната, като проверяваше дали не е била повредена.

Когато стигна до стената и провери първата дупка, оказа се, че точно както беше очаквал, зад стената имаше друга стена. Фасадата беше иззидана успоредно на вътрешната стена. Отиде при следващата дупка и избута камъните и отломките във водата. И тук беше същото. Едва при третото парче откри онова, което търсеше. От еднометровата дупка не се виждаше друга стена, а черен отвор. Майкъл откачи фенерчето от колана, светна в черната кухня и се усмихна.

Европейският прием беше в разгара си. Държавниците, важните лица и звездите пристигаха, слизаха от лимузините си и поемаха по туркосинята пътека през Имперската порта на Топкапъ сарай, за да стигнат до залата вътре. От другата страна на улицата бяха подредени минибусовете на различните телевизии, видеокамерите не спираха, докато репортерите коментираха случващото се. Светкавиците на папараците осветяваха лицата и околността в несекваща светлосиня пулсираща светлина. Набиващи се на очи пазачи бяха обградили портата. Бяха общо десет човека и стискаха автомати пред гърдите си. Те трябваше да предадат посланието, че Турция ще пази Европейския съюз със същата жар, с която пазеше себе си. След години съпротива, проповеди, разговори, страната, която лежеше на два континента, обществото, което открай време приемаше всички вери, най-накрая беше прегърнато и прието в съюза на дваисет и седемте европейски нации.

Буш седеше зад волана на паркираната лимузина. От мястото си можеше да вижда както Имперската порта на двореца, гъмжаща от хора, на около осемстотин метра от него, така и „Света София“, която се издигаше от другата страна на улицата, спокойна и тиха в нощта.

Жълтият „Фиат“ се беше изгубил сред морето таксита на шейсет метра пред него. Иблис седеше на шофьорското място, а вниманието му беше съсредоточено върху „Света София“ и очевидно стискаше палци за успеха на своята ученичка. Минаха само дваисет минути, а краката на Буш вече започнаха да боцкат. Мразеше наблюдението още докато беше в полицията на Байрам Хилс. Час след час отегчение в очакване някой да направи нещо, нещо да се случи. Сега пък наблюдаваше, за да не се случи нещо.

Обаче стана точно обратното.

Иблис излезе от малкия автомобил и когато осъзна какво става, сърцето на Буш заби учестено. Той не пое към „Света София“ с походката си на свръхактивно дете, а наляво към Имперската порта, изтупан в черен смокинг и дипломатическо куфарче в ръка. Беше планирал това още от началото: отиваше в Топкапъ и щеше да се опита да задигне картата.

Буш провери пистолета си и го прибра отново в кобура. Изгаси двигателя, грабна радиостанцията си и безгрижно слезе от лимузината. Пресече улицата и пое по тротоара към Топкапъ. С бързана успя да преполови разстоянието до Иблис, който беше на по-малко от десет метра пред него, и постепенно го настигаше. Буш не беше сигурен, какво ще направи. Бързаше инстинктивно и се надяваше, че ще реагира правилно. Иблис стигна до портата и тъкмо бе поел по синята пътека, когато един пазач излезе от групата и го спря.

И тогава за голяма изненада на Буш, Иблис се обърна и го погледна право в очите. Дребният мъж се усмихна и му кимна, после се обърна, измъкна една карта от джоба си и я показа на пазача. Мъжът се дръпна и го пусна да мине.

Майкъл се промъкна през еднометровия отвор и освети с фенерчето си тъмното помещение. Беше малко, не повече от шест квадратни метра. Вътре видя три реда пейки пред разпятие, което се издигаше зад малък олтар. Пред него имаше празно пространство, покрито с голям молитвен килим. В единия ъгъл изтъкана звезда и полумесец бяха обърнати към стена, над която издигащото се утринно слънце огряваше някакъв град. Средно голяма ниша се издигаше до втори олтар; в малката врата на шкаф имаше изрязана Давидова звезда.

Това беше частен параклис, където приятели от различни вероизповедания са се молили заедно на своите богове. Помещение, където всички са могли да се съберат като един, помещение създадено, за да позволи на хората, откраднати от своите християнски и еврейски земи, тайно да почитат боговете, от които са били насилени да се отрекат. А всъщност ставаше дума за един Бог и три вероизповедания, които водеха началото си от Авраам, общия знаменател на един общ Господ.

Майкъл гледаше нагоре към олтарите, тези символи на вярата, към полумесеца и звездата, светия кръст и звездата на Давид, разсъждавайки за мъдростта на хората, построили този параклис, и тяхната проникателност да водят богомолци по тези коридори. Каза си, че би било хубаво, ако тяхната търпимост и проявеното разбиране бъдат възприети от повече хора.

Безчет милиони са убити в името на Бог от хора, които вярват, че Всемогъщият е на тяхна страна. Майкъл се запита дали Господ наистина е почитател на „Янките“ или предпочита „Ред Сокс“; дали е съюзник на комунистите или на капиталистите? Зачуди се кого ли слуша Бог, когато войниците и от двете страни се молят за победа, или се е уморил от онези, които воюват и убиват в негово име, и вече никого не слуша? После поклати глава и се отърси от философското си настроение. Каквато и да е истината, мъдростта на пазителите на това помещение ги е накарала да го затворят, да го скрият от света, а някъде вътре да скрият една още по-голяма тайна.

Докато обикаляше помещението и осветяваше религиозните артефакти на петстотин години, сложната фреска на древния Константинопол, необикновено красивите керамични плочки на задната стена, той не откри никакъв сейф, нито помещение. Подът беше от скала, стените от гранит. Това беше убежище, изсечено в земята. Всеки олтар беше от камък, пейките и столовете — от кипарис, килимите — от стегнато изтъкана вълна. Органичните материали не бяха мръднали в продължение на половин хилядолетие.

Майкъл се вгледа в близката стена и красотата на мозаечните плочки, които покриваха голяма част от задната стена на параклиса, го порази. Там се виждаха и три картини, предадени с учудващи подробности. Първата изобразяваше буйни градини, в средата на които се издигаха две големи плодни дървета, а зелените им листа бяха като живи. Около дърветата и отвъд градините се виждаха оживени градове от миналото. Нямаше автомобили и влакове, а тримачтови кораби, плаващи по невероятно сини води; в далечината се издигаха египетските пирамиди; гъмжащите светове около Ерусалим; Мека в цялото си величие; Рим на върха на своята мощ.

Беше изображение, съчетаващо различни свети места на древния свят: изображения отпреди петстотин години, отпреди хиляда, дори отпреди времето на Христос — всички нарисувани като огромен,

обгръщащ времето мирен свят заедно с неговите морета, порени от древните му кораби.

Докато Майкъл гледаше към този шедьовър от керамични плочки, сините небеса над света избледняха в кошмарен мрак. Пълните със звезди небеса отстъпиха на нещо, което би могло да се опише като рая — спокоен, ведър, върховното обещание за спасение. Ангелите се смесваха с мъжете и жените. Облаци се носеха между тълпите, мирно събрание на най-добрите сред човечеството, представено от всички раси, всички вероизповедания и цветове. Свещеници и имами, равини и монаси. Мюсюлмани, християни, индуци, будисти, евреи и келти — всички събрани във върховното разбиране за вечността. Това изпълни Майкъл с оптимизъм. Не знаеше защо, но фактът, че изображението на този художник, тази мозайка от историята на миналото, показва онова, което мнозина смятаха за идеал — ето това го изпълни с надежда.

Обаче всичко изчезна, когато очите му бяха привлечени от третото и последно произведение на изкуството. То беше разположено под изображенията на човека, под градовете и хората. Просмукваше се от почернялата земя, превръщайки се в крайно проявление на пъкъл, в свят на злото, земя, пълна с хора, съкрушени от страдания, плачещи и прегръщащи мъртвите. Черни създания се таяха в мрака, жълтите им очи проблясваха от него. Свят на пареща горещина и смразяващи костите студове, на мъчения и терзания. Телата съкрушени, крайниците изтръгнати и захвърлени, горящи градове, реки, пълни с трупове, плаващи в кръвта на мъртвите. Гиганти, които стискаха мечове с капеща от тях кръв, а на коланите им висяха отсечени глави.

На Майкъл му прилоша; наведе се, опря ръце в коленете и запрегльща, опитвайки се да диша дълбоко. Сякаш изобразеното зло беше нахлуло в съзнанието и сърцето му. Какво би могло да подтикне художника да създаде нещо толкова мрачно — не можеше и не искаше да разбере. Ужасът от видяното го порази.

Най-накрая му хрумна къде е скрита картата и това направо му разби сърцето. Защото онова, което трябваше да направи, сигурно беше светотатство срещу великото творение на един човек, срещу изображението на действителности, които възбуждаха най-основните чувства на човечеството, произведение на изкуството, което наистина

беше уловило човека и неговата съдба. Удивително постижение, което никога нямаше да бъде видно от съвременния свят.

Майкъл извади двайсетсантиметрово длето и чука от чантата и тръгна към мозайката от керамични плочки.

Постави длетото в центъра на стената и вдигна високо чука. Затвори очи и се помоли за прошка, а после с всички сили стовари чука върху длетото.

Ерусалим потрепери, тънки пукнатини се стрелнаха нагоре и надолу по древните светове, сякаш Бог лично унищожаваше човечеството. Плочките паднаха на пода със стъклен трясък. Майкъл отново и отново нанасяше удари върху шедьовъра, докато центърът му не се оголи.

В първия момент си помисли, че действията му са се оказали безполезни, но после, когато доближи фенерчето, го видя. Първоначално беше почти невидима, една черна линия, която се сливаше със землистия цвят на стената. Това беше катран, подобното на смола вещество, непромокаемо и лепкаво, което се използваше при направата на лодки и покриви. Когато Майкъл плъзна ръка по сухата повърхност, чу кънтежа на кухо отзад. Прекара длетото по черните ивици. Те представляваха квадрат с шестсантиметрови страни, а черното органично вещество служеше за водонепроницаем печат. Майкъл бързо махна катрана и отзад се показва дървена кутия. Издърпа я от скривалището и я остави на пода. Беше направена от кипарис, покрита с черен катран, в задната част се виждаха медни панти. Ключалката беше просто резе, което се отвори, когато Майкъл го побутна с длетото.

Бавно вдигна капака и затаи дъх. Изпълнен с очакване, той отвори кутията, и светна с фенерчето вътре. Тя беше суха, водонепроницаемият печат се беше оказал издръжлив, запазвайки предмета пред погледа му. Майкъл бръкна и извади шепа монети. Те бяха от злато и сребро, мед и калай. На тях бяха щамповани изображенията на султани и крале. Имаше римски монети и египетски пари. Майкъл бръкна отново и извади навита карта, нарисувана върху потъмняла мека животинска кожа. Той срязва въженцето и бавно я разгъна, като започна отново да диша.

Загледа се в картата. Беше голяма и подробна, с бележки и уточнения по цялата площ.

Тогава сърцето му се сви. Това не беше втората половина от картата на Пири Рейс. Това въобще не беше картата, която щеше да спаси сестрата на К.К. и Саймън. Наистина, беше карта, в това не можеше да има съмнение, но не бе целта на неговия удар. Тя изобразяваше градове и пътища в Европа и Близкия изток. Беше карта, която сочеше пътищата до най-светите места на трите големи религии. Мека, Ерусалим и Витлеем; Медина, връх Синай и Хеброн. Беше карта, която посочваше на човека местата, където може да бъде най-близко до Бог, Аллах, Йехова на земята.

Майкъл приклекна смазан от своя неуспех. Беше съставил плана си по бележките на Саймън и проучванията на К.К. Мразеше да разчита на други, защото неговото упорство да действа самостоятелно никога не го беше подвеждало, но сега, без да има време да потвърди сам информацията...

Отърси се от мрачните мисли и наново се съсредоточи. Нямаше да се откаже. Вдигна очи към шедьовъра пред себе си и без колебание заби длетото в рая. Плочките с ангели и светци се посипаха по пода. Там, където досега беше царството на небесата, надничаше голата скала и малка ниша, запечатана с картан, зад който лежеше втора кутия.

Майкъл клекна над нея, без да губи време за фантазии, и разби ключалката. Вдигна капака и надникна вътре. Този път реколтата беше още по-лоша. Погледът му бе прикован в книги и ръкописи. Извади отвътре една Библия, грижливо изписана преди появата на печатната преса. Кожената ѝ подвързия беше украсена с рубини и сапфири. Изписаните на латински страници бяха богато илюстрирани. Имаше и Коран с много изящно писмо, арабските букви, елегантно изрисувани. Също така един голям свитък — Тора, завит в плат, затворен със златни закопчалки.

Докато Майкъл ги гледаше, душата му се изпълни със съмнения. Не можеше да схване причината тези свети писания да бъдат скрити тук. Макар да бяха неповторими и много скъпи, те не бяха единствени по рода си. А и картата, след като ѝ хвърли поглед, не изглеждаше да разкрива кой знае какви подробности или някаква важна тайна.

Обаче после в ушите му прозвучаха думите на К.К. карти, ръководства. Светите книги бяха карти за пътя до рая, карти, които, ако бъдат следвани точно, ще изведат човека до последната му награда —

изкуплението и вечния живот. Да, те наистина бяха карти. Точно както картата в първата кутия водеше до земни цели, тези тук отвеждаха до небесните.

Изведнъж Майкъл проумя значението на картините върху стената — благоговейното изобразяване на световите, съобразено със съхраненото в нишите.

И тогава му просветна. Обхвана го усещане за болка и ужас, каквито не беше изпитвал през целия си живот. Нямаше съмнение къде е скрита западната половина от картата на Пири Рейс.

Майкъл погледна последното изображение, последните керамични плочки, които лежаха под рая и земята. Той копнееше за изображенията, които току-що беше разрушил, пожелавайки си тяхната свята картина да отмие кошмара, който щеше да му се явява през идните месеци, докато се беше вторачил в изображението на ада.

[1] Алпинистки способ за спускане по въже с „протриващо съоръжение“. — Б.пр. ↑

[2] Прозрачна пластмасова тръба, която се използва за източник на светлина и работи на принципа на химическата реакция. — Б.пр. ↑

[3] Анимационен герой от Looney Tunes и Merrie Melodies. — Б.пр. ↑

К.К. наблюдаваше как двамата пазачи крачеха мързеливо на половинчасовата си обиколка без да подозират за нейното присъствие и намерения. Тя изчака една минута и излезе от сенките на стената на „Света София“, извади две малки черни кутийки от чантата си и ти постави една срещу друга от двете страни на главната алея. Натисна бутона и започна да ги нагласява точно една срещу друга, докато в ушите ѝ не прозвуча висок сигнал, който потвърждаваше, че лазерният лъч вече е перпендикулярен. Натисна отново бутона, който прекъсна сигнала и включи лъча.

Спринтира към кръглата сграда, където се намираше гробницата на Селим II, и разположи друга двойка аларми на около седем метра от вратата. Когато включи кутийката, алармата запищя в ушите ѝ — този път по-високо и силно, по-настойчиво. Тя щеше да я предупреди само секунди преди опасността, но дори късното предупреждение беше по-добро от неочакваната изненада.

Колкото и стара да бе постройката пред нея, ключалката ѝ беше от най-модерните. Макар да беше покрита със зелена патина, създавайки представа за старост, вътрешността на ключалката „Каприс“ бе съвсем модерна. Известна беше с това, че трудно се разбива, рекламираха я като непробиваема, но както е знайно за предохранителните мерки, те винаги могат да бъдат преодоляни. К.К. пъхна плоския огледален ключ в тесния цилиндър, като същевременно натисна бутона отзад, който задействаше полираните сензори, а те от своя страна изпратиха изображението на лазерната ключалка на бравата. Беше платила петнайсет хиляди евро за този ключ в Германия и ѝ стана неприятно, когато научи, че Майкъл е купил своя само за 3500 долара за нуждите на своята охранителна фирма в Ню Йорк.

Ключът се завъртя леко и ключалката се отвори с метален звън. К.К. бързо отвори вратата, вмъкна се вътре и отново заключи. Свали синия сак от гърба си и се загледа в богато украсеното помещение. Облицовано с красиви керамични плочки, то представляваше

претрупан израз на почит към човек, чиито дела бледнееха пред тези на неговия баща и дядо, бледнееха и пред тези на великия му везир, чиито постижения често си бе присвоявал. Те бяха нищо и в сравнение с тези на жената, погребана до него. Тя става известна, когато техният син Мурад II сядна на освобождения от баща си престол. Обаче Селим беше султан, владетел на най-голямата империя в света. И това помещение беше израз на почитта към това обстоятелство.

К.К. застана пред саркофазите, покрити със зелени плащаници. В гробницата имаше четирийсет и четири и докато мисълта за останките на султана и неговата жена не я тревожеше, малките детски ковчези малко я притесняваха. Децата, братята, сестрите и синовете, убити, за да не се полакомят за властта, когато пораснат. Убийства в името на устойчивостта и спокойствието на империята — практика, много популярна в Средновековието и древността, което обаче малцина бяха готови да признаят. Царете и султаните, фараоните и императорите си приличаха по своята параноя, защото щом веднъж се изкачиш на върха, от там няма друг път, освен към гроба. Няма избори, почтено предаване на властта на новоизбрания президент. Съществуваше единствено наследяването след смъртта.

Обаче Селим II не бил повален от синове или братя, не от своите везири или адмирали, нито от отрова, ятаган или кама. Бил повален от нещастен случай, свален бил от власт заради обикновено падане. Тронът му се изплъзва, защото през 1572 година в пияно състояние се тръшнал на плочките в императорската баня.

За изграждането на гробницата били нужни четири години — доста време за епохата, в която царете или султаните са могли да мобилизират хиляди хора, за да им построят дворец за три години. Гробницата е планирана от великия архитект Мимар Синан, чието дело са повече от триста от най-големите постройки на Османската империя, включително харемът в Топкапъ, джамията Селимие в Одрин и Сюлеймание в Истанбул. Доживява деветдесет и девет години, близък приятел на великия везир Мехмед паша, Синан е смятан за един от най-големите архитекти в света и някои го сравняват дори с Микеланджело.

Саркофазите с телата били внесени по тъмно и през 1577 година отварят гробницата за посещения.

К.К. отметна зелената плащаница и оголи богато украсения саркофаг, изработен от камък и резбовано кипарисово дърво. На него беше изобразен султан Селим II с голяма чалма и султански одеяния, застанал на висок връх. Пред него се простираше империята му, а поданиците му бяха проснати по корем в знак на обожание.

К.К. обиколи саркофага, за да го огледа и прецени. Наистина беше подходящ за владетел. Положен върху цокъл от гранит, той беше изработен от занаятчии, които сигурно се бяха блъскали с месеци, докато го направят. Огледа помещението и се запита дали подобна почит, подобен майсторлък е посветен и на неговите жени и деца. Дали се е интересувал от онези, които ще го съпътстват в отвъдното.

Обзелото я любопитство беше толкова голямо, че махна зелената плащаница от най-близкия до нея саркофаг, който се оказа на първата му съпруга, Нур Бана, умряла осем години след своя мъж. Той беше много по-обикновен, изработен от резбован кипарис, капакът му бе украсен с изображението на нейния султан, както и на Топкапъ и „Света София“.

Била родена като Сесилия Вениер Бафо, млада венецианска благородничка, пленена от османците. Синът ѝ Мурад III наследява своя баща и в резултат нейната власт като валиде султан, майка на владетеля, нараства значително. В продължение на осем години управлява страната заедно с великия везир Мехмед паша и умира при тайнствени обстоятелства. К.К. се усмихна, когато си помисли как жена е управлявала половината свят, в който правата на жените са ограничени.

Тя плъзна ръка по капака на саркофага, прекрасно изработен за жената, която е била една от многото притежавани от султана. Забеляза простите панти, закрепени към капака, и се запита защо тогава и сега ковчезите се изработват така, че да бъдат отваряни. Беше сигурно, че техните обитатели няма да излязат, нито пък някой щеше да влезе, за да им погостува.

К.К. постави отново плащаницата върху саркофага на жената и се върна при този на Селим II. По него нямаше панти, нито бутон, с който да се отваря. Прииска ѝ се да можеше просто да вдигне капака, да грабне жезъла и да избяга.

Той тежеше най-малко половин тон. Беше изработен от цял къс и щяха да са необходими дузина мъже с ловки ръце и нужните

инструменти, за да го отместят.

К.К. се усмихна. Майкъл наистина имаше дарбата да пробива мерките за безопасност, да преодолява трудни прегради и да се промъква на невъзможни места. Тя винаги беше избягвала престъпленията, които изискваха да се преодоляват големи трудности или когато физическият риск надвишаваше нейната изобретателност и изискваше акробатични умения при влизането и излизането от обекта. За разлика от нея Майкъл беше от хората, които обичат да постигат невъзможното.

К.К. бръкна в синята раница и извади алуминиевите парчета, благодарейки наум за изобретателността му.

Закрепи стабилизиращата рамка за задния край на саркофага, напъха тесния ѝ крак под самия ковчег и изправи подпората отзад и отгоре на капака. След това подпъхна тънък клин между перваза и капака и започна леко да го почуква, а ехото от шума ѝ се струваше като трясъка на пневматичен чук, докато тънкото парче стомана не проникна между перваза на саркофага и неговия капак. К.К. сложи пръта на рамката върху клина и ги свърза. Конструкцията на Майкъл беше проста, лесна за сглобяване и още по-лесна за разглобяване. Беше направена от подсилени алуминиеви части, използвани за самолетни крила, и медни тръби. Преносимият хаспел, който Майкъл беше сглобил, сигурно можеше да повдигне и камион, но въпреки това се побираше в синята чанта. Основата му се притискаше към земята от самата тежест на капака на саркофага, докато повдигащото рамо оставаше на място поради общия натиск. Работеше просто като автомобилен крик.

При трите останали ъгли К.К. повтори процедурата, после извади и сглоби тръбите за въздуха и ги свърза с малкия цилиндър. Стисна го здраво и започна да помпа с лоста. След малко, когато въздухът набра налягане, запечатаният саркофаг сякаш въздъхна, поемайки си дъх за пръв път от векове, и капакът започна бавно да се издига със скърцане и пукот. Докато той се вдигаше постепенно с по няколко милиметра, мускулите на К.К. започнаха да я наболяват.

Продължаваше да помпа и сега капакът вече се беше повдигнал с двайсет и пет сантиметра. Неспособна да устои на изкушението, тя запали фенерчето и надникна вътре.

Гледката я уплаши, направо я ужаси, защото съвсем не беше онова, което с Майкъл бяха очаквали. Изведнъж се изплаши за сестра си, защото беше напълно неподготвена за това, което виждаше.

В този миг алармата в ушите ѝ запищя. Някой беше прекъснал лъча на алеята. Някой идваше.

К.К. завъртя изпускателния клапан и капакът се спусна на мястото си, съпроводен от съскането на излизания от клапана въздух. Тя грабна четирите опори и ги напъха в синия сак, след това сложи и приглади с ръка зелената плащаница върху саркофага.

В този миг втората аларма запищя в ухото ѝ. Пазачите бяха на алеята и щяха да влязат.

К.К. се завъртя, за да огледа навсякъде, и накрая погледът ѝ падна върху саркофага на първата жена на султана. Дръпна назад зелената плащаница и без да се замисля, заби длетото в оста на пантите, благодарна, че не са толкова масивни, като саркофага на нейния съпруг. След това отвори капака.

Пред очите ѝ се показаха останките на Селимовата жена. Просто бяло фередже обгръщаше Черепа ѝ, косата ѝ изглеждаше наскоро сресана. Малкото останали парчета кожа имаха вид на тънък пергамент; изсъхнала, тя се ронеше на люспи върху костите с цвят на слонова кост. Жената е била дребна, може би около метър и петдесет и шест или седем сантиметра, прецени К.К.

Шумът отвън се усили с приближаването на пазачите.

К.К. избута останките настрана, бързо метна двете си чанти вътре и после прекрачи и тя.

Внимателно придържаше зелената плащаница, за да бъде сигурна, че ще остане на мястото си, когато затвори капака.

Мрак и миризма на смърт я обгърнаха, когато го спусна на мястото му. Тя се насили да потисне гаденето, опита се да отвлече съзнанието си от ужаса до нея, когато страхът от тъмното сграбчи душата ѝ. Но не успя.

Идеше ѝ да завие от ужас.

Майкъл се беше вторачил в дълбините на пъкъла, в страданията и болките на неговите обитатели. Той отблъсна мрачните си мисли и заби длетото в отвратителното произведение на изкуството. Започна да

го разбива с отмъстителност, сякаш промушваше сатаната право в сърцето, и бързо свали цялото изображение. При двете мозайки над тази беше оставил краищата и общите части, които изобразяваха рая и земята, непокътнати, но сега не запази нищо от подземното царство. Унищожил цялата сцена, докато не остана и една-единствена плочка.

Бръкна в откритата се кухня и издърпа отвътре голяма кутия с размери деветдесет на шейсет сантиметра. Поколеба се, докато я оглеждаше, и си каза, че се надява да не е тази на Пандора. Ядоса се, че е изпаднал в подобно положение. Обаче се сети за К.К. и болката, която тя изпитва, вината за нейната сестра и за Саймън, която я смазва.

Майкъл насили пантите и ключалката, за да отвори капака, и бръкна вътре за онова, което знаеше, че е там. Сложи картата на пода. Кожата от газела, върху която бе нарисувана, беше изненадващо мека и еластична, а скъсаният край не оставяше никакви съмнения в нейния произход. Картата беше богата на подробности и изобразяваше Източна Африка, Индийския и Тихия океан, Индия, Австралия и Далечния изток.

Очите на Майкъл бяха привлечени от планинската верига на Хималаите, начертана точно и с подробности, и изчистеното изображение на петовърхата планина в най-горната част на Индия. От всички забележителности, от всички бележки, никоя не беше изобразена по-ясно от пътя нагоре между индийските реки, от устието до вътрешността на континента. Макар че не можеше да прочете бележките на турски, Майкъл се опита да си представи какво гласят. От онова, което беше прочел за пътуванията на Кемал Рейс и за скриването на тази карта в стената, нямаше съмнения, че бележките съдържат предупреждения.

Извади водонепроницаемия цифров апарат от торбата на кръста си и направи безброй снимки, преди да го прибере отново на място. Това беше един вид застраховка, вероятно малко елементарна, обаче той обичаше излишъка, защото според него това помагаше да си опазиш гърба.

Нави картата, свали кожения тубус от рамото си и отвори горния капак. След това освободи закопчалките на вътрешния, пхна картата във водонепроницаемата тръба и затвори херметичната ключалка, която издаде тих звук, наподобяващ въздишка. Затвори кожения капак, завърза го здраво и прехвърли кожената презрамка през гърба си.

Прибра инструментите в неопреновата чанта и я праметна през другото си рамо. Погледна часовника си и опита радиостанцията, но без резултат. Стените бяха прекалено дебели. Нервите му бяха обтегнати заради безопасността на К.К., но се надяваше отдавна да е свършила в гробницата на Селим и вече да го чака.

Когато огледа за последен път помещението и повредите, които бе причинил, се помоли да не е било напразно. Докато последното разрушено изображение продължаваше да изпълва съзнанието му, този свят на разрушение и страдания, реши, че няма да казва на никого какво е видял — нито на К.К., нито на Буш. Нямахше да сподели с тях подозренията си къде води картата и какво може да означава. Това не беше познание, за което се беше натискал, но му бе предадено майсторски от Мехмед чрез изображенията на стената на параклиса. Познание, което никога нямаше да сподели с друг. Щеше да освободи Саймън, щеше да се погрижи Синди да се върне при К.К., но имаше нещо, за което не можеше да става и дума. Никога нямаше да изпусне тази карта от ръцете си.

К.К. лежеше неподвижно и се бореше с желанието си да диша. Правеше го отчасти, за да не хаби много въздух, и отчасти, за да не пълни дробовете си с въздуха на смъртта, защото подсъзнателно се страхуваше, че може по някакъв начин да я зарази. Макар жената да беше починала преди петстотин години, вонята на разложение все още бе пропита в дървения сандък. Когато К.К. я отмести, беше изненадана от липсата на тегло. Сякаш беше бутнала настрана малка купчина клечки, докато костите ѝ потракваха и стържеха.

В този момент външната врата се отвори рязко и шумът от движението долетя приглушен в саркофага, където К.К. беше намерила убежище. Тя се заслуша напрегнато, чу как пазачите влязоха, чуваха се два гласа, напрегнати и настоятелни, говореха за нарушения и безопасност и се питаха защо е трябвало точно на тях да се падне най-шибаната смяна.

Тя беше загасила фенерчето си и се опитваше да прогони от главата си образа на мъртвото тяло, до което лежеше. Беше видяла само за миг мъртвата жена на султана, но никога нямаше да я забрави.

Опита се да потисне гаденето и повика за повръщане, отвращението да лежи до мъртвец. Тогава чу стъпките на пазачите.

Опитваше се да разбере приглушения разговор, от който чуваше по някоя отделна дума или сричка. Той сякаш продължаваше вече часове, макар обиколката им из гробницата да отне само няколко минути.

Колкото и да беше уплашена от това, до което лежеше, и всичко видно в гробницата на султан Селим II, това беше нищо в сравнение с ужаса ѝ да не бъде заловена.

Точно тогава се чу силният трясък на затръшнатата външна врата и щракването на ключалката. Това стана само миг преди алармите да започнат да вият в ушите ѝ, съобщавайки ѝ, че пазачите са прекъснали лазерните лъчи, докато се спускат по алеята.

К.К. бавно вдигна капака, осветявайки тялото до себе си: главата се беше откачила от скелета, добре сресаната преди малко коса се бе разпиляла наоколо. К.К. изскочи от ковчег с гадене, но се почувства съкрушена от срам. Беше смутила спокойната почивка на мъртвец, на тази невинна жена. Замисли се дали да не подреди костите ѝ, както си бяха, но видя, че времето ѝ изтича.

Затова бързо се зае отново със саркофага на султана. Отне ѝ по-малко от минута да свали зелената плащаница, да подреди подпорите и още минута да вдигне капака — този път не само на двайсетина сантиметра, а направо на половин метър.

Запали фенерчето си и отново освети в мрака онова, което беше видяла по-рано.

Нямаше труп, нямаше никакъв султан или жезъл. Саркофагът беше повече от празен. Но беше без дъно, водеше към някакъв друг свят. Това беше входът към истинската гробница.

Сега разбра защо са им били нужни четири години, за да я построят. Заради гробницата под земята. Някога „Света София“ е била църква, велика базилика, а още тогава е било обичайна практика църкви да се издигат върху крипти. С всички е така: Ватикана, „Св. Патрик“ в Ню Йорк, „Нотр Дам“ в Париж. Когато през шести век започва строителството на „Света София“ като християнска базилика, тя също получава крипта. Обаче, когато през 1453 г. християнската църква е обърната в джамия, никъде не се споменава и дума какво е станало с криптата под нея. Сега, докато К.К. надничаше в саркофага

на Селим, всичко се изясни. Тя драпира зелената плащаница върху вдигнатия капак, грабна двете си чанти и цилиндъра, вдигна зеления плат от едната страна и се прехвърли в саркофага. Стъпалата бяха каменни, стръмни и тесни, изсечени в скалата преди повече от четиристотин години. К.К. стисна здраво цилиндъра, маркучът за въздух се простираше назад до подпорите и тя отвори малко изпускателния клапан. Капакът се затвори над нея, съпроводен от съскането на изпускания въздух, затваряйки я в един древен свят. На сантиметри от перваза тя затвори вентила. Отвън не можеше да се види нищо, освен покрития с плащаница саркофаг и ако не си специалист, разликата от два сантиметра във височината беше практически незабележима. Обаче ако капакът случайно паднеше и прекъснеше маркуча за въздух, К.К. щеше да се превърне в постоянен обитател на това място заедно с ужасиите, които може би се криеха долу в криптата.

Пое надолу, следвайки лъча на фенерчето, който я водеше към тайнствения свят. Когато стъпи от последното стъпало на земята, разбра, че се намира в некропол. Криптата беше стара и бе равностойна на величието на християнската базилика по своята направа. Издигната по времето на апогея на Византийската империя, беше построена със сводести покриви, подпрени с мраморни колони. Виждаха се и османски добавки и ремонти. Стените бяха украсени с бюстове и мозаечни изображения на християнски светци, мюсюлмански владетели и сцени на рая.

К.К. спря в преддверие четири и половина на четири и половина метра, тясно и затворено, друг свят под мъртвите горе.

Обърна фенерчето и видя тъмен коридор, който я изведе в голямо открито помещение, а в неговия център се издигаше истинският саркофаг. Великият везир Мехмед паша е бил по-обигран в измамата, отколкото хората са си мислели. Помещението беше окичено със съкровищата на Османската империя, ятагани и корани, стени, облицовани със сини керамични плочки, плячка от войните, натрупана обаче от други, а не от Селим II, защото той никога не бе воювал или обмислял стратегии. Това оставял на своите съветници, а после просто си присвоявал техните заслуги.

Имаше потири от Рим, скъпоценности от Египет, статуи на фараони и царе. К.К. се стресна от надписа на стената, изсечен в

скалата и позлатен, още блестеше след всички отминали векове. Изписан бе на арабски, турски и латински — предупреждение към целия свят. Докато четеше, думите на великия везир бяха съвсем ясни: който вземе съдържащото се в саркофага, ще страда като роб в ада и срещу душата му ще бъде отправена фетва.

Това обясняваше защо никой от артефактите не беше изчезнал, предупреждението усмиряваше изкушението, бе прогонило алчността от душите на хората, построили гробницата, и от душите на крадците, които може би са успявали да проникнат тук долу.

К.К. бе готова да пожертва своя живот, душата си, стига да знаеше, че това ще спаси Синди. С радост беше готова да замени вечността срещу живота на по-малката си сестра, която беше отгледала.

Щеше да направи всичко, за да осигури свободата ѝ, както и оцеляването на своя приятел Саймън.

Тя се изправи над саркофага. Беше богато украсен, изработен от злато, което проблясваше на светлината на фенерчето. Сега разбираше какво е изпитал Хауърд Картър, първият, който е видял гробницата на фараона Тутанхамон. Пред нея лежеше тайна, пазена в продължение на векове. Подробните изображения бяха дело на гениални занаятчии, които сякаш не бяха ковали, а рисували по платно, употребявайки сложното си майсторство за изображението на рая.

К.К. пхна пръсти под капака, който се повдигна, разкъсвайки лесно уплътнението. Тежестта му не беше голяма и тя можеше да се справи, но изведнъж го спусна отново.

Отново огледа помещението, богатите артефакти на изгубената за света история. После погледът ѝ пак се спря на предупреждението. Робство в пъкъла. Замисли се за вечността, за това какво ли е да бъдеш запратен в подземния свят и дали подобно място изобщо съществува. Беше израснала като католичка и здраво държеше на вярата си, непрекъснато осъзнавайки, че нарушава безброй Божи заповеди. И все пак смяташе, че понякога сме принудени да вършим немислимото, да нарушаваме Божиите и човешките закони, за да спасим онези, които са ни най-близки, независимо от последствията. К.К. вярваше в съдбата, вярваше в рая и докато размишляваше за „Хирон“ и Иблис, установи, че със сигурност вярва в ада и че той очаква с разтворени обятия онези, които го заслужават.

По дяволите проклятията. Вдигна капака на ковчега. Султан Селим II лежеше изтегнат вътре. Не беше понесъл времето толкова добре, колкото жена си. Лицето му беше хлътнало, кожата прокъсана. Малкото коса по темето бе побеляла и тук-там се виждаше по някой кестеняв кичур, преплетен с другите като гнездо на плъх. Богато украсената му чалма беше паднала настрана. Носеше бяла роба, обточена със златни нишки, и зелен пояс, навит около онова, което някога е било кръст. Изтлялото му тяло беше само купчина кости под одеянията.

Костеливите му ръце стискаха жезъла, който приличаше на скиптър, върху гърдите. Той беше изработен от черно дърво, а сърцевината му имаше кафеникав оттенък под светлината на фенерчето. И както беше описано, две змии се извиваха по пръчката, преплитайки се в своето изкачване, главите им бяха наклонени назад, а рубинените им очи — вторачени заплашително в противника. Сребърните им зъби бяха оголени и готови за удар.

К.К. никога не беше ограбвала мъртъвци и сега се замисли за некроманската същност на подобна постъпка. При всякакви други обстоятелства щеше да се почувства отвратена, но сега положението беше съвсем различно. Сега това означаваше спасяване на живот, освобождаването на нейната сестра и на Саймън.

Бръкна в ковчега с две ръце и ги впи в жезъла. Опита се бавно да го вдигне, но скелетът започна да се съпротивлява от райските небеса или от дълбините на пъкъла. Това я уплаши. Колкото и смешно да звучеше, страхуваше се, че мъртвият султан ще седне в ковчега си и ще я убие с костеливите си ръце.

Точно в този момент с пукот султанът пусна своя жезъл. К.К. го вдигна и за пръв път можа да го огледа отблизо. Главите бяха изработени с всички подробности, а по телата се различаваха люспите на кожата. Сега, като се загледа в тях, червените им очи ѝ се сториха като живи.

Изведнъж се почувства замаяна, усети, че ѝ прилошава. Беше заобиколена от смърт и сега трябваше да слезе в пъкъла, за да спаси своята сестра. Това бе прекалено. Усети, че мислите ѝ се объркват от гледката на трупа пред нея, от спомена как бе лежала до тялото на Селимовата жена, от втрещения поглед на рубинените змийски очи.

Положи усилие да прогони черните мисли, да се съсредоточи отново и бързо прибра жезъла в кожения тубус, който Майкъл ѝ беше дал. След това задейства водонепроницаемия капак и се закле, че никога повече няма да го разглежда.

Буш седеше в лимузината под дългите сенки на „Света София“ с пуснат докрай климатик, за да се защити от горещината на лятната истанбулска нощ. От другата страна на улицата ВИП-овете продължаваха да се изсипват за тържеството — висши чиновници, кралски особи, истанбулски индустриалци, и всички поемаха по синия килим, водещ в Топкапъ, както правят в Америка, когато дойде нощта на Оскарите.

Буш не преставаше да прави опити да се свърже с Майкъл по радиостанцията, за да го предупреди, че Иблис е влязъл в двореца, но не се получаваше. Копнееше да стисне в ръцете си тънкия врат на човека, който безскрупулно удари и отвлече неговия приятел и младата невинна сестра на К.К.

Задната врата се отвори и мръсна и мрачна, К.К. се плъзна на седалката. Тя остави синия сак и голямата си чанта „Прада“ с оборудването на пода на колата. След това свали черната шапка и разтърси дългата си руса коса.

— Е? — попита Буш.

Тя мълчаливо вдигна и разтърси кожения тубус и го върна на седалката.

— Къде е Майкъл? — взе си чаша от барчето, напълни я с лед и си сипа вода. — Не можах да се свържа с него по радиото.

— Още не е излязъл от там.

— А къде е Иблис?

К.К. мина напред, надвеси се през сваленото междинно стъкло и погледна през предното, за да огледа колите отпред. После отпи голяма глътка вода.

— Изгубих го — отговори Буш, не можейки да я погледне в очите.

— Какво искаш да кажеш? — изтъня истерично гласът ѝ.

— Точно това, което казах. Изгубих го. Вмъкна се в тълпата от официални лица и влезе в Топкапъ.

— Божичко, а Майкъл знае ли?

К.К. се върна на задната седалка, извади радиостанцията, но не чу нищо, освен прашането на статично електричество.

— Иблис ще отиде да вземе картата. Ще убие Майкъл, за да я вземе. Как можа да допуснеш да се изложи на такава опасност?

— Не виждаш ли, че направо умирам тук. За да вляза на приема, трябва да имам покана. От половин час се опитвам да се свържа с него. Нали не си забравила, че ми е приятел?

— Знам — отговори К.К. — Трябваше да отида с него.

— Майкъл знае какво прави. Може да се грижи за себе си.

— Да, а аз познавам Иблис — изплю К.К. името на своя учител, сякаш беше отрова.

— После започна да съблича черния си гащеризон, без да се притеснява от Буш или да я е грижа за скромността. Взе бутилката минерална вода, изля малко върху носна кърпа и започна да търка лицето и ръцете си, отмивайки прахта и смъртта, които беше донесла от ковчезите в гробниците. Бързо си сложи яркорубинено червило, дискретни сенки, благодарна, че има лице, което не се нуждае от много мазила. Бръкна в чантата от „Прада“ и извади отвътре дълга рокля от „Оскар де ла Рента“, която беше купила в хотелския бутик — тъмносиня и смайваща. Напъха се вътре и платът обгърна формите ѝ като втора кожа. Роклята беше разцепена от двете страни, разкривайки, както се стори на Буш, невъзможно дълги крака. Дрехата беше свършена не само от гледна точка на висшата мода, но и функционална, защото не ограничаваше краката ѝ, осигурявайки ѝ възможност за действия, които не са типични при подобни празненства.

— Знаех си, че ще намериш случай, за да си я облечеш — отбеляза Буш.

К.К. не му отговори, а прекара четка през русата си коса. Свали колието от „Тифани“, което Майкъл ѝ беше подарил, и го замени с диамантена огърлица и обеци, обсипани с диаманти. След като си ги сложи, обу обувки с шестсантиметров ток от „Прада“, взе дамската си чанта и я отвори.

Тя беше правена по поръчка, вътрешността ѝ беше водонепроницаема и пълна с джобове, в които К.К. държеше полимерните си шперцове, няколко светещи пръчки, пари, тънък нож, който приличаше на пила за нокти, и в едно затворено отделение — сребърна огърлица с дванайсет диаманта и в средата висулка със син сапфир. Имаше я от почти пет години. Открадна я от германски бизнесмен, който я предлагаше на млади момичета, подмамвайки ги с бляскаво бъдеще, а после ги продаваше като сексуални робини в Югоизточна Азия. След като я открадна от неговия луксозен апартамент на последния етаж в Берлин заедно с компютъра, тя се обади в полицията и предостави информация на семействата на жертвите. До сутринта бизнесменът се прости с живота.

Беше запазила огърлицата, ако някога ѝ дотрябва универсална валута, за да избегне с подкуп възможните неприятности. Винаги щом я погледнеше, ѝ ставаше гадно, но беше решила да не я продава, освен ако положението не е много сериозно. Пусна вътре червилото си, след това радиостанцията, мобилния телефон, портфейла, малко фенерче, дългата черна риза и чифт леки пантофки, след което дръпна ципа. Взе кожения тубус с жезъла в него — нейната плячка от гробницата — и го пхна под мишница.

— А това за какво ти е?

— Това е билетът ми за влизане — отговори К.К., докато отваряше вратата.

— Влизане? — Буш погледна към другата страна на улицата, където гостите продължаваха да прииждат и в Топкапъ. — Не можеш да влезеш там, особено с това под ръка — каза той и посочи към тубуса.

— Така ли мислиш? Само гледай.

К.К. слезе от колата и блъсна вратата да се затвори.

Буш поклати гневно глава.

— Майкъл винаги ги избира упорити.

К.К. се беше преобразила от мрачна, покрита с прах крадла в жена със заложбите на моделка. Крачеше като кралска особа, излъчваше ореол на самоувереност като някоя знаменитост, докато пресичаше улицата и после пое по синия килим. Хората обръщаха глави, шушукаха си, опитвайки се да разберат коя е русокосата красавица с тяло на богиня и тъмнозелени очи.

Тя мина покрай работещите камери и святкащите светкавици от фотоапаратите на папараците и когато стигна до охраната, поздрави, сякаш тя беше домакинята на този прием:

— Добър вечер, господа.

Трима души обслужваха летищния детектор на метали. Бяха облечени в тъмните униформи и черните кепета с дълги козирки на местната полиция. Лицата им излъчваха непреклонност, а на кръста си носеха пистолети „Глок“.

— Не нося поканата — обяви К.К. с жален глас, докато си отваряше чантата и бъркаше вътре.

— Госпожице, съжалявам, но...

К.К. подаде на началника отворения си портфейл, в който беше нейната лична карта, както и табелка с името и снимка. Пазачът го взе и внимателно се взря в него.

— Европейският съюз...?

К.К. се усмихна, а дружелюбният ѝ поглед, упражняван в десетилетията измами, бе обезоръжаващ. Беше станала специалист в използването на своите женски прелести и сега стрелна поглед към табелката на пазача.

— Ясим — продължи тя, обръщайки се към него по име, за да го накара чрез фамилиарността да се отпусне, — трябва да поднесе това от името на Уле Реджио от Швейцария, президента на ЕС, връщайки го в страната ви като символ на добрите чувства, с които посрещаме Турция в Европейския съюз.

Двамата подчинени погледнаха своя началник, когато той махна на К.К. да отвори тубуса.

Тя отвори капака, а после и херметичните закопчалки, показвайки жезъла със змийски глави на върха, чиито рубинени очи и сребърни зъби проблясваха под ярките светлини на пропуска.

К.К. продължи да се усмихва, макар да трябваше да се бори с неприятното усещане, че някой я стиска за гърлото. Това беше жезълът, който се бе заклела да не поглежда повече, а сега главите се бяха вторачили в нея и я изпълваха с ужас, карайки кожата ѝ да настръхва. Надяваше се пазачите да не изпитват подобни чувства.

— Гафът, ако не се появя, ще сложи край на кариерата ми.

К.К. се надяваше, че този намек за възможна загуба на работата ще помогне.

Ясим я гледаше вторачено, а лицето му си оставаше безизразно. Тя не отместваше поглед и не преставаше да се усмихва широко. Мигът продължи неловко дълго, най-накрая Ясим сведе очи отново към личната ѝ карта. Той затвори портфейла, върна ѝ го и ѝ махна да минава.

— Моля, заповядайте. Свършете си работата. Ние също не искаме тази вечер някой да сложи край на кариерата ни.

— Благодаря — усмихна му се К.К. и затвори отново тубуса.

Ясим я пусна покрай детектора за метали, тя мина под арката с надпис „Добре дошли!“ и се озова в Двора на еничарите.

Влезе на приема и последва тълпата, която бавно се придвижваше към Портата на приветствията. Алеята бе осветена от горящи факли, оранжевата им светлина рисуваше златисти ореоли върху старите сгради, а черният пушек се виеше нагоре към нощното небе.

Когато наближи втората порта, К.К. се отклони наляво и излезе от алеята, осветена от факлите и лампите. Бръкна в чантата си и огледа околността, докато се преструваше, че си оправя грима. Тълпите минаваха под арката на Портата на приветствията и влизаха във втория двор, където всъщност се провеждаше празненството.

К.К. проследи с поглед група пазачи, които си правеха обиколката, като оглеждаха хората, търсейки нещо необичайно, но тя знаеше, че голяма част от това беше представление, защото разчитаха на съвестната работа на своите колеги на входа. Присъстващите не бяха от хората, за които трябваше да се безпокоят; това не беше простолудието, неспазващите никакви закони анархисти, които плашеха доброто общество. Поне К.К. така мислеше.

Тя продължи наляво и потъна в сенките, поемайки по познатия маршрут, който бяха проучили снощи с Майкъл. Сенките бяха дълбоки и ставаха още по-тъмни заради горящите покрай пътеката факли. К.К. вървеше напред, стрелкаше очи насам-натам, като гледаше да държи под око както хората на приема, така и пазачите, заслепени от блясъка на влизащите известни хора, и внимаваше да не я видят. Най-накрая стигна до сенчестия ъгъл, където десетметровата стена на същинския Топкапъ сарай стигаше до Археологическия музей. Бързо свали обувките с висок ток, сложи ги в чантата, извади ниските обувки и ги обу.

Нямаше представа къде е Майкъл, но Иблис се беше измъкнал, а малцина го познаваха толкова добре, колкото тя. Познаваше блестящия му хитър ум, беше наясно, че е готов да убива, за да постигне успех. Освен това знаеше, че е някъде в Топкапъ и бърза да се сблъска очи в очи с Майкъл. Двама крадци с различен подход — единият избягва на всяка цена да наранява хората, а другият преследва целта без оглед на цената.

К.К. беше разяждана от тревоги за своята сестра, от страх за съдбата на Саймън, бе обърнала гръб на своите желания и нужди, но сърцето ѝ започна да блъска само като чу, че Майкъл може да е в опасност. Не можеше да допусне той да пострада; толкова безкористно я беше спасил и не се бе поколебал да наруши закона, за да ѝ помогне да спаси сестра си. И то въпреки опасността и риска, който съществуваше, когато залавянето можеше да означава не само затвор, но и смърт. А сега заплахата от смърт висеше над трима души. Един приятел, сестра ѝ и... В този момент осъзна, че повече не може да крие чувствата си към Майкъл.

По дяволите риска, помисли си К.К., прехвърляйки презрамката на кожения тубус през главата. Направи същото с дамската чанта, след това заби пръсти във фугите и започна да се катери.

Майкъл се показва от параклиса, след като се промъкна през еднометровия отвор и освети с фенерчето си водохранилището. Тишината ѝ усамотението тук долу само се подсилваха от шума на падащите от тавана водни капки, който отекваше в стените наоколо. Толкова голяма част от света е скрита само на няколко крачки от нищо незнаещото общество. Не само в Истанбул, в по-голямата част от планетата беше същото: Рим, Москва, Шанхай, Американския запад. По-голямата част беше милостиво изгубена, защото освободените тайни на миналото щяха да донесат на света само неприятности.

Когато погледна назад към дупката, която водеше в скрития параклис, Майкъл знаеше, че е извадил на показ неща, които е трябвало да останат скрити. Не можеше да маскира проникването, нито скорошното разрушение и кражбата. Болеше го, че е разтворил дверите на историята само за да я зареже неоползотворена, но в живота има по-важни неща.

Провери и след това отново завъртя вакуумните закопчалки на тубуса, в който беше картата, и скочи в дълбоката метър и половина цистерна. Хладната вода го накара да си поеме дълбоко дъх, но скоро свикна. Държеше фенерчето над главата си и закрачи към първата стена, а шумът на водата, която раздвижваше, отекваше от стените над и около него.

Когато стигна до стената, си пое дъх и се гмурна, за да изплува през дългата метър и половина тръба в основната част на цистерната. Когато излезе на повърхността и фенерчето му освети подобното на пещера място, едва не се задави от изненада. Насочи лъча нагоре и видя въжето, своето средство за бягство, да се носи по повърхността на водата, срязано от рамата на трактора горе. Той светна към отвора отгоре, през който беше влязъл, но знаеше, че това е губене на време, защото нищо нямаше да види там.

Без да се колебае, се гмурна и изплува назад през тръбата. Отново излезе на повърхността в преддверието, бързо освети стената на двайсет и пет метра от него, пхна фенерчето под колана си и заплува бързо. Бавенето щеше да му попречи да избяга. Нямаше никакво съмнение, че бе вързал здраво въжето за трактора със заден багер. Когато ставаше дума за безопасността, той никога не допускаше грешки. Въжето не беше паднало по случайност.

Без да престава да се движи, Майкъл измъкна фенерчето от колана си и се гмурна надолу, за да мине през тръбата под другата стена. Тя беше по-дълга и вътре се усещаше леко течение, което забавяше напредването му. Затворен в мрака, трябваше да преплува повече от десет метра, които му се сториха безкрайни, докато най-накрая не изскочи на повърхността. Никога не разчиташе само на един път за бягство и бе решен да стигне до втория изход. Отблъсна мисълта кой може да е срязал неговото въже, защото знаеше, че ако страх влезе в сърцето му, това ще намали шансовете му за успех.

Майкъл излезе в друго преддверие на цистерна. То беше твърде различно. Високо и тясно, стигаше до осем метра височина, откъдето през решетка влизаха лъчи светлина. Това беше кладенец, който стигаше в хамамите на харема. Той беше част от водохранилището, която е осигурявала постоянен запас от прясна студена вода по времето на султаните и техните многобройни жени. Сега беше забравена, както много неща от историята.

В страничната стена на интервали от два метра имаше три тръби. С диаметър деветдесет сантиметра, те стърчаха малко навън от стената. Разстоянието между тях беше твърде голямо, което щеше да направи катеренето опасно, със скокове и недостатъчно място за вкопчване. Обаче трудното винаги беше по-добро от невъзможното.

Майкъл погледна нагоре към розетката в тавана — квадрат с деветдесетсантиметрови страни. Беше достатъчно голяма, за да може да се промъкне без трудности, разбира се, стига да можеше да я вдигне. Майкъл се изкатери до първата тръба, доволен, че се е измъкнал от водата, и се опита да спре неволното потреперване, с което тялото му се опитваше да възстанови нормалната си температура. Хладната вода бе изсмукала силата му, довела беше до схващане на мускулите и пълната загуба на усещане в пръстите. Всичко това, взето заедно, правеше катеренето още по-опасно. Той бръкна в чантата на кръста си и извади отвътре отвертка и малък кози крак, след това ги закрепил на колана при ножа, за да са му подръка, когато се изкатери и трябва да вдигне розетката в харема. Затвори чантата и се изправи на тясната козирка, образувана от първата тръба. Протегна ръце нагоре, но пръстите му с малко не стигаха до следващата тръба. Пое си дълбоко дъх, съсредоточи се и подскочи, а пръстите му се впиха в издатината на втората тръба. Мускулите на ръцете му започнаха да парят, докато се набираще и се вмъкна в тръбата, където се просна с гръб в извитата стена.

Застана на колене, провери тубуса, стегна чантата на колана и се показа от тръбата. Първо огледа цистерната под себе си, после премести поглед към решетката на тавана, която щеше да го изведе от тази шахта.

В този момент чу неочакван звук. Първо тих, после започна да се приближава с рев като от гръмотевица. Изведнъж в тръбата, където седеше, се усети доста силен въздушен поток, който разчорли кестенявата му коса и кичурите увиснаха на челото му. Бученето се носеше от тръбата, но не само от тази, където седеше на три метра над водата, но и от другите две — над главата му и под него. Ураганни ветрове засвириха през тръбите, през преддверието на цистерната и нагоре през деветдесетсантиметровата розетка. Майкъл знаеше какво става.

Без да се колебае, скочи от тръбата и започна да пада, но не достатъчно бързо, защото от трите тръби бликнаха дебели струи вода и още във въздуха го запариха срещу стената. Той падна с главата надолу в цистерната, а трите дебели водни струи блъскаха тялото му. Водата го подхвърляше като парцалена кукла, докато изгуби усещането за горе и долу. Опитваше се да диша въпреки водата и облаците капки, а дробовете го заболяха, докато с кашлица не ги прочисти от водата, която неволно беше вдишал.

Нивото на водата бързо се покачваше и вече бе надхвърлило височината на първата тръба, превръщайки водния поток, избликващ от нея, в смъртоносно джакузи, което неспирно го блъскаше.

Опита да се гмурне надолу в буйните води, но беше изхвърлен като треска на повърхността. Обемът вода беше чудовищен и го блъскаше безспирно сред какофония от звуци и не секващ натиск.

Коженият тубус и неопреновата му чанта заговорничеха да го разкъсат на две, защото всеки от двата предмета бе заживял собствен живот, опитваше да се освободи и да поеме в различна посока.

Водата се изкачваше бързо по стените и скоро се озова над втората тръба и продължи да носи подскачащото в нея тяло на Майкъл към розетката. Той щеше да стигне до своята цел, но не както искаше. Нямаше да може да отбие винтовете и да я отвори, докато водата подхвърляше тялото му насам-натам.

Тя го подхвърляше нагоре-надолу сред мехурчета и пръски, а водовъртежите го дърпаха надолу. Той ритна, за да излезе на повърхността, само за да бъде повлечен отново надолу, усещайки се изложен на хиляди удари. Бореше се да се задържи на повърхността, но нямаше съмнение, че въпреки полаганите усилия се давеше. Белите му дробове горяха, пред очите му играеха червени кръгове. Бореше се с всички сили, защото не можеше да провали К.К., не биваше да я предаде.

Точно в този миг някой съвсем неочаквано го издърпа на повърхността. Главата му силно се блъсна в нещо, но той не обърна внимание, защото можеше да поема въздух на големи глътки, а парещите му дробове копнееха за това.

Талазите около него се пенеха, докато той бавно си възвръщаше силите. Водата вече се издигаше по-бавно и до тавана оставаха само около трийсетина сантиметра. Майкъл осъзна, че главата му се беше

блъснала в розетката, която само преди минута се намираше на седем метра над главата му. Стисна здраво железните ѝ пръчки, докато водата продължаваше да се пени и върти под него.

— Ти трябва да си Майкъл — каза един глас.

Майкъл вдигна глава и погледна през решетката. Видя клекнал мъж, надвесен над него, облечен в смокинг, с бяла колосана риза с папийонка и навити ръкави. Грижливо пригладената му коса беше сресана назад. Беше много слаб, а вените на ръцете му туптяха в съзвучие с тази на челото. Мургавата му кожа и светлосините очи образуваха призрачен контраст, сякаш гледаш същество, което не е съвсем човек. Не можеше да има съмнение, че пред него стои Иблис.

— Значи К.К. излиза с крадец — отбеляза Иблис.

Майкъл се вторачи в мъжа, изненадан от неговия американски акцент.

— Имате доста богата биография, господин Сейнт Пиер — продължи онзи. Обаче ревът на пенещата се вода почти заглуши гласа му.

Майкъл се бореше да си поеме дъх, докато водата го блъскаше в лицето.

— Нуждаех, се от помощта на К.К., но не ми е минавало през ум, че тя ще си доведе помощник. Вие не само намерихте картата побързо, отколкото очаквах, но ми спестихте и необходимостта да си цапам ръцете.

Майкъл видя малка намотка въже на пода до кафява чанта, а до тях едва различи разпръснати различни инструменти.

Иблис обиколи полираната розетка, както грабливите птици се вият над плячката си.

— Знаех, че има помощник във Ватикана, но... кой да предположи, че спи с още един крадец? Прелестите си ли показва, за да те накара да направиш това? Накара те да си рискуваш живота заради малко креватна гимнастика и надеждата за богата плячка, а?

Внезапно Майкъл се набра с дясната ръка, а с лявата напразно се опита да докопа Иблис. Но той се усмихна весело и отстъпи назад, а после се изсмя на неговия гневен изблик, на раздражението му и на щръкналата от решетката ръка.

— Обиден си, защото казах истината, а? Или искаш да защитиш честта на прекрасната дама? — подигра се Иблис с глас, изпълнен с

отровна язвителност. — Какво знаеш ти за нея? Тя е просто поредната блондинка с хубав задник за човек като теб. Аз съм този, който я прибрах от улицата. Ако някой ще предявява права върху нея, това ще бъда аз. Аз я създадох, възпитах, изградих. Ако някой държи сърцето ѝ в ръцете си, ако разполага с нейния живот — пак съм аз.

Макар да беше на косъм от удавянето и въпреки очевидното безсмислие, Майкъл разклати решетката и каза заплашително:

— Ако я пипнеш, аз ще...

— Ти ще какво? — попита ехидно Иблис, приближи се и настъпи пръстите му, смазвайки ги в металните пръчки. Майкъл инстинктивно се пусна и водовъртежът веднага го дръпна под водата, завъртя го като парцалена кукла, напълни устата и ноздрите му, пречейки му да си поеме дъх. Дробовете му останаха без въздух. Двете чанти, които носеше, макар и здраво закрепени, се блъскаха в тялото му като капаци на прозорци, забравени отворени по време на буря.

За миг успя да се съсредоточи, протегна ръка и отново се хвана за решетката, поемайки си въздух в малкия въздушен джоб, останал под нея.

— Поплува ли хубаво? — подигра го Иблис, който доближи лицето си до розетката. — Налагало ли ти се е някога да възпитавааш дете, да накажеш някого, когото обичаш? Може би трябва просто да измъкна К.К. от това и да освободя душата ѝ.

Майкъл стисна здраво пръчките и се набра по-близо до Иблисовото лице.

— Да не си посмял да я пипнеш. Само косъм да падне от главата ѝ, ще те намеря и...

— Какво? — избухна Иблис, а гласът му отекна в мраморните стени. Отне му малко време, преди да се съвземе, и накрая успя да се успокои. — Да не си се надявал, че ще ме надхитриш? Много ще се изненадам, ако идеята е била нейна.

Майкъл стисна до побеляване на кокалчетата металната решетка, а безсилието му го смазваше, докато Иблис започна да излага своя план.

— Тя ме познава — каза той. — Знае какъв е рискът да ме предаде и е напълно наясно каква ще бъде цената, която малката ѝ сестра ще трябва да плати, ако не следва нарежданията ми буквално — замълча. — Знаеш ли какво си мисля? Че идеята за кражбата на

картата, с цел да я замените срещу Синди и Саймън е била твоя. Глупавата идея на надменен и твърде самоуверен второкласен крадец.

Майкъл разтърси решетката яростно и се разкашля силно, когато водата заля лицето му.

Иблис замълча и загледа изпитателно него и кипящия казан, в който беше потопен.

— Е, Майкъл, окървавил ли си ръцете си досега? Ако не си, тази вечер ще бъде платена най-висока цена. Някой трябва да умре заради твоята глупост и липса на предпазливост.

Майкъл вдигна лицето си до решетките, докато водата продължаваше да блъска тялото му. Очите му засвяткаха яростно, когато изръмжа:

— Без картата нямаш нищо.

Иблис се наведе към него и той усети лошия му дъх, когато впиха очи един в друг.

Неочаквано нещо щракна около лявата ръка на Майкъл. Той беше толкова разгневен, толкова погълнат от усилието да накара Иблис да отклони поглед, че изобщо не видя едната гривна на белезниците да се затваря около китката му, а другата — около металната пръчка на решетката. Инстинктивно се задърпа, ритайки във водата, но беше безполезно.

— Отпусни се — каза с необикновено спокоен глас Иблис. — Те ще те предпазят от потъване. А сега искам тубуса от гърба ти.

Майкъл се дръпна от дребния мъж, сякаш това щеше да отдалечи плячката от ръцете му. Хвана презрамката на тубуса с дясната си ръка и го свали от гърба си, скривайки го под водата далеч от ръцете на Иблис. С лявата заключена в белезници ръка се държеше здраво за решетката, полагайки усилия да задържи тялото си вертикално, докато водата непрекъснато го блъскаше и подмяташе насам-натам.

Внезапно Иблис бръкна във водата в усилие да измъкне тубуса от ръката на Майкъл, който полагаше да държи непотъващата тръба под водата.

Иблис извади ръка от водата и се усмихна широко, но очите му останаха студени.

— Някой ще се обади на полицията и ще й предостави пълното ти описание. Ще бъде съобщено за проникване в двореца, а от това ченгетата ще си извадят заключение за възможна опасност за гостите и

готвен грабеж. Дори да успееш да се измъкнеш, няма да има къде да отидеш. Трябва да ти кажа, че няма да ти се зарадват, като разберат какво си направил. Откраднал си толкова важен артефакт, част от тяхното културно наследство, и то в нощта, когато очите на цял свят са насочени към тях.

Без предупреждение Иблис отново настъпи ръката на Майкъл и премаза пръстите му. Той инстинктивно пусна металната пръчка, за да се гмурне отново в пенещата се вода, полагайки усилия да не се нагълта с вода. Лявата му китка вече беше окървавена и пулсираше от натиска на белезниците. Насили се да се съсредоточи, за да оцелее, но вече усещаше силна умора.

В този момент Иблис започна да отвива винтовете, които държаха решетката в рамката. Майкъл още веднъж се хвана и доближи лице, за да си поеме въздух, но освен да гледа, не можеше да направи нищо. Левият му бицепс бе започнал да тупти от усилията да държи тялото си изправено и над повърхността. Държеше тубуса под водата с дясната си ръка и му се искаше да може някак си да го накара да потъне, да го спусне в дълбините, обаче той притежаваше отлична плаваемост. Бореше се да остане над водата не по-малко от белите му дробове, сякаш искаше да се освободи от него и да попадне в ръцете на Иблис.

Иблис бързо свърши с решетката и след като разви последния винт, дръпна малката желязна преграда встрани, повличайки и Майкъл наляво. Той забеляза напрежението, изписано по лицето на Иблис, защото решетката се бе оказала по-тежка, отколкото очакваше. Той я наклони, но нямаше намерение да издърпа Майкъл от водата.

И тогава неочаквано и без колебание я хвърли в шахтата на кладенеца, а тя неумолимо повлече и Майкъл в дълбините, където със сигурност щеше да срещне смъртта си. Обаче, преди да потъне, отново беше издърпан към повърхността. Този път причината беше дясната му ръка или по скоро презрамката на тубуса, която стискаше здраво.

Майкъл изскочи на повърхността и с ужас видя, че Иблис държи другия край на тубуса. Това щеше да е решителната схватка, защото ако изгубеше той, щяха да изгубят всички. Майкъл стискаше здраво презрамката на кожената тръба, докато другата му ръка едва не изскочи от ставата, теглена от тежестта на решетката, която беше закопчана с

белезници към китката му и го теглеше към дъното, където щеше да е мокрият му гроб. Беше се озовал в капана между два пъкъла.

В този момент Иблис извади нож и този път погледна Майкъл без усмивка и без израз на някакви чувства в мъртвите си очи. Лявата му ръка се сгъна, бицепсът му опъна тясната риза и той най-безцеремонно срязва презрамката. Тубусът се освободи и изскочи от водата право в ръцете му.

А Майкъл безмълвно изчезна под водата, решетката на китката му го теглеше към мокрия му гроб.

К.К. хукна по покрива на Топкапъ, кожената тръба я блъскаше по гърба, а в дясната си ръка стискаше дамската чанта. Мина над харема, напредвайки към третия двор, като гледаше да не се надига много и да се придържа към сенките. От време на време хвърляше поглед към огромната тълпа, която се забавляваше до захлас във втория двор. Всички надигаха чаши и се поздравяваха с постижения, вероятно осъществени от други, но които си присвояваха, без ни най-малко да подозират за незаконните прояви над и под тях.

К.К. изключи радиостанцията си, защото се страхуваше, че нейният пукот ще издаде присъствието ѝ. Движеше се близо до комините и избягваше краищата на покривите, като същевременно ги оглеждаше за пазачи, лазерни аларми или нещо необичайно. Внимаваше, но не спираше да тича, синята рокля навита до кръста, за да не пречи на движенията ѝ.

Стигна и се спря на покрива на сградата, където бе разположена Постоянната изложба на миниатюри и ръкописи, и се вторачи надолу в трактора със заден багер в третия двор. Обградената с бариери черна дупка изпъкваше дори на фона на обгърнатия от нощта терен. Слава Богу, всичко наоколо беше пусто, нямаше пазачи, като се изключат двамата, които стояха в далечината под свода на Портата на приветствията. Тяхното внимание бе съсредоточено върху приема и участниците в него, те нямаха представа какво се случва зад гърбовете им.

К.К. се прекръсти, прехвърли се през ръба на покрива, увисна надолу и скочи. Приземи се приклепнала сред ниските храсталаци върху няколко рози. Тялото ѝ беше разтърсено от внезапна болка след триметровия скок.

Тя забърза към мястото на ремонта и седна в сянката на трактора между купчини лопати, кирки и гребла. Извади от джоба си радиостанцията, включи я, след като предварително намали силата на звука, и прошепна в микрофона:

— Майкъл, Майкъл, чуваш ли ме?

Но не изчака да получи отговор. Страховете и се потвърдиха, щом видя въжето на земята. То се простираше до оста на машината, но не влизах в шахтата му, защото краят му беше срязан и разръфан.

Без много да му мисли, К.К. грабна дълъг градински маркуч от храсталаците и светна с фенерчето си в шахтата. Беше толкова тясна, колкото си спомняше, и видя отражението на водата, докато лъчът на фенерчето ѝ танцуваше по повърхността на водохранилището. Свали роклята си — голата ѝ кожа заблестя на светлината на изгряващата луна — и я прибра заедно с фенерчето в дамската чанта. Облече си дългата черна риза и върза косата си на опашка. Завърза маркуча два пъти за оста на трактора.

Погледна кожения тубус с надежда, че е толкова непромокаем, колкото твърдеше Майкъл. Не че дървото, скъпите метали и скъпоценните камъни можеха да бъдат повредени от влагата, но не искаше да се мокри, за да не рискува, преди да е успяла да освободи сестра си. Помисли дали да не го скрие заедно с дамската си чанта, но реши, че рискът ще е прекалено голям. Мърфи винаги беше някъде наблизо, готов да замери неподготвените и глупавите със своя Закон. Тя прехвърли презрамката на тубуса през главата и рамото си и направи същото с дамската чанта. Двете презрамки се кръстосаха на гърдите като модни патрондаши.

К.К. зави маркуча около тялото си, стисна го здраво, наведе се назад и започна спускането в мрака. Плъзна се дванайсет метра до долу в пълен мрак, докато решителността ѝ даваше отпор на нейната фобия. После потъна в хладната вода и ледени тръпки полазиха по кожата ѝ.

Тогава го почувства: водата вече не беше спокойна, както по време на първото им посещение. Сякаш се беше потопила в бързей, водата се пенеше — яростна река от неизвестен произход, твърде различна от спокойните води само преди един ден. А и шумът: там, където вчера усещаше покой в този усамотен свят, сега водохранилището тътнеше от неравномерен рев.

Вкопчи се още по-здраво в градинския маркуч, като се опита да спре клатушкането си, извади фенерчето от дамската чанта и светна. Огледа водохранилището, плъзгайки лъча светлина напред и назад.

Водата течеше като планинска река през пролетта, придошла от топящите се снегове, и не беше кой знае колко по-топла.

Течеше към южната стена и вълните отскачаха от нея. Освен това се покачваше. К.К. беше сигурна, че вчера ѝ беше до гърдите, а сега стигаше до раменете.

Очите ѝ най-накрая се спряха на извора. Водата бликаше от далечната стена и пращаше водовъртежи, пръски и вълнички във всички посоки. Центърът на стената приличаше на кипящ котел, откъдето бликаха големи вълни и пяна.

Нещо се понесе срещу нея и я шокира. То се носеше напред и се полюшваше върху вълните. Беше въжето на Майкъл, закачено на издатина и люшкащо се върху водната повърхност. Макар да беше орфанно и мокро, нямаше съмнение, че е срязано с нож.

Тя погледна към далечната стена, към която цистерната бълваше вода, и се запита в коя посока да поеме. Там силата на течението отслабваше до почти спокойна и безопасна вода. Обаче К.К. знаеше, че решенията никога не се намират в лесната посока. Затова се обърна и пое към врящия воден котел.

Закрачи срещу течението, а краката ѝ се бореха да намерят опора на хлъзгавото дъно. Балансираше, като се опираше на стените от камък и тухли, докато се приближаваше към течението, молейки се на Бог Майкъл да е добре, да е жив и здрав. Прогони този страх и всички други притеснения, точно както ѝ беше казал Майкъл: съсредоточи се върху предстоящата задача. Не позволявай на чувствата да замъгляват преценката ти.

Когато стигна далечната стена, К.К. започна стъпка по стъпка да напредва към кипящата вода и облаците пръски и мехурчета при входа на водата. Течението беше силно. Доколкото си спомняше, тръбата беше широка и къса — дължината ѝ не беше повече от метър и половина, а диаметърът — деветдесет сантиметра. Тя извади от чантата си две осветителни пръчици, счупи ги; за да се смесят химикалите в тръбите, и видя как зеленикавото им сияние освети стената и района наоколо. Постави ги на издатината в стената и прибра фенерчето в дамската чанта.

Без да се колебае, се гмурна под водата, влезе в тръбата и опирайки се в стените, започна да ритя с крака и да загребва срещу ревящото течение. Напредваше сантиметър по сантиметър, когато

изведнъж беше изхвърлена назад, повлечена от течението и изхвърлена от тръбата подобно на плавей. Изскочи на повърхността с гневни очи, пое си въздух и закрачи обратно в тръбата, сякаш участваше в някакво телевизионно състезание. Преди да си поеме дъх и да се гмурне, провери дали са наред презрамките на тубуса и дамската чанта. Отново се вкопчи в стените на тръбата и започна да се набира срещу течението. Ръцете ѝ пареха, защото се вкопчваше решително и с все сили в хлъзгавата повърхност. Скоро обаче отново беше изплюта навън, силата на водния поток я запрати обратно. Тя изскочи на повърхността и започна да плюе вода от устата и носа. Без нещо, за което да се хване, без сигурна опора за краката нямаше да може да мине през тръбата. Насили се да отблъсне чувството за безсилие. То нямаше да я доведе доникъде и само щеше да я забави да намери Майкъл.

Извади фенерчето и освети стената нагоре в търсене на място, където да проникне през нея, някакъв друг път, но нищо не намери. Замисли се дали не може да прехвърли въже от другата страна и да се изтегли по него, но без инструменти нямаше как да го направи. Дори да успееше да прекара въжето, нямаше за какво да го закотви, даже да преодолее водната стена.

Тогава ѝ просветна. Втурна се назад към полюшващия се маркуч. Стана бързо, защото течението я носеше при всяка нейна крачка.

Прибра фенерчето в дамската чанта, стисна здраво гумения маркуч и започна да се катери. Беше благодарна, че повърхността на маркуча не беше съвсем гладка, което подпомагаше работата на мокрите ѝ ръце и крака, докато се набираше нагоре. Тя излезе отново в дворцовата градина, предпазливо се огледа от шахтата, преди да излезе от нея. Видя купчината градински инструменти до трактора, грабна едно гребло и кирка и се спусна обратно във водохранилището.

Бързо се върна обратно при дупката, а двата дълги метър и половина инструмента с дебели дървени дръжки ѝ помагаша да върви срещу течението. Краят на греблото представляваше едно Т, а кирката можеше да се използва лесно като кука. И двата инструмента щяха да ѝ помогнат да се задържи в тръбата и да се хване за другия край. Без да губи време да си поема дъх, тя се гмурна в тръбата. Течението започна да блъска тялото ѝ, да чорли дългата руса коса и да бучи в ушите ѝ.

Усещаше на гърба си тубуса и дамската чанта, които сякаш се опитваха да се освободят.

След секунди беше преминала тръбата и бързо се дръпна встрани, изплува, но без да пуска градинските инструменти: С благодарност напълни дробовете си с въздух, докато ушите ѝ звъняха от трясъка на водопада. Помещението беше сумрачно осветено от оранжева светлина, идваща от вече гаснещите светещи пръчки на Майкъл.

Преддверието на цистерната се беше превърнало в сцена на воден хаос. Цунами идваше от другия край на помещението. Водата избухваше нагоре, сякаш нещо я изстрелваше отдолу, издигайки я на три метра като гейзер. Налягането беше огромно.

К.К. се огледа в малкото помещение, водата вече стигаше до брадичката ѝ. Беше очевидно, че ако водният поток не бъде спрял, до сутринта цялото помещение щеше да се озове под водата.

В този момент видя дупката в страничната стена. Пребори се с вълните, пресече водата до там и се изкатери на издатината. Деветдесетсантиметровата дупка беше почерняла отстрани от взрива. К.К. извади фенерчето си, светна вътре и видя олтара. Почувства покой, който излъчваше помещението, докато разглеждаше различните религиозни символи на мира и надеждата. Тогава погледът ѝ се спря на разбитата стена. Купчина цветни керамични плочки лежеше на земята. Над тях имаше три отвора на различна височина. Каквото и да е било скрито в тях, вече го нямаше. Тя се помоли Майкъл да е този, който е постигнал успех, а не Иблис.

— Майкъл — повика в параклиса. Надяваше се, че ще ѝ отговори, и ще могат да се махнат от тук. Но не получи отговор.

— Майкъл! — повика по-силно.

Пак не получи отговор. Нямаше го в параклиса, нито в по-голямото, пълно с вода помещение или в основната част на цистерната. Когато погледна към водния гейзер, който се издигаше от тръбата под повърхността на водата, разбра, че няма да може да мине оттам. Дори да успееше да се доближи, силата на водата щеше да я смаже.

Тя погледна отново в параклиса... и чувство на ужас изпълни душата ѝ. Когато се обърна отново към хаоса от кипяща вода, вече нямаше съмнение къде се намира Майкъл.

Всичко ѝ се стовари наведнѹж: страхът, гневът и яростта. Срещу Иблис, който ѝ причиняваше това, срещу майка ѝ, защото се беше самоубила, срещу баща им, защото ги бе изоставил като деца, и срещу света, защото беше толкова жесток. Без картата сестра ѝ и Саймън със сигурност щяха да умрат. А сега заради нея, защото беше такава, каквато беше, животът на Майкъл също бе застрашен. Той беше тук долу, понеже безкористно рискува живота си за нея и вероятно...

Въпреки бучащата пред нея вода, която се изливаше като от водопад, К.К. изкрещя с всички сили, нададе вик, пълен с безсилието на изгубената любов, болка и тревога:

— Майкъл!

Иблис излезе от Топкапъ с долепен до ухото телефон, докато съобщаваше на местната полиция за подозрителни действия в района на сарая. Отиде право при колата си и когато потегли, провери в огледалото. Високият рус американец, който го беше последвал порано вечерта, седеше в лимузината си, без да забележи, че му се е изплъзнал. Иблис стигна до горния край на улицата, зави зад „Света София“ и паркира.

Отвори тубуса и извади картата на седалката. Загледа се в потъмнялата кожа от газела, удивен от сложността и множеството подробности: тъмночервеното и тъмнокафявото, фино очертаните планини и океани. Изображения на животни на сушата и на кораби в моретата. Острови и атоли, коралови рифове и скалисти крайбрежия — всички очертани със смайващи подробности, и то във времената преди теодолитите, джипиесите и фотоапаратите — двеста години преди Джон Харисън да въведе точното измерване на географската дължина.

Както първата част от картата на Пири Рейс, онази, която изобразяваше Антарктическата земна повърхност под поне близо два километра леден слой, която не беше картографирана чак до 150-те години на XX век, и тази половина от картата също съдържаше тайни, и то много по-големи.

Ръкописът беше сложен, дело на грамотна ръка, описателен и сбит. Когато Иблис прочете турските слова, написани преди петстотин години, всичко доби смисъл. Той разбра какво сочи картата и защо

великият везир Мехмед Соколович е избрал да я скрие от света. Това не беше само морска карта, а по същество сухоземна, описание на света, почерпено от много източници, сочещо към места и предмети, които по онова време са били противоречиви; кратки упътвания към неща, които обикновеният човек не било нужно да знае, тайни, предназначени само за султани, царе и богове. Иблис разбра защо Филип Веню искаше да я притежава и накъде води тя. Не ставаше дума единствено за спечелването на съкровище или награда. Това място беше обвеяно от легенди, тайна, търсена в продължение на хилядолетия от владетели, царе и деспоти.

Картата, която Иблис държеше, водеше до свят, изгубен в мъглата на отдавна забравени митове.

Майкъл се блъсна в дъното, решетката, закопчана за китката му, го теглеше към мокрия гроб. Щом докосна дъното, тялото му беше повлечено от течение, поток, който силно го заблъска и го повлече с краката напред към тръбата в основата на стената. Спря се, преди да премине, защото заключената му за решетката китка действаше като истинска котва. Тялото му беше подхвърляно насам-натам и подскачаше нагоре-надолу от буйната вода. Пенестите води течаха покрай него в опит да избягат от високото налягане. Неопреновата торба за инструменти на кръста му го блъскаше така, сякаш беше пълна с камъни. Той се опита да погледне, но пред очите му подскачаха само пяна и мехурчета от извора.

Бяха минали само пет секунди, но белите му дробове вече пареха. Между битката горе и битката долу Майкъл знаеше, че разполага с трийсет секунди, преди да му свърши въздухът и неволно да си отвори устата, което ще напълни дробовете му със смърт.

Протегна се към колана и с благодарност напипа отвертката. Стисна я здраво с дясната си ръка, извади я от колана и се протегна към белезниците. Затвори очи, защото така или иначе не виждаше, и се опита да си представи движението с десницата, което беше извършвал толкова пъти на дневна светлина, а не под бремето на водата и течението, на смъртната опасност и на слепите очи. Гърдите му пареха, китката му беше безчувствена и кървеше. Докато се опитваше

да насочва ръката си спокойно и точно, усети, че започва да го обхваща паника.

Бързо придвижи тънкото острие покрай рамото си към китката и заби върха на отвертката в цепката между мъжката и женската гривна, но не улучи и тя се заби в дланта му. Опита да се съсредоточи, пренебрегвайки бушуващата вода и болката в ръката и дробовете. Съсредоточи съзнанието си единствено върху ключалката. Опита отново, бавно, сякаш вдяваше конец в игла. Този път тясното острие се плъзна вътре, натисна палеца и освободи назъбената част и заедно с нея китката му.

Сега, когато решетката я нямаше, когато тялото му — нямаше котва, Майкъл беше силно засмукан в тръбата с неспиращата да изтича вода. Тя го заблъска в стените на дългата дванайсет метра тръба, преди да го изплюе в басейна на преддверието. Той изплува на повърхността с широко отворена уста и загълта пълния с пръски въздух. Зина, когато почувства тласъците на адреналина, който разтрепери ръцете му и го охлади, докато кръвта му бавно се връщаше под кожата.

Носеше се по гръб със затворени очи, докато се опитваше да се съвземе. Съзнанието му се проясняваше, макар че болките по цялото тяло го разсейваха. Иблис го беше победил. Майкъл се ядосваше, че си беше представял това, като някакво състезание кой ще стигне до картата пръв, докато Иблис чисто и просто беше изчаквал той да свърши хамалската работа. След това само я измъкна от ръцете му.

Не знаеше какво ще каже на К.К., но още имаше време. Сега, когато достъпът до харема беше отрязан, а въжето му в шахтата прекъснато, трябваше да намери друг изход. К.К. вече беше в безопасност или поне така се надяваше. Представи си, че тя вече е под закрилата на Буш.

Най-накрая отвори очи и се огледа изненадан, че неговите светещи пръчки все още работят. Колкото и да искаше да излезе, радваше се, че вижда помещението — това означаваше, че е жив.

Тогава чу някакъв шум, който отекваше в стените и се приближаваше към него. Изправи се в дълбоката до шията вода и се озова лице в лице с К.К.

— Добре ли си? — прошепна тя с глас, който издаваше крайна умора.

— Да — кимна Майкъл.

Двамата се гледаха неловко, докато безброй чувства се сменяха в очите им. И двамата бяха облъскани и уморени, затова никой не посегна към другия, а липсата на физически контакт само засили усещането за някакво неудобство. Мълчанието се проточи, докато най-накрая Майкъл не ѝ се озъби.

— Какво, по дяволите, правиш тук долу? — опитваше се да прикрие объркването си той. — Ти трябваше да си при Буш.

— Дойдох да ти помогна — обясни К.К.

— Нямам нужда от помощ.

Думите му прозвучаха едновременно като предизвикателство и опровержение.

— Така ли? — попита К.К. с недоверие, докато оглеждаше облъсканото му и подгизнало тяло.

— Справях се добре, преди да дойдеш.

— Да — отговори тя закачливо.

— Взе ли жезъла? — смени темата Майкъл. К.К. се обърна, свали презрамката на тубуса и го вдигна като спечелена купа.

— А ти взе ли картата? — изстреля в отговор.

— Аха... — започна Майкъл, но не продължи.

— Там вътре? — посочи К.К. разрушената стена, зад която беше параклисът.

Майкъл кимна.

— Ами... — огледа го тя, но не видя никаква следа от картата.

— Ами... — отвърна той отбранително и несъзнателно докосна неопреновата чанта на хълбока си.

Очите на К.К. станаха сериозни.

— Иблис?

— Не се тревожи.

— Не се тревожи?

К.К. обърна гръб на Майкъл и огледа изгубения свят около тях и водата, която бликаше от тръбата и лудо се пенеше и вдигаше пръски.

— Сега как ще освободим сестра ми, когато той знае, че сме се опитали да откраднем картата, а?

— Отпусни се...

— Не ми казвай да се отпусна — настоя К.К., все още с гръб към него.

— Картата наистина е у Иблис, но онова, от което наистина има нужда... — Майкъл посочи към тубуса — е в твоите ръце. Той няма да рискува да го изгуби. Синди и Саймън ще бъдат в безопасност, докато жезълът е у теб.

К.К. стоеше там, без да обръща внимание на Майкъл, и гледаше кожения тубус в ръката си, от който зависеше съдбата на сестра ѝ и Саймън.

— Но всичко по реда си — продължи Майкъл. — Трябва да излезем от тук.

Сега тя се обърна.

— Подготвила съм път за бягство.

— О, така ли? — опита се Майкъл да скрие недоверието си е усмивка.

— Да — кимна тя, сякаш това беше най-естественото нещо. — Ще се измъкнем за нула време.

Майкъл се усмихна, когато двамата пак се вторачиха безмълвно един в друг.

— Така да бъде — проговори той пръв и с недоверие в душата се насочи към далечния край, където беше тръбата. Без да каже нещо и без да обръща внимание на К.К., се отпусна по гръб и се понесе към дългата метър и половина тръба, която сега действаше като отточен канал.

К.К. прехвърли тубуса с жезъла през главата и рамото си и го последва, опитвайки се да сдържа гнева си.

Когато Майкъл се приближи до тръбата, си пое дълбоко дъх и се гмурна под водата, а тя бързо го засмука с краката напред през тръбата. Понесе се разперил ръце, за да не се удрия в стените на тръбата. След секунди водата го изплю в главната цистерна. Вътре беше пълна тъмница. Светещите пръчки вече не работеха. Майкъл бръкна в чантата, извади фенерчето и лъчът му заигра по стените. Обърна го и го насочи към тръбата, откъдето К.К. изскочи сред пяна като Венера. Когато излезе на повърхността, отметна русите кичури, увиснали пред очите ѝ. Не успя да се сдържи и се усмихна, сецайки се за общата им любов към екстремните спортове, и се запита дали това преживяване може да се нарече така.

Тя се изправи, извади фенерчето и на светлината му видя, че той се усмихва.

— Какво? — попита рязко. Нямахте съмнение, че усмивката му я дразни.

— Нищо — отговори той развеселен. Поеха през стигащата до раменете им вода, от чийто хлад започнаха да ги обливат тръпки.

— Трябва да ти кажа, че преди да излезем през главния вход — каза Майкъл, без да спре или да я погледне, — все пак трябва да се измъкнем от тук.

К.К. не му отговори, докато продължаваха да крачат.

Най-накрая той спря и се обърна към нея.

— Какво? — попита тя, уморена от словесни сблъсъци. Майкъл я гледаше въпросително.

Без да каже нещо, К.К. насочи лъча на фенерчето към маркуча, който се спускаше отгоре и беше потънал донякъде във водата.

— Чудесно, наполовина сме си вкъщи — кимна Майкъл обезоръжен и се усмихна.

Буш седеше неспокоен в лимузината. И последният от поканените на приема важни лица отдавна беше влязъл, папараците си бяха тръгнали, за да пийнат по нещо и да се регрупират, така че да са готови да уловят неизбежното леко пианско залитане на някой от богатите и известните.

Обстановката сякаш се беше успокоила малко, в централната част на Стария град бе настъпило затишие, след като шумотевицата и веселието на поканените бяха изчезнали заедно с тях зад стените на Топкапъ. И изведнъж долетяха няколко полицейски автомобили, които спряха с пищащи гуми пред входа. От осем машини се стовариха трийсет полицаи, разпръснаха се с извадени оръжия и започнаха решително да напредват. Групи от по четирима поеха на изток и запад около сарая, а други четири групи по четирима се втурнаха в двореца.

Сърцето на Буш заби учестено, защото знаеше, че полицията е дошла само по една-единствена причина.

Майкъл започна да се изкачва нагоре в шахтата, местейки ръце по гумения маркуч. Прекрачи през ръба и се претърколи по гръб, за да

успокои дишането си. Огледа се наоколо и видя К.К. клекнала в сянката на трактора със заден багер да го гледа вторачено.

— Не ми казвай, че това те е уморило... — прошепна тя на шега.

— Не започвай — скочи на крака Майкъл и огледа тъмния двор. Музиката от забавата, звуците приличаха много на „Ю Ту“, смесена с бръмченето от разговорите и смеховете, се носеше над Портата на блаженството, която играеше роля на преграда между втория и третия двор. Това е било едно от истинските вътрешни убежища на султана и неговото семейство в апогея на Османската империя. Убежище, което са виждали само членовете на неговото семейство и най-доверените му хора. Вляво от тях бяха съкровищницата и Музеят на носиите, а пред тях се издигаше бялата мраморна библиотека на Ахмед III. Двата пазачи все още стояха под арката на Портата на блаженството с гърбове към двора и без да подозират присъствието на крадците само на седемдесетина метра от тях.

Докато Майкъл и К.К. оглеждаха околността, послушваха се и попиваха обстановката, те установиха, че наоколо няма ченгета. Но и двамата знаеха, че това скоро ще се промени.

— Добре — прошепна тя и тръгна към североизточната мраморна стена, където в края на пътеката се издигаше голяма желязна врата. Погледна през рамо към Майкъл.

— Хайде, времето не чака.

— Къде отиваш? — попита той и посочи стената зад тях. — Ще минем през стената и ще излезем отзад.

— Ще излезем през харема — отвърна К.К.

— Ще се изгубим в него.

— Ако се прехвърлим през стената, ще ни заловят. Дори да успеем да се измъкнем на улицата, погледни на какво приличаме. Всяко ченге, което ни види, ще ни закопчае.

Майкъл огледа дрехите си, после нейните и не можа нищо да възрази. И двамата бяха подгизнали и омърляни.

— Предполагам, че в харема има дрехи за преобличане?

К.К. наклони глава и се усмихна.

С неочаквана готовност той мина покрай нея и пое по павираната алея към желязната врата. Без да се бави, тя бръкна в чантата си, извади кожения портфейл и го отвори.

— Чудесно — отбеляза Майкъл, когато се обърна да хвърли един поглед през рамо и видя тънките черни инструменти, всеки не по-дълъг от молив.

— По поръчка ли са?

К.К. кимна.

Шперцовете за отключване на брави бяха на дванайсет години и по ирония на съдбата ѝ бяха подарък от Иблис. Сега обаче не би признала това. Стигнаха при голямата черна врата. Майкъл се наведе и пхна шперца в бравата.

— Моите си ги правя сам — обясни той.

К.К. поклати глава, докато прибираше портфейла обратно в дамската чанта.

Майкъл спря за малко работа, бръкна в непромокаемата чанта на колана си, извади две четириъгълни плочки с размерите на джобни ножчета и ги подаде на К.К. Без да каже нещо, сякаш се бяха упражнявали в това, тя се наведе, плъзна двата магнита по горната каса и спря, когато чу слабо щракване. Тогава пусна първия магнит, който с леко почукване се залепи за металната рамка. К.К. продължи да плъзга другия магнит по металната врата, стигна до долния край на касата и чу щракането на втория сензор на алармата да реагира. Тогава пусна магнита да се залепи на рамката. Способността му да привлича задържаеше контакта на алармата от другата страна. Това беше едно от най-простите средства: магнит за половин долар обезвреждаше контактен ключ за хиляда.

Майкъл се зае отново с вратата и със силната си дясна ръка, започна да избутва малките метални цилиндърчета на механизма обратно, освободи езика, прибра го и отвори вратата.

Двамата се вмъкнаха в тъмния коридор. Вдясно от тях бяха жилищата и Дворът на любимките — онези, които са привлекли най-много интереса на султана. Някои от тях раждали синове и ставали негови съпруги.

Майкъл и К.К. влязоха навътре в дворцовия харем и се озоваха в истински османски лабиринт; безброй коридори, стотици помещения. Нито една от сводестите вали не им се струваше позната от обиколката им предния ден.

Минаха през Императорската зала, украсена в кафяво, синьо и златисто, където султанът седял на трона си и наблюдавал всички

видове забавления: четци на стихове, европейски актьори, магьосници от Далечния изток, менестрели, индийски змиеукротители или африкански дресьори на лъвове, зебри и други невиджани животни.

Майкъл и К.К. бързаха по стълбища и коридори, облицовани със сини керамични плочки, покрай арки с колони от кафеникав и бял мрамор — нищо от това не беше включено в плана на обиколката. Увеличиха скоростта, докато тичаха през двора на черните евнуси, украсен с колонада, и накрая стигнаха до открит коридор, чиито малки прозорци гледаха към двореца и вечерното веселие.

И двамата се загледаха в големия прием.

— Не можем да излезем в такъв вид — отбеляза Майкъл, намеквайки за мокрите им дрехи.

К.К. се скри зад ъгъла и извади синята рокля от чантата. Слава Богу, беше останала суха благодарение на водонепроницаемата ключалка на дамската чанта, но беше омачкана, което беше нещо съвсем различно. Поизглади я с ръце, доколкото можа, и я облече. Изчетка дългата си руса коса и я върза на опашка. След това обу обувките с високи токчета. За няколко минути се преобрази от Пепеляшка в модел. Надяваше се, че на вечерното осветление смачканото няма да личи толкова, а хората щяха вече да са подпийнали и зрението им вече нямаше да е толкова остро.

Майкъл не можа да сдържи тихото ахване, когато я видя.

К.К. му даде чантата си и кожения тубус, в който лежеше султанският жезъл.

— Къде отиваш?

— Да ти намеря костюм.

Тя се измъкна през вратата към харема и се скри в сенките на Дивана, а козирката и големите колони приглушаваха светлините от приема. Излезе изпод арката със самоуверен вид и се смеси с тълпата. Приемът беше от големите — 750 души. Широк подиум се издигаше в района за поздравления през Портата на блаженството, точно както е било и преди петстотин години, когато султанът е седял на трона си и е поздравявал масите. Оркестърът беше настанен встрани до кухните, а голяма тента подслоняваше повече от сто маси, всички покрити с бели ленени покривки и украсени със свежи сини ириси. На всяка маса бяха сложени големи турскосини чанти, пълни с маркетингови подаръци, значки и знаменца. К.К. небрежно се приближи към една от тях и я взе.

Нямаше представа какво съдържа ленената торба, но можеше да е нещо, което да ѝ свърши работа.

Тя се обърна и започна да разглежда тълпата: властващият елит, който лесно се различаваше по нахакания си външен вид; облечените в костюми на „Армани“ бизнесмени, които обикаляха из тълпата в търсене на сделки, финансиране или просто компания; политиците обикаляха и се ръкуваха, без и за секунда да свалят широките усмивки от лицата си. Почувства, че я побиват тръпки, докато се оглеждаше, и се запита дали някой помни още за какво е този прием. Дали някой изобщо разбира какво знаменателно събитие е това за една мюсюлманска страна — да влезе в Европейския съюз, организация на християнски държави. Тя наистина щеше да играе ролята на мост между два свята.

Погледна към главния вход и видя двама полицаи да разговарят с пазачите. Когато огледа наоколо, забеляза още полицаи да обикалят заедно с охраната.

В този момент усети погледа върху кожата си: не на пазачите, не на ченгетата. Беше застанал сред групичка мъже на средна възраст, всички стиснали чаши с напитки в ръка, облизващи се като тигри в джунглата и чакащи да им падне плячка.

К.К. бавно се обърна и срещна погледа на мъжа. Беше съвършен: метър и седемдесет и пет, широкоплещест, в безупречен черен костюм от „Дзения“. Вратовръзката „Хермес“ подходеше отлично на синята кърпичка в синьото на ЕС, която стърчеше от джобчето на гърдите. Прецени, че носи обувки четирийсет и четвърти номер. Не беше сигурна, но се надяваше да не са много малки. Тя стрелна поглед към него и се усмихна въздържано, преди веднага да отмести очи. Това беше любимото ѝ сиренце в клопката — винаги действаше безотказно на мъжете. Показа дори капка интерес и те ще решат, че искаш да ги изчукаш още там на място. И през ум не им минава, че може да имаш съвсем други намерения.

Мъжът кимна на приятелите си и се насочи към нея, като междувременно взе две чаши шампанско от подноса на минаващия келнер. Косата му беше черна като гарваново крило, кестениявите му очи се криеха под тежки клепачи и надвиснали черни вежди. Приличаше повече на терорист, отколкото на бизнесмен, въпреки своето елегантно и скъпо облекло. Обаче тя знаеше най-добре, че с

каквито и дрехи да се обличат хората, това не може дълго да скрива тяхната истинска същност.

Мъжът се усмихна, когато я наближи и ѝ подаде чашата.

— Добър вечер.

Тя се усмихна в отговор.

— Жан Франк Житер — представи се той, докато се чукаха с чашите.

— Кетрин — отговори тя и сведе очи.

— Сама ли сте?

К.К. кимна.

— Какво съвпадение.

Тя обаче не можа да се сдържи и стрелна поглед към брачната халка на пръста му.

— Хапна ли? — попита Жан Франк.

— О, страхувам се, че прекалих. Утре ще трябва да потичам допълнително — приглади косата си тя, движенията ѝ бяха бавни и прелъстителни.

Жан Франк се усмихна замаяно. Накрая погледна към оркестъра, който започваше нова пиеса. Хората наставаха от местата си и се насочиха към дансинга.

— Мога ли да те помоля за един танц?

— Благодаря — усмихна се мило К.К., — но не, защото не ме бива за танцорка. Не искам да останеш с погрешно впечатление за мен, затова вместо да танцуваме, защо не се поразходим?

Жан Франк се усмихна победоносно, остави я да го хване под ръка и двамата поеха към Дивана.

— Защо си на приема? — полюбопитства К.К.

— Моята фирма работи във всички страни членки. И е един от големите спонсори на тазвечерното празненство.

— И с какво се занимаваш? — продължи К.К. да пита. Те продължаваха да крачат бавно под козирката на Дивана, а тя го държеше под ръка. Мракът скриваше очите му, които се стрелкаха често към късата ѝ рокля. Накрая спряха точно пред входа към харема.

— Внос-износ.

— Стоки или хора? — пошегува се К.К.

Тя се спря и се обърна, впила очи в неговите, сякаш му отправяше покана.

— Не — заекна той, потънал в очите й, — вино. Само най-доброто.

— Обичам вино — каза тихо К.К., което го накара да се наклони към нея, за да я чува.

— А ти? — прошепна той в отговор. — Какво те води тук?

— Тук съм заради сестра си — отговори честно тя.

Жан Франк не успя да попита за сестра й, защото Майкъл го сграбчи изотзад и с подмишница притисна гърлото му, прекъсвайки въздуха и кръвния поток към мозъка му. После го вмъкна през отворената врата в харема, докато човекът риташе и махаше с ръце, но без успех. Изгуби съзнание след по-малко от десет секунди.

Майкъл го довлече до един от прозорците и се увери, че наоколо няма никого.

— Обичам вино — подхвърли той, когато К.К. затвори вратата.

— Не се заяждай. Нали го подмамах, какво повече?

— Имаше вид на човек, който се забавлява — каза Майкъл донякъде на шега, но донякъде и от ревност.

— Може би си прав — отговори К.К. и започна да развързва обувките на човека.

Майкъл смъкна дрехите му и бързо ги облече. Нахлузи му своите мокри дрехи и използва колана му и мократа риза на К.К., за да го върже.

— Ще трябва да обясни всичко на жена си — обърна се тя към него и видя, че гледа към празненството.

— Там май има много ченгета — каза той сякаш на себе си. — Какво има в чантата с фокусите?

К.К. обърна голямата синя чанта и отвътре се посипаха списания, парфюм, плакати, значки и знаменца.

— Имах предвид другата — каза той и посочи към дамската й чанта на пода.

— Освен гримове? Нож, мобилен телефон, фенерче — няма много неща, които биха могли да ни послужат. А ти?

Той безмълвно отвори неопреновата си водолазна чанта.

— Кабел за взривяване, няколко електронни капсул-детонатора, предавател, фенерче, мобилният ми телефон и радиото, чук и длето, изгубих отвертката и козия крак в адския кладенец, но успях да спася ножа — и пак погледна към празнуващите.

— Сега, когато Иблис се е обадил в полицията, всички ще са нащрек. Нужно ни е много силно отвличане на вниманието, за да успеем да се измъкнем.

— Хей — видя Майкъл напрежението в очите ѝ, — ще освободим Синди и Саймън. Не се съмнявай.

— Обаче картата е у Иблис. Какво ще стане, ако реши да зареже това? — повдигна тя тубуса, в който лежеше жезълът.

— Няма.

— Ти откъде знаеш?

Майкъл си помисли за писмото на Бора Челил, доверения капитан на Кемал Рейс, за неговите предупредителни думи и тайната, която обвиняваше не само мястото, където се пази картата, но и самия жезъл. Не можеше да има съмнение, че са свързани. На Веню му трябваша и картата, и жезълът, за да постигне целта, която си беше поставил. Не можеше да става и дума Иблис да си замине от Истанбул без жезъла, който сега беше у К.К.

— Просто знам — най-накрая отговори той. — Не се тревожи за картата, ще я върна. Само не губи това — завърши той и посочи кожения тубус.

— Как ще я върнеш?

— Просто трябва да ми се довериш — усмихна се той.

— Съжалявам — каза най-накрая К.К. Лицето ѝ се беше отпуснало, след като обмисли казаното от него. — Съжалявам, че те набърках в това.

— Шегуваш ли се? Какво иначе бих правил в събота вечер?

Тя се усмихна доволна, че Майкъл не губи чувството си за хумор пред лицето на опасността.

— Не искам да ти досаждам, но каквото и да става, не изпускай жезъла от очи.

Той извади кабела и го нарязва на пет трийсетсантиметрови парчета. Пъхна всяко от тях в електронните капсул-детонатори и ги прибра в синята чанта.

— Майкъл, ще има ранени хора!

— К.К. — каза той и наклони леко глава, — нямам намерение да взривявам когото и да било. Имай ми малко доверие!

След това провери ножа, който беше вързан за глезена му, за да се увери, че е там. Оправи вратовръзката си и потупа джобовете, при

което откри в единия портфейл. Хвърли го върху гърдите на мъжа в безсъзнание. Извади малкия предавател от чантата, провери капака, обезопасяващ взривателния бутон, и го пхна в малкото джобче на сакото.

От неопреновата чанта извади мобилния телефон и радиостанцията и също ги прибра в джоба си. Взе запасните капсул-детонатори, чука и длетото и ги сложи до Жан Франк, който продължаваше да лежи в безсъзнание. Накрая прехвърли водолазната чанта през рамото му.

К.К. вдигна синята ленена чанта и пхна кожения тубус с жезъла вътре. Макар и да се показваше малко, нямаше да предизвика такова любопитство, както ако го беше преметнала на голия си гръб. Тя вдигна чантата и я отвори пред Майкъл, който сложи най-отгоре списанията и другите джунджурии, за да скрие съдържанието ѝ. Сега чантата имаше съвсем обичаен вид за хора, които вече си тръгват от приема. К.К. я метна на рамо, обърна се и се усмихна на Майкъл.

Той отвори вратата на харема, пускайки музиката да влезе. Обърна се към нея и протегна ръка.

— Искаш ли да танцуваш?

Буш седеше в лимузината. Имаше чувството, че цял живот чака. Чакаше Майкъл, после жена си Джини, децата си. Обикновено нямаше нищо против да почака, но не и след като не може да хване по радиото срещата между „Янките“ и „Ред Сокс“. Тук в Истанбул не успя да открие никакво спортно радио и заради това чакането започна да му се струва безкрайно. А сега полицията нахлу на празненството — без съмнение търсеха неговите приятели.

Мобилният му телефон започна да звъни и той бързо отговори.

— Крайно време беше.

— Радвам се да те чуя — обади се от другата страна Майкъл.

— Нещо против да ми кажеш какво правите?

— Танцуваме.

— Танцувате? — изкрещя Буш. — Ти се бързикаш с мен.

— Слушай, след няколко минути ще излезем заедно с няколкостотин от нашите най-близки приятели. Отвори капака на багажника, за да можем да те открием.

— Мамка му, нали няма да предизвикаш никакви усложнения?

— Познаваш ме, така че не се тревожи. И виж какво, ако видиш ченгета да ни преследват, не ни обръщай внимание и изчезни.

— Да, това наистина може да накара човек да се почувства прекрасно — отговори Буш. — Нека ти припомня, че някога преследвах хора като теб, което е нещо доста различно от това да бягам с такива като теб, нали?

— Пол?

— Няма да те оставя сам — отговори Буш предизвикателно.

— Нито пък ще влезеш с нас в затвора.

Приемът беше към края си. Музикантите от оркестъра, без сака, с разхлабени вратовръзки и разкопчани ризи, вече свиреха третата част от репертоара си. Хората, които трябваше да стават рано, си тръгваха, сбогувайки се с целувки и пресилени смехове. Вечерта беше минала без произшествия. Макар полицията да пристигна с подозрения за

възможен обир, те не се потвърдиха. Провериха Съкровищницата, изложбата на миниатюри и ръкописи. Всичко ценно си беше на мястото. Полицията подозираше, че обаждането е дело на някой недоволен служител, който за отмъщение е пожелал да смути един от най-великите моменти за Турция. Е, това не се беше случило и можеше да се каже, че приемът мина при пълен успех.

Пазачите бяха започнали да се отпускат; постовите оставаха по местата си, но започнаха да им раздават храна и безалкохолни. Всички трябваше да отпразнуват настъпването на новата ера, започнала с красиво, несмуцавано празненство.

Майкъл и К.К. танцуваха под огромна синя шатра. Тя подслоняваше десетчленния оркестър върху подиума, безброй маси за вечеря и дълъг дървен дансинг, изпълнен с носталгиците, подпийналите и надървените — всеки от тях имаше различна представа за края на вечерта.

Майкъл поведе К.К. към централния пилон на шатрата, който се издигаше на девет метра височина и подпираше центъра на брезента като при църковите шатри. С диаметър десет сантиметра, той приличаше на малко бяло дърво, обвито с дребни парникови лалета и диви цветя.

Майкъл бръкна в синята чанта, която висеше на рамото на К.К., и залепи малко парче взривателен кабел. Клекна, преструвайки се, че си връзва обувката, бързо нави кабела в основата на стълба, където зад украсата от растения трудно биха могли да го забележат от пръв поглед.

После се изправи, целуна К.К., хвана я за ръката и я поведе към бара. И двамата имаха излъчването на младоженци.

Барът се намираше във втората шатра до дансинга. Повечето от половината бутилки вече бяха празни, имаше съвсем малко останал лед и вътре нямаше никого, освен един възрастен господин и бармана. К.К. се приближи и си поръча диетична кола. Заговори с двамата, докато Майкъл се отдалечи до белия стълб в края. Той стискаше синята чанта и я остави на земята, замаскирайки набързо сложения експлозив.

Върна се в бара, усмихна се на възрастния господин и хвана К.К. за лакътя. Те тръгнаха към по-голямата шатра, оглеждайки се. Докато обикаляха открития тревист двор, разполагаха експлозивите на

стратегически места. Никой не обърна внимание на Майкъл, когато напъха останалите три парчета кабел на места, отдалечени от главната алея. К.К. му служеше за отклоняване на вниманието — всички очи бяха привлечени от нейната красота и хората не обръщаха внимание на човека, който я съпровождаше и който очевидно имаше да оправя нещо по обувките и чантата си.

Обаче красотата на К.К., освен че служеше за отклоняване на вниманието, не можеше и да бъде пропусната. Ясим, началникът на охраната, когато беше притиснала, когато се опитваше да влезе на приема, я забеляза. Тя се опита да се обърне, но вече беше късно.

Офицерът дойде при тях, носейки в едната ръка кутийка газирана вода, а в другата парче сладкиш. На лицето му грееше обезоръжаваща усмивка, твърде различна от сериозното му изражение, когато се беше изправила пред него.

— Здравейте.

— Здравейте отново — отговори К.К. и хвана ръката на Майкъл, докато прехвърляше чантата през рамо.

— Надявам се, че поднасянето на артефакта мина гладко.

— Да, мина много добре.

— Радвам се — отхапа Ясим от сладкиша, когато един от колегите му застана до него. Той кимна на К.К. — Приятна вечер.

Тъкмо се готвеше да се обърне, и очите му спряха на стърчащия от синята чанта горен край на тубуса. Той спря и се върна при тях.

— Не поискаха ли да вземат тубуса?

— Не — отговори К.К. и го дари с обичайната си обезоръжаваща усмивка. — Той беше предвиден само за пренасянето.

Сърдечното държане на Ясим се изпари.

— Бихте ли го отворили?

К.К. наклони глава в безмълвен въпрос.

— Съжалявам, но получихме сведения за обир, макар да не открихме нищо, което да е откраднато. Сигурен съм, че разбирате.

После очите му се спряха на Майкъл.

— Не си спомням да съм ви видял да влизате.

Майкъл се засмя и показно огледа огромната тълпа.

— Запомнили сте 750 души?

Ясим запази мълчание, докато слагаше газираната вода и сладкиша на една странична маса.

— Дойдох в осем и половина — каза Майкъл в своя защита. — Майкъл Полсън. Гост на „Трам Индъстриз“.

— Разбира се — кимна Ясим. — Значи няма да имате нищо против да ми покажете вашия пропуск — и се обърна към К.К. и посочи тубуса. — Може ли?

Свали радиостанцията от колана си. Двама полицаи малко по-нататък забелязаха по езика на тялото му, че нещо става, и ускори крачка, за да му дойдат по-бързо на помощ.

Майкъл се престори на възмутен и стрелна поглед към К.К. Тя го гледаше с мека усмивка, а в очите ѝ не се забелязваше никакво усещане за опасност или страх, когато се наведе към синята чанта и хвана презрамката на кожения тубус.

Двамата полицаи дойдоха с ръце на кобурите. Те заговориха Ясим с къси бързи реплики на турски, а той посочи Майкъл.

— Сър — каза единият от полицаите, — налага се да покажете пропуска си.

— Разбира се — отговори той с усмивка, пхна ръка в джоба и стисна дистанционното на електронните детонатори.

Времето сякаш спря.

К.К. бавно се изправи, стиснала в ръце тубуса с жезъла. Цепката между гърдите ѝ привлече погледите на двамата полицаи. Ясим говореше по радиостанцията. Не можеше да се отрече, че е човек със силна интуиция. Шумът на тълпата сякаш утихна. Майкъл вече не чуваше оркестъра да свири „Ние сме едно семейство“. Периферното му зрение попиваше околността: кой стоеше вляво от него, вдясно, къде бяха вратите, къде — останалите пазачи и полицаи.

С ръка в джоба той бутна с палец обезопасяващото капаче на дистанционното. Погледна К.К., която се беше изправила в цял ръст. И като по сигнал двамата размениха усмивки.

Времето тръгна отново и Майкъл натисна бутона.

Петте заряда избухнаха едновременно, разкъсвайки нощта. Трите централни стълба се разпаднаха, огромната синя шатра се стовари върху оркестъра, масите за хранене и дансинга и върху подпийналите вече гости, образувайки големи въздушни джобове.

Шатрата над бара падна върху бармана. Ледената скулптура^[1] се пръсна в облак сняг и пръски.

Сред 750-те гости настъпи паника. Всички реагираха като един и хукнаха към портата. Възцари се бъркотия, викове и писъци изпълниха въздуха. Сред гостите вече не съществуваше класово разделение: кралските особи, звездите, народните избраници, келнерите и останалият персонал — всички бяха обединени от най-първичния от инстинктите, така че хукнаха да се спасяват.

Пазачите на портата бяха добре обучени. Когато зърнаха носещата се към тях тълпа, дръпнаха настрана масите и столовете, летищните скенери и бариерите, оставяйки единствения изход свободен. Виковете им да се запази спокойствие бяха заглушени от смъртния страх, обхванал тълпата.

Всички тичаха и се бутаха. Множеството се блъскаше, за да мине през Портата на приветствията, а после хукваше през широкия открит Двор на еничарите към Имперската порта и оттам навън — в безопасност. Някой падаха, други стъпваха върху им, после се намираше смел непознат или пазач, запазил присъствие на духа, който ги вдигаше.

Ясим, неговите колеги и двамата полицаи веднага хукнаха към мястото на взривовете, инстинктивно навели глави, защото вниманието им бе привлечено от рухналите шатри и виковете. Объркването стана пълно, когато в нощното небе започнаха да се издигат облаци пушек. Когато Ясим провери обаче, никъде не видя трупове, нямаше мъртви. Това явно не беше нападение, а заблуда, доста крайно средство за отклоняване на вниманието от случващото се в действителност.

Когато той най-сетне се успокои и започна да мисли логично, стана ясно, че заблудата е проработила отлично: от Майкъл и К.К. нямаше и следа.

В мига, когато се чу трясъкът на взривовете, Майкъл и К.К. вече спринтираха пред носещата се зад тях тълпа. Когато шокът сред хората намаля, блъсканицата отзад се превърна в паническо бягство.

Двамата изхвърчаха през Портата на приветствията, около тях и зад тях бушуваше море от хора, и поеха по откритото пространство към Имперската порта — техния лелеян изход към свободата. Видяха ги едновременно — група от двайсетина полицаи и пазачи, които бяха влетели при звука на взрива. Обърканите им изражения при вида на тълпата, която се носеше към тях, бързо станаха сериозни и делови.

Пазачите и полицаите получиха някакви заповеди по радиостанциите, кимнаха и започнаха внимателно да оглеждат тълпата. Неколцина завикаха, сочейки към К.К., която не можеше да не забележат при нейния ръст от метър и седемдесет и четири, русата коса и късата синя рокля.

Когато видя, че охраната се съсредоточава върху тях, Майкъл свърна към далечната стена.

— Мразя тези неща — измърмори К.К., докато сваляше обувките с високи токчета, и се затича бързо по широката открита поляна.

Майкъл грабна кожения тубус от ръката ѝ и го прехвърли през рамо. Дватама удвоиха бързината си. Полицаите и пазачите си опитваха да си пробият път през бягащото множество паникьосани гости. Някои бяха блъснати на земята, други дори не можаха да помръднат, но петима успяха някак да се промушат и хукнаха след двамата крадци.

К.К. и Майкъл стигнаха до далечната стена, скочиха нагоре и се закатериха по петметровата фасада като животни, които бягат от наводнение. Прехвърлиха се през перилата и се приземиха върху плоския, покрит с чакъл покрив на Археологическия музей.

— Е, много умно — закачи я Майкъл, когато тя извади пантофките си от дамската чанта и ги обу.

Когато погледнаха надолу към Двора на еничарите, видяха петимата пазачи да се носят към тях с извадени оръжия и гневни лица.

И без никакво предупреждение започнаха да свирят куршуми.

Буш стоеше до лимузината при отворения багажник. Беше пуснал и аварийните светлини, за да могат Майкъл и К.К. по-лесно да го забележат. Беше чул взрива, но макар че го сепна, не го изненада много. Когато ставаше дума за Майкъл, беше задължително да има експлозии. Макар да демонстрираше отвращение от огнестрелните оръжия, той нямаше предразсъдъци срещу експлозивите. Никога не би изложил преднамерено някого на опасност, но ако се налагаше да използва пресовка, за да постигне целта си, не се колебаеше.

Буш наблюдаваше потока елегантно облечени хора, които излизаха тичешком през Имперската порта и наводняваха улицата и тротоарите. Клаксона се опитваха да разпръснат човешкото задръстване, паникьосани гласове крещяха и плачеха от облекчение, че са се спасили.

Той оглеждаше множеството гости, но никъде не видя Майкъл или К.К. Взе радиостанцията си и натисна комутатора, но нямаше отговор. Извади мобилния си телефон и натисна бутона за бързо набиране, за да се свърже с Майкъл, но той не вдигна.

Вече три минути наблюдаваше извиращата през портата тълпа и знаеше, че Майкъл няма да излезе от там. Не инстинктът му го подсказа, нито никакви подсъзнателни гласове, а простият опит. Майкъл никога не правеше нищо по лесния начин.

Движението се задръсти още повече. Колите пълнеха платното, без да могат да помръднат, околността потъваше в пълен хаос, за чието оправяне щяха да са нужни часове.

Буш затвори багажника, тръшна се на шофьорската седалка, запали двигателя и бързо направи обратен завой за смайване на останалите шофьори, след което се насочи на изток. Не беше сигурен къде отива, но когато Майкъл се обадише изпаднал в паника, а нямаше съмнение, че ще го направи, Буш трябваше да бъде готов, трябваше да може да го прибере колкото може по-бързо.

Майкъл и К.К. прекосиха със спринт шейсетметровия покрив на Археологическия музей. Майкъл беше удивен от бързината ѝ. Тя тичаше в крак с него и той имаше чувството, че изобщо не стъпва по покрива.

Стрелбата продължаваше, куршуми се забиваха в чакъла, рикошираха в парапетите. Трима от преследвачите им бяха успели да се качат на покрива и сега ги гонеха.

— Стрелят по нас! — изкрещя К.К.

— Така ли? — извика подигравателно в отговор Майкъл.

— Защо ченгетата ще стрелят по нас? Те дори не знаят дали сме направили нещо.

— Това не са ченгета, а пазачите, наети да охраняват двореца, а се провалиха. Мислят, че не само сме откраднали нещо, но сме взривили и тяхното културно наследство. Може би дори ни смятат за терористи. И са много ядосани.

— Има ли някой, който да не ни преследва? — попита насечено К.К., докато се опитваше да си поеме дъх.

Двамата го видяха едновременно малко по-напред — края на техния славен път. Покривът свършваше.

— Височината е три метра. Можеш да скочиш от толкова, нали?

— Откъде знаеш, че е три метра?

— Можеш ли да скочиш или не?

К.К. ускори още.

Когато стигнаха края, изобщо не намалиха. Всъщност дори ускориха още своя бяг. Засилиха се, стъпиха на парапета и скочиха в нощния въздух. Прелетяха през триметровата алея, без да поглеждат надолу, и се приземиха на покрития с асфалт и чакъл покрив на сградата с Крешиенското наследство. Претърколиха се през рамо и с изправянето си продължиха спринта, без да обръщат внимание на малките остри камъчета, които се бяха забили в гърбовете им.

Преследвачите им бяха на десет секунди след тях, когато се спряха в края на покрива, и трябваше да се засилват отново, за да скочат, губейки по този начин ценно време.

За секунди К.К. и Майкъл вече бяха преполовили покрива на сградата.

— Следващият скок е два и половина метра. Ще се справиш ли?

— Млъкни — отговори К.К.

Те се засилиха и отскочиха от следващия парапет, прелетяха през празното, но този път се приземиха на краката си. Всъщност малкото магазинче за цветя беше с половин етаж по-ниско от Крешиен. Те прекосиха малкия покрив на магазина, спряха се на края и погледнаха надолу към тентата. Майкъл прекрачи, плъзна се по нея и скочи от два метра и половина на плочника на тротоара. Само две секунди по-късно К.К. се приземи до него. Стрелбата беше престанала. Не се чуваше някой да тича по покрива, нито да ги преследва по улицата.

Намираха се в жилищен район с павирани улици и малки измазани къщи. Израснал пред последните три години, сега кварталът беше подслонил младите турски професионалисти, които копнееха да живеят близо до някогашния център на властта, какъвто безспорно беше дворецът на султаните от времето на империята.

— Трябва ни кола — обяви Майкъл, докато крачеха бързо по тротоара. Улицата беше пълна с автомобили, паркирани от двете страни. Беемвета, фиати, аудита — но Майкъл изобщо не ги поглеждаше и продължаваше да върви, докато не видя търсеното. Син „Буик“, модел 1988, с чиста каросерия и нови гуми.

Счупи стъклото откъм шофьора, алармата зарева в протест, когато бръкна да издърпа ключалката и да отвори вратата. К.К. бързо

се намести на пътническата седалка и затвори вратата. Вътрешността не предлагаше утеха, защото алармата не спираше да вие и сигурно действаше като крайбрежен фар за техните преследвачи, които щяха да пристигнат всеки момент. Пръстите ѝ започнаха нервно да потропват по подлакътника, а главата ѝ се маеше.

Тогава ги видя — петимата пазачи, на една пряка от тях, очите им впити в работещите мигачи. Майкъл ѝ хвърли кожения тубус с жезъла и с това за миг я отвлече от тревожните мисли.

Той бръкна под арматурното табло с лявата си ръка, а с дясната измъкна ножа от канията на глезена. С плавно движение ръцете му се сближиха: едната стискаше шепа кабели, а другата — наточеното като бръснач острие. В едно движение, което сякаш му беше втора природа, Майкъл бързо съедини кабелите на запалването и двигателят изрева. Алармата също спря.

Пазачите бяха само на петнайсетина метра, когато извадиха оръжията си и започнаха да крещят нещо на турски.

Без да им обръща внимание, Майкъл затвори вратата, включи на скорост и се гмурна в движението. Задните гуми превъртяха, докато се опитваха да намерят сцепление по паветата. Коли свиреха с клаксони и го избягваха, докато си пробиваше път напред.

— Не можа ли да избереш малко по-нова кола? — обади се К.К., докато гледаше през задното стъкло. Преследвачите им измъкваха радиостанции и крещяха Бог знае какви заповеди в тях.

— При повечето автомобили след 1995 г. алармите са свързани с имобилайзери. Щом тя заработи, не можеш да запалиш колата с кабелите.

Три полицейски автомобила изскочиха иззад ъгъла със свирещи гуми, на косъм да се преобърнат, но големите двигатели „Пежо“ ги изстреляха напред. Майкъл натисна газта, превключи надолу автоматичните скорости на буика и подкара възможно най-бързо.

— Имаш ли някаква представа къде отиваме? — изкрещя К.К. Полицейските коли ги настигаха и в очите ѝ се четеше страх. Никога не беше бягала по такъв начин. Залавянето ѝ означаваше сигурната смърт на нейната сестра. И на Саймън. Тя стисна по-здраво тубуса.

Майкъл не отговори, защото вадеше мобилния си телефон, отвори го и без да гледа, натисна бутона за бързо набиране. Включи

високоговорителя на моторолата и от него се чу вик още преди края на първото позвъняване. Буш ревна:

— Какво, по дяволите...

— Няма време. Три ченгета са подире ми. Движа се към... — Майкъл замълча, докато натискаше газта до ламарините и се взираше за улична табелка. — Намирам се на „Ат мегдан“, главната улица пред Синята джамия. Трябва да ме упътиш от тук.

От другата страна цареше мълчание.

— Пол? — изкрещя Майкъл.

— Секунда. Чакам джипиеса.

— Не разполагаме с две секунди.

— Завий надясно по „Озбекляр“, след това още един десен по „Катип Синан“.

Майкъл завъртя волана и на косъм успя да вземе завоя.

— Къде са ченгетата?

— На по-малко от пряка — отговори К.К. Беше грабнала телефона от Майк.

— Какво карате?

— Син „Буик“. Минаваме на червено, така че е трудно да не ни забележиш.

— След „Катип“ минете две преки, после завийте остро наляво в „Пиер Лоти“, след това веднага надясно по „Пертев паша“. Улицата е тясна. Каквото и да става, не намалявай.

— Пол, би ли ми обяснил какво правиш? — извика Майкъл.

— Печеля ви време. Нямам решение, но мога да ви спечеля достатъчно преднина пред всички, които се опитват да ви закопчат.

Майкъл зави наляво по „Пиер Лоти“ и след това веднага надясно по „Пертев“. Улицата беше малко по-широка от колата, стените прелитаха край тях, а вятърът свиреше в строшеното стъкло на шофьорската врата. Полицейските коли не нарушаваха строя — приличаха на коне в индийска нишка, които не смеят да стъпят в страни от пътеката.

Майкъл даде газ през кръстовището. С крайчеца на окото си видя една черна кола да се носи перпендикулярно на тях и едва не се заби във вратата му.

В този момент се чу пронизително свирене на гуми. К.К. се обърна да види какво става. Черната кола минаваше през

кръстовището и го затвори. Полицайте набиха спирачки, гумите им се подпалиха, докато се опитваха да заковат на място.

Майкъл натисна газта, щом изскочи, на главната улица.

Когато К.К. погледна отново назад, видя Буш и ченгетата, наизскачали от колите, да ръкомахат гневно и да си крещят.

Майкъл мина още осем преки, преди да забележи група юноши, чието перчене и външен вид не излъчваха невинност. Наби спирачките.

— Мамка му, какво правиш? — изкрещя К.К.

— Да вървим — каза той и изскочи от колата, без да я чака.

— Ей! — извика Майкъл. Петимата юноши се обърнаха с гневните, кисели лица на хора, които търсят на кого да си го изкарат. Най-едрият тръгна към него. Майкъл посочи колата:

— Позабавлявайте се.

Момчетата се спогледаха изненадани и се заоглеждаха, сякаш очакваха някакъв капан. Обаче преди някой да успее да се намеси, се хвърлиха в буика и потеглиха.

Майкъл се понесе нагоре по улицата като бързоходец.

— Защо направи това? — попита К.К., когато влезе в крачка с него, а кожената тръба заподскача по гърба ѝ.

Вой на множество сирени разкъса нощта. Трите полицейски коли с проблясващи светлини, които осветяваха околността в синьо и червено, се носеха след буика. Стори им се, че сега сирените вият от всички страни. Отпред, отзад, отстрани... още ченгета се включваха в преследването.

Мозъкът на К.К. работеше на бързи обороти. Започна да я обхваща параноя, което я плашеше, защото знаеше, че щом я обземе това състояние — свършено е с нея. Главата ѝ щеше да се изпълни с предположения, с най-лошите възможни сценарии, а това щеше да разруши целеустремеността ѝ да изпълни задачата, да се измъкне на всяка цена.

Майкъл не се отказваше. Той продължаваше да тича, поглеждайки от време на време към нея, сякаш са излезли да потренират.

Тя тичаше както никога в живота си — не бързината беше важна, а страхът. Винаги досега бе запазвала хладнокръвие, защото от нейните кражби не зависеше човешки живот. Последствията бяха само и единствено за нейна сметка. Сега обаче осъзна, че ако се провали,

ако бъде заловена, това буквално означаваше смърт за сестра ѝ и Саймън. Техният живот зависеше от това тя и Майкъл да успеят да избягат на преследвачите.

Пред фасадата на обикновена бяла, сграда, която се издигаше надолу по павираната улица, Майкъл спря. Тази част на града беше стара, но след като не бе ремонтирана, никой не я смяташе за историческа. На първия етаж имаше западнала месарница с големи витрини с картонени табели, на които на турски бяха написани работното време и предлаганите специалитети.

Майкъл отвори шарената врата до месарницата, въведе К.К. и затвори зад тях. След това я поведе бързо нагоре по тесните дървени стълби. Когато стигнаха на последния етаж, попаднаха на дълъг коридор, чиито краища бяха отворени, излагайки го на природните стихии. Майкъл хукна надолу по коридора към последната врата вляво, опита дръжката и тя се отвори. Задържа я, за да влезе и К.К., после я последва и заключи зад тях.

Стояха в тъмното помещение, а сърцата им блъскаха, адреналинът още се носеше по вените им, докато воят на сирените утихваше и накрая заглъхна напълно. Очите им бавно свикнаха със сумрака и меката светлина на уличните лампи, която проникваше през тесните прозорци с дървени черचेвета. Стаята беше ослепително бяла: стените, подовите, мебелите и покривалата — сякаш цветовете бяха изсмукани от този свят. Вътре нямаше нищо лично — нито снимки, нито картини по голите стени. Помещението имаше големината на хотелска стая. Всекидневната и спалнята образуваха едно цяло. Имаше малка кухня с коридор, по който се стигаше до банята. От големия балкон пред спалнята се виждаше Капалъ чарши и се разкриваше прекрасна гледка към Стария град.

К.К. изтича до прозореца, който беше закрит с големи дървени капаци, и надникна между летвите.

— Всичко е наред — каза Майкъл.

Тя още не можеше да успокои дишането си. Това жадно поемане на дъх не се дължеше на изтощение, а на страх.

— Не е. Ще ни намерят.

— На сигурно място сме — успокой я той.

— Откъде знаеш?

К.К. започна да трепери, адреналинът караше гласа ѝ да потреперва.

— Това е безопасна квартира.

К.К. се обърна към него в шок.

— Наистина, безопасно място. Аз го подготвих.

— Откъде си знаел? — попита изненадано К.К.

— Често са ме преследвали. Имах предчувствие, че няма да скъсам с традицията. Пълен съм с изненади, нали?

— Сигурен ли си?

К.К. отново започна да гледа между летвите. Майкъл кимна.

— Напълно ли си сигурен?

Страхът ѝ не искаше да си отиде.

Майкъл сложи ръка на рамото ѝ и я обърна към себе си.

— Обещавам.

— Ами ако някой... ако има полицейска проверка?

В този миг, докато думите „безопасност“ и „обещавам“ още кънтяха в ушите ѝ, тя почувства как нещо в гърдите ѝ започва да расте. Майкъл я обичаше, грижеше се за нея — от детството ѝ никой друг не го беше правил.

Никога не беше имала приятел, който да ѝ купува цветя и да ѝ държи вратите, нито съпруг, който да слага подаръци под коледната елха. Нямахте кой да я защитава, да я уверява, че всичко ще се оправи. Съжалението се изля, съжалението за пропуснатия живот, за пожертваното в името на сестра ѝ, която можеше да умре въпреки всичко, което беше направила за нея. К.К. нямаше деца, нямаше никого, с когото да сподели живота си, никой не я обичаше заради нея самата. В резултат на необикновената си кариера беше смятала това за невъзможно, за немислимо. Нямахте как да обясни на който и да е мъж как си изкарва прехраната, на който и да е ухажор, ако искаше да се надява на честна постоянна връзка. Нейният живот щеше да бъде лишен от тази утеха, щеше да е саможертва, извършена от любов, за която щеше да плати най-високата възможна цена. Но сега едно чувство я изпълни цялата, завладя я. Всичко стана изведнъж и направо я заля.

Майкъл я прегърна, нежно притисна главата ѝ в своето рамо, разтриваше гърба ѝ, докато по страните ѝ се стичаха сълзи. Целият ѝ

гняв, цялата тъга и срам, безсилието и безпокойството — освободи се от тях, когато даде воля на чувствата си и заплака.

Не беше плакала от смъртта на майка си. Винаги беше силна, беше се показвала силна заради сестра си, защото приемаше, че сълзите са израз на слабост, проливани от твърде много жени по най-обикновени поводи. Тя се закле, че никога няма да бъде такава. Научи се да скрива своите чувства, да сдържа сърдечните болки: когато със сестра ѝ отчаяно се нуждаеха от храна, когато прекарваше безсънни нощи в мисли, че могат да отведат Синди, тя заключваше всичко в душата си. Страхуваше се от затвора, от това да изгуби контрол. Страхуваше се от самотата. Но никога не го показваше; посрещаше живота и трудностите, които той ѝ създаваше, с изправена глава, с усмивка и отговора, че е добре и щастлива, че животът продължава.

Но сега, когато Майкъл я държеше в обятията си, вече не можеше да сдържа чувствата си. Беше прекалено, защото нейният свят рухваше в краката ѝ.

Въпреки всичко, въпреки опасността и риска, срама и безпокойствата, въпреки грубите думи, които му беше отправяла, въпреки гнева и трудностите, Майкъл беше тук. Не избяга, не я осъди. Тя вдигна поглед и потъна в очите му; приближи глава към него и той я целуна нежно, но със страст. Стори ѝ се, че някакъв ключ отваря сърцето ѝ, отключва душата ѝ за чувства, които отдавна беше погребала. Тя отвърна на целувката му дълго и силно и той продължи по същия начин. Притискаха се здраво един към друг, ръката му я галеше по лицето, после се спускаше по русата ѝ коса надолу по гърба.

Страстта им се разпали. К.К. се вкопчи в него, разкъса ризата му. Отпуснаха се на пода, мъката ѝ се смени със страстно желание. То беше първично, идващо от душата, чисто и невинно, изпълнено с любов и състрадание, обещания и обвързване. Беше и физическо, и двамата търсеха облекчение, извличаха го един от друг, сякаш играеха танц. То отми страховете им, безпокойствата и препятствията избледняха, докато се отдаваха един на друг, докато дрехите им се трупаха по пода. Те прогониха всички мисли за сестри и приятели, за убийци и полицаи, чувствата им един към друг изличиха всички тревоги. И двамата търсеха завършек, вкопчени в хаос от плът, сдвоените им сърца ги отнесоха на място, където досега не бяха стъпвали. Когато се любиха за пръв и единствен път преди пет

седмици, беше различно. Тогава имаше уважение, изпълнено с любов и нежност. Това сега надминаваше случилото се преди. Двамата се подтикваха взаимно към нови върхове, сякаш жегата на телата им щеше да отвее всичките им безпокойства и щеше да ги спои в едно цяло.

Беше топло и нежно, влажно и прекрасно, устните им се плъзгаха по тялото на другия, искрено и неконтролируемо.

Накрая се отпуснаха, постигнаха физическото и душевно облекчение, което толкова дълго си бяха отказвали. Бяха едно цяло, намерили допълнение един в друг, откривайки любов, каквато малцина други щяха някога да познаят.

После заспаха с преплетени крайници, дишането и сърцата им в съвършена хармония.

[1] При приеми се използва за поднасянето на морските дарове и шербетите. — Б.пр. ↑

К.К. се отърси от сънищата си. Не можеше да си ги спомни, но бяха спокойни, изпълнени с усмивки и покой, изпълнени с Майкъл. Тя се опита да се гмурне обратно в тях и да продължи от там, където беше спряла, но светът започна да нахлува в нея. Чу жалните викове на мюезините, които подканяха правоверните на утринната молитва от стърчащите в истанбулското небе минарета. Светлината също нахлуваше през решетките на капациите и играеше по клепачите ѝ. К.К. бавно отвори очи и започна да се приспособява към заобикалящата я обстановка в безопасното жилище. Погледна към другата страна на леглото, но Майкъл го нямаше там. Извърна се към затворената врата на банята и се усмихна.

Това беше най-ободрителният сън, който бе имала от месеци. Освен това се събуди с новонамерена увереност. В съзнанието ѝ вече нямаше съмнение, че ще освободят Синди и Саймън. Майкъл беше прав. С жезъла те притежаваха най-важната част от загадката на Иблис. Той нямаше да ги нарани, докато обектът на желанията му беше у нея.

К.К. бавно стана от леглото и отиде до прозореца. Бутна капациите настрани и погледна надолу към улиците, които вече бяха във властта на сутрешния пиков час. Минувачите бързаха към джамиите, търговците подготвяха магазините си, Истанбул се събуждаше.

Приближи се към вратата на банята и опря чорлава от съня руса глава на касата.

— Добро утро — прошепна тя към вратата и без да престава да се усмихва, започна да си търка очите, за да прогони съня.

Наведе се и вдигна бикините и сutiена си. Не помнеше откога не е спала гола, откога не се е чувствала толкова свободна. Беше седнала на леглото и започнала да се облича, когато се усети, че от банята не чу отговор. Не се чуваше и шум от течаща вода на човек, който взима душ или се бръсне.

— Майкъл? — повика тя по-високо.

Не получи отговор. Почука бързо три пъти, чувство на тревога беше започнало да я обзема. Но отново нищо. Опита дръжката и за нейна изненада вратата се отвори без съпротива. Банята беше суха като пустиня, празна и неизползвана.

К.К. се обърна и се втурна към леглото, докато страхът вече я разтърсваше. Повдигна покривката на леглото. Кожения тубус с жезъла го нямаше.

Синди седеше на диван с газирана вода в едната ръка, а телевизорът беше включен на „Блумбърг“. Не бе успяла да мигне цяла нощ, люшкайки се между страх и гняв. Към пет сутринта си взе душ. Макар че носеше едни и същи дрехи вече два дни, се стараеше да поддържа външния си вид.

Саймън лежеше на болничното легло. Не беше сигурна дали е в безсъзнание, или спи: през нощта се беше мятал насам-натам и бълнувал, но още не отваряше очи. Тя стана и се наведе над него. Раната му беше потъмняла още и подута. Синди се притесни, че ако не получи скоро медицинска помощ, той ще умре пред очите ѝ. Погледна към торбичката на системата — беше пусната да капе бавно, но каквото и да съдържаше, не му помагаше кой знае колко, освен да го поддържа оводнен. Тя обърна торбичката, очаквайки да види сто процента физиологически разтвор, но с изненада откри нещо твърде различно.

Наистина системата го оводняваше, но същевременно го упояваше със „Седин бензодиазепин“. Иблис очевидно не искаше да рискува Саймън да се свести напълно. Докато го гледаше, Синди се запита каква част от неговото състояние се дължи на удара и каква — на успокоителното, което се вливаше във вените му.

Чу тих звук откъм трезорната врата, която се отваряше. Иблис беше дошъл.

Тя погледна отново към Саймън. Той беше в ужасно състояние, но ако не се унасяше непрекъснато, можеше да се опита да измисли как да се измъкнат от тук. Синди чу ключалката да щраква и да освобождава резетата.

Бързо грабна ръката на Саймън и вдигна превръзката, която притискаше иглата на системата. Извади тънката метална тръбичка и я изви така, че да ограничи вливането колкото може повече.

Шумът отвън се усилваше и Синди знаеше, че разполага само със секунди.

Тя сложи изкривената игла на кожата на Саймън и върна превръзката на мястото ѝ.

В този момент тежката трезорна врата се отвори безшумно. Иблис влезе в помещението, все още с черните панталони на смокинга и по риза, но вече без вратовръзка и сако.

Когато видя Синди до леглото на Саймън, остави дългата кожена тръба, която носеше, на масичката за кафе, приближи се и се наведе над отпуснатото му тяло. За кратко вдигна поглед и впи светлосините си неспокойни очи преценявайки не само Саймън, но и нея.

— Трябва да отиде в болница — каза Синди, а очите ѝ блестяха от страх, че ще бъде заловена.

Без да ѝ обръща внимание, Иблис провери наполовина празното пликче на системата, после тръгна към другия край на стаята. Свали от стената картина на лъв, който поваля газела, и зад нея се показва вграден в стената сейф.

— Какво клише — обади се Синди, почувствала прилив на смелост, защото не я бяха заловили.

— Сигурен съм, че си го намерила веднага след като излязох — озъби ѝ се той.

— Не се ли страхуваш, че ще го разбия?

— На това нещо стените са дебели десет сантиметра и може да устои на пряко попадение, на пожар и със сигурност и на теб. Между другото, дори да го отвориш, няма да можеш да излезеш — посочи той към голямата трезорна врата. — Сигурен съм, че си забелязала липсата на дръжка от вътрешната страна.

Започна да набира различни числа на шайбата, докато най-накрая вратата на сейфа се отвори.

— Знаеше ли, че гаджето на сестра ти е крадец?

— Това е изненада — отхвърли тя информацията. Загледа се в Иблис, сякаш вижда непознат. — През всички тези години те смятах за приятел. За човек, на когото мога да имам доверие.

— Никога не съм те лъгал — гласът му беше дълбок и делови. — Никога не съм те наранявал. Отнасях се към теб и К.К. като заместител на собствено семейство.

— Не го удрай на чувства, моля ти се.

— Честно казано никога не съм усещал да имаш такива — озъби ѝ се Иблис с усмивка.

— Откъде можех да зная, когато ти отварях вратата, че човекът, на когото съм имала доверие толкова години, ще ме отвлече, ще се окаже насилник?

Синди погледна неподвижното тяло на Саймън, преди да се втрени гневно и обвинително в Иблис.

— Че ще излезе престъпник точно като сестра ми.

— Значи се срамуваш от това, което прави?

— Повече, отколкото можеш да си представиш.

— Знаеш ли, ти си жалка. Ходиш наоколо с ореол на светица, раздаваш присъди, но забравяш, че тя се е пожертвала за теб. За да можеш да получиш пергаментовата си диплома и да се фукаш пред всички, че си завършила Оксфорд. Нейното име ли е на тази диплома? А би трябвало да бъде. Всичко, което имаш, е от нея.

— Тя ме е лъгала през целия си живот. Сестра ми е обикновена крадла.

— Внимавай какви ги приказваш — предупреди я тихо Иблис.

Когато видя студените му очи да се забиват в нея, Синди млъкна.

— Сестра ти е всичко друго, но не и обикновена.

Иблис замълча, а после каза:

— Тя би рискувала живота си за теб. Ти готова ли си да направиш същото? Да заложиш живота си за нея?

— Защитаваш я, но си готов да я убиеш, ако не направи това, което си казал — подхвърли Синди предизвикателно. — Ти си напълно побъркан.

Иблис се насочи към хладилника, извади кутийка кока-кола, отвори я и изпи почти половината, преди да отговори:

— Знаеш ли какво е страх?

Остави кока-колата на масичката и тръгна към нея. Тя замръзна, казвайки си, че е прекарила. Той се наведе към ухото ѝ.

— Нямах представа какво е страх.

— Нямам представа какво е страх ли? — гневът я накара да забрави уплахата. — Заплашваш ни със смърт, а сега говориш така?

— Страхуваш ли се от смъртта? — попита Иблис с тон на проповедник.

Синди се притесни, ръцете ѝ се разтрепериха, а дланите — навлажниха, и тя не знаеше какво да каже. Когато бяха по-малки, мъжът пред нея им беше приятел. Даваше им пари, напътствия и рамо,

на което да се изплачат. Въпреки това бе продължил живота си в сенчестия подземен свят, света на престъпленията. И сега тя не беше нещо повече от жива, дишаща подбуда сестра ѝ да направи онова, което той иска, опрял нож в нейното и на Саймън гърла.

— Страхът е нашият инстинктивен подтик, той е онова, което ни пази живи, той е най-първичният ни инстинкт, който осигурява нашето оцеляване. При опасност той ни прави изобретателни, кара ни да мислим за решения, които никога не биха ни хрумнали, ако сме в безопасност, на сигурно място.

— В умели ръце страхът може да бъде използван за постигане на цели, спечелване на успех, пари и слава. Ако знаеш какво плаши хората, можеш да ги накараш да направят почти всичко, което поискаш. Някои започват да работят повече, когато чуят, че може да бъдат уволнени. Повечето живеят в страх от смъртта, който от своя страна се явява подтик да повярваш във Всемогъщия.

— В течение на векове, не, на хилядолетия, страхът се използва управлението. Благосклонният владетел, благосклонният цар е приказан герой. От царете се страхуват, от султаните — също.

— Защо, когато страхът ни сграбчи, започваме да се молим? Молим се за божествена намеса, молим се за решение, за спасение от това, което ни плаши: от чудовищата, смъртта, а понякога и от нас самите.

— Но страхът също така може да извади на показ най-доброто у хората. Знаеш ли от какво се страхува сестра ти? Не от смъртта, нито от караконджули, тя се плаши от всичко, което може да постави под заплаха твоя живот. Това винаги я е карало да върви напред. Страхувала се е да не те изгуби, да не би да не може да ти осигури прехраната. Това я накара да върши неща, които повечето хора дори не биха си и помислили. Неща, на които обществото с високи принципи и морал се мръщи. Въпреки това тя никога не се е оплаквала. А ти, която само от два дни живееш в страх, я осъждаш за жертвите, които е правила за теб.

— Надявам се, че си уплашена. Надявам се, че си ужасена.

Иблис отново направи пауза.

— Надявам се, знаеш, че държа живота в ръцете си.

— Смяташ, че се страхувам от смъртта? — опита се Синди да бъде смела.

— Има неща и места, които са по-лоши от смъртта — забиха се в нея ледените очи на Иблис. — Много, много по-лоши от смъртта.

— Смъртта е край на всичко — възрази Синди, сякаш са на дебат. — Няма задгробен живот. Просто преставаме да съществуваме.

— В това ли вярваш? — усмихна се Иблис.

— Можеш ли да докажеш противното? — озъби се тя.

— С образованието са изкарали Бог от теб, а? — поклати глава той.

Синди изведнъж се почувства обидена от подхвърлянето му.

— Мисля, че за хора като теб и К.К. това би било нещо хубаво. Няма да има Божии съд за деянията ви.

— Трябва ли да ти припомня, че твоето безверие е дори по-лошо от грях?

Синди завъртя очи.

— Няма да водя религиозен спор с психар.

— Наистина?

— Повярвай ми, ще изгубиш.

Иблис се усмихна подигравателно с повдигнати вежди.

— Значи повече те е грижа да излезеш права, отколкото да научиш истината?

— Не можеш да докажеш съществуването на Бог, дявола или задгробния живот.

— Някога приемала ли си нещо на доверие?

— Вярвам само в това, което е реално, което мога да докосна или науката може да докаже.

Иблис кимна.

— Значи това, което науката може да докаже?

Синди седеше там упорита и гневна.

— Играеш си на корпоративно превземане в света на финансите. Печелиш от нещастията на другите; всеки път, когато ти си напълниш гушата, някой друг губи.

— Това е напълно законно — защити се Синди.

— Обаче дали е морално? — попита Иблис.

— Ти ли се намери от всички хора да ми говориш за морал?

— Компанията, в която отиваш да работиш, вероятно ти плаща цяло състояние.

— Плаща ми колкото струвам — озъби се тя.

— Наистина ли вярваш това? Какво ще кажеш, когато разбереш, че си просто пионка в една много по-голяма игра. Не са ли пионки повечето от работните пчелички в корпорацията, пионки, които ежедневно се изкривяват от бачкане само за да стане печалбата по-голяма, компанията по-могъща и шефът по-богат? Това не те ли притеснява? Теб, с твоята оксфордска диплома?

— Моето време ще дойде — отговори Синди.

— Сигурна ли си?

Тя стоеше там, но не можеше да скрие признаците на надигащото се у нея съмнение.

— Откакто си на десет, гониш голямата печалба. Винаги си казвала: трийсет милиона на трийсет и триста...

— ... милиона на четирийсет — неохотно завърши тя.

— Синди, богатството отива при хората, които поемат рискове, а не при работните пчелички. Не при хората, които играят на сигурно, а ти точно това правиш, госпожице Невинност. Вярваш на обещанията на твоя председател на управителния съвет, имаш му доверие, вярваш в могъществото на долара, но въпреки това успехът ти не се подразбира. Вероятно ще те прецакат с негодни опции и часовник за двайсет и пет долара за спомен.

— Ще се погрижат за мен. Имам им доверие.

— Но не и на сестра си — отбеляза Иблис, сякаш беше доказал нещо. — Позволи ми да изясня това. Можеш да имаш доверие в началник, когото никога не си срещала, предала си своето бъдеще в ръцете му срещу обещанието за някой долар. Но въпреки това отказваш да изучиш сили, по-големи от човека — тези на Господ, срещу обещанието за вечен живот?

Синди се вторачи в очите му; не се съмняваше в крехката му нормалност и в това, че въпреки тези приказки за Бог няма да се поколебае да ги убие, ако така му се прииска.

— Раждаме се, живеем и умираме. Това е. Няма нищо преди това, нито след него. Няма Бог, нито някаква магия или тайна, нито рай, нито пъкъл. И не можеш да кажеш или да направиш нищо, за да ме убедиш в обратното.

— Какво ще кажеш да ти покажа нещо?

Иблис развърза горната част на кожената тръба и отвори вътрешните закопчалки. Извади картата и почтително я разгъна на

масата.

Синди се загледа с широко отворени очи в сложната карта, защото през целия си живот не беше виждала подобно нещо. Вдигна поглед и го впи в студените безжизнени очи на своя тъмничар, любопитна какво и защо ѝ показва.

— Какво ще кажеш да ти разкрия една тайна? — продължи Иблис. — Тайна, която ще промени всичко, което мислиш за живота.

К.К. се спусна по трите стълбищни ръкава и отвори голямата бяла метална противопожарна врата. Надникна навън в истанбулската утрин; дневната горещина вече бе започнала да се усилва, а влажността затрудняваше всяко вдишване. Павираната улица беше празна, като се изключат неколцина собственици на магазинчета, които метяха и подреждаха за идващия работен ден.

Тя остана в рамката на вратата, сърцето ѝ блъскаше, а краката ѝ бяха готови да хукнат, несигурна дали не я наблюдават ченгетата, Иблис или някой съвсем непознат. А Майкъл — беше напълно объркана от неговото предателство. Имаше му доверие, преспа с него. Не поставяше под въпрос тяхната страст, но нищо не можеше да промени факта, че той бе изчезнал заедно с жезъла, който тя открадна. Надяваше се, че не се опитва да направи някоя глупост. Ако Иблис откриеше Майкъл все още жив, К.К. не се съмняваше, че втори път няма да се провали. Разполагаше с по-малко от пет часа да го намери и да занесе жезъла на Иблис, защото иначе нейната сестра, Саймън и кой знае още кой друг щяха да умрат.

Точно в този момент лимузината се показва иззад ъгъла и бавно пое към нея. К.К. се дръпна обратно в преддверието, оставяйки вратата един пръст отворена, за да наблюдава приближаването ѝ. Черната кола не беше на мястото си тук, в този западнал квартал, присъствието ѝ беше неуместно. Значи не беше попаднала тук случайно.

Колата пълзеше, търсеше, приближаваше се, сякаш се готвеше за скок. И когато най-накрая спря, едното стъкло се спусна безшумно.

К.К. пусна входната врата, която се затвори с трясък, и се отдръпна още по-навътре в преддверието, готова да побегне нагоре по стълбите.

— Добро утро! — повика глас отвън.

Страхът ѝ изчезна. Тя отвори вратата и видя Майкъл, застанал до автомобила, задържайки вратата с лявата, защото в дясната държеше кафяв хартиен плик.

— Гладна ли си? — попита той.

К.К. излезе, огледа се наляво и надясно, не успявайки да потисне параноята, и се хвърли в задната част на лимузината. Майкъл се плъзна след нея и затвори вратата, предизвиквайки първото усещане за сигурност, което тя изпита тази сутрин. Вътрешността на купето ухаеше на пресен хляб и кафе. Въпреки че беше рано, климатикът работеше с пълна мощност, за да отблъсне нарастващата горещина.

Майкъл ѝ се усмихна и извади от плика два люспести малки бюрека и бутилка вода.

— Къде беше? — избухна К.К., изливайки гнева и безпокойството си. — Звънях ти! Не можа ли да вдигнеш?

Той я гледаше мълчаливо, по лицето му се четеше объркване. Отново вдигна кафявия плик.

— Закуска?

— Не можа ли да ми оставиш бележка?

Той стрелна поглед към Буш, който седеше зад волана. Тя проследи погледа му и нападна и едрият му приятел.

— А на теб какъв ти е проблемът? И ти ли не можеш да си вдигнеш телефона?

Той не отговори, вместо това включи на скорост и подкара дългата кола.

— Къде е жезълът? Мамка му, какво си направил с него?

Майкъл протегна ръце, сякаш да спре уплашен кон.

— Успокой се...

— Дръжки, успокой се! Нямах право да го взимаш.

Майкъл сведе очи, остави на седалката книжната кесия, наведе се и вдигна от пода кожения тубус и ѝ го подаде. К.К. го дръпна рязко от ръцете му, потъна в мълчание и загледа навън през тонираното стъкло намусена като дете, което беше успяло да се наложи, но въпреки това не е щастливо.

Майкъл ѝ подаде един бюрек и бутилката с вода. Тя ги грабна, без да обръща внимание нито на него, нито на неговия жест, и отново насочи вниманието си към града, който се разгръщаше край тях в сутрешното оживление.

Буш се гмурна в сутрешното движение, лимузината подскочаше и се люшкаше, докато той спираше и потегляше, пресичайки древния град. Най-накрая беше свикнал да кара в Истанбул, но едва след като

осъзна, че това е блицкриг на всеки срещу всеки. Тук успяваше само агресивно егоистичният, беше като игра на руска рулетка, при която всеки поколебал се оставаше да пълзи като охлюв из града.

И тримата мълчаха, всеки потънал в мислите си, докато минаваха край Синята джамия, от която излизаха вярващите след утринната си молитва, покрай Капалъ чарши, а накрая поеха по булевард „Ататюрк“. Пресякоха моста „Ататюрк“ и навлязоха в модерния свят на азиатската част на града.

Всичко тук беше космополитно, свежо и ново, откроявайки се в ярък контраст с древните архитектурни шедьоври зад гърба им.

— Имаш ли нещо против да ми кажеш къде отиваме? — погледна К.К. Майкъл.

— Имам — отговори разсеяно той, погълнат от преносимия си компютър.

Тя не обърна внимание на сухия му отговор и се плъзна по задната седалка зад гърба на Буш.

— А ти ще ми кажеш ли? — настоя.

Пол беше насочил вниманието си към екрана на джипиеса и следваше указанията му. Там непрекъснато проблясваха две червени светлинки: едната в центъра на екрана, а другата в горния десен ъгъл.

— Искаш ли да хапнеш нещо? — попита Буш с надежда да смени темата.

— Каква е тази работа? — попита К.К. раздразнено. — Няма ли някой да ми каже къде отиваме?

Буш погледна в огледалото за обратно виждане, очите му срещнаха тези на Майкъл, който леко му кимна. После стрелна поглед към К.К. и отговори:

— Отиваме да измъкнем сестра ти и Саймън.

Частното имение се простираше на двацет декара добре поддържани морави зад триметрова каменна ограда. Триетажната постройка в средиземноморски стил гледаше към водата и говореше за несравнимо богатство.

Внушителна метална врата от ковано желязо служеше като предупреждение за охраната зад стените. Трима пазачи пазеха входа, а на високи бели метални стълбове бяха монтирани хвърлящи се в очи видеокамери.

— Мамка му, къде се намираме? — попита К.К.

Буш свали екранчето на джипиеса от арматурното табло, където двете червени светлини премигнаха една до друга.

— Преследваме кожения тубус с картата.

Той се обърна към К.К., вдигна малък чип с размерите на парченце дъвка и го пусна в дланта ѝ.

— Водонепроницаем, батерията може да изкара до четирийсет и осем часа.

К.К. го погледна объркано.

— Натискаш малкото ключе ето тук, за да започне да работи.

Огромният пръст на Буш караше малкото бутонче с размерите на главата на карфица да изглежда още по-дребно.

К.К. го натисна и трета червена точка се появи на дисплейчето на джипиеса. Тя се усмихна доволно.

— Ах, ти кучи сине.

— О, не си ти първата, която го нарича така. Аз също си го мисля.

Буш се ухили.

К.К. се смръщи, докато оглеждаше по-внимателно дигиталния екран.

— Ако единият е в ръката ми, а другият в къщата, къде се намира третият?

Майкъл посочи тубуса, в който се намираше жезълът.

— Вчера сложих един и в него. Просто за всеки случай. Тази сутрин го взех, за да сменя батерийката.

— И защо не ми каза?

— Не исках да те будя — обясни срамежливо той.

— Имах предвид това, че в тубусите има предаватели за проследяване.

— Съжалявам, вреден навик — той наведе очи. — Склонен съм да не споделям. Никога преди не съм работил с партньор.

— Ако не можем да си имаме доверие... — К.К. остави изречението недовършено, гледайки Майкъл в очите. Нямаше нужда от много обяснения. — Значи ти сложи чиповете в тубусите... — продължи тя, но сякаш говореше по-скоро на себе си, отколкото на двамата приятели.

— Реших, че в определен момент Иблис ще се опита да открадне картата от нас — отговори Майкъл, докато се промъкваше към

предната седалка. — Всъщност дори се надявах да го направи.

— Откъде си знаел?

— Беше по-скоро предпазна мярка, но извадихме късмет с нея.

К.К. погледна към имението в горния край на улицата.

— Значи картата е там?

Майкъл кимна.

— Освен това съм почти напълно убеден, че там са сестра ти и Саймън.

— Как можем да бъдем сигурни?

— Не можем, но имам начин да разбера.

К.К. стоеше на последния етаж на хотел „Кириц“, стиснала бинокъл в ръцете си, а очите ѝ бяха насочени към двора на Синята джамия. Беше един без десет, оставаха десет минути до ислямската обедна молитва духр, десет минути до уговорения час за предаването на султанския жезъл на Иблис.

Не би могло да има по-оживено обществено място от Синята джамия; към групите туристи щяха да се присъединят вярващите мюсюлмани. Един от най-привлекателните туристически обекти в Истанбул бе построен през 1609–1616 г. и наречен на неповторимите сини керамични плочки, които покриват просторната вътрешност на джамията. Тя беше заобиколена от шест извисяващи се високо минарета: четири тънки, с канелюри и по три балкона, които се издигаха в ъглите на сградата, а две стояха в предния двор. Тънките, наподобяващи моливи минарета, стърчаха на шейсет метра в обедното небе и бяха емблемата на Истанбул, както Айфеловата кула на Париж и Статуята на свободата — на Ню Йорк. Основната част на сградата беше оформена от поредица спускащи се надолу кубета, обикалящи около огромния централен купол, който се извисяваше нагоре и отразяваше обедното небе.

Това беше мястото, където някога се бе издигал дворецът на великия везир Мехмед паша Соколович. Султан Ахмед I го купил и съборил, за да освободи място за великия си строеж, а неговите основи, подземия и криптата останали под историческото място за богослужение. К.К. гледаше към красивата постройка и си мислеше за нейната заровена в основите история, защото знаеше, че оттук беше

започнало и тяхното пътуване. В този дом на Аллах беше написано Писмото на Мехмед паша Соколович до неговия брат. В неговия бивш дворец той бе измислил начин да скрие тъмната половина на картата от Пири Рейс и султанския жезъл.

Погледът ѝ се върна в настоящето, ръцете ѝ неволно стиснаха поздраво бинокъла, а кръвта ѝ закипя от това, което видя. Беше застанал във вътрешния двор на Синята джамия, облечен в бяла ленена риза и панталон и напълно приличаше на местен. Свали очилата си и погледна през отделящите ги сто и осемдесет метра към нея, през двете лещи — право в душата ѝ.

На невинното му лице се разля усмивка, докато стоеше между непрекъснато увеличаващите се вярващи и туристи, които минаваха край него. Никой от тях не разпознаваше злото, изправило се само на двайсетина метра от Божия дом. Той продължи да се вторачва в К.К., сякаш искаше да я предизвика, все едно че знаеше предварително всеки неин ход. И ето, най-накрая се поклони: почти неуловим азиатски поздрав, израз на уважение преди началото на битката.

К.К. се дръпна от наблюдателния си пост, взе телефона и набра номера. Майкъл вдигна още преди второто позвъняване.

— Започваме ли?

— Да — прошепна К.К., все едно че Иблис стоеше до нея.

— Внимавай — каза Майкъл с искрена загриженост в гласа.

— Ти също — отговори тя. — Моля те, не позволявай нещо да се случи на сестра ми.

— Ще я пазя, все едно че си ти.

Буш беше коленичил на задната седалка на лимузината и наблюдаваше. Цевта на снайперската карабина „Галил“ лежеше върху дървения перваз на тонираното задно стъкло. Тя принадлежеше на Майкъл и му беше подарена от Саймън. Той никога не бе имал смелостта или нуждата да я използва, но въпреки това я държеше в торбата с фокусите, ако все пак се появеше такава необходимост.

Буш притисна дървения приклад към рамото си, обгърна с пръст спусъка и стисна карабината така, сякаш беше жена му, готова да изтанцуват заедно едно пасо добре. Притисна око в оптическия мерник, а гуменият предпазител го изолира от околната светлина. Започна да движи оръжието насам-натам, за да привиква с него, оглеждайки улиците в богатския квартал. Накрая погледът му се спря

върху вратите от ковано желязо към имота на Иблис. За разлика от повечето богаташки порти, тези не бяха украсени — нямаше модни извивки, семеен герб върху дебелите железа — просто дебели усукани железни пръти в цялата им отблъскваща голота. Буш погледна към монтираните върху бели стълбове три видеокамери, чийто обхват включваше тротоара и вратата и изключваше възможността да се криеш някъде. Докосна с пръст спусъка на карабината и лазерният снайпер реагира, проектирайки червена точка върху белия стълб. Тя лежеше в центъра на кръстчето на оптичския прицел и той се усмихна.

Буш беше отличен стрелец, обучен да използва снайперска карабина за нуждите на полицията, но за щастие никога не се бе налагало да прилага уменията си на практика. Той тихичко се изсмя. Откакто се беше пенсионирал, Майкъл го бе накарал да използва полицейските си умения по-често, отколкото през цялата си двайсетгодишна служба в органите на реда.

Завъртя карабината в противоположната посока и видя Майкъл да се приближава по тротоара покрай петметровата измазана с цимент ограда, която обграждаше дома на Иблис. Носеше тънка кафеникава лятна риза и камуфлажни панталони. През рамото си беше преметнал голяма кожена чанта, която при всяка крачка го блъскаше по хълбока. Буш местеше карабината насам-натам между Майкъл, желязната врата и видеокамерите, поправяше мерника, упражняваше окото си, събуждаше мускулната памет, неизползвана толкова години.

Когато Майкъл се приближи на около шест метра от вратата, вдигна ръка до главата си и прокара пръсти през вълнистата си кестенява коса, давайки знак на Буш.

Той завъртя главата си наляво, надясно, наклони я встрани и обратно, пое си дъх и в този миг дръпна спусъка. Улучи целта още с първия изстрел, но задържа спусъка, отказвайки да го пусне, каквато е обичайната практика.

Не се чу изстрел, трясък не оглуши ушите му. Тъмното стъкло на прозореца, в който се целеше, не бе засегнато от изстрела, сякаш в пушката не е имало патрон.

Не беше грешка: той улучи целта са както бяха планирали. Лазерният лъч на снайперския прицел бе маркирал целта си през тонираното задно стъкло на спрялата на сто и петдесет метра нагоре

по улицата кола и бе улучил и ослепил видеокамерата. Буш не пускаше пръста си, червената точка на невидимия лъч улучваше целта си нагоре по улицата право в центъра.

Инфрачервените видеокамери бяха предназначени за работа при нормална и слаба светлина, предоставяйки качествена картина както през деня, така и през нощта. Заради това лещите им бяха крайно податливи на повреди от свръхосветяване. Електронната видеолеща на камерата бе поразена от лазерния лъч на карабината и щеше да осигури на Майкъл кратка възможност да се промъкне в сградата.

Той продължаваше да крачи по улицата в скъпия квартал. Именията бяха така разпръснати, че да имат възможно най-добра гледка към Босфора и европейската част на Истанбул. В средата на деня районът беше тих и пуст. От пет минути не беше минавала кола, дори кучешки лай не се чуваше. Майкъл прехвърли кожената чанта през рамо, провери пистолета „Зиг Зауер“, пхнат под ризата и колана на кръста му, бързо огледа улицата в двете посоки, за да се увери, че продължава да е пуста, и започна да се катери по бялата измазана тухлена стена. Прехвърли се през двустранната стряха на зида и се приземи приклепнал от другата страна, претърколи се и остана свит в участъка извън всевиждащото око на камерата.

Земята беше покрита със сочни шубраци и ярки цветя, подредени очевидно от озеленител и поддържани от градинар. Къщата беше бяла, в средиземноморски стил и с извити керемиди, на два етажа, с най-малко хиляда и петстотин квадратни метра площ за всеки от тях. Не можеше да има съмнение, че е купена с приходите от незаконните действия на Иблис.

След като се увери, че брегът е чист, Майкъл се втурна към каменната сграда на охраната до вратата. Беше малка и незабележима, защото се издигаше под сянката на стара смокиня. До нея беше паркирана количка за голф. Той се промъкна покрай малката сграда и се втурна право срещу пазача.

Висок един и осемдесет, синият му блейзър трудно скриваше свръхразвитата му физика. Обаче преди мъжът да успее да реагира, Майкъл му нанесе удар в гърлото ѝ дихателната тръба. Мъжът инстинктивно стрелна ръце към гърлото си, докато се превиваше напред, тъй като вече не можеше да диша. Майкъл стовари два ъперкът в лицето му. Те го запратиха назад в помещението, където

рухна на дървеното дюшеме. Майкъл извади ролка широко тиксо от чантата си и побърза да обезопаси загубилия съзнание мъж.

Когато вдигна глава и се огледа, видя двацет монитора, чиято синя светлина създаваше впечатление, че помещението е тясно. На задната стена имаше четири гардеробчета; три чифта ежедневни обувки стояха пред тях. Значи освен този приятел на пода, имаше поне още двама пазачи някъде из двора, с които трябваше да се справи.

Мониторът най-горе вляво бе побелял, поразен от лазерния прицел. Стрелбата на Буш беше повече от отлична. Останалите изображения бяха както от вътрешността на сградата, така и отвън: римски басейн и тента от страни, градината, задната стена срещу Босфора, различни всекидневни и спални. На всеки монитор имаше етикет с местоположението и посоката, в която се намира.

Погледът на Майкъл беше привлечен от най-ниската редица монитори. Сърцето му се сви, когато видя Саймън, легнал неподвижно с кървав бинт на главата, а до него стойка със система за вливане на физиологичен разтвор.

На другия екран се виждаше Синди. Майкъл не можеше да различи изцяло лицето ѝ, но кестенявата коса не оставяше съмнение, че е тя. Седеше в голямо кожено кресло и гледаше телевизия. До нея имаше бутилка с вода, от която отпиваше, но слава Богу, не изглеждаше зле, като се изключи страхът, естествено. Двамата бяха затворени в помещение, обозначено на етикета като „Долна всекидневна“.

Майкъл извади мобилния си телефон и натисна бутона за бързо избиране.

— Тук са — каза той веднага щом К.К. вдигна. — Бъди внимателна и каквото и да правиш, запази хладнокръвие и се придържай към плана.

Без да каже още нещо, затвори и набра Буш.

— Започваме.

Белият екран веднага се събуди за живот, показвайки част от бялата измазана стена и тротоара и градината. След секунди видя Буш, който тичаше към вратата. За мъж с ръст метър и деветдесет и тегло сто килограма той все още се придвижваше пъргаво като юноша.

Майкъл дръпна червеното лостче на пулта за управление, чу се ясно щракване и големите метални крила на вратата започнаха да се

отварят. Буш профуча между тях и влезе в къщичката на охраната.

Извади своя „Зиг Зауер“, дръпна назад затворената шейна, за да вкара патрон в патронника, след това сложи оръжието на предпазител и го прибра отново в кобура.

— Поне двама са — обясни Майкъл, щом взе преносимата радиостанция от масата и я долепи до ухото си.

— Да не би случайно да си развил дарба за чужди езици?

Майкъл го изглежда ядно.

— И думичка няма да разбереш от онова, което казват.

Погледът на Майкъл го накара да млъкне.

— Имаш ли представа накъде да вървим?

— Не — отговори той и поклати глава.

— Добре, тогава да тръгваме.

Излязоха от къщата на охраната, погледите им едновременно се спряха на голф количката. Без да се наговарят, скочиха в нея и подкараха по автомобилната алея към къщата. Теренът, затворен от високата ограда, изглежда беше с площ около дваисет декара и всеки сантиметър от тях бе поддържан от специалисти. Майкъл караше, докато се придвижваха към фасадата на къщата и продължиха надолу по алеята към гаража с шест клетки, който се издигаше малко назад. Под навесите имаше три автомобила: лимузина „Мерцедес“, „Астон Мартин Винтидж Роудстър“ и едно „Мазерати Транспорт Спайдър“.

Изпод мазератито се плъзна подложка на колела и механикът любопитно загледа двамата непознати в приближаващата се голф количка. Слабият мъж — вероятно не тежеше повече от шейсетина килограма — се изправи, когато количката спря. Той изведнъж осъзна, че действа твърде бавно, и посегна към пистолета си в кобура отстрани на тялото. Буш изхвърча от седалката на пътника и на секундата смаза съпротивата на дребния мъж със своя ръст. Измъкна пистолета от кобура и го накара да легне по лице на автомобилната алея. Майкъл му помогна, като бързо овърза мъжа с широко тиксо, докато не заприлича на коледен подарък. После го напъхаха в някакъв склад.

Без да си говорят, се качиха отново на голф количката и се насочиха към задната страна на къщата. Гледката оттам беше великолепна: кораби и яхти, платноходки с издути бели платна, сини води, които разделяха континентите и свързваха Черно с Мраморно море и останалата част от света. Майкъл никога не беше предполагал,

че Истанбул е толкова красив град, с такива красиви гледки, толкова важен за древната и за днешната икономика. Докато гледаше от брега на Босфора към Азия, стигна до извода, че да се придържаш към предпоставени представи като тази, че големите градове са гета от бетон и стъкло, е все едно да твърдиш, че Ню Йорк е скучен град.

— Смятах, че ще има повече пазачи — подхвърли Буш.

— И аз...

Куршумът рикошира в предната част на голф количката. Двамата плонжираха в движение и изпълзяха до ъгъла на къщата. Майкъл посочи към предния ъгъл на къщата. Буш застана на колене.

— Стреляй на всеки петнайсет секунди.

— Какво... — направи Майкъл опит да попита, но Пол вече беше изчезнал, завивайки зад задния ъгъл на къщата.

Проехтя друг изстрел. Майкъл отговори, насочвайки пистолета в посоката, откъдето беше дошъл, но не виждаше никаква цел. Мразеше да бездейства и се надяваше, че Буш знае какво прави. Обаче бързо се укори, че няма доверие на своя приятел. Бяха изпадали в повече опасни за живота положения, отколкото е добре за който и да е нормален човек. Пол винаги беше на негово разположение. Макар да го ругаеше за това, никога не се бе колебал, когато ставаше дума да го защити. Майкъл стреля два пъти по посока на невидимия стрелец и се запита къде ли е Буш.

Помоли се Синди и Саймън да са добре. Макар да ги беше видял на монитора, не успяваше да потисне чувството си на ужас, че е на път да влезе в капан, който ще доведе до смъртта на всички тях.

Чуха се два изстрела, после залпова стрелба, трийсет секунди баражен огън и накрая настъпи тишина.

Майкъл лежеше на земята в очакване. Усети по гръбнака си тръпки на страх. Докато...

— За този няма да е нужно тиксо — обяви Буш, когато се показа от далечния ъгъл на къщата и хукна към Майкъл. — И сега какво?

Върнаха се обратно към фасадата на къщата, опитаха входната врата и откриха, че е отключена.

— Това не е добре — отбеляза Майкъл.

— Има пазачи, има висока ограда, защо му е да заключва? — възрази Буш.

Майкъл не сподели с приятеля си страха, че може би са вкарани в клопка, и влезе в къщата.

Двамата пресякоха мраморното фоайе и влязоха в голямо модерно помещение. Шестметрови прозорци гледаха към небесносиния басейн, облицован със сини керамични плочки, които сякаш бяха свалени от стените на Синята джамия. Изчезващият му край сякаш се спускаше в Босфора, който се намираше на по-малко от осемстотин метра от оградата. Встрани имаше лятна къща, чиято бяла пергола се опираше на бели мраморни колони.

Обедното слънце изпълваше голямото помещение. Мебелите бяха студени и модерни: маси от никелирана стомана, пластмасови столове, черен диван без подлакътници. Помещението беше напълно безлично: не се виждаха никакви снимки, никакви джунджурии, нищо, за което би могло да се разговаря. Вероятно беше нещо купено по каталог, безлично и неуютно. Това може и да беше къща на Иблис, но не беше неговият дом.

— Ей — подвикна Буш и Майкъл се обърна към него. Държеше кожения тубус, по който имаше мокри петна. Бързо развърза външния капак и освободи херметичните закопчалки. Главата му рязко се вдигна и той се вторачи разочарован в приятеля си.

— Би било прекалено лесно — подхвърли Майкъл. — Или я е прибрал в сейф, или я разнася със себе си.

Не искаше да губи повече време и бързо откри стълбище, което се спускаше на долния етаж. Докато слизаха, и двамата стискаха здраво пистолетите, очаквайки неочакваното.

Тръгнаха да обикалят долния етаж, като внимателно отваряха вратите, покрай които минаваха. Имаше домашен театър, остъклен гимнастически салон, пълен с различни гири и тежести, бягаща пътека, велоергометър; напълно обзаведена винарска изба; спалня за гости. Попаднаха на голямо помещение за игри, за джентълменски забавления: маса за табла, маса за карти, дълъг бар от махагон, огромен плазмен телевизор, монтиран на стената пред голям кожен диван.

Докато стояха там и се оглеждаха, едновременно стигнаха до едно и също заключение.

— Нали каза, че си ги видял на монитора? — попита Буш.

— Да. На етикета на монитора пишеше „долната всекидневна“.

Майкъл се оглеждаше, опипваше стените, почукваше с крак по подовите.

— Някъде другаде са — подхвърли Буш. — Защо му е на Иблис да слага етикет, на който пише къде държи хората, отвлечени от него?

— Аха — отговори разсеяно неговият приятел. — Те са някъде тук.

— Този етаж отговаря на очертанията отгоре. Няма място за скрити помещения.

— Иблис е крадец — възрази Майкъл. — Но и човешко същество. Той също има трофеи и спомени. Освен това е горделив кучи син. Няма начин да живее в тази стерилна обстановка.

— Може би живее в къщичката до басейна — каза донякъде на шега Буш.

Майкъл отиде до бара и се вмъкна зад плота. И той, и основата му бяха изработени от едно цяло парче тъмен африкански махагон, украсен с медни инкрустации. Медни лампи се издигаха в двата края на барплота, светлината им беше приглушена и топла. Машината за лед беше пълна, по лавиците бяха подредени всякакви напитки. Като почнеш от джинджифилово вино и ром и стигнеш до абсент и текила, водка, уиски, ликьори като „Фраджелико“ и „Гран Марние“, дори двойно дестилирана турска анасонлийка.

Майкъл оглеждаше внимателно това изобилие. Задната част на бара беше цялата в рафтове и чекмеджета, изработени от тъмно африканско дърво. Той плъзгаше пръсти под краищата, под издатината на барплота, отваряше долните чекмеджета и вратите на шкафовете. След това надникна зад бара. Макар че той се опираше в стената, Майкъл все пак видя онова, което търсеше.

— Не мисля, че живее в къщичката до басейна, но може би... — той дръпна назад медната лампа в единия край на бара. — Може би живее тук отдолу.

Лявата част на бара се отдели от цялото, завъртя се наляво на тихи панти, за да открие пред тях голяма метална врата.

Беше голяма врата от трезор с размери два на метър и половина, без забележими дръжка, ключалка или маховик. Майкъл започна да я оглежда и плъзгаше ръце нагоре-надолу по металната ѝ каса, докато не откри тънкия като косъм процеп. Опря ухо в него, заслушан и замислен.

Вратата беше производство на „Матрикс“ — един от най-продаваните продукти на американската фирма, дебела петнайсет сантиметра, с четири резета, стърчащи от всяка страна, влизащи в стоманена рамка и метален праг „Магна Лок“. Една от най-добрите трезорни врати в света. Нямаше ключ, нито традиционното махово колело за набиране на комбинацията. Отваряше се с помощта на клавиатура, която можеше да бъде съхранявана далеч от сейфа — допълнителна предпазна мярка срещу опит за кражба.

Майкъл се обърна и заоглежда помещението, докато умът му работеше на пълни обороти, а очите му се стрелкаха насам-натам.

— Какво търсим? — попита Буш.

— Клавиатура. Вероятно е скрита зад дървената ламперия или някое украшение.

Двамата започнаха да отварят чекмеджетата, огледаха зад бара, провериха зад евтините филмови плакати от „Казабланка“, „Мръсния Хари“ и „Спартак“.

Буш хвана ъгъла на плазмения телевизор, монтиран на стената, и го завъртя със стойката му. Той се завърташе само с няколко сантиметра, така че всички в бара да могат да виждат, но беше достатъчно да открие стената отзад.

— Мразя това — изруга Буш.

— Какво? — попита Майкъл, който бе клекнал зад бара и местеше дузини кристални чаши.

— Купуват ги да се фукат. Какво прахосничество.

Майкъл се изправи и го изгледа въпросително.

— Ти би ли се ръснал трийсет хиляди за седемдесет и осем инчов плазмен телевизор, без изобщо да го гледаш?

Майкъл остана за миг неподвижен, донякъде раздразнен от това отвличане на вниманието, после отново клекна и започна да мести чаши. Обаче в този момент му светна и той изскочи иззад бара.

— Мамка му, трябва да е на видно място — и очите му започнаха да се стрелкат из помещението.

— Кое?

Майкъл грабна дистанционното от барплота и започна да го оглежда. Приличаше на най-обикновено дистанционно за телевизор чак до фирмата на производителя. Както е обичайно, имаше цветни

бутони за пускане и изключване, за видеопрожекции, за включване на радиостанции, но най-важното — имаше бутони с номера.

— Отваря я с дистанционното?

— Има логика. Можеш да го оставиш на видно място или да го разнасяш със себе си и никой нищо няма да заподозре.

— И ако си като останалите... ще го губиш всяка вечер — надникна Буш през рамото на Майкъл. — Колко е дълга комбинацията?

— Деветцифрена.

— Деветцифрена? Това значи над милион комбинации!

— Всъщност триста и осемдесет милиона, ако искаме да бъдем точни — подхвърли Майкъл. Извади комплект малки отвертки от чантата си и се зае да сваля капака на дистанционното.

Огледа се из помещението и скоро погледът му се спря на малък кафеникав сензор над бара. Качи се върху махагоновия шкаф и свали капака на инфрачервения приемател. Издърпа кафеникавия сензор от стената и го остави да виси на три кабелчета.

Скочи долу и отново огледа помещението, сякаш бе влязъл тук едва сега. Диваните, барът, масата. Очите му най-накрая се спряха върху черното шкафче за аудио- видеоуредбата, която стоеше под плазмения телевизор. Отиде при нея, погледна отзад и попадна на връзка кабели, които излизаха от стената и изчезваха в задната част на шкафчето.

— И сега какво? — попита Буш. — Не можеш ли да разбиеш кода? Та това са само 380 милиона възможности... умнико.

Майкъл не обърна внимание на своя приятел.

— Човек никога не слага компютъра за електронния трезор вътре в касата. Ако се прецака, оставаш отвън без възможност да рестартираш системата.

Той отвори шкафчето и вътрешното осветление разкри дивиди плейър, видеоплейър, усилвател и на отделна лавица компютър с плосък екран. На него пишеше „Централен пост“. Майкъл свали прозрачния капак и започна внимателно да го оглежда.

— Не използваш компютър за двайсет хилядарки, за да си пускаш айтюнс.

— И за какво го използваш?

Майкъл измъкна черната компютърна кутия и свали задната ѝ част.

— За да контролира трезора ти.

Измъкна фенерче от торбата, освети вътрешността на компютъра и извади малка никел-кадмиева батерийка.

— Всички компютри са снабдени с малка батерия, която снабдява с енергия определени функции на паметта дори когато системата е изключена. — Той огледа дънната платка и измъкна черен чип, след това го вдигна, за да го покаже на Буш.

— МРАМ е безопасен чип за памет, който няма нужда от енергия, за да поддържа данните в него. Той е мястото, където се съхраняват данните за охраната на цялата система и за трезорната врата. Така, в случай че спре токът или ти се развали твърдият диск, или стане някаква друга повреда в системата, все още можеш да влезеш в трезора. Обаче, ако го извадим заедно с батерийката за подсигуряване на БИОС — основната вход изход система...

Майкъл изгаси компютъра, изчака трийсет секунди и го включи отново.

Сега екранът светна в зелено и се появиха надписи: „Първоначално форматиране“; „Рестартиране на системата“; „Рестартиране на паролата“. Той бързо натисна „Въведи“ и системата рестартира; Сега, когато му беше даден пълен достъп, Майкъл поработи около половин минути с машината и с махване на ръка отново натисна „Въведи“.

В механиката на трезорната врата се чу силно шумолене, последвано от звънко щракване.

Дебелата петнайсет сантиметра врата се завъртя, разкривайки тъмен коридор. Когато накрая се отвори докрай, диодните лампи на тавана се запалиха една след друга, за да осветят един различен свят — елегантен и стilen, пълен с трофеи и тайни.

Майкъл и Буш влязоха в коридора, облицован с тъмна махагонова ламперия и вградени лавици. Дебели сини и зелени персийски килими покриваха паркета от скъпо африканско дърво. Картини, осветени с диодни лампи, се редуваха със скулптури и скъпи антикварни издания по лавиците. Докато вървяха надолу по коридора, Майкъл разпозна едно от произведенията на изкуството — „Натюрморт с Шарлот“ на Пабло Пикасо. Картината беше открадната

през 2004 г. от ателие за реставрация в Париж. Нямахте следи, нито свидетели и оттогава никой не я беше виждал. Майкъл само поклати глава и продължи нататък, но изведнъж се закова на място и се вторачи в изисканата картина върху дъска на Дева Мария, носеща малкия Исус. Ярките цветове и изпълнените с гордост очи бяха предадени със спиращи дъха подробности. Откраднатата през 2003 г. от херцога на Бъклу „Мадоната с вретеното“ от Да Винчи струваше повече от сто милиона долара.

— Много сладка — подхвърли Буш, който не разбираше какво гледа Майкъл.

Той не отговори и когато стигна до тежка махагонова врата, я отвори. Помещението беше залято в мека светлина, а в средата му стоеше самотно кресло.

Онова, което се разкри пред погледа на Майкъл, беше направо невероятно. На стените висяха три картини на Рембранд, две на Йоханес Вермеер, една на Едуард Мане и цели пет от Дега. Майкъл гледаше смаян плячката от кражбата, извършена в Бостън преди повече от петнайсет години — един от най-известните неразкрити обири на новото време. Нещата само в тази стая струваха повече от 400 милиона долара.

— Ей — подвижна Буш и си погледна часовника.

Майкъл затвори вратата и те тръгнаха отново надолу по коридора.

Иблис беше несравним крадец. Тук сигурно имаше произведения за повече от милиард долара. Но той не ги продаваше — вероятно гледаше на тях като трофеи, почетни медали на успеха, който не може да сподели с никого. Изглежда Иблис не беше тщеславен, а по-скоро самодоволен човек, който няма нужда от поздравления и тупане по гърба за добре свършената работа.

Коридорът минаваше покрай малък салон, в който имаше диван и две кресла, подредени пред едно-единствено произведение на изкуството, осветено от три диодни лампи на тавана. Картината от седемнайсети век висеше на далечната стена на помещението и вероятно беше звездата в колекцията на Иблис. Нямахте съмнение, че я смята за свое най-голямо постижение.

Когато очите на Майкъл се спряха върху шедьовъра на Говие „Концертът на Оберион“, професионалното му възхищение от Иблис

бързо се разпръсна.

Четирима души бяха загинали при кражбата на маслената картина от музея „Франце“ в Берлин: двама дипломирани студенти получиха куршум в слепоочията, двайсетгодишна секретарка с прерязано гърло, но всъщност смъртта на уредника беше хвърлила света на изкуството в шок. Ханс Груневалд — името се повтаря в новините в продължение на месеци. С отрязани уши, одрано лице, ослепен с белина, той беше измъчван, докато не изкаже паролите на музейните аларми. Човекът умира бавно в продължение на десет дни, без да си спомни крадеца, който не само беше обрал музея, но бе лишил Груневалд от сетивата му и накрая от живот.

На Майкъл му се доповръща, когато си представи как Иблис окачва Говие, как самодоволно си ръкопляска всеки път, когато седне пред картината, задигната с цената на четири живота.

Обърна се отвратен и онова, на което сега се спряха очите му, направо му разби сърцето. Гледаше право в махагонова библиотека, пълна с книги и джунджурии за спомен, както и снимки. А те го разстроиха повече, отколкото Говие, повече от всичко, което би могъл да си представи. Всяка от тях беше сложена в сребърна рамка „Тифани“, изложена с почит, сложена там с любов, и всички бяха на един-единствен човек. Снимките сякаш следваха живота: детство, юношество, двайсетте години, снимки от последните дни, заснети грижливо в дворовете на Топкапъ. Всяка беше грижливо подредена, показана с любов, сякаш бяха най-голямата ценност, която Иблис притежаваше. Не можеше да има никакво съмнение в чувствата, които Иблис изпитваше към обекта на снимките. Нямаше съмнение, че се вторачва в нея всяка вечер, омаян от зелените очи и дългата ѝ руса коса. В главата на Майкъл нямаше никакво съмнение, че Иблис обича К.К.

Без повече да мисли по въпроса, той излезе от салона и продължи до края на коридора, където намери Буш, който се беше вторачил в него.

— Призрак ли видя там?

— Дано Бог е милостив и Синди и Саймън са тук долу, за да ги измъкнем от тоя ад.

— Почти съм сигурен, че ги намерих — отговори Буш и се дръпна встрани, за да се види другата трезорна врата, която за

разнообразие беше с традиционния избирателен диск в центъра. Полираната ѝ повърхност контрастираше силно с махагоновата ламперия и дебелите разноцветни персийски килими.

За тази врата нямаше компютри, тя не разчиташе на модерната електроника. Беше марка „Сандс Мини“ — старомодна механична врата от 20-те години на XX век.

Майкъл заблъска по нея с все сили. Изчака малко, преди да почне отново да блъска.

— Синди, чуваш ли?

— Майкъл? — гласът на Синди едва се долавяше през дебелата стоманена врата.

— Саймън при теб ли е?

— Майкъл, той е зле, трябва да побързаме.

К.К. пресече големия двор на Синята джамия, където тревата беше наскоро окосена, а живите плетове гъсти и пищни. Сърцето ѝ така блъскаше в гърдите, че фактически чуваше собствения си пулс. Като се изключи нощта в Амстердам, когато ги залови със Саймън, не беше виждала Иблис от десет години. По време на кратката им среща в Амстердам не беше казал нищо, но сега със сигурност щеше да има думи. Изпитваше смесица от страх и гняв срещу човека, който я беше оформил и я бе моделирал такава, каквато имаше нужда да бъде по онова време. Чудеше се дали осъзнава, че това е все едно да осигуриш на наркоман безплатен хероин. Беше я зарибил и правейки това, я превърна в това, което бе днес.

Иблис беше за нея като семейство, като по-голям брат, а от време на време дори като баща. Когато беше малка, няколко пъти се хвана да си мечтае той да е нейният баща. Беше единственият, който се грижеше за нея и Синди, единственият, който им се притичваше на помощ като Дикенсов герой.

Обаче времето си минаваше и когато лека-полека опозна истинските му методи, неговия вкус към кръвта, презрението му към чуждия живот и пренебрежението му към всички, които не служат на неговите цели, тя започна да съжалява за тези мечтания. Ужасяваше се от мисълта, че е уважавала човек, който убива без угризения.

Затова въпреки илюзиите, че я обича, въпреки общите спомени, той държеше Синди и Саймън срещу откуп. Саймън беше човек, който знае на каква опасност се излага, който често пъти се беше изправял с лице срещу смъртта заради поетите рискове. Обаче Синди... тя беше невинна. Не само защото не знаеше за незаконната кариера на Иблис и К.К., а в традиционното значение на думата. Тя не участваше в играта, не можеше да ѝ повлияе по никакъв начин. Просто се оказа пионка в партията шах между К.К. и Иблис.

Тълпата около Синята джамия беше голяма и почтително правеше път на вярващите, които се събираха призовани от мюезините

за своята обедна молитва зухур. К.К. изгуби Иблис от поглед, когато влезе отново в хотел „Кириц“ и се спусна на улицата, но знаеше, че ще го намери. Това беше единствената среща в живота, която никога не би пропуснал.

Не бързаше, докато излизаше от сградата, тръгна нагоре по улицата и влезе в двора на джамията. Макар да беше видяла Иблис от покрива на хотела, а и той нея, не бързаше да се срещнат. Щеше да направи всичко възможно, за да осигури на Майкъл и Буш достатъчно време да измъкнат Синди и Саймън от къщата на Иблис. Крчеше целеустремено. Не твърде бавно, за да не се издаде, че печели време, но щеше да забави пристигането си колкото може повече. Държеше здраво кожения тубус, праметнат през рамо. Всичко беше част от плана на Майкъл, но както се случва с мишките и хората, и най-добре обмислените планове са склонни да поемат в неочаквани обходи. Тя се помоли на Бог Майкъл вече да е свършил успешно работата и да са си тръгнали.

— Любуваш се на гледките?

К.К. се обърна и се озова лице в лице с Иблис. Погледна надолу към него. Безупречната му кожа не се беше състарила за тези десет години, откакто се бяха разделили; очите, които в младостта си беше смятала за любящи, сега я плашеха със своята синя безизразност. В бялата си ленена риза, с белите панталони и смуглата кожа, той приличаше досущ на турчин, но тя знаеше, че външният вид на този човек лъже.

— Донякъде очаквах да те видя с пистолет в ръката — усмихна се той.

— Как смееш да отвличаш сестра ми! — нахвърли се К.К. срещу него, защото не успя да се сдържи.

— Поправи ме, ако греша, но не смятах, че ще ми помогнеш, ако те бях помолил учтиво — каза Иблис. — Между другото, радвам се да те видя.

— Саймън жив ли е? — опита се тя да си възвърне самообладанието.

— Да, когато го видях за последен път.

— Ти си жалък.

— А ти си пораснала — огледа я той от главата до краката. — Превърнала си се в истинска жена. Предполагам, че това те прави още

по-опасна.

К.К. искаше да поддържа обикновен разговор, но отново не успя да се сдържи.

— Ти ме изпрати да умра в затвора.

— Не, не съм. Това не беше моя идея.

— Въпреки това позволи да се случи.

Иблис извади една визитка от джоба си.

— Познаваш ли я?

Пред очите ѝ беше визитната картичка на Стивън Кели, онази, която Майкъл ѝ беше дал, в случай че на Синди ѝ потрябва съвет за създаването на собствена фирма за придобиване и сливане на компании.

— Нямах представа защо ти е тази визитка на бостънски адвокат, но изпратих подробности за затвора и екзекуциите, освен в Рим, и на него. Предположих, че Ватикана ще се намеси по дипломатически път. Не смятах, че ще проявят кой знае какво съчувствие за крадла като теб, но за един от своите, свещеник, който може да бъде обезглавен — подобна вероятност е способна да предизвика състрадание, да накара хората да действат.

— В това няма никакъв смисъл.

— О, не, напротив, съвсем смислено е. Нуждаех се от помощта ти, за да получа картата на Пири Рейс и султанския жезъл. Не би могла да ми свършиш работа, ако си мъртва, нали?

— Смяташ, че си ме спасил? Както обикновено се заблуждаваш.

— Дори така да е, радвам се да те видя пред себе си толкова жизнена. К.К., дали Ватикана ви е помогнал или не, аз и без това се съмнявах, че някой ще съумее да ви задържи твърде дълго.

Тя стоеше там и отказваше да повярва, че Иблис ѝ е помогнал, но това беше единственото обяснение. Някой наистина беше подшушнал на Ватикана, защото само шепа хора знаеха, че са изпратени в затвора и предстои да бъдат обезглавени.

— Може ли да видя жезъла? — посочи Иблис кожения тубус, който беше праметнат на гърба ѝ.

— Каква гаранция имам, че няма да убиеш Синди и Саймън?

— Давам ти дума.

— Която няма никаква стойност.

— К.К., въпреки чувствата ти към мен, ти си единственото хубаво нещо, което намерих на този свят.

Иблис замълча и се загледа в множеството, което минаваше покрай тях. И за някакъв съвсем кратък миг нещо се появи в очите му.

— В теб виждам част от себе си.

— Нямам нищо общо с теб — отговори отвратена К.К. — Ти си убиец.

— Приличаме си повече, отколкото осъзнаваш — кимна Иблис.

— Кажи ми, че не си готова да ме убиеш на място, ако не се налагаше да спасяваш сестра си.

— С радост бих ти отнела живота, за да спася нейния, но никога не бих убила заради печалба.

К.К. направи пауза и го загледа с отвращение.

— На теб това ти доставя удоволствие.

— Отхвърлям това обвинение. Не чувствам нищо, когато убивам. Никога не съм изпитвал разкаяние или съжаление. Защото никога не съм чувствал каквото и да било. Не казвам това, за да събудя съжаление. Казвам го единствено, защото сърцето ми не може да изпитва чувства, освен към теб.

К.К. го изслуша потресена, а страхът ѝ се усили от чутото.

— Не живея в самозаблуди. Всъщност съм по-откровен с теб, отколкото ти със самата себе си. К.К., ти си крадла, живееш извън закона. До каква степен си извън закона, няма значение. Ти си крадла и не бива да го забравяш, когато ме съдиш. Сигурното е, че се възползва от моите уроци, когато имаше нужда от тях.

— Това беше, преди да разбере какъв си в действителност.

— И какъв съм аз?

— Ти си мракът. Без съвест и душа.

— Защо не започнеш да работиш за мен? — усмихна ѝ се той, без да обръща внимание на осъдителните ѝ слова. — Или с мен? Заедно бяхме толкова добри!

— Какво ще правиш с това? — попита К.К., без да отговори на предложението, и започна да сваля тубуса.

— Не е за мен.

— Глупости.

— Знаеш ли за кого е?

— Откога се налага да работиш за другия?

— В живота всички сме подчинени някому.

Думите му увиснаха във въздуха и времето се проточи, а хората продължаваха да минават на тълпи, без да им обръщат внимание.

— Дай ми жезъла и ще можеш да отведеш сестра си и Саймън, ако е още жив.

— Ако е още жив... ах, ти, кучи сине! — насили се тя да не се нахвърли върху него.

— Аз държа на думата си, макар че ме предаде, като изпрати Майкъл — да, зная името му и всичко за него — да открадне картата.

— Ти взе картата и го уби при това! — избухна К.К.

Иблис наклони леко глава.

— Ха, та ти беше най-добрата лъжкиня, която познавах.

Тя не отговори, продължаваше да го гледа яростно.

— Със сигурност си знаела, че няма да позволя на никого друго да вземе картата. От онова, което видях, трябва да е бил добър крадец.

Иблис замълча, надникна дълбоко в очите на К.К. и попита меко:

— Любовник ли ти беше?

Тя почервения от ярост, когато пред нея лъснаха чувствата на Иблис. Колкото див и опасен да беше, никога не ѝ бе хрумвало, не беше си и помисляла, че може да изпитва ревност. Това можеше да се окаже много опасно.

— Как смееш да задаваш...

Иблис вдигна ръка и я накара да прекъсне по средата на изречението. Всяка следа от чувство изчезна от очите му и той посочи кожения тубус, висящ на рамото ѝ.

— А сега мога ли да получа жезъла?

— По дяволите, какво е това нещо? — вдигна тя тубуса нагоре.

— Жезълът и картата свързани ли са?

— Твоят приятел свещеникът не ти ли е казал?

К.К. поклати глава.

— Тогава е по-добре да не знаеш.

— И какво? Сега се опитваш да ме предпазваш. Я не се занасяй!

— Ще престана да се занасям, когато спреш да ме лъжеш.

— Какво?

— Къде е Майкъл? — стана сериозен Иблис.

— Ти го уби...

— Хайде, стига — прекъсна я той. — Някога беше най-добрата лъжкиня, която познавах. Можеше да внушиш на ченгетата, че се невинна, дори с димящ пистолет в ръката. Това ли се случва, когато се влюбиш? Заедно с коленете омекват и уменията ти?

К.К. се вторачи в него, той започваше да се ядосва.

— Предупредих те да не правиш глупости.

— Какво искаш да кажеш?

— Той се опитва да спаси Синди и Саймън, нали?

Тя се дръпна назад, неспособна да отговори.

— Никога не слушаш. Винаги трябва да правиш това, което ти смяташ за правилно. Много жалко, наистина жалко.

— За какво изобщо говориш?

— Майкъл може да е достатъчно умен, за да влезе в къщата ми и там, където ги държа, но се съмнявам, че е достатъчно хитър, за да ги измъкне.

К.К. получи внезапно прозрение.

— Помещението, в което съм ги затворил, е обезопасено до крайна степен и за всеки случай е оборудвано и с контрамерки.

— Контрамерки?

— Имам предвид капани. Твоят добър приятел Майкъл, който си мисли, че докато ти ме бавиш тук, ще може да влезе с взлом в къщата ми, ще си изцапа ръчичките с кръв. Ако се опита... — замълча драматично Иблис — да отвори стаята, в която е Синди... тя ще умре.

Синди стоеше до металната врата и се вслушваше в тропането и блъскането на метал в метал. Когато погледна към Саймън, изпита чувство на облекчение.

В съзнанието ѝ цареше пълно объркване заради случилото се през последните дни; бягството на К.К. от затвора, фактът, че беше крила една част от себе си — това, че е престъпница. И като капак да бъде отвлечена от семеен приятел. Чувстваше се отново като дете — всички могат да контролират живота ѝ, само тя не.

Но онова, което сега ѝ се въртеше в главата, караше всичко останало да бледнее. Въпреки гнева, който изпитваше срещу Иблис, тя бе изслушала внимателно неговия разказ за картата. Откъде идваше, къде водеше и тайните, които щеше да разбули. Иблис беше разкрил всички заблуди в нейния живот: истината за К.К., за бащата, когото не познаваше, и защо майка им е искала да видят неговото погребение, за него самия и как е обучил К.К. на всичко, което тя знае за престъпния занаят. Иблис ѝ беше показал колко много тайни има на този свят.

Тя гледаше Саймън, проснат в безсъзнание, и се питаше колко знае и каква е неговата роля във всичко това. Беше разговаряла с него само за кратко и макар да изглеждаше хладен и разсеян, Синди осъзна, че просто е бил зает с друго. Започнала беше да изпитва приятелски чувства към него след краткия им разговор в лимузината и в хотела, когато като усети колко е грижовен.

— Саймън — подвижна тя, когато отиде до болничното легло и се наведе над него. Обаче не получи отговор. Провери пулса му — беше слаб, но все пак го имаше. Надяваше се, че спирането на физиологичния разтвор не му е навредило, защото макар да го упояваше, той все пак му осигуряваше толкова необходимите течности. Саймън се размърда и я погледна.

— Не зная дали ме чуваш, но твоите приятели са тук.

— Крайно време беше — кимна той, затвори очи и отново заспа.

— Всичко ще се оправи — прошепна Синди по-скоро за да успокои себе си, отколкото него.

Майкъл бе коленичил на дебелия персийски килим, а до него лежеше отворената му чанта с инструменти. Беше свалил избирателния диск в центъра на вратата и го бе оставил на пода. Монтира малка шайба, която приличаше на умален избирателен диск, на шпиндела, който стърчеше от метала. На него имаше четири едносантиметрови дупки — монтажни отвори в стила на 30-те години. Радваше се, че това му спестява досадната работа по пробиването им, както се беше случвало в други подобни случаи.

Той вкара тънко, подобно на кука устройство в горната лява дупка и залепи око на окуляра. Тясната камера с оптичен кабел имаше собствено осветление, което разкри вътрешното устройство на трезорната врата. Майкъл маневрира с камерата, оглеждайки вътрешността, докато не откри пет преплетени зъбни колелета. С всяко завъртане на шайбата първото зъбно колело щеше също да се задвижва, докато не попадне на избраната цифра. Тогава тънкият метален щифт, който стоеше изправен в очакване, щеше да падне в тесния прорез на зъбното колело и да го зацепи с второто. След това шайбата щеше да се завърти в обратна посока, заедно с второто колело и неговия щифт, когато стигне до втората избрана цифра. Тогава другото лостче щеше да падне в прореза и да зацепи третото колело. Процесът щеше да продължи, докато бъдат намерени и петте цифри от шифъра. Тогава всички щифтове щяха да се подредят в една линия и можеше да завърти лоста и да отвори вратата.

— Колко време ще ти е нужно? — попита Буш. Майкъл така се беше съсредоточил, че не му отговори.

Започна, завъртайки малкия избирателен диск три пъти надясно. Окоето му беше залепено за окуляра, а ушите наострени, за да чуе тихото щракване, когато първият щифт падне в прореза. Беше отварял подобни трезорни врати както в законния си охранителен бизнес, така и при незаконните си акции. Беше благодарен, че бравата не е свързана с часовников механизъм, както правят банките, ограничавайки действието на комбинацията в определени времеви рамки. Подобно на коремен хирург, който прави лапароскопия, Майкъл наблюдаваше внимателно, докато първият щифт падна на мястото си. После бавно

завъртя диска в обратната посока до падането на втория щифт с тихо щракване и така, докато и последният не зае своето място.

Погледна Буш. И двамата се усмихнаха.

Майкъл се изправи. С едната ръка придържаше избирателния диск, за да не се разместят зъбните копелета, а с другата хвана лостчето и след лек натиск започна да го завърта.

Точно в този момент остър сигнал започна ритмично да прорязва тишината и го накара да замръзне. Той идваше от другата страна на вратата, от вътрешността на помещението.

— Синди?

— Майкъл, какъв е този сигнал?

— Синди, слушай внимателно. Огледай се и се довери на слуха си. Трябва да намерим източника на сигнала.

— Да не би Иблис да е решил да вдигне всичко във въздуха? — попита Буш, като се обърна и погледна надолу по коридора, където бяха колекциите от произведения на изкуството.

— Не — поклати Майкъл глава, — взривът ще бъде само в трезора, но ще е достатъчно силен, за да убие Синди и Саймън.

К.К. гледаше вторачено Иблис. Тя и Майкъл се бяха набутали право в капана.

— Преодоляването на моята защита сигурно не го е затруднило. По-трудно ще му бъде да открие убежището, където държа колекцията си от картини. Обаче, ако е толкова добър, колкото смяташ, ще преодолее и тази бариера, която ще го отведе при последното препятствие, преди да стигне до сестра ти. В резултат на досегашните си успехи ще се почувства уверен и ще стане жертва на един от най-простите капани.

— Бомбата е направена от „Семтекс“ и съдържа много бръснарски ножчета и пирони. Хората вътре не само ще бъдат изгорени, но и нарязани на хиляди парчета. Вината ще бъде твоя. Ако ми се беше доверила, щях да я освободя. Щях да пусна дори и Саймън, ако... не ме беше предала.

К.К. бързо извади мобилния си телефон.

— Не си прави труда — поклати Иблис глава. — Там долу няма сигнал. А сега ми дай жезъла.

Сърцето ѝ блъскаше като чук в гърдите. Сестра ѝ щеше да умре заради нея — напълно невинна жертва. К.К. направи крачка назад със замъглено съзнание, защото вината я смазваше.

— Не ме карай да направя единственото нещо, за което бих съжалявал — каза много сериозно Иблис. — Няма да си тръгна без жезъла.

Докато гледаше втренчено Иблис, човека, който я беше научил на всичко, жлъч се изкачи в устата ѝ, тя изпита дълбока омраза и ѝ бяха нужни всички сили, за да се сдържи. Точно тогава реши, че той заслужава болка и страдания, че заслужава да бъде наказан.

Но в този момент с рязко движение Иблис дръпна тубуса от рамото ѝ го взе. Отвори външния капак, отключи херметичните закопчалки и надникна вътре в тръбата. Видя двете змийски глави с рубинени очи и го затвори. После погледна К.К.

Тя стоеше изгубила дар слово, докато той държеше погледа ѝ прикован. За миг беше страшно уязвима, защото беше прекалено разтърсена, за да реагира, ако той се опита да я убие. Иблис обаче се обърна и си тръгна през двора по алеята между подрязания жив плет, без да каже дума или да вдигне ръка.

К.К. зави главата си с шал, отпусна се на една от пейките, извади мобилния телефон и започна да набира. Той зазвъня и продължи до безкрайност, а всеки сигнал ѝ се струваше като камбана, която бие на умряло. Затвори и отново натисна бутона за бързо набирање, но пак нямаше отговор. Прибра телефона в джоба си и направи единственото, което можеше в момента: заплака.

Лееше сълзи за смъртта на своята сестра. Беше я предала. И още по-лошо, Синди бе умряла с омраза срещу нея, бяха се разделили скарани. Беше се надявала, че ще бъдат отново заедно, че ще успее да ѝ обясни, че недобрата посока, в която беше поел нейният живот, е следствие на необходимостта и любовта. Обаче сълзите на повторната им среща нямаше никога да бъдат изплакани. Щеше да има само сълзи на тъга и мъка, не на радост.

Най-накрая вдигна очи и видя Иблис да приближава изхода от двора на Синята джамия. Не се обърна, нищо не подозираше.

Трийсет полицаи се впуснаха от всички страни и той нямаше къде да бяга. Повалиха го на земята със сила и му сложиха белезници, преди да успее да помръдне.

Коженото кресло с висока облегалка в ъгъла на помещението беше издърпано встрани. На пода лежеше черна квадратна кутия с вдигнат капак. Писъкът на алармата кънтеше в ушите на Синди и из цялата стая. Звукът съответстваше на Червен часовников механизъм, който отброяваше времето. Синди никога не беше виждала такова нещо, но веднага разбра какво е и я обзе паника.

— Майкъл, това е бомба! — изпищя тя. — Отброява надолу от деветдесет.

Майкъл огледа вътрешността на трезорната врата с миникамерата и най-накрая съзря причината за сегашната заплаха. Беше прост механичен прекъсвач, закрепен към лоста на вратата, а кабелите се простираха от вратата до стената и изчезваха в нея. Страшно се ядоса на себе си, че не беше проверил за нещо подобно. Щеше много лесно да я обезвреди, но нетърпението го накара да пренебрегне безопасността. Беше попаднал и с двата крака в капана на Иблис.

Трябваше да се вземе в ръце. Разтърси глава и прочисти гърло.

— Синди, съсредоточи се добре и ми я опиши.

— Много съм смотана с подобни неща. Дори не мога да си наглася радиобудилника.

В гласа ѝ се долавяха истерични нотки, макар че едва се чуваше през дебелия метал.

— Слушай ме внимателно, съсредоточи се или ще умреш.

— Ей, тя е достатъчно уплашена... — започна Буш.

— По-добре изплашена, отколкото умряла — озъби се Майкъл, без да се обръща. — Синди?

— Черна е, най-отгоре има часовников механизъм, отброява надолу, о, Боже, остават седемдесет секунди.

— Виждаш ли някакви жици?

Майкъл погледна часовника си и натисна бутона за включване на функцията секундомер, синхронизирайки го към отброяването на оставащите седемдесет секунди.

Настъпи пълна тишина. Най-накрая се чу тихият ѝ глас:

— Четири кабела излизат от стената и влизат в кутията. Вътре в кутията има цял куп кабели, два метални шиша стърчат от

вътрешността. От часовниковия механизъм също излизат кабели...
Божичко, Майкъл, няма да мога да се справя!

— Синди, какъв цвят са кабелите?

Майкъл знаеше, че въпросът е глупав, защото никога нямаше червен или син кабел, който да срежеш. Нямаше стандарт при изработката на бомби. Нямаше анархистки наръчник за окабеляване на експлозиви.

— Бял, черен, зелен, шарен. По-малко от петдесет секунди. Майкъл, помогни ми.

— Майкъл, отвори вратата — извика Буш, а ръката му хвана лоста.

— Не — изблъска той назад едрият си приятел. — Ще избухне. Не чу ли какво каза? Четири кабела от вратата. Иблис не само е сложил часовников механизъм, но и прекъсвач на вратата.

— Тя ще умре — каза Буш.

— Синди? — повика Майкъл. Погледна часовника си: оставаха двайсет секунди. — Трябва да бръкнеш в кутията...

— Майкъл...

Гласът на Синди беше спокоен, паниката ѝ се беше изпарила.

— Кажи на К.К., че съжалявам...

— Бръкни в кутията — отговори той спокойно. — Можеш да го направиш, а после сама ще ѝ кажеш.

Не получи отговор. Отново погледна часовника. Десет секунди... Пет секунди...

— Синди!!!!

Майкъл стисна очи и се дръпна леко от тежката метална врата... две... една...

Часовникът му стигна до нула, после започна да отброява нататък. Минаха пет секунди, десет, после половин минута, но нищо не се случваше, не се чуваше нищо, нито взрив, нито глас.

— Синди? — повика отново Майкъл и погледна Буш въпросително.

Внезапно вратата щракна. Той се дръпна настрана от нея, докато бавно се отваряше. Двамата с Буш стояха неподвижни и със свити сърца, докато най-накрая тя зейна до края и разкри пред тях цялото помещение.

Синди седеше с гръб към стената и вдигнати крака, заровила лице в шепи. Тялото ѝ се разтърсваше от неспирни ридания.

— Много време ви беше необходимо.

Майкъл се обърна по посока на познатия глас. Саймън седеше на пода, бинтованата му глава бе облежната на коженото кресло. Беше блед, а очите му полуотворени. Майкъл най-накрая плъзна поглед надолу и видя в ръката му червения часовников механизъм и полюшващите се кабели. До него стоеше неизбухналата бомба.

Буш сложи Саймън да легне на задната седалка на лимузината. Беше го изнесъл на ръце от мазето и макар да се гордееше с това, че е в добра форма, имаше чувството, че сърцето му ще се пръсне, докато носеше деветдесеткилограмовия си приятел.

Измъкна се заднешком от лимузината и видя Майкъл да сгъва мобилния си телефон.

— Ще се срещнем с К.К. в болницата.

— Добре ли е? — попита Буш.

— Да, облекчена е — отговори той и се обърна към Синди, която стоеше под сянката на голяма стара смокиня. — Наистина би трябвало да поговориш с нея.

— Хотелът на път за болницата ли е? — попита тя, като пусна край ушите си съвета на Майкъл.

— Не искаш ли да видиш сестра си? — попита Буш, докато заобикаляше колата, за да отвори багажника.

— Не — отговори тя. — Не особено.

— Каза да й кажа, че съжаляваш... — подхвърли Майкъл.

— Тогава смятах, че ще умра.

— Това е жестоко — каза Майкъл за голяма изненада на Синди. — Тя мина през ада, за да те спаси.

— Да, но също така е причината да съм тук, причината Иблис да ме използва, за да я накара да открадне. Нищо подобно нямаше да се случи, ако не беше крадла.

— Знаеш ли какво? Права си. Обаче знаеш ли какво още нямаше да се случи? — попита Майкъл. — Твоят живот. Твоето образование, твоята кариера. Щяха да те дадат в приемно семейство и на осемнайсет да почнеш да си изкарваш прехраната. Защо не погледнеш нещата от този ъгъл? Защо не помислиш от какво се е отказала заради теб, вместо да бъде разумен егоист?

Синди го изгледа, не знаеше какво да каже. После изведнъж й просветна.

— Ти обичаш сестра ми!

Той не ѝ отговори, само я гледаше втренчено.

— Така както я защитавах... виждам го в очите ти — обяви тя с усмивка.

Майкъл изведнъж се почувства обезоръжен.

— Какво ще правите с всички тези произведения на изкуството там долу? — попита Синди, като посочи къщата и смени напълно темата.

— Когато се отдалечим, ще се обадим на полицията — отговори Буш, докато се приближаваше. — Можете ли да си представите медиите, когато това стане известно? Някои от тези неща са изчезнали от десетилетия.

— Мислех, че си крадец — подхвърли Синди. — Нищо от това ли не те интересува? Струват милиони долари.

— Всъщност милиарди — намеси се отново Буш.

Майкъл се усмихна.

— Аз не съм такъв крадец.

— А картата? Нали заради нея преживях адски мъки? — настоя Синди.

— Нямаме време да я търсим. Имам дигитални снимки от нея. Да се махаме — настоя Майкъл, докато се качваше отзад в лимузината. — Трябва да закараме Саймън в болницата.

— Майкъл, тя е права — съгласи се Буш. — Това е единственото нещо, което не можеш да оставиш в тази къща. — По някаква причина Саймън я искаше.

— Я гледай ти, кой се е разпалил — усмихна се Майкъл. — Нали уж пет пари не даваше за такива неща, за подобни глупости.

— Наистина е глупост и все пак мисля, че не бива да попада в други ръце. Освен това ще бъде мил подарък за Саймън, когато се свести.

— Толкова си внимателен — засмя се Майкъл, — но аз наистина не зная къде е.

— Аз пък зная — обади се Синди.

— Ти дори нямаш представа за какво говорим — сръза я Буш.

— Голяма карта на нещо като... животинска кожа? Ето толкова голяма — показва тя с ръце. — Има само един проблем.

— И какъв е той?

— Намира се във вграден сейф.

Двамата мъже се спогледаха и на лицата им се появиха усмивки.

— Закарай го в болницата — нареди Майкъл на Буш и посочи Саймън на задната седалка. След това взе кожената си чанта с инструментите от седалката и тръгна към къщата.

— Това няма да отнеме много време и след това ще те оставя пред хотела — обеща й той.

Синди погледна към Буш, защото се колебаеше какво да направи.

— Как ще се върнете? — попита той, докато отваряше шофьорската врата.

— Винаги съм искал да покарам някой „Астън Мартин Винтидж“.

Иблис седеше на студената метална пейка в полицейската камионетка. Ръцете и краката му бяха във вериги, които подрънкваха при всяка неравност на пътя. Около него седяха четирима полицаи в черни униформи и го гледаха с омраза.

Едър чернокос човек се надигна от седалката до шофьора. Имаше малко коремче, но грубото му лице изключваше всеки намек за слабост. Правеше впечатление по-скоро на човек, който може да счупи нечий гръбнак с голи ръце. Той потупа шофьора по рамото и тръгна назад по пътеката между полицаите и затворника.

Кудрет Левант беше детектив от петнайсет години и вече минаваше за ветеран. Дванайсет часа по-рано го беше събудил разгневеният Ахмед Багатур, току-що наруган здраво от министър-председателя Ердем. Беше дал на Левант двацет и четири часа да намери терористите, виновни за провала в двореца Топкапъ, ако му е мила службата.

Левант се усмихна вътрешно, докато гледаше отвисоко ниския кльощав мъж. Беше си свършил работата за по-малко от дванайсет часа. И не ставаше дума за терористи или екстремисти. Излизаше, че зад хаоса в двореца не се крие никакъв политически план. Просто ставаше дума за пари — този универсален подбудител.

Анонимно обаждане в полицейското управление разкри името и даде пълно описание на извършителя, дори посочи неговото местонахождение. Обаждането беше едно от стотиците, но в него не се споменаваха нищо за награда. Освен това гласът предложи и описание на предмета, който мъжът щеше да носи, както и на мотивите за случилото се през нощта. В посочения час Левант беше изпратил хората си, които се пръскаха от нетърпение, докато чакаха и наблюдаваха човек, който напълно отговаряше на описанието и изнасяше дълъг кожен тубус от двора на Синята джамия. Техният строг инспектор им бе наредил да останат по местата си, докато

мишената не излезе на улицата, защото не можеха да си позволят второ произшествие в една от най-големите им туристически атракции.

Левант стоеше в задната част на камионетката, стиснал кожената тръба, която напълно отговаряше на описанието, дадено от жената. Изглежда гневно крадеца.

— Ти ни постави в много неудобно положение — каза той с дълбокия си, леко дрезгав от дългогодишното пушене глас.

Крадецът с бебешко лице не отговори, гледаше го предизвикателно с ледени безизразни очи.

— И то пред цял свят — продължи Левант. — Понякога съжалявам, че законът ни ограничава, както сигурно се случва и във вашата професия. Не ни позволяват да изразим на часа онези чувства, онези подтици, които биха довели до бързо правосъдие на място. Например като прекършим кльощавия врат на виновника още тук в камионетката.

Левант насочи отново вниманието си към тубуса, отвори капака и надникна вътре. Очите на неговите хора не го изпускаха, когато бръкна вътре и извади дългия предмет, обвит в найлон с мехурчета. Двама от полицаите нададоха възхитени възгласи, когато видяха стърчащите над найлона змийски глави с рубинени очи. Всички втренчиха очи в двете змии, наклонили глави назад и готови да нанесат удар. Левант огледа найлона и започна бавно да го развива. Когато най-накрая жезълът се показва, той погледна мъжете си, които объркано поклащаха глави. Обърна се към Иблис. В ръката си държеше проста пръчка от тъмно дърво, вероятно бор, съвсем нова. Бръсна с показалеца си една от змийските глави и по него се полепиха сребристи люспици.

— Майтап ли си правиш? Това нещо е пълен боклук!

Иблис седеше неподвижно, а очите му останаха напълно безизразни, докато разглеждаше фалшивия жезъл.

Инспектор Левант погледна отново в тубуса, от любопитство чак протегна врат, след това го обърна наопаки. Предметът изтече като вода в шепата му. Той го вдигна, за да го видят всички; диамантите искряха на слънцето, което нахлуваше през задното стъкло на камионетката.

Лицето на Иблис леко потрепна.

— Изложил си на заплахата доброто име на Турция заради това?

— Искам да се свържа с адвокатата си — тихо и безстрастно каза Иблис.

— Можеш да се обадиш и на десет, но от съдбата ти няма кой да те спаси.

Докато Иблис седеше отново потънал в мълчание, никой от полицаите не виждаше закопчаните му с белезници ръце зад гърба. Кръвта вече беше започнала да капе и да образува малка локвичка на стоманената пейка, докато разкъсваше плътта на лявата си ръка с нокът.

Най-накрая той се обърна, очите му се разшириха, сякаш току-що се е събудил; погледна Левант и се усмихна.

К.К. нахлу през вратата на Ориенталския апартамент в истанбулския хотел „Четири сезона“.

Майкъл седеше на масата в трапезарията, двата кожени тубуса с откраднатото лежаха пред него. На масата имаше още купчина документи, отворена бутилка „Джак Даниълс“ и два мобилни телефона.

— Къде е тя? — изстреля К.К. на пресекулки, когато влезе, задъхана от бързането.

— В банята — отговори Майкъл, докато подреждаше документацията си.

— Как е? — К.К. направи гримаса, докато питаше, защото се тревожеше от отговора.

— Добре. Ядосана — погледна я Майкъл, — но иначе нищо й няма.

— Ядосана? — закова се К.К. на място. — Има ли представа ние какво преживяхме?

Майкъл седеше мълчаливо, оставяйки я да говори.

— Винаги е било така. Дори не си вдига телефона — посочи тя мобилния телефон на Синди, който лежеше на масата. — Видя ли кой я търси? И не ми вдигна?

— Ами... — Майкъл не искаше да отговаря на въпроса й.

— Права ли съм?

— Погледна и видя, че си ти. Тогава реши да си вземе душ.

— Не осъзнава ли, че си пожертвах живота за нея?

К.К. започна да крачи из трапезарията, замисли се и накрая се обърна към Майкъл.

— И има нахалството да ме пренебрегва?

— К.К. — започна Майкъл с тих, нежен глас. Стана и отиде при нея, когато тя спря безцелното си лутане. — Тя трябва да обмисли случилото се. Беше отвлечена. Никога преди не се е изправяла пред смъртна заплаха. Не ѝ се е случвало да се справя с подобни въпроси. Трудно ѝ е. Помня, тате, моят осиновител, казваше, че само защото обичаш децата си, това не значи всеки ден да ги харесваш, но, разбира се, никога не преставаш да ги обичаш. Това не те прави лош родител, лошо дете или лоша сестра. Такъв е животът. Животът никога не е равен, винаги има възходи и падения. Не можем да обичаме някого само когато нещата са наред, когато животът е розов; ако наистина обичаме някого, обичаме го дори повече, когато е в лош период. Особено тогава.

— Майкъл, боли ме — тихо призна К.К.

— Хората, които обичаме най-много, могат и най-силно да ни наранят. Не бива да забравяш, че тези, които обичаме най-много, ни се доверяват. Точно това доверие се опитваме да не разрушим, докато се опитваме да ги предпазваме.

— Ти май я защитаваш? — попита К.К. с лек нюанс на одобрение.

— Защиствам двама души, които се обичат. Вие сте сестри и за всяка от вас другата е единственото семейство, което има. Знам, че ще се оправите.

К.К. се отпусна и въздъхна, докато гледаше Майкъл в очите. Неговият успокояващ глас, чувството му за справедливост — всичко това ѝ подейства. Когато разбра какво иска да ѝ каже, на лицето ѝ се появи усмивка.

— Нали нямаш нищо против? — взе тя чашата с уиски на Майкъл. — Имам нужда от лекарство.

Настроението ѝ обаче видимо се подобри, когато видя двата тубуса на масата в трапезарията.

— Не мога да си представя какво си мисли Иблис точно сега — подхвърли тя, докато взимаше и отваряше кожения тубус. Вътре видя двете змийски глави с проблясващи под светлината на полилея червени очи и сребърни зъби.

— Откъде успя да намериш фалшив жезъл?

— Направих го рано тази сутрин, докато ти спеше. За змийските глави използвах доста груба отливка.

— Беше достатъчно добра, за да го заблуди. Къде я направи? — попита К.К. и поклати глава. — Щях да дойда с теб.

— Трябваше да си починеш.

— А ти?

— Огърлицата ти. Не беше ли твърде скъпа, за да го заковеш с нея?

— Довери ми се. Не бих могла да ѝ намеря по-добро приложение.

— Почакай, докато отидат да огледат къщата му. Светът на изкуството направо ще се побърка.

— Има ли добри неща?

Майкъл направи пауза, за да придаде по-голям драматизъм на думите си.

— „Мадоната с вретеното“ на Да Винчи.

— Какво? — К.К. беше искрено изненадана.

— Пикасовият „Натюрморт с Шарлот“ — продължи да изброява Майкъл.

— Мамка му, много е добър.

— Опоскал е музея „Гарднър“ в Бостън.

— Видя ли картините на Рембранд?

— Както и тези на Вермеер, Мане и петте на Дега.

Тя не можа да се сдържи и се засмя на размаха на Иблис.

— К.К.? — каза сериозно Майкъл.

— Да? — отговори тя разсеяно, защото беше потънала в мисли.

— Любимата му картина, окачена на видно място, е „Концертът на Оберион“.

Учудената усмивка на К.К. се изпари.

— Той е избил онези хора в Берлин — каза Майкъл с презрение. — Измъчвал е уредника.

Двамата с К.К. потънаха в мълчание, мислейки си за покварата на Иблис и живота, който водеше. Мълчанието се проточи, сякаш отдаваха почит на хората, умрели преди шест години в музея „Франце“.

— Мога ли да видя картата? — допи тя уискито от чашата на Майкъл и реши да смени темата.

Той се усмихна, когато вдигна и отвори втория тубус. Извади кожата от газела и я разгъна пред К.К. на масата в трапезарията. Двамата застанаха под полилея и мълчаливо се заеха да изучават подробностите.

— Толкова е сложна... — прошепна К.К., сякаш беше застанала пред нещо свято.

Вярно беше. Очертаваше всичко от Източна Африка, през Индийския океан до Южнокитайско море. Австралия и Индонезия бяха представени с големи подробности, също всички особености на Микронезия чак до Япония. Много от големите азиатски реки от Ганг и Падма до Янгдзъ, Жълтата и Перлената река бяха грижливо очертани, а градовете и градчетата по бреговете им нанесени.

Очите ѝ се спряха на огромна змия, дракон, в най-горната част на картата.

— Моля те, не ми казвай, че картата ще ни отведе до него.

— Не — засмя се Майкъл. — Това е тера инкогнита, непозната земя. Някои картографи са обичали да отбелязват неизследваните райони с красиви изображения на митични чудовища.

К.К. се усмихна и се отпусна в горния край на масата, за да може да разгледа по-внимателно картата. След известно време погледът ѝ беше привлечен от Хималаите и от един определен връх. Той беше заобиколен от доста текст на турски до изображения на злато, сребро, скъпоценни камъни, книги и жито.

— Значи това е картата, от която всички се интересуват — подхвърли тихичко, докато плъзгаше пръст по подчертания път от Бенгалския залив нагоре по река Падма, после по Джамуна, след това по суша през Дарджилинг в Индия и накрая до върховете на Хималаите.

— Според теб какво има там?

— Не знам и честно казано, не искам да знам — отговори той.

— Не си ли поне малко любопитен? — закачи го тя.

— Щом плаши Саймън, трябва да плаши и мен. — Майкъл започна да навива картата и я прибра в тубуса. — Трябва да му занеса тези неща.

— Ще дойда с теб. Но първо искам да разменя няколко думи със Синди.

К.К. се подуши под мишницата и повдигна вежди въпросително.

— Или да взема един бърз душ?

— Мисля, че всички ще имаме полза — пошегува се Майкъл. —
Още повече че ще ходим в болница, където иначе може да заразиш някого. Може и аз да взема един душ. Във всеки случай Саймън още не се е събудил — погледна часовника си. — Половин час?

— Благодаря — отговори К.К. и остана седнала на масата.

Майкъл събра документите, двата мобилни телефона и тубуса с истинския жезъл.

К.К. се усмихна и взе тубуса с картата.

— Имаш ли нещо против да я разгледам отново?

— Разбира се, че не — отговори Майкъл, докато мятеше другия тубус на рамо. — Обаче ми направи услуга. Не я изпускай от поглед.

К.К. скочи от масата и отиде при него. Спря се за миг, когато усети, че потъва в очите му. След миг вдигна ръка, погали го по косата и придърпа главата му за целувка. Беше дълга и чувствена и времето сякаш спря. Всичките им усилия и тревоги бяха забравени, докато се отдаваха на мига. Прегърнаха се, минутите отминаваха, но те не спираха да плъзгат ръце по телата си и страстта им се разгаряше.

— Не мисля... — започна Майкъл.

— По-късно — кимна К.К. с глава към спалнята на втория етаж, където беше Синди.

— Прекрасно, и без това обичам студените душеве — подхвърли той, докато излизаше от апартамента.

Синди отвори вратата на банята. Тялото ѝ беше увито в голяма бяла хавлия. Прокарваше четката през мократа си кестенява коса, докато влизаше в спалнята.

— Добре ли си?

Синди направо подскочи от изненада, когато видя К.К. седнала на леглото.

Двете сестри впиха очи една в друга, гледайки се така, сякаш не се познават. Синди се обърна към огледалото и продължи да четка косата си, сякаш сестра ѝ я нямаше.

— Съжалявам — тихо каза К.К.

Синди се обърна към гардероба, извади рокля от „Шанел“, все още в опаковката от химическото чистене, и я закачи на вратата.

— Не исках това да се случи — наведе глава К.К.

Синди продължаваше да не ѝ обръща внимание, започна да разопакова роклята и накрая запрати найлоновия калъф в кошчето за боклук.

— Мислех, че ще умра — прошепна неочаквано тя с потреперващ глас. Обърна се рязко, докато гневни сълзи пълнеха очите ѝ, а четката се тресеше в ръката ѝ. — Бях уплашена до смърт, но не от отвличането, К.К. Знаеш ли кое боли най-много? Един човек, на когото имах пълно доверие, ме е мамил за всичко. Ако беше честна с мен, това нямаше да се случи. За бога — Синди направо потрепери от отвращение, — ти си престъпница. Ти си точно онова, което мама положи толкова усилия да не станем. Ти си престъпница точно като баща ни.

Обърна се отново към огледалото и се хвана за тоалетката, опитвайки да се успокои.

К.К. огледа стаята, чувстваше се неловко в момента, опитваше се да измисли какво да каже, когато откри, че нещо липсва.

— Къде ти е багажът?

— Вече го изпратих на летището. Имам билет за вечерния полет до Лондон. Не искам да оставам на това място.

Синди свали роклята от закачалката и я нахлузи през главата си, като я пригладдаше и подръпваше с ръце.

— Вероятно ще си изгубя работата.

— Няма — отговори К.К. с тона на „по-голямата сестра“.

— Какво? Ще проявят разбиране ли?

— Ти беше отвличена — каза К.К., подчертавайки очевидното.

— Защо не помислиш, преди да приказваш? Не мога да им кажа, че съм била отвличена. Знаеш ли колко трогателно звучи? Това е по-ужасно и от „кучето ми изяде тетрадката с домашното“. Да не би да си извикала ченгетата, да си попълнила полицейски протокол за изчезнал човек? Не, не си. Вероятно си се страхувала, че може да те арестуват. Ето, видя ли? Няма доказателства, че съм била отвличена. И какво да им разкажа за освобождаването си? — разтвори ръце Синди в подигравателна признателност. — „Сестра ми и нейното гадже

задигнаха морска карта и после ме измъкнаха от подземието на този луд“. Не, не мисля, че това ще се хареса на „Човешки ресурси“.

К.К. седеше и постепенно осъзнаваше истината.

— Ако моите началници разберат, че сестра ми е крадла, как смяташ, че ще се отрази това на вероятността да си запазя работата? Сега ще трябва да правя като теб и да измисля някаква лъжа. Някакъв съвет? — попита тя студено. — Почтеност, К.К., те ценят почтеността. При интервюто ме попитаха кой е човекът, от когото се възхищавам най-много, кого уважавам най-много, кой ми е повлиял най-много в моя живот. И знаеш ли какво отговорих? — поклати разочаровано глава. — Посочих теб за отговор на всички въпроси.

Прокара за последен път четката през косата си, преди да я хване с черна шнола.

— Не знам какво да кажа — призна К.К. с тъжен шепот.

— Имаш ли представа какво е работа, истинска работа?

Синди замълча.

— Законна работа, а?

К.К. разбра, че са си разменили ролите. Досега винаги тя командваше, определяше кое е добро и кое не, казваше на сестра си какво да прави и вдигаше летвата, която тя трябваше да полага усилия да достигне. Сега Синди беше поела командването, думите ѝ се забиваха като ками в сърцето ѝ, К.К. се чувстваше като дете, сякаш не беше задоволила очакванията, сякаш беше посрамила тяхното име.

— Погледни нещата откъм веселата им страна — подхвърли Синди. — Татко щеше да се гордее.

После се обърна и влезе отново в банята.

К.К. остана седнала на леглото, сърцето ѝ блъскаше по-силно, отколкото през последните няколко дни, повече отколкото в „Света София“, когато се беше уплашила, че ще я хванат, повече от миговете, в които двамата с Майкъл тичаха, за да спасят живота си. Тогава се страхуваше за живота си, тогава се бе изправила пред възможността да изгуби всичко, което ѝ е мило на този свят — но нищо не можеше да се сравни с чувствата, които изпитваше в момента.

Най-много се страхуваше от възможността Синди да реши да я изостави и да излезе от живота ѝ. Синди беше всичко, което имаше. Мобилният телефон започна да звъни и я извади от самосъжалението ѝ. Синди излезе от банята, прекоси стаята и тръгна надолу по

стълбите. К.К. я чу да вдига и да говори тихо. Останала сама с мислите си, тя изведнъж се почувства самотна. Синди вече си беше събрала багажа — в прекия и преносния смисъл.

— Страхотно — подхвърли Синди, влизайки забързано в спалнята. — Смятах, че се връщам в Лондон, за да се опитам да задържа новата си работа, а сега ще трябва да се разправам, за да я получа отново. Благодаря, че разруши не само моето доверие, но и кариерата ми.

Грабна дамската си чанта, кожена „Лонгчамп“, и се върна до вратата. Там се обърна и втренчи очи в К.К.

— Стой настрана от мен — изрече със сдържан гняв. След това излезе.

Вината, която К.К. изпитваше, беше съкрушителна: разрушила бе живота на сестра си, нейната кариера, доверието и надеждите ѝ. Всичко, което се беше молила да не се случва на Синди в живота, се случи, и то заради нея.

Чу вратата на апартамента да се блъска, излезе от спалнята и застана на площадката, от която се виждаше огромното помещение. Впи поглед в кожения тубус, който лежеше на масата в трапезарията. Още преди да е показана на света, картата вече бе започнала да разрушава живот.

К.К. се спусна по стълбите, впила очи в бутилката „Джак Даниълс“, която Майкъл беше оставил. Наля си и загледа през огромните прозорци минаретата на „Света София“, които сякаш опираха в небето. Каза си колко ли спокоен и безгрижен трябва да се чувства човек, застанал на последния балкон на минарето, високо над града и далеч от житейските грижи.

Взе кожения тубус и развърза капака, след това закопчалките на водонепроницаемата метална тръба и я обърна наопак. Искаше да хвърли още един поглед на предмета, който ѝ бе причинил толкова грижи, на артефакта, пълен с толкова тайни, че беше уплашил Саймън.

Но нищо не се плъзна, нищо не се показа. Тубусът беше празен, картата я нямаше.

Мобилният телефон в джоба на К.К. започна да звъни. Главата ѝ се маеше от объркване, докато се опитваше да разбере какво точно се е случило. Очите ѝ огледаха стаята и се върнаха отново на тубуса.

Телефонът звънна отново. Погледна с надежда номера, но не се обаждаше Синди. Не беше и Майкъл. Всъщност номерът ѝ беше непознат. Помисли си дали да не го остави да звъни, докато не ѝ оставят съобщение, но после в объркването си натисна бутончето и каза:

— Ало?

— Здравсти, К.К.

Сърцето ѝ внезапно изстина. Имаше чувството, че стените на апартамента се движат към нея и ѝ отнемат въздуха за дишане. Всички мисли за изчезналата карта отлетяха.

— Помниш ли, какво казах, че ще се случи, ако ме предадеш? — прошепна Иблис.

Синди прекоси фоайето на истанбулския „Четири сезона“ и излезе право на улицата.

— Добър ден, госпожо — кимна вратарят. — Да ви повикам ли такси?

Тя не му обърна внимание, сякаш просто не съществуваше, и започна да оглежда истанбулската улица нагоре-надолу. Видя лимузината, чийто шофьор държеше табелка с „Райън“ на нея, облегнат на черния „Мерцедес“, спрял южно от хотела. С чантата „Лонгчамп“ през рамо и портмоне в ръката, тя тръгна по най-краткия път към колата, изглеждайки съвсем като дама от висшето общество с обувките си „Прада“ и роклята от „Шанел“.

— Приятна вечер — ѝ пожела портиерът.

Синди не си направи труда да отговори или поне да кимне, докато крачеше към лимузината. Шофьорът ѝ отвори вратата. Беше висок и чорлав, сигурно местен човек. Избегна зрителния контакт и отвърна едносрично, докато той я поздравяваше.

Вмъкна се в автомобила със затъмнени стъкла, вратата се затвори зад нея. Трима едри мъже седяха на срещуположната седалка, а на скутовете им лежаха пистолети. Ключалките на климатизираната кола изщракаха.

Иблис стоеше с притиснат към ухото мобилен телефон. По ръката му се стичаше кръв, която се събираше в свивката на лакътя, преди да капне на металния под на полицейската камионетка. Всяка капка увеличаваше касапницата наоколо.

Четиримата пазачи лежаха в локви кръв в краката му. Всички потрепваха в различни степени на агония, докато телата им се оправяха с внезапното напускане надушите.

В другата си ръка Иблис държеше тънко десетсантиметрово метално острие. Беше го хванал като шампион хокеен стик, вдигнал го с гордост, след като е забил победната шайба. С тази разлика, че Иблис не забиваше шайби.

С шеметна бързина бе изтърбушил четиримата полицаи, бързи удари в гърлото и всеки рухваше сред избликващ от вената червен фонтан, който се стичаше на пода като избликнала от спукана тръба вода, пръскайки по стените, по тавана и по останалите в камионетката.

Тънкото острие стоеше в тънка найлонова кания. Година по-рано Иблис беше използвал ловджийски нож, за да среже и отвори ръката си и да пъхне вътре медицинския найлон, оформен като кания под кожата. Сам заши раната и се почувства така, сякаш се бе обвил в безопасност, щом погребва тази тайна в себе си. Острието беше от волфрам, заточената му част, тънка като косъм, и сега проблясваше на дневната светлина. Беше много тясно и служеше отлично за отключване на белезници и разбиване на врати. Както и за прерязване на гърла.

Беше го пъхнал под кожата си за случаи на безизходица, макар всеки път на летищата да му се налагаше да обяснява, че металният щифт държи лакътната му кост и за необоримо доказателство показваше „белега от операцията“.

Беше бръкнал в плътта си, използвайки дългите си нокти, за да стигне до острието под кожата. Болката беше неописуема; разкъсването на собствената кожа без упойка и без да вижда, се оказва трудно, но той гледаше на действията си като на постижение. Наслаждавайки се на чувството, което болката предизвика у него, най-накрая беше усетил върха на найлоновата кания. Издърпа я, разкъсвайки кожата си в неравномерна линия. Надяваше се никой в камионетката да не чуе шума от раздирането на плътта, докато измъкваше кървавата кания, която издаде слабо мокро пукане. Стиснал

в ръка инструмента, който бе скрил като съкровище година по-рано, той се усмихна на бойскаутската си подготовка и се залови за работа.

Бързо отключи белезниците на ръцете си и се възползва от свободата им, за да убие четиримата нищо не подозиращи полицаи. Шофьорът умря на място, когато заби тънкото острие в основата на черепа му, разбърквайки мозъка. Камионетката не помръдна, когато светна зелено.

Иблис се обърна към шестия човек, детектива Кудрет Левант, който толкова му се беше подигравал, който го беше ругал за неговата уж вина, без да му хрумне и за миг, че на Иблис бяха скроили капан. Той беше извършил много престъпления, но това, за което го арестуваха, беше номер, който му погоди неговото дете чудо — К.К.

Иблис въобще не беше виновен и се чувстваше засегнат от обвиняващите очи на Левант — затова направи единственото подходящо нещо — извади ги. Левант беше закопчан със собствените му белезници, докато въздухът съскаше през тясната дупка на шията му — проява на любезност от страна на Иблис. Носът и устата на инспектора бяха запушени с каучукови хирургически ръкавици от комплекта за първа помощ в камионетката. Той щеше да умре бавно, когато кръвта в тънкия срез започнеше да се съсирва и да го запушва постепенно, сякаш някой бавно го души.

Камионетката стоеше в средата на улицата, без да обръща внимание на зелената светлина на светофара, с просветващи червено-сини лампи, което обезкуражаваше останалите шофьори да недоволстват.

Иблис стисна телефона на Левант здраво в дясната си ръка, а в гласа му не се усещаха нито нервност, нито напрежение, въпреки убийствата, които току-що беше извършил.

— К.К. — продължи той бавно, — слушай много внимателно това, което ще ти кажа.

Майкъл излезе от банята — душът му беше дошъл много добре, защото вля нов живот в умореното му тяло.

Чувстваше се подмладен и осъзна, че причината не е само в банята.

Сърцето му се беше сгръло. Когато си помислеше за К.К., усещаше пърхане в стомаха — чувство, което не беше изпитвал, откакто Мери почина. Странно, но не смяташе, че предава паметта на покойната си жена. Беше я обичал от все сърце и в замяна тя също го бе обичала безусловно. Знаеше, че Мери би се зарадвала за него; беше настоявала да намери отново любовта — не само преди да умре от рак, но и в писмата, които бяха останали след смъртта ѝ. В тях тя го молеше да разреши на сърцето си да намери някоя, която да го допълни, отново да го направи едно цяло. Майкъл докосна златната верижка на врата си, изработена от брачните им халки. Щеше винаги да я носи в памет на Мери и никога нямаше да престане да я обича.

Смяташе се за късметлия: любовта е един от най-редките дарове, който човек рядко получава дори веднъж през целия си живот. Повечето връзки започват заради физическо приличане или общи интереси — това се отнасяше и за тях двамата с К.К., но истинската любов е много по-дълбока. Тя е необяснима връзка между сърцата, която устоява на възходи и падения, болки и страдания, трудности и загуби. Тя е нещо, което или го има, или не — при нея не съществува „донякъде“ и „горе-долу“ или „през по-голямата част от времето“. По необясними причини някои бракове, сключени след само седмица ухажване, траят цял живот. Отсъства ли любовта, „свършените“ бракове се разпадат. Тя не може да бъде измерена или обяснена от науката, религията и философията. И не се влияе от съветите на приятели или брачни консултанти, които сами не следват собствените си предписания. Няма правила или наръчници „Как да...“, нито методи, които гарантират успеха.

Тя не се определя от брачните халки, нито от размяната на клетви или обещания за светло бъдеще. Любовта е Божие чудо, което малцина са благословени да изпитат. Сега Майкъл осъзна, че е два пъти благословен.

Звънът на мобилния му телефон го изтръгна от мислите.

— Здравей — каза той, когато отвори телефона.

— Добре ли сте? — попита Буш.

— Ние — да. Как е Саймън?

— Ще се оправи. В шок е и му направиха сто шева на тиквата, но предполагам, че е бил и по-зле.

— Свести ли се?

— Да, след като го напълниха с течности. Ще трябва да остане в болницата още няколко дни, докато му спадне отокът.

— Почивката ще му дойде добре — отбеляза Майкъл и замълча.

— С К.К. ще дойдем да те сменим.

— Направи ми услуга, а?

— Казвай.

— Три чийзбургера, картопки и голяма кока-кола.

— Дадено — засмя се Майкъл. — Ще се видим след половин час.

Затвори телефона, облече се и слезе по стълбите във всекидневната. Излезе на балкона и се вгледа в Босфора и Мраморно море. Опита се да избяга от мислите си и започна да следи с поглед минаващите кораби, загледа се в огромния град. Опитваше се да го запомни така, че ако някой ден го попитат, да може да опише и тази величествена панорама, освен подземния свят и задните улички.

Извади мобилния и набра номера на К.К. Телефонът отново и отново звънеше, но никой не вдигна. Все още не беше разбрал защо жените си взимат душ толкова дълго. Не си направи труда да остави съобщение, затвори телефона и го пъхна отново в джоба.

Хвърли последен поглед към водите, които разделяха Европа и Азия, и се върна в стаята си радостен, че гледа света от предпочитаната гледна точка на човека със спокойно съзнание. Вдигна телефона и се обади на обслужването по стаите, за да поръча трите сандвича, картофките и кока-колата за Буш. Обясни на камериерката, че ги иска колкото може по-бързо и ще мине да си ги вземе от кухнята.

Взе чипкартата за стаята си и портфейла и загаси лампите, след това отиде зад бара, където беше оставил кожения тубус с жезъла.

В живота на Майкъл имаше мигове на крайна изненада, но това се беше случвало много рядко. Винаги беше обичал шаха — стратегическа игра, в която човек трябва да обмисли всички възможности, всички вероятни и невероятни сценарии. Беше се научил да предвижда хорските действия, да предсказва резултата от обикновени събития, като футболен мач и сделка, или по-сложни, като например кражбата на картина или спасяването на своя приятел Саймън от затвора.

Обаче сега, когато надникна зад бара, сърцето му се сви. Беше му минало през ума, че подобна възможност съществува, но бе отхвърлил мисълта. Буш го беше попитал колко добре познава К.К., но той му каза да си затваря устата. Сърцето на Майкъл никога не го беше лъгало, винаги можеше да разчита на своите инстинкти.

Затвори очи, пое си дълбоко дъх и се опита да успокои мислите и сърцето си, което вече блъскаше учестено. Защото на мястото, където беше оставил кожената тръба — зад кристалните чаши и бутилките с вино, нямаше нищо.

Султанският жезъл, за който К.К. рискува живота и здравето си, беше изчезнал.

Болничната стая беше ослепително бяла, дезинфекцирана и миризмата на белина изпълваше пространството. Сградата на болницата „Ататюрк“ беше стара и някои се шегуваха, че е отпреди завоюването на Константинопол. Обаче лекарите, които работеха тук, бяха най-добрите не само Истанбул, но и в цяла Европа.

Саймън лежеше на леглото, до него стърчеше стойката с банката физиологичен разтвор, който му вливаха. На перваза на прозореца беше оставен поднос с наполовина изяден сандвич в чинията. Главата му беше напълно овързана в бинтове, но цветът се беше върнал на лицето му, което сега изглеждаше здраво, а в синьо-сивите му очи проблясваше живот.

Буш седеше на евтин жълт стол, който едва побираше огромното му тяло. Протегнатите си крака беше качил на леглото.

Двамата точно се смееха нещо, когато Майкъл влезе и се изправи над Саймън. Стискаше чанта, а кокалчетата на ръката му бяха побелели от прекалено здравата хватка. Очите му се застрелкаха между двамата му приятели, докато най-накрая не се спряха на Саймън.

— Добре ли си?

— Да — отговори той с италианския си акцент. — Добре съм, благодаря. Това прави два пъти седмично. Или ти си много добър, или аз съм много глупав.

— Мисля, че е съчетание и на двете — намеси се Буш. — Все пак не бива да забравяте, че при вашето спасяване общият знаменател винаги беше — Буш посочи с пръст гърдите си — моя милост.

Двамата със Саймън го погледнаха раздразнено, преди Майкъл да продължи:

— Ами... много се радвам, че си наред.

— Мога ли да ти помогна с нещо? — предложи приятелят му.

— Ами... сега, когато стана дума — Майкъл отстъпи, потънал в мисли, докато не се отърси от тях, не можейки повече да се сдържа. —

Мамка му, какво става?

— Какво имаш предвид? — попита Саймън действително объркан.

— К.К. е изчезнала.

— Какво? — Буш свали краката си от леглото.

— Картата и жезълът? — бързо попита Саймън.

— Измами ме двойно — поклати Майкъл глава.

Саймън се изправи в леглото и се облегна по-удобно.

— Наистина ли го мислиш?

— Отворила е вратата на апартамента, докато бях под душа, и е взела кожения тубус. А картата... проверих в нейния апартамент — тя също е изчезнала.

— Не отговори на въпроса ми.

— Направо не зная какво да мисля — поклати глава Майкъл. Наистина беше объркан. Изпълнил го беше такъв гняв, когато откри, че жезълът е изчезнал, че не можеше да мисли логично. Хукнал бе надолу към апартамента на К.К., за да открие, че тя и картата на Пири Рейс са изчезнали, и това го обърка още повече. Обаче, ако го беше измамила два пъти, ако бе откраднала двата артефакта... алтернативата беше още по-лоша.

Саймън взе телефона, който стоеше на шкафчето до леглото му, и набра девет.

— Можете ли да ме свържете с истанбулската полиция?

Майкъл и Буш запазиха мълчание, разбирайки какво прави той.

— Обаждам се във връзка с един арест, който трябва да е направен по-рано днес пред Синята джамия... — Саймън замълча и се заслуша. — Не, господине. Не, съжалявам. Не знаех — замълча отново и се заслуша внимателно, а лицето му стана загрижено. — Разбира се, ако разбере нещо, вие първи ще научите.

Той затвори телефона, макар че човекът от другата страна на линията продължаваше да го обсипва с въпроси, прекратявайки разпита наред думата.

После погледна към Майкъл, но не се налагаше да каже каквото и да било.

— Мислиш, че я е отвлякъл?

— К.К.? Не, тя е твърде корав орех, за да бъде изненадана. Не — пое си дълбоко дъх Саймън. — Иблис иска да я контролира. Сигурно е

отвлякъл отново сестра й.

— Отново? Как е възможно пак да се случи?

— Не е онова, което си мислиш — злокобно подхвърли Саймън.

— Мисля, че Синди работи за Иблис. Вероятно я е прелъстил.

— Какво? — възкликна Буш отвратено.

— Нямам предвид сексуално, а по всички други възможни начини.

Саймън замълча.

— Те разговаряха, показа й картата, разказа й всичко за нея. Аз бях полубуден, но държах очите си затворени. Чух всичко, което имаше да й казва. Не К.К. те е предала, а сестра й. Всъщност тя предаде всички ни.

К.К. седеше върху голямото легло в задната каюта на луксозния частен самолет.

Беше излязла от истанбулския „Четири сезона“ с двата кожени тубуса. Единият беше празен, а в другия лежеше жезълът, който бе задигнала от хотелския апартамент на Майкъл. Насочи се към отворената врата на чакащата лимузина, но преди да се качи, се спря. Вторачи се в очите на шофьора, който стоеше до вратата. Пистолетът под колана на панталоните му се виждаше, но това не я плашеше. Времето минаваше и най-накрая от един черен „Мерцедес“, който беше паркирал по-надолу по улицата, спуснаха единия прозорец. Вътре видя Синди, седнала между двама от здравеняците на Иблис. К.К. нямаше нужда от допълнително смушкване и се качи в автомобила.

Шофьорът подкара право към летище „Ататюрк“ и по време на цялото пътуване, което продължи двацет и пет минути, не обели нито дума. Спряха пред частния терминал в задния край, пред който беше паркиран един „Роял Фалкон“, чиито двигатели вече работеха, а горещите газове от турбините трепкаха над крилата.

Шофьорът на лимузината безмълвно отвори вратата и с жест покани К.К. да се качи на борда. Тя пое по стълбичката, взимайки по две стъпала наведнъж, и влезе в луксозния частен самолет. Руса стюардеса с немски акцент я насочи към задната част на машината.

Озова се в спалня с лъскава борова ламперия и двойно легло и преди да успее да се обърне, вратата зад нея се затръшна.

Мина повече от половин час, но още никой не беше разговарял с нея.

Тя стисна презрамките на двете кожени тръби в ръката си и се запита къде ли са отвели този път сестра ѝ. После се зачуди как може да е толкова глупава да позволи Синди да бъде отвлечена втори път.

С леко дръпване самолетът започна да рулира. Двигателите минаха на режим максимална мощност, машината се стрелна по пистата и се издигна в небето под остър ъгъл. К.К. се хвана здраво за леглото, докато центробежните сили я притискаха към дюшека. Погледна през малкия илюминатор на левия борд и видя под краката си Истанбул да изчезва в нищото, превръщайки се в два малки полуострова сред безкрая на синята вода.

Помисли си за Майкъл и гневът и объркването, които той сигурно чувстваше заради нейното изчезване и кражбата на онова, за което бяха положили толкова усилия да не попадне в ръцете на Иблис. Обаче ставаше дума за нейната сестра и нейното добруване, които отново определяха живота ѝ, както винаги впрочем. И докато самолетът се изкачваше в синьото небе, тя осъзна, че оставя зад гърба си това, което наистина обича и единствения си шанс за истински живот. Знаеше, че от там, където отива, няма да има връщане, защото вероятността да оцелее беше твърде малка.

Вратата се отвори и Иблис влезе в спалнята. Погледна я и се усмихна. Дрехите му бяха покрити със съсирена кръв, пръски осейваха лицето и торса му, сякаш се беше изцапал с кафява боя. Обаче ръцете му... ръцете му бяха изненадващо чисти и изпъкваха на фона на страховитата му външност. В дясната си ръка носеше малка кожена чанта, сякаш идваше на делова среща.

— Къде е сестра ми? — избухна К.К.

— Тя е добре. К.К., успокой се — каза Иблис и сложи чантата на нощното шкафче.

— Къде е? — настоя отново тя.

— Отпред.

— Искам да я видя — каза тя заповеднически.

В този миг Синди застана в рамката на вратата. Появи се сякаш от нищото, изглеждаше измъчена. Двете сестри мълчаха, не изразиха

никакви чувства, докато времето минаваше. Изведнъж Иблис хвана топката на вратата и я затвори, прекъсвайки неловкото мълчание.

После се приближи към К.К. и без да казва нещо, взе двата кожени тубуса от нея. Очите му се стрелкаха между нея и тях.

— Учителят винаги получава каквото иска.

Отвори капака на първия тубус, бръкна вътре и извади жезъла. Пипаше внимателно, оглеждайки с интерес змийските глави, за да се увери, че наистина са от сребро. После с възхита взе да оглежда обсипаните с диаманти люспици на тялото, преди да го прибере внимателно на мястото му. Погледна разочаровано тубуса и попита:

— Значи няма да има диамантена огърлица?

К.К. извърна глава и загледа през илюминатора, докато светът под тях ставаше все по-малък и малък.

— Опа — подхвърли Иблис с фалшива изненада, след като отвори втория тубус. — Май нещо липсва.

К.К. обърна глава и го погледна, но запази мълчание.

— Къде е? — попита Иблис делово. — Хайде, К.К., стига игрички, особено ако ще пътуваме заедно на девет хиляди метра височина.

— Не е у мен.

Иблис кимна, първо бавно, после по-бързо, сякаш разбира.

— Да предположа... някой я е взел от теб?

— Казах, че не е у мен — отговори К.К. предизвикателно през стиснати зъби.

— Кое то показва, че понякога е добре да имаш помощник, който може да оправи нещата, докато теб те няма.

Иблис отвори кожената чанта и извади картата на Пири Рейс и я вдигна, за да може да ѝ се възхити.

Очите на К.К. заблестяха от гняв. Подозираше, знаеше, никой друг не беше влизал в хотелската стая, докато картата беше там. Но упорито не искаше да го приеме въпреки очевидното, като през цялото време се надяваше, че има някакво друго обяснение.

— Не мисля, че щях да я убедя толкова лесно, ако ти не я беше разочаровала толкова много, ако не я беше лъгала. Тази седмица твоята сестра се показва по-доверчива и надеждна от теб.

От шока лицето на К.К. пребледня.

— Не е хубаво чувство, нали? Винаги е така: онези, които обичаме, ни нараняват най-много. Странно как истинското предателство може да е дело на човек, комуто наистина имаме доверие.

— Какво си й сторил?

— На Синди? Нищо. Дори нямаше нужда да размахам смъртта на любим човек пред очите ѝ. Нейните принципи са много по-гъвкави от твоите. Веднага щом научи къде води картата и след като ѝ казах, че работя за един много богат човек, тя беше щастлива да помогне.

— Щастлива?

— Е, нали мотото ѝ гласеше трийсет милиона на трийсет години? Нямаше да може да го осъществи с работата, която си намери, независимо дали я е изгубила или не. Казах ѝ, показах ѝ къде държа картата за всеки случай, ако вие с Майкъл успеете да ме елиминирате. Така щеше да може да ви покаже къде е, за да я откраднете, после тя тайно да я отмъкне от вас и да получи своите трийсет милиона много по-рано, отколкото някога е очаквала.

Мисля обаче, че онова, което действително я подтикна, беше малката тайна, която ѝ открих. За мъжа, за когото работя и чийто кабинет ти се опита да обереш. Излезе, че това е мотивацията, от която е имала нужда. Когато научи за неговия успех и богатство, малката ти сестра... Излезе, че за нея тези неща са най-важни.

— Тъй като е много млада, никога не го е срещала, но през целия си живот се е възхищавала от него. Единственото, което ти си ѝ казала, било, че е престъпник, че е зъл. Повтаряла си онова, което майка ви е говорила, докато са спускали ковчег му в земята. Но в действителност единственото негово нещо в този ковчег било името му и миналото, заедно с овъгленото тяло, което оставил след своето бягство. И те били погребани завинаги под двуметров пласт пръст.

К.К. седеше на леглото и усещаше, как започва да ѝ се вие свят, а в ушите ѝ вият самолетните двигатели. Беше изгубила опора, в главата ѝ цареше пълен хаос.

— Баща ми е жив? — прошепна тя.

— Разбира се — отговори Иблис с усмивка. — Кой, смяташ, ме изпрати преди години да те обучавам?

Майкъл извади две увеличени копия на картата и ги сложи върху гърдите на Саймън в леглото. Първата беше чиста, но на втората имаше добавен английски превод на бележките на турски.

— Кой ги преведе? — полюбопитства Саймън, местейки поглед от едната на другата карта.

— Направих дигитални снимки, когато я намерихме. Просто за всеки случай.

— Винаги си бил предвидлив — отбеляза Саймън.

— Пратих ги по електронната поща на баща ми в Бостън. Неговата правна кантора разполага с преводачи. Сигурен съм, че е платил щедро, за да станат толкова бързо.

Саймън започна да проучва картата, очите му бяха напрегнати, а пръстите му се плъзгаха по разпечатката, сякаш се опитваше да докосне топографията.

Буш нахлу в стаята. В лявата си ръка носеше проследяващото джипиес устройство.

— Частен самолет излетя преди половин час от „Ататюрк“. В момента е някъде над Източна Турция. И двата тубуса са на борда. Чуйте още нещо. — Направи пауза. — Самолетът е регистриран на името на Филип Веню.

Майкъл се обърна към Саймън:

— Веню? Онзи, който накара да ви хвърлят в затвора?

Той кимна в потвърждение.

— К.К. е на самолета, нали? — попита Буш.

— Предполагам с Иблис и Синди.

— Имаш ли представа къде отиват? — прекъсна ги Майкъл.

Саймън посочи към центъра на картата и кимна.

— Канченджунга. Планина в Хималаите. Третият по височина връх след Еверест и К2. В продължение на дълги години се е смятало, че това е най-високата планина в света.

— Какво? Да не се смалила? — попита донякъде шеговито Буш.

— Отчасти е в Непал, но по-голямата част лежи в Индия, близо до Дарджилинг. Знаеш ли какво означава Канченджунга? — попита Саймън риторично с впит в средата на картата поглед. — Петте снежни съкровища. Красиво впрочем.

Саймън продължаваше да анализира бележките по картата, четеше преводите на английски, оглеждаше маршрута от Бенгалския залив през Бангладеш и Индия, а очите му се ококориха от удивление. Потъна в картата, сякаш Майкъл и Буш изобщо не съществуваха.

— Уверен съм, че намираш това за много интересно — обади се Буш, виждайки колко е погълнат техният приятел от картата, — обаче ми писна да бъда търпелив, а предполагам и на теб — да бъдеш пациент. Или казано с думите на Майкъл: мамка му, какво става тук?

Саймън вдигна очи и се върна в действителността. Трябваше още минута, за да успее да се съсредоточи, което още повече увеличи очакванията.

— На този свят има места, за които се носят легенди — светове, където царува покой. Легендите били подреждани върху полиците над камините и възвеличавани като идеал на крайната утопия. Шамбала, Шангри-ла, Едемската градина, Ней-Пематанг, Аряварша, Хси Тиен, Земята на живия огън. Индусите са го наричали Меру, това бил техният Олимп, вярвали, че е разположен в центъра на земята. Бил пазен от змии, които убивали всеки опитал се да проникне в сферата на тайните познания. Наричали това място благословена земя. Някои евреи говорят за земя, наречена Луз, докато чиочите държат здраво за легендата за Сторича.

— Смятало се, че в тези светове царят божествените тайни и спокойствието на рая. Те били мирни убежища, където времето е отлично, обществото е мило и внимателно, храната изобилна, златото и скъпоценностите повече, отколкото можеш да си представиш, и най-важното — животът е вечен. Но освен тези места съществува и тяхната противоположност — земи на мрака и злото.

— Гърците го наричат Тартар, място по-лошо дори от Хадес; евреите — Геена или Шеол; в исляма това е Джаханам; в Китай и Япония го наричат Ди Ю; будистите и индуистите го назовават Нарака. Майте са го описвали като Ксибалба, а шумерите като Великото отдолу. Много имена, но всички представляват долния свят, онова, което християните наричат ад.

— Тази карта, нарисувана от Пири Рейс — Саймън махна с ръка над разпечатката, — е почерпила сведения от много по-стари карти, вече забравени от историята. Тя води към мястото, което неговият чичо Кемал Рейс толкова се страхува да не бъде намерено, към свят, търсен преди него от мнозина. Не знам дали е Шамбала, Шангри-ла или Аряварша, но си е там, неразкрит за света по някаква причина. Бележките на Пири Рейс разказват, че чичо му плавал нагоре по бангладешките реки, след това тръгнал пеша през Индия, за да върне съкровище в един свят на съкровища, хранилище на божествените слова. Преводът на английски на бележките на Пири Рейс гласи: „Няма по-свато място, няма по-мрачно място. Свят на богове и демони, страдания и радост, любов и тайни. Съществува в равновесие, което никога няма да бъде нарушено“.

— Място в планината, пълно със съкровища? — подхвърли иронично Буш. — Ей богу, наричат я Планината на петте съкровища. Съвсем очевидно. Значи Шамбала, Шангри-ла и Бла-Бла са там? И това се е изплъзнало от вниманието на всички. На изследователите, на планинарите и всички търсещи евтина слава? И дори на почитаемите археолози? Няма логика в тая работа.

— В Канченджунга има. Един от първите, който прави опит да го изкачи, е англичанин на име Алистър Краули. Падал си по окултното. Някои смятат, че той е автор на сатанинската библия, но това е чиста измислица. Бил член на „Златната зора“ и като мнозина е заплетен от митовете и тайнственото. Никой не знае защо точно избира планината, но водачите разказват, че по пътя търсил следи от непознати цивилизации. По време на изкачването умират четирима души и така и не стигат до върха. С годините, когато светът научава повече за Алистър Краули, мнозина стигат до извода, че е търсил Шамбала.

През трийсетте години Хайнрих Химлер и Рудолф Хес организират експедиции, за да търсят Шамбала, преброявайки планините в Тибет, Непал и Индия, като се надяват да намерят богатствата и познанията, които да доведат до световно господство на Третия райх.

— Човек не може да вярва, че подобно място съществува наистина — подхвърли Буш.

— Преводът върху картата е пределно ясен — отговори Саймън. — Може и да не е Шамбала, както са си я представяли хората в своите

приказки и книги, но там има нещо.

— Добре — намеси се Майкъл и прекъсна потресаващата реч на Саймън, — дори това място да съществува и да е пълно със злато и диаманти и с хранилища на познания, тогава за какво служи жезълът? Каква е неговата роля? Стойността му може и да е голяма, но би била нищо, ако онова, което казваш, наистина съществува. Освен ако няма някакво специално предназначение.

— Как може да вярваш в подобни неща? — каза му Буш, преди да се обърне към Саймън. — Нищо лично, приятелю.

— От неверие ли се съмняваш или от страх? — поклати раздразнено глава Саймън. — Във всички митове може да бъде открита някаква истина, независимо колко е малка. Как може да се обясни фактът, че толкова различни култури имат едни и същи митове с общи теми? — Саймън замълча. — Дали причината е, че се основават на някакъв факт? Богове и демони, потопът, раят и адът, ангели и зверове, земният рай, задгробният живот. Всяка култура има сходни приказки за тези неща. Ако има малко мозък, човек се замисля върху това...

— Жезълът! — отново го прекъсна Майкъл, прекъсвайки спора, преди да се превърне в кавга. Той стрелна Буш с поглед, който в отговор извъртя очи и отиде да седне на жълтия стол.

Саймън се успокои и се обърна към Майкъл.

— Всяка култура съдържа онова, което е известно като *axis mundi* — връзката между две действителности като небето и земята. Понякога това е планина като Синай, където Бог разговаря с Мойсей и му дава Десетте заповеди, или Елеонския хълм, откъдето според Библията Исус се издига в небето. Или нещо построено от човешка ръка като пагода, черква, камбанария, обелиск или минаре. Американските индианци имат своя тотемен стълб, египтяните — пирамидите, а норвежците — дървото Идрасил, впрочем то било ясеново. Всички тези места действат като канал за връзка между човека на земята и неговия бог на небето.

— Понякога *axis mundi*, оста на света или стълбът на света, се смята за център на съществуването, за пъпа на Майката Земя, където се срещат четирите посоки на света. Носят се слухове, че на това място има огромни познания и невъобразими богатства.

— К.К. ви разказа за жезъла на Асклепий и за кадуцей. Самата пръчка се смята за *axis mundi*, а змиите са пазачи на познанието, което преминава по тази връзка между небето и земята.

— Жезълът на султана е подобен предмет, говори се, че отваря прохода към небето... или ада, но само ако се намира на подходящото място. Картата на Пири Рейс води натам. Каквото и да е наименованието, накъдето и да сочи картата — жезълът е дошъл от там.

— Аз лично смятам, че това място е на върха на храмова кула, където Кемал Рейс и неговите хора са скрили съкровището. Мисля, че е място на мрака и че жезълът е нужен, за да бъде отключен неговият вход. Вярвам, че онова, което лежи на края на картата, е проявление на рая или ада на земята, а султанският жезъл е световната ос, която ги свързва и отваря един за друг.

Буш завъртя очи, поклати глава и се размърда неспокойно на стола.

— Чакай малко — подзе отново Саймън, когато забележа недоверието му, — аз не казвам какво има на края на тази карта. Дали е караконджул или свещеник, дяволът или Бог — всичко това са само предположения. Обаче там има нещо повече от златото и съкровищата, които Кемал е върнал — вдигна Саймън увеличеното изображение на картата и подчерта превода на английски. — Тук пише, че освен шестима души, всички останали са измрели там и само един оцелява, за да донесе жезъла, писмата и оригинала на картата на Пири. Важно е да не забравяме, че Кемал и Пири са моряци, хора, които са нанасяли на картите рифове и скали, за да бъдат избягвани на всяка цена, и така са защитавали всички мореплаватели, помагали им да доживеят нов ден. Тази карта — Саймън почука с пръст по разпечатката — не изобразява крайбрежия, а място, което да бъде избягвано на всяка цена.

— Кемал предупреждава племенника си, умолява го да скрие жезъла и картата и да избягва Канченджунга. Той го предупреждава за опасността от отварянето на този скрит свят и иска да защити не само своя племенник, но и всички хора от онова, което лежи вътре.

— Не се заблуждавайте, Кемал бил корсар, пират, адмирал, човек, който внушавал страх, който не се криел от опасността. Ако

Шамбала е раят на земята, онова, което лежи под нея, не може да е друго, освен пъкъл на земята и ако бъде отворен...

Думите на Саймън увиснаха в нищото, а над стаята се спусна мълчание. В коридорите отвън кънтяха гласовете на медицински сестри и тракането на колички, докато Майкъл и Буш, потънали в мисли, се опитваха да осмислят казаното от техния приятел.

— Майкъл — започна отново Саймън с тревожен глас, — Вейю е насилник, на крачка от лудницата. Той има три мании: богатство, власт и познания за тайните на отвъдния свят. Пропаднал свещеник, отлъчен от Църквата не само за убийство, но и за търсене на дявола, търсене на други богове, за занимания с мистицизъм. Натрупва богатство, като прилага уроците от криминалното си минало в деловия свят; постига огромна власт, става недосегаем за корумпираните политици и световната полиция, които умело разиграва с пари и изнудване.

Обаче късметът му изневери; империята му е на път да рухне около него. Църквата го намери и иска да го разобличи за убийството на седмината монаси, които навремето са го отлъчили. Преди Веню беше недосегаем благодарение на щита от пари, но сега тази защита се е изпарила.

Затова е удвоил усилията си да намери мястото, посочено в картата на Пири Рейс. Докато преди това е било хоби за него — да търси отговор на въпросите от младите си години в семинарията, сега се е превърнало в единствената надежда да спаси своя свят.

Ако той стигне до т.нар. Шамбала, боя се, че ще намери не само богатство, но и мрак, който ще използва срещу този, който го е отхвърлил — заклетия му враг, Църквата.

Майкъл и Буш запазиха мълчание, докато попиваха казаното. Майкъл разбираше страховете и безпокойствата на Саймън, разбираше желанието му да защити Църквата, но не вярваше напълно в опасността. Онова, върху което съзнанието му беше съсредоточено, което наистина го караше да се плаши, бе съдбата на К.К., която обикаляше насила света.

— Майкъл, има нещо, което трябва да знаеш за Веню. Докато бях пленник на Иблис, в един по-бистър момент, го чух да разкрива една тайна на Синди. В сравнение с нея тайната на картата бледнее — Саймън замълча. — Веню е бащата на К.К. и Синди.

Майкъл почувства как вътрешностите му се преобръщат, как светът се завърта наопак, как главата му се замайва от объркване. Почувства върху себе си погледа на Буш, в който се четеше: „Нали ти казах“.

— И тя е знаела това? — най-накрая успя да попита гневно.

Саймън поклати глава.

— Не, нямаше представа. Аз също. Но ако го разгледаш от всички страни, в това има логика. Иблис е знаменателят, който свързва всички неизвестни. Той е бил не само учител на К.К., изпратен от баща ѝ в нейната младост, но и техен защитник, готов да премахне всеки, който ги застрашаваш.

— И тя не е знаела? — попита Буш, когато осъзна важността на това разкритие.

— Предполагам, че сега ще научи. Представи си какво ще ѝ причини. Не забравяй, че веднъж вече Веню я изпрати на смърт, макар да знаеше, че е негова дъщеря. Направо не мога да си представя какво ще направи, когато научи истината. Та това е мъжът, когото нейната майка я е учила да мрази, мъжът, на чието погребение е ходила като малка.

— Саймън, къде отиват? — попита Майкъл с тревожен и надебелял от ярост глас.

— Дарджилинг, Индия. От там ще вземат или хеликоптер или джип, за да изминат четирийсетте километра до планината.

Майкъл погледна Буш. Нямаше нужда да казва каквото и да било.

— Мамка му — кимна той. — Ще се обади да приготвят самолета. Жена ми ще трябва да забие още една карфица на картата в хола.

— Ще дойда с вас — обади се Саймън от болничното легло, макар да знаеше, че в неговото състояние това е невъзможно.

— Много бих искал да можеше — въздъхна Майкъл.

— Да — кимна Буш, — защото тогава щях да си имам компания за уискито.

— Майкъл — каза Саймън, — светът под Шамбала не бива да бъде отварян при никакви обстоятелства. Страхувам се, че е пълен с лудост и най-черно зло. В ръцете на хора като Веню и Иблис...

Нямаше нужда да обяснява надълго и широко, Майкъл напълно разбра неговото предупреждение.

Майкъл и Буш седяха на предната седалка на лимузината на път за летище „Ататюрк“, до което им оставаха около четири километра. Бяха потеглили направо от болницата, без да се отбиват в хотела, където не оставяха нищо действително ценно. Оборудването на Майкъл обикновено беше в багажника на колата или в тайника на самолета. Буш вече се беше обадил: боингът щеше да е подготвен и готов за излитане след по-малко от час. Буш караше, а Майкъл сложи монитора на джипиеса в стойката на арматурното табло. На екрана се появи широка карта, простираща се от Източна Турция до Индия, с две малки червени точки, реещи се над Каспийско море.

— Майкъл, няма съмнение, че от самолета за Индия се излъчват има два сигнала. Но щом оригиналната карта и жезълът са у тях, какво ме накара да сложа в сейфа на самолета?

— Минутка.

Телефонът на Майкъл започна да звъни. Погледна дисплея, видя, че е К.К., и отговори.

— Слава Богу — въздъхна той облекчено. — Къде си?

— Бог няма нищо общо.

Гласът на мъжа беше дълбок и богат. Слаб английски акцент оцветяваше словото му.

— Разбрах, че обичаш моята дъщеря.

Гневът на Майкъл пламна, докато слушаше гласа на Филип Веню.

— Ако по някаква причина не стигна до целта на пътуването си, ако не постигна целта си, ще я убия. Това е мое право като неин родител. Затова не си прави труда да преследваш мен или нея. Не слушай този глупав свещеник. Ако се опиташ да ме спреш, ще накарам Иблис да я одере жива. Жалко за хубавата кожа.

След тази заплаха Веню затвори.

Буш влезе с газ в хангара. Стълбичката на боинга вече беше спусната и малкият частен реактивен самолет очакваше своите

пътници, докато двигателите работеха на празни обороти. Майкъл и Буш взеха саковете си от багажника, втурнаха се нагоре по стълбичката и затвориха вратата.

Майкъл отиде направо при сейфа под барчето. Завъртя избирателния диск и намери предмета, който го интересуваше. Извади кожения тубус, развърза горния капак, отвари закопчалката на вътрешната метална тръба и я отвори.

Извади султановия жезъл и го огледа внимателно, за да се увери, че не е изчезнал по някакъв тайнствен начин. След като се увери, че е истинският, бързо го пъхна обратно в тубуса и го заключи в сейфа.

— Знае ли К.К., че този у нея е фалшификат? — полюбопитства Буш.

— Не.

— Няма що, голямо доверие цари между вас.

— Знаеш, че съм маниак на тема контрол, когато става дума за подобни неща. Страхувах се за нея, докато беше в апартамента ѝ.

— Сега, когато вече не е у нея, тя е в много по-голяма опасност. Щом стигнат на местоназначението си, ще разберат. Опитат ли се да го използват...

— Достатъчно. Съзнавам какво съм направил.

Но Майкъл не призна, че е предприел измамата заради онова, което почувства, когато държеше жезъла. Усети съкрушително въздействие: нещо много по-силно от гадене, замайване и болезненост. Имаше чувството, че е заразен от отчаяние и лишен от всякаква надежда. Беше готов на всяка цена да предпази К.К. от подобно преживяване.

Първоначално бе решил да направи копие, двойник, за да изпързали Иблис, но след като почувства това въздействие, промени плановете си.

Преди осемнайсет часа беше напуснал утехата на женските прелести на К.К., оставяйки я в безопасната квартира. Когато пристигна в частния хангар на летище „Ататюрк“, вече минаваше полунощ. Щом влезе, се насочи право към работния тезгях. Нощният пазач бе щастлив да освободи мястото със сто евро в джоба и каса ракия в багажника на колата. Майкъл му обясни, че се налага да използва струга и пресата, за да ремонтира алпинисткото си оборудване. Нямаше нужда да се тревожи, защото пазачът не се

интересуваше от хобитата на богатите американци. Човекът вече правеше планове за пианска вечер в компанията на своите трима братя.

Самолетът на Стивън Кели заемаше три четвърти от хангара зад гърба на Майкъл. Беше се прибрал по-рано тази вечер, след като завърши измамната си разходка до Средиземноморието. Екипажът бе настанен в близък хотел и очакваше заповеди.

Четири туби с акрилна леярска смес стояха на работната маса в дъното на хангара. Буш ги бе купил по-рано през деня от магазин за художници и ги беше докарал тук заедно с дъски, бързосъхнеща смола и различни други неща от списъка за пазаруване на Майкъл.

Майкъл изработи леярската кутия от дърво — ставаше дума за прост правоъгълник с панти и размери 90x60x30 сантиметра, а пукнатините бяха запълнени с бързосъхнещо лепило, за да я херметизира.

Той замеси композитния акрил и напълни формата до половина.

Отвари кожения тубус и извади покрития със скъпоценни камъни жезъл. Сложи го на масата и го снима от всички възможни ъгли, обръщайки го насам-натам, докато работеше. Обърна особено внимание на двете змийски глави.

Изведнъж почувства гадене и замайване. Не виждаше причина да продължи работата си и се изпълни с песимизъм, с чувството, че е осъден на провал. Никога не беше изпитвал подобно усещане: все едно че всички, които обича, ще умрат, оставяйки го сам за цяла вечност, и нищо не можеше да направи.

С голямо усилие и въпреки мрачните си чувства сложи жезъла в леярската форма и затвори капака. Лошите чувства веднага отшумяха.

За миг се уплаши, че може би жезълът излъчва някакъв вид радиация, но ако беше така, той и К.К. вече се бяха изложили на нея, след като го бяха откраднали, тъй като коженият тубус с метална тръба не можеше да задържа смъртоносни лъчения.

Не знаеше кое е предизвикало тези чувства, но не можеше да има съмнение, че причината е древният артефакт. Отказа да размишлява за това, не искаше да се разсейва и се съсредоточи върху задачата си. Точно тогава реши, че няма да разказва за странните усещания, предизвикани от жезъла, и ще направи не едно, а две копия, преди да се съмне.

След пет минути Майкъл отвори леярската кутия. Намаза двете половини на полувтвърдената форма с мазнина, така че да може лесно да отдели отливката, когато се втвърди. Забърка нова леярска смес, изля я върху оголения жезъл и затвори формата.

Осиновителят на Майкъл, Алек Сейнт Пиер, който го отгледа, беше отличен занаятчия, ремонтираше всичко: от коли и стенни часовници до мебели и електронни уреди. Майкъл усвои много умения от него и обичаше да изработва сам неща от нулата. Това беше цяло изкуство и многократно се беше оказвало полезно за престъпната му кариера. Макар Алек Сейнт Пиер да беше починал, Майкъл продължаваше да почита паметта на човека, който го беше отгледал — чувство, което не намаля, след като възобнови отношенията със своя биологичен баща. Стивън Кели, човекът, който притежаваше самолета в хангара, му разказваше истории за неговия произход, за рождената му майка и каква е била, преди да умре при раждането му. Майкъл се смяташе за повече от щастлив: беше изгубил бащата, който го отгледа, но ценеше високо неговата памет, като същевременно имаше привилегията да се сприятели с бащата, с когото имаха една и съща кръв.

Той отвори капака на дървената кутия и отвътре се показва парче черна гума. Внимателно раздели формата на две половини, под които лежеше султанският жезъл. Взе оригинала и го прибра в тубуса, защото не искаше да се излага на неприятното му въздействие. Извади двете половини на леярската форма. В долния ѝ край, където започваха опашките на двете създания, използва джобното си ножче, за да изреже два жлеба, и пхна тясна медна тръбичка. После взе малка бормашина и проби десет дупчици по протежение на формата.

Съедини двете половини и ги овърза здраво с тиксо. Направи прорез в дървената кутия и сложи формата вътре. Медната тръбичка щръкна през прореза. Майкъл взе тубата със смола и изля цялото ѝ съдържание във формата, после продължи с останалите пет, докато тя преля отгоре.

Остави леярската кутия настрана, взе фотоапарата си и се качи в самолета. Доближи се до малката конферентна маса, свали папката със снимки в своя преносим компютър, след това разпечата фотографиите на жезъла, за да може да ги проучи внимателно. Отиде при бара,

кликна, отвори вратата на сейфа, извади черната кадифена кесия и я сложи в джоба си. Затвори касата и се върна при работната маса.

Отвори кутията, развърза гумената леярска форма и извади копие на жезъла от смола. Беше тъмнокафяво — точно като оригинала. Майкъл го размаха и потупа дланта си с него, след това се усмихна. Бързосъхнещата смола беше корава като желязо.

После съедини отново двете половини на формата и впръска повече смола в предната ѝ част, където беше главата на жезъла, и се върна при работната маса. Сега се зае да изрязва „мустаците“ и да заглажда острите ъгли на отливката. С пила изглади издутите елементи, които представляваха скъпоценните камъни. Бързо заглади очите, превръщайки ги в празни орбити, и наточи щръкналите зъби.

С лека ръка започна да боядисва змийските тела с цвят, който донякъде наподобяваше цвета на истинските, виещи се около жезъла, което ги отдели и отличи от него. Не искаше да създава точни копия, а автентично изглеждащ предмет, който да прогони подозренията поне за кратко.

Майкъл извади от кадифената кесия две богато украсени огърлици, всяка представляваща сбор от прекрасни и скъпи камъни. Плячка от кражба, извършена преди много години, най-сетне щяха да послужат за нещо добро. Той извади камъните от обкова и започна да ги полага във вдлъбнатините по протежение на жезъла. Сложи четири малки рубина в празните орбити на змийските очи и кимна доволен от приликата, която постигна. Бръкна в кесията и извади две сребърни вилици. Внимателно отрязва зъбите им от дръжките и ги постави в менгеме. С пила за метал се зае да ги оформя в точни копия на змийските зъби от оригинала. След това ги натри със смес от черна боя и тебешир, наподобявайки сребърна патина, която ги състаряваше. Проби четири тесни дупчици в змийските усти и пъхна зъбите на място. Вдигна жезъла и се усмихна. Неговото творение би могло да заблуди самия султан Селим II, но Майкъл имаше още едно предимство. Освен него и К.К. никой не знаеше как точно изглежда жезълът. Той никога не беше излаган в музей и никой не го бе оглеждал подробно. Жезълът беше артефакт, обвит в легенди, така че създаденият от Майкъл Сейнт Пиер можеше лесно да заблуди света.

Майкъл отвори леярската кутия и извади втората глава, която представляваше точно копие на тази пред него. Повтори процесите

обработка с пила и боядисване, създавайки копие с рубинени очи и заплашително щръкнали сребърни зъби. Закрепи главата върху дървена пръчка, обви всичко в найлон с мехурчета и го сложи в кожения тубус.

След като се върна при К.К. на сутринта, Майкъл смени съвършеното копие с оригинала и щом се убеди, че планът им работи и без да предава оригиналния жезъл, накара Буш да го прибере в самолетния сейф. После показа на К.К. дървения жезъл с фалшивата глава, който щеше да използва, за да измами Иблис. Беше сигурен, че той само ще надникне в тубуса, без да смее да го извади на публично място като двора на Синята джамия. Хитростта му сработи: беше измамил Иблис и заблудил К.К., но сега, осемнайсет часа по-късно, когато беше отново в хангара при самолета, се проклинаше за своята хитрост. Неговата измама можеше много лесно да струва живота на К.К.

— Пол — обърна се той към своя приятел, — не ме е грижа нито за съкровището, нито за местата на покой и ужаси, които може да лежат под него. Единствено искам да измъкна К.К. Когато Иблис и Веню разберат, че жезълът, който носи, е фалшив... — Майкъл замълча, защото не беше способен да изкаже на глас страховете си. — Мери умря от рак и аз не можех да направя нищо, за да го предотвратя. Знам това. Но К.К... Няма да позволя жената, която обичам, да умре, когато имам възможност да я спася.

К.К. лежеше на леглото в главната каюта отзад в частния самолет. Летяха от почти осем часа на изток над каменистите, скучни турски равнини. Беше поглеждала от време на време през илюминатора, за да види звездите и да установи, че курсът им си остава неизменен. Навлизаха в сърцето на Азия и тя знаеше къде; не знаеше името или точното местоположение, но видя мястото ясно отбелязано на картата.

Това е била целта на Иблис — обаче се спря и поправи. По-точно целта на Веню. Саймън ги беше молил със страшни предупреждения да не допускат картата да попадне в чужди ръце, а сега... Имаше усещането, че я беше пхнала в неговите ръце.

Запита се дали Саймън знае кой всъщност е Веню, но след няколко секунди прогони тази мисъл. Усещаше със сърцето си, че той беше твърде добър приятел, за да скрие от нея подобна съкрушителна вест.

За пръв път беше чула за Веню, преди да ограбят кабинета му със Саймън, за да откраднат древното писмо. Знаеше за безскрупулните му деяния, за унищожаването на всеки, дори най-слабия съперник, и че е подозиран във връзки с подземния свят, обаче никога не ѝ беше минавало през ума, че той е нейният баща.

Беше заровил майсторски престъпното си минало в гробището „Св. Томас“ в Шрузбъри, Англия. Финбар Райън наистина беше умрял преди толкова години. Тя беше присъствала на неговото погребение заедно с майка си. Баща ѝ беше изтрит от лицето на земята, за да се прероди като Филип Веню, който заменя кобура с портфейл.

И след смъртта на нейната майка в шизофреничен пристъп на бащински чувства изпраща Иблис да бъде техен пазител и неин учител. Тя не знаеше какви са били мотивите на Веню или защо не се е опитал да се свърже с тях или поне да им изпрати пари. Беше благодарна, че никога не го беше правил.

Обаче фактът, че я беше изпроводил по този житейски път, че изпрати Иблис да я превърне в престъпница, използвайки нейната любов към сестра ѝ като подтик, караше сърцето ѝ да се свива. Майка ѝ беше обяснила, че баща им е човек, способен само да взима, изпълнен с извратено безразличие. Напълно разбираше защо майка ѝ мразеше този мъж, защо ги беше завела на неговото погребение — за да станат всички свидетели на гибелта му.

Обаче яростта ѝ срещу Веню — тя никога нямаше да си мисли за него като баща, и гневът срещу Иблис бяха нищо в сравнение с болката и разочарованието, които ѝ беше причинила Синди. Беше я отгледала, пожертвала всичко, подкрепяла и грижила за нея. През годините сестра ѝ беше плакала на рамото ѝ безброй пъти, без да знае, че в отсъствието на родители, училище и приятели, тя самата няма на кого да се оплаче. Беше слушала разказите на сестра си за нейното разбито сърце, без да показва, че се чуди какво ли е усещането да се влюбиш и да ти разбият сърцето.

Когато Синди порасна, за нея успехът и парите станаха движеща сила, непрекъснато разправяше как един ден, щом натрупа милионите си, ще се грижи за К.К. Потъна в този младежки материализъм, в копнежа да има всичко, и най-накрая той я беше погълнал, бе замъглил разбирането кои са наистина важните неща в живота. Така беше улеснила Иблис да я подмами в свят на кухи обещания и въображаемо богатство. Светът на Филип Веню.

Докато се ровеше из объркването и измамата, К.К. почувства, че се изпълва с дива ярост. Срещу Иблис, за всичко, което я накара да преживее, срещу Синди, за нейното предателство, но най-вече срещу кукловода. Човекът, който ги беше манипулирал, мъжът, който майка ѝ я бе научила да мрази — нейният баща.

Фактът, че беше жив, че тя се вмъкна в кабинета му, за да открадне писмото на великия везир... Изведнъж разбра защо първата картина, „Страданието“ на Гоеция, която открадна и продаде, виси на неговата стена. За него това беше награда, която показваше с гордост, както треньорите снимките на своите питомци, спечелили златни медали.

После на повърхността изскочи един последен факт — най-отвратителният от всички. Веню беше този, който я беше пратил на смърт в затвора „Хирон“, знаейки много добре, че тя е негова плът и

кръв. Има ли по-злодейска постъпка от тази да осъдиш собственото си дете на смърт?

Толкова мисли се въртяха из главата ѝ. Беше живяла живота си в преструвки и сега се почувства пълна глупачка. Зарови из годините, в своите саможертви и откази, в копнежа си за нормалност, за някой, който да ѝ протегне ръка и да я измъкне от този живот, да я прегърне и обича. И да оправи всичко.

Сети се за Майкъл. Беше стигнала толкова близо до една истинска връзка, която би изпълвала сърцето и душата ѝ с радост. Имаха нещо общо и нямаше значение дали са ядосани, уплашени или уморени — между сърцата им имаше постоянна и здрава връзка. Никога не ѝ беше хрумвало, че ще открие любовта при подобни обстоятелства. И то с мъж, с когото се усещаше с всяка клетка жена, който я караше да се чувства уверена и да не се срамува от своето минало и кариера. Той не искаше тя да се променя. Обичаше я по най-простия и същевременно най-сложния начин. Беше я успокоявал, когато е нервна, вдъхвал кураж, когато е изплашена, и поглъщал със своята страст. Сега копнееше за него; имаше нужда да изпита успокояващото въздействие на неговата прегръдка, имаше нужда да ѝ прошепне, че всичко ще бъде наред.

За този миг любов, за това отдаване, макар и кратко, за този момент на егоизъм сега получаваше наказанието си. Двамата най-отвратителни хора на земята, които познаваше, я влачеха на края на света: единият я беше заченал, а другият обучил. И единственият човек, на когото смяташе, че може да разчита, когото беше отгледала и ѝ беше най-близък — нейната собствена сестра, я беше предал и влязъл в съюз с тях.

К.К. прекоси помещението, отвори хладилника и зарови вътре. Намери малко италиански салам и сирене. Отвори бутилка вино. Нямаше намерение да играе ролята на мъченик и да гладува; искаше да има сили, когато се заеме със Синди. Сложи храната на малко бюро и седна. Бръкна под яката на ризата и свали гравираното колие, което Майкъл ѝ беше дал. Сложи го на масата и прочете думите, изписани на висулката: „Винаги има утре“. Откакто го беше срещнала, за пръв път се усъмни в това обещание. Не се съмняваше само в мъдростта на словата, но и в това, че ще види Майкъл отново. Порови из чекмеджетата на бюрото, намери бележник и химикалка.

Когато най-сетне усети какво значи разбито сърце, си наля вино и започна да пише:

Скъпи Майкъл,
Съжалявам...

К.К. наблюдаваше изгрева на слънцето откъм левия борд на самолета. Утринната светлина оцветяваше гъстите зелени гори на земята в оранжева окраска. На север се виждаха върховете на Хималаите. По това разбра, че се намират някъде над Индия. Откакто излетяха, никой не беше чукал на вратата, никой не беше влизал в помещението. Знаеше, че Иблис и Синди са от другата страна, и добре разбираше защо я бяха оставили на мира. И двамата знаеха, че в мига, в който ги види, ще излее върху им своето негодувание.

Самолетът започна да се спуска и двайсет минути по-късно кацна на малка частна писта, крайно опасно разположена върху издигащ се стръмно нагоре хълм с клисури от двете страни. Земята наоколо беше хълмиста, покрита с гъсти гори с преплетени корони. В далечината, на не повече от шейсет — шейсет и пет километра, К.К. зърна планина, по-голяма от всички, които беше виждала. Върховете ѝ бяха покрити със сняг и изпъкваха на фона на кристалносиньото небе.

Самолетът се плъзна по инерция и спря в далечния край на пистата. К.К. чу движение отпред в кабината и около изхода, когато вратата на самолета се отвори със съскане. Седеше в очакване, че вратата на кабината ще се отвори, но никой не дойде. Погледна през илюминатора откъм левия борд и видя Иблис и Синди да слизат по подвижната стълба, следвани от седмина от неговите хора.

Оживлението и шумът стихнаха и в самолета се възцари тишина. К.К. изчака още най-малко половин час, докато един от хората на Иблис не отвори вратата. Не беше въоръжен и не каза нито дума, когато се обърна да излиза. Тя го последва извън самолета в хладния утринен въздух. В този летен ден температурата вероятно не беше повече от десет градуса, което означаваше, че се намират най-малко на две хиляди метра надморска височина.

Намираха се в средата на редуващи се хълмове, осеяни с гъста растителност в различни отсенки на зеленото, тучни треви, гъсти храсталаци и огромни дървета. С изключение на импровизираното

летище, не се виждаха никакви следи от цивилизация. Нямаше градове, пътища, а над главите им не прелитаха самолети. В този свят цареше безвремие и всичко изглеждаше в покой.

К.К. последва мъжа до дървена барака с ламаринен покрив, позеленял от влажни плесени и мъхове. От наклонените стрехи стърчеше кюнец за печка и от него се виеше сив пушек, преди да се разтвори в хладния сутрешен въздух.

Пазачът отново не продума, когато отвори вратата. К.К. надникна в колибата и видя възрастна жена, клекнала пред готварската печка. Носеше тъмночервена жилетка върху торбеста жълта рокля, а на краката — големи зелени гумени ботуши. Черната ѝ коса бе опъната назад и откриваше мургаво лице, на което беше залепена усмивка, сбръчкваща кожата около очите ѝ. Миризма на храна изпълваше въздуха, жената приготвяше в няколко тенджери и тигани яхния и месо с пържени яйца. Тя кимна за добре дошли и разсипа храната в метални чинии, наля кафе в очукани канчета, а после се зае да вади подправки и сосове от шкафа.

Когато очите на К.К. свикнаха с полумрака, видя в другия край на помещението голяма грубо издялана маса. На нея лежеше азиатската половина от картата на Пири Рейс, която беше приковала вниманието на тримата, изправени около нея. К.К. приближи, а те се обърнаха и спряха погледи на нея. Испита страхотен пристъп на гняв — никога не ѝ се беше случвало нещо подобно. Сестра ѝ стоеше до нейния враг Иблис. И двамата гледаха К.К. с безизразни очи и лица. И двамата не казаха нищо, раболепно изчаквайки какво ще направи мъжът, застанал между тях.

Очите ѝ се впиха в по-възрастния мъж. Онази вечер в кабинета му бе успяла да го зърне само за кратко. Висок най-малко метър и осемдесет и пет, и малкото останала му коса сивееше. Беше облечен, сякаш излизаше от стар каталог за ловна мода: камуфлажни панталони, жилетка от кожа и вълна върху дебела карирана риза. Всичко беше чисто ново. Нямаше съмнение, че това е човек, според когото парите му могат да купят всичко, включително пътя нагоре в планината.

Когато пристъпи към нея, на К.К. ѝ прилоша, защото забеляза приликата. Тя имаше неговите очи, същите високи скули. Той стоеше изправен, сякаш бе глътнал бастун, а раменете му бяха самоуверено опънати назад. Притежаваше мощно излъчване, което изпълваше

помещението и властваше над Иблис и Синди, но К.К. не му обърна внимание, защото реши, че това е просто високомерие.

— По-висока си, отколкото очаквах — отбеляза Веню, пристъпвайки неприятно близо. Започна да я оглежда, сякаш преценяваше предмет, който се готви да купи.

Тя се вторачи нагоре в очите, които бяха почти като нейните.

— Много по-хубава от сестра си — каза го не като комплимент, а като факт. — Готова ли си за малка семейна екскурзия?

— С теб никъде не отивам — отговори тя през стиснати зъби.

Веню се втренчи в нея с гневни очи. Не беше свикнал с неподчинение. Бавно вдигна ръце, протегна ги и я прегърна, но тя не отговори на жеста. Той наведе глава така, че почти опря бузата си в нейната, и прошепна, обливайки я с горещия си дъх:

— О, скъпа, сигурен съм, че ще дойдеш.

Пусна я и се върна обратно при масата. После тримата отново насочиха вниманието си към картата.

К.К. стоеше в пълен шок от нахалството на този човек. Положи големи усилия, за да потисне чувствата си.

— Ти ме изпрати на смърт — каза тя предизвикателно.

— Да, така е — отговори Веню, без да вдигне поглед от картата. — Защо не дойдеш при нас със сестра ти, за да видиш къде отиваме?

К.К. пренебрегна поканата на мъжа и неговата свръхсамоувереност и погледна Иблис. Сега видя нещо в него, което никога преди не бе забелязвала. Познаваше го от години, знаеше, че той не зачита живота и е непоклатим пред лицето на опасността. Можеше да убива, без да се замисля, но точно сега тя видя в очите му нещо, което не беше очаквала — страх. Присъствието на Веню очевидно го плашеше. От друга страна, Синди, изглежда, изобщо не се страхуваше. Тя беше очарована от Веню, от очите ѝ струеше гордост, когато го поглеждаше. Забелязвайки наивното ѝ възхищение, той топло я погали по гърба, което му спечели нейната усмивка, предразполагайки го още, очаровайки го допълнително.

К.К. се извърна отвратена и забеляза двата кожени тубуса, облежани на стената на разнебитената барака. Тя се протегна и взе единия, отваряйки горния капак. Беше празен, защото съдържанието му лежеше на масата пред Веню. Взе втория и започна да развързва

горния капак. Замисли се да го прави ли, защото си спомни как ѝ беше въздействал жезълът, когато го взе за първи път.

— Трябва да ти отдам дължимото, когато е нужно — подхвърли Веню, когато видя тубуса в ръката на К.К. — Иблис те обучи, но ти надхвърли моите очаквания. Когато го изпратих да се грижи за теб, да те обучи, смятах, че престъпният ти живот ще бъде кратък. Кой можеше да предположи, че ще превърне в доживотна кариера? Ти... — стрелна той със поглед към Синди — извинявай скъпа, К.К., ти си моята истинска дъщеря.

К.К. не му обърна внимание, похвалите му отскачаха от нея. Тя надничаше в тубуса и гледаше преплетените змии, сребърните им зъби и рубинените очи. Тогава ѝ хрумна, че двете змии са Иблис и Веню. Извади жезъла наполовина и се вгледа в червените рубинени очи на изправилите се една срещу друга змии, в разтворените им усти, готови да нанесат удар, и се питаше какво ли трябва да те обземе, за да създадеш такова противно нещо.

— Осъзнаваш ли какво държиш в ръка? — попита Веню, но не изчака да му отговори. — Този удивителен предмет, откраднат от теб, е ключът към свят, който малцина са виждали. Той е отговорът, който търсих в продължение на трийсет години.

Съвсем лека усмивка се появи на лицето на К.К., докато напразно се опитваше да я потисне. Но продължаваше да се смее вътрешно. Жезълът не ѝ действаше. Нямаше замайване, нямаше вихрушка от образи, нито гадене. Не изпита и онова усещане, че се е загубила, когато за пръв път го извади от ковчега на султана. И знаеше защо. Майкъл беше много по-изобретателен, отколкото бе предполагала, и много по-предвидлив. Сигурна беше, че жезълът, който държеше в ръката си, е фалшив.

Вътрешен смях сгръ душата на К.К. Когато погледна Иблис, Синди и самодоволния Веню, застанал над картата, тя знаеше, че и да изкачат планината, за да стигнат до мястото, което баща ѝ беше издирвал толкова дълго, без истинския жезъл той никога нямаше да успее да влезе.

Частният „Боинг“ излетя с рев от истанбулското летище и се понесе над Азия. Майкъл и Буш си бяха събрали набързо багажа,

оборудването и оръжието, напъхани в три големи брезентови чувала, които сложиха в багажника в корема на самолета.

— Имаш ли представа, къде отиваме и в какво ще се забъркаме?
— поиска да научи Буш.

— На първия въпрос не мога да дам точен отговор, но на втория — да. Знам в какво се забъркваме.

— Хората не се катерят по Хималаите през август, освен ако не планират да се самоубият — продължи Буш, а Майкъл го гледаше втренчено. — Искам да кажа...

— Няма да се качим на върха. Всъщност там, където отиваме, няма да имаме нужда от кислород или много багаж.

— Нали каза, че не знаеш къде отиваме?

— Не и с точност. Ще следваме картата, но по-важното е, че ще вървим след тях — посочи Майкъл джипиеса в ръката на Буш. — Аз свърших мръсната работа за Иблис, така че сега той трябва да ми върне услугата и да ни отведе до мястото.

Буш погледна дисплея на джипиеса. Двете червени точки се бяха слели и изглеждаха като една. Тубусът с картата и другият с жезъла отново бяха на път и се движеха в северна посока от Дарджилинг в Индия.

Четирите огромни перки на главното витло на индийския хеликоптер „Друв“ режеха въздуха и вдигаха ураганен вятър, който почистваше пистата от прахоляк, листа и клонки като огромна полева прахосмукачка. После започна бавно да се издига, а плясъкът на тринайсетметровите перки отекваше в долината.

Седемнайсетте пътници седяха в мълчание, докато грамадният хеликоптер в камуфлажни цветове, произведен в Бангалор, разсичаше предобедното небе. Бяха се натъпкали вътре подредени в редици, сякаш щяха да участват във военна акция. Седяха на два реда дълги метални пейки с тънка тапицерия от изкуствена кожа, закрепени за металните бордове на спартански оборудвана машина. Освен Веню, Иблис, К.К. и Синди в кабината пътуваха единайсет огромни мъжаги от хората на Иблис. Те бяха от най-различни националности и представляваха пъстра група от бивши престъпници или военни. Макар събрани от различни краища на света, общото между тях беше, че знаят английски. Освен че бяха корави и изкусни в изкуството на смъртта, всеки притежаваше нещо, което не се учеше чрез преподаване. Всички бяха верни до смърт на Иблис, своя водач, приятел и често благодетел. В продължение на години всички бяха работили за дребния мъж, винаги на повикване: от нахлуване с взлом в музеи и частни домове, до отвличане на сестри, щом се наложи. Тази частна гвардия носеше дебели вълнени панталони и черни пуловери, всички бяха въоръжени, имаха слушалки в ушите и избягваха зрителния контакт с другите пътници.

Двама мургави планински водачи седяха между охраната на твърдо тапицираните пейки и приличаха на джуджета в сравнение с едрите мъже, които се извисяваха над тях. Двамата бяха от малко село на север от Дарджилинг, чертите им бяха смесица от местни народности: сикимци, непалци, тибетци и индийци.

Намираха се на борда въпреки протестите на своите жени и деца. Техните колеги от туристическата индустрия ги призоваваха да се

вслушат в здравия разум, да не се присъединяват към групата луди, които искат да изкачат Канченджунга по това време — най-опасния сезон за алпинизъм през годината.

За Сонам Гигме обаче съблазънта на богатото възнаграждение — щеше да вземе тригодишната си заплата само за едно изкачване, изличи страха му напълно. Той беше млад и силен, по-едър и по-висок от повечето си съселяни. Ако някой можеше да оцелее в невъзможни условия, той щеше да бъде този човек. И щом всичко приключи, жена му щеше да получи дома, който отдавна искаше, трите му дъщери — образование, а той самият — гордостта, че им е осигурил много подобър живот, отколкото някога са мечтали.

Кунчен Тсеринг винаги се бе славил като най-мъдър сред шерпите, който най-добре познава петте върха на Канченджунга. Беше побеждавал планината вече осемнайсет пъти — повече от всеки друг на планетата. Беше скромен човек, говореше тихо и здравият му външен вид опровергаваше твърдението, че вече е на петдесет и четири. Беше израснал в сянката на Петте съкровища от сняг и познаваше всеки подстъп към петте върха. Когато високият възрастен европейец беше разпитвал из селото, името на Кунчен беше в устата на всички. Той познаваше отлично разнообразния терен, винаги отгатваше прогнозата за времето по промените във вятъра, отвеждаше алпинистите до световните висини и неизменно ги връщаше обратно.

Кунчен не можеше да бъде купен. Живееше просто и извличаше радост от семейния живот и общуването с великите Хималаи, които му осигуряваха прехраната. Беше научил тайните на алпинизма от своя дядо, бащата на своя баща, човек, оцелял в лавини и внезапни бури, отнесли живота на безброй други? Дядото на Кунчен се беше опитал да изкачи за първи път най-високия връх на Канченджунга през 1908 година с група, водена от англичанин на име Краули. Четирима души бяха умрели по време на неуспешното им изкачване и Краули не се върна никога за втори опит. Бащата на Кунчен говореше за търсенията на Краули, забавлявайки сина си и неговите приятели край лагерните огньове на тяхната младост. За неуспешното издирване на скрити храмове и митични села, скрити на тайно място в пазвите на огромната планина. Беше разказвал тази история толкова често, че Кунчен трябваше да се щипе, за да не клюмне и не заспи със стъклен поглед,

както често се случва, когато възрастните повтарят някаква история за двайсети път.

Когато високият европейец вдигна предложението си до петгодишна заплата, Кунчен го попита какво може толкова да интересува някого, че да плати толкова много само за да се изправи пред сигурна смърт. Веню му разказа историята, която Кунчен не беше чувал от години, от времето на детските лагерни огньове. Историята на дядо му за Алистър Краули и неговите търсения.

Накрая не парите, нито молбите на отчаяния човек успяха да съблазнят Кунчен, а една карта. Карта с бележки и път, по който никога преди не беше минавал. Не само защото маршрутът бе опасен, но и защото свършваше в непроходима клисура, чието каменно лице беше покрито с вечен лед. Кунчен обясни, че никога не биха могли да стигнат до върха по този маршрут. Но накрая все пак прие заради тези думи на Веню: „Моята цел не е върхът, а нещо много по-голямо“.

Това бяха същите думи, с които започваше историята на Кунченовия дядо; точно същите думи, които Краули бе промълвил преди сто години.

Произведеният в Индия хеликоптер се приземи на широка ивица осеяна със снежни петна земя откъм южната страна на Канченджунга. Планината се извисяваше над изоставения лагер в нейното подножие и приличаше на стълба към небето, величествена и увенчана в бяло.

Хората на Иблис отвориха плъзгащите се врати от двете страни и наскочаха на земята, сякаш участваха във военна операция. Ревът на хеликоптерните турбини намаля, когато заработиха на празни обороти, и витлата също започнаха да забавят. Единайсетте пазачи свалиха десет сандъка от задната част на хеликоптера и бързо ги отнесоха настрана.

Синди и Веню скочиха откъм левия борд. К.К. избра другата страна само за да бъде по-далеч от двамата.

Земята и скалите бяха замръзнали, покрити тук-там със сняг. Температурата се колебаеше около три градуса по Целзий — лятната жегата в тази част на света.

Хората на Иблис бързо отвориха един от сандъците, извадиха отвътре маса и я разтвориха пред Веню. След това разтовариха раници и денкове, палатки и преносими компютри.

Кунчен обикаляше откритите скалисти полета, покрити с трева и сняг, като от време на време спираше и душеше, сякаш опитваше въздуха. Разтвори широко ръце и се завъртя, изпълнявайки някакъв ритуал. Погледна нагоре, разчете синьото небе, взря се в големия остър връх, който се извисяваше над тях на осем хиляди петстотин трийсет и четири метра. Изучаваше облачетата сняг, които се виеха над нащърбените краища на върха. Приличаше на снимка от Анселм Адаме^[1].

К.К. отмести очи от екологичния анализ, провеждан от Кунчен, и спря поглед върху картата на Пири Рейс, която беше разгъната на масата. На нея бяха залепени жълти листчета с преведените по време на полета от Иблис бележки от турски на английски. Сонам държеше трепкащите им от лекия ветреца краища, докато четеше. След това спря очи върху изображението на планината Канченджунга върху животинската кожа, проследявайки с мазолестия си пръст червената пътека. Веню, Синди и Иблис стояха със затаен дъх и чакаха преценката му, но той мълчеше, от време на време затваряйки очи, толкова дълбоко беше потънал в мисли.

След това изведнъж ги отвори и се обърна към Веню с широка усмивка, разкриваща криви зъби:

— Пет часа — обясни той, като посочи на запад към заснежения планински проход.

Веню погледна часовника си и поклати глава.

— Тригодишна заплата за пет часа работа.

— Чакай да стигнем, преди започнеш да настоява за отстъпка — отговори Сонам на развален английски.

— Не се тревожи — побърза да каже Веню. — Нямам намерение да променям сделката. — Завийте сандъците с платница и се пригответе. Тръгваме след десет минути.

К.К. погледна отново към Кунчен, който крачеше към Веню. По-възрастният водач пристъпваше тежко, а лицето и очите му бяха тревожни.

— Не можем да тръгнем — обяви той.

Веню не отговори, гледаше го как се приближава.

— Защо? — излая Иблис.

— Идва буря.

— Буря? — вдигна той глава към синьото небе.

Веню се обърна и погледна Сонам, а повдигнатите му вежди изискваха потвърждение.

Сонам погледна облачетата сняг, които се виеха над назъбените страни на върховете, и кимна.

— Голяма буря.

— Колко голяма?

— Тук долу няма защо тревожи. Опънете палатките, направете кафе, разказвай смешки и след трийсет и шест часа тръгваме.

— Трийсет и шест часа? — озъби се Иблис.

— Колко време имаме, докато бурята дойде до тук? — попита Веню.

Сонам и Кунчен се спогледаха.

— Шест часа — отговори Кунчен. Очевидно той беше старшият, като човек с по-голям опит — на третата по височина планина в света опитът се ползва с предимство.

— Можем да стигнем до целта, ако тръгнем веднага — обърна се Иблис към Веню.

— Разбери — намеси се Сонам, — ако сбърка пътя, ако се забави, ако на пътя има паднали камъни, ще влезем в списък с жертви на Канченджунга.

— Там, откъдето идваме, метеоролозите непрекъснато бъркат — обясни Иблис.

— Това е, защото те учили свое изкуство от книги — засмя се Сонам. — А ние нашето от Бог.

— Не искам бъда неуважителен — обърна се Кунчен към Веню и леко се поклони, — но откъдето идвам аз, ние никога не бърка.

Веню стоеше потънал в мисли. След това погледна към единайсете мъже, които вече бяха с раници на гърба.

— Каза пет часа, нали? — обърна се той към Сонам.

— Ако всичко наред. Аз също вече усеща вкуса на бурята във въздуха.

Веню се обърна към Иблис.

— Обезопасете базовия лагер, приберете всичко в сандъците. Ако времето се развали, ще се върнем и ще лагеруваме тук. Ще вземем само толкова, колкото можем да носим, за да не се бавим.

Тихо шумолене се разнесе из лагера, когато хората на Иблис се хванаха на работа. Веню нави картата и я прибра в своята раница.

Иблис взе тубуса с жезъла и го преметна през рамото. Синди стоеше там някак не на място, като риба на сухо. В своите не по мярка планинарски дрехи приличаше малко на разсеян учен. Планинарските ѝ обувки бяха нескопосно завързани, жилетката разкопчана, а шапката в джоба — вероятно за да не ѝ се сплеска косата. Беше напълно неподготвена за онова, пред което щеше да се изправи, сякаш интелигентността ѝ бе помръкнала, откакто се намираше под влиянието на баща си.

К.К. поклати отвратено глава, докато вдигаше раницата си и я мятеше на гръб. Взе празния тубус на картата от масата, когато двама от охраната се заеха да я сгъват. Гледаше ги как я слагат в най-големия сандък при другите чували с провизии и материали и се заеха да го затварят.

— Почакайте — извика тя. Отвори горния капак на тубуса и пхна вътре писмото до Майкъл. После го подаде на охраната. — Трябва да носим само това, от което имаме нужда.

Пазачът нищо не каза, пхна кожената тръба в големия сандък, щракна ключалките и здраво го затвори.

К.К. се огледа. Нямаше къде да отиде, нито къде да избяга. Мразеше се, че е изпаднала в това положение, че изобщо някога бе слушала Иблис и бе имала доверие на сестра си.

Когато се обърна, видя Веню, Иблис и Синди вече да крачат по камъните в снега към прохода, който се виждаше на около километър и половина пред тях. Пазачите ги следваха на двойки. Никога не ѝ беше хрумвало, че ще умре толкова рано, но сега вероятността беше по-голяма, отколкото когато бе заключена в килия и осъдена на смърт. К.К. се обърна към двамата шерпи, които стояха и мълчаливо я гледаха.

— Това е голяма глупост — отбеляза тя, докато си слагаше черната вълнена шапка и прибираше русата си коса под нея. Свали раницата и я провери, извади от нея бутилка вода и я пхна в мрежестия джоб отстрани. Погледна часовника, за да види колко е часът, сложи слънчевите очила и погледна към Канченджунга.

— Алпинистка ли си?

— Никога не съм изкачвала нещо подобно.

— Поне уважаваш планината.

— Ще стане много лошо, нали?

Кунчен кимна, загледан във Веню и неговите хора, които вървяха напред.

— Не тревожи — успокой я Сонам с лукаво тъжна усмивка. — Изглеждаш уплашена, повече от всички в група. Не е лошо, защото от всички нас може само ти да оцелееш.

[1] Американски фотограф, известен с много качествените си черно-бели снимки и изобретяването на Зоновата система — техника, позволяваща точното определяне на времето за експозиция и проявяване на филма. — Б.пр. ↑

Баньо Чодан хвана джойстика, с който управляваше хеликоптера над зеления листак, за втори път от четири часа насам. Бившият индийски пилот обичаше работата си. Превозваше богати европейци и американци, които избираха планини сякаш от каталози, за да увеличат колекцията си от посетени места. Някога алпинизмът беше запазен за най-коравите и влюбени в приключенията мъже. Най-високите върхове бяха покорени едва през 50-те години на XX век, а през следващото десетилетие изкачванията все още не бяха ежедневие. Това беше спорт, запазен за атлетични и готови на риск хора, който причиняваше повече смърт и трагедии от всеки друг. Обаче сега, с натрупаните големи количества нови пари, хората вярваха, че могат да си купят и изкачването до върховете, и смелостта така, както си купуват чифт обувки. Баньо нямаше нищо против, че представителите на висшето общество предпочитат Канченджунга пред Аспен, Таити или Африка. Просто трябваше да се въздържа да завързва приятелства, защото тук смъртността беше много по-висока, отколкото в Аспен, а смъртта на неговите клиенти се отразяваше на душевното му равновесие.

Той се върна на пистата и видя частния „Боинг“ да рулира към него. Беше по-голям от самолета на Веню, който стоеше малко по-нататък. При днешната цена на горивото по-голям означаваше повече ресурси, повече средства. Заключение му се потвърди, когато кестеният американец и неговият едър приятел му подадоха пачка от пет хиляди долара. Баньо разказа всичко, което си спомняше за групата европейци и тъпата им идея да се катерят извън сезона. Описа единайсетте едри мъже и вида им на воители, двамата водачи — най-добрите в района, европееца Веню, ниския му мургава помощник и младата му дъщеря. И накрая красивата втора дъщеря с предизвикателния поглед, онази, дето си имаше собствено мнение.

На Баньо му беше нужна цялата сила на волята, за да не избухне в див смях, когато мъжете му казаха, че трябва да отидат на същото

място. Два частни самолета за по трийсетина милиона долара в един ден — не, това не можеше да бъде съвпадение.

Той се обади на своите братовчеди Ачута и Макс и ги предложи за шерпи на втората група срещу хонорар от пет хиляди долара. Щяха да ги заведат в планината, а той щеше да чака обаждане, за да дойде да ги прибере. След това смъкна още две хиляди от мъжете за обувки, дрехи и алпинистка екипировка. Американецът продължаваше да отброява безропотно банкнотите, докато най-накрая Баньо не почувства неудобство.

С една дума, той се оказа с двайсет хиляди долара в джоба, за да откара тази втора група до планината и да чака на повикване, за да ги върне на летището. Определено вече беше време, а и щеше да има възможността да заведе жена си отново на почивка на Сейшелските острови в Индийския океан.

Баньо ги заведе в дъното на бараката, за да се преоблекат, и посочи през задната врата топлия минерален извор, пълнеж нещо подобно на басейн, от който се вдигаше пара в студения въздух.

— Горещ извор, ще ви хареса — предложи им пилотът. — Не е лоша идея, като се има предвид къде отиваме.

— Не, благодаря — отказа Буш малко неохотно.

— Има ги много из Хамалаите, но тук не мирише на сяр — подуши въздуха Баньо. — Видяхте ли?

— Трябва да тръгваме, ако нямаш нищо против — подкани го Майкъл.

И ето ги, вече летяха над зеленото хълмисто планинско подножие и се носеха право към върховете на Канченджунга, чиито заострени игли тръбяха, че още жертви са на път.

Буш и Майкъл седяха в задната част на хеликоптера, а на главите им стърчаха големи жълти слушалки с микрофони, за да могат да си говорят въпреки шума на витлата. Ачута и Макс седяха срещу тях и изучаваха увеличената снимка на картата с непреведените бележки, която Майкъл им беше дал. Двамата младежи, избрани от Сиким, не бяха на повече от двайсет и пет, а мургавите им лица с цвета на махагон още не познаваха бръснача. И двамата бяха много кльощави, което алпинистките им дрехи не можеха да скрият. Докато гледаха картата, сочеха и говореха на родния си непалски, в очите им грееше палавост, а по лицата им бе изписано вълнение. Бяха на път за terra

incognita, непозната земя, точно както преди тях бяха правили техните дядовци и бащи.

Обаче тяхното приключение щеше да бъде кратко. Майкъл вече беше решил, че веднага щом се озоват на час от своята цел, ще изпрати двамата братя да се спуснат от планината; нямаше никакво желание да изтрие невинността от очите им.

— Май ми липсва Истанбул — измърмори Буш, когато видя как дъхът му се кълби на малки облачета пред устата.

— Обзалагам се, че в момента си мислиш за хубавия горещ извор и прекрасната му вода — чу се веднага гласът на Баньо в слушалките им.

— Аха — неохотно се съгласи Буш и вдигна раницата на коленете си. Бръкна вътре, извади джипиеса и го включи. Увеличи изображението на двете червени точки на следящата система и установи, че са се разделили. Едната беше неподвижна, а другата се движеше в северозападна посока. Подаде го на Майкъл, за да види.

— Май са се разделили?

Майкъл стана от дървената пейка и опирайки се в бордовете, тръгна напред към пилотската кабина.

— Колко нагоре в планината можеш да ни качиш? — попита той пилота, благодарен за микрофона и слушалките, които му спестяваха крясъците.

— Не много — отговори Баньо. Той посочи с пръст планината, която се виждаше през предните стъкла, и извисяващите се високо върхове, заобиколени от черни заплашителни облаци. — Идва буря. Може да размислите и да пропуснете един ден. Няма да ви взема допълнителна такса.

Майкъл поклати глава.

— Откарай ни колкото може по-високо.

Хеликоптерът се носеше ниско над зелените хълмове, което се сменяха с каменисти поляни. Тази част на света изглеждаше чиста и незамърсена от човека, сякаш Бог криеше тука своите тайни.

Буш отиде до Майкъл и показва джипиеса на Баньо. Посочи с пръст неподвижната червена точка.

— Можеш ли да ни отведеш там?

Индиецът кимна. И след няколко минути вече кацаха на съвсем същото място, където беше стоварил първата група. Наоколо нямаше

жива душа, когато всички слязоха от хеликоптера. Хванаха се на работа, за да свалят раниците и оборудването.

Екипировката им беше минимална: не възнамеряваха да се катерят истински с котки, въжета и пикели. Нямаха нужда от кислород, защото щяха да останат значително под границата от пет хиляди и петстотин метра, но умората щеше да играе важна роля. Майкъл не можеше да си представи какво е това глупаво отчаяние, което подтиква Веню и Иблис. Щом стигнат на три хиляди метра височина, и те щяха да започнат да я усещат. А изкачването до целта им на четири хиляди и двеста метра щеше да доведе до пълно изтощение. На по-големите височини теренът щеше да е скалист и покрит със сняг, опасен и за най-опитните алпинисти, но поне наклонът нямаше да е повече от двайсет градуса.

Ачута и Макс обикаляха изоставения лагер с увеличеното копие на картата. Гледаха извисяващата се планина, сочеха с ръце и си говореха с приглушени гласове.

— Свържете се с мен по радиостанцията, когато сте готови за връщане — каза Ваньо, застанал до отворената врата на хеликоптера. — И не правете глупости. Там горе умират винаги онези, чиято гордост е в повече.

— Благодаря — кимна Майкъл и стисна протегнатата ръка на пилота.

Той се качи в кабината, включи турбините на произведения в Индия „Друв“ и бавно се издигна в небето. Майкъл го гледа, докато изчезна в южна посока, след това се обърна.

Буш стоеше между десет дървени сандъка, всички заключени и покрити. Показа с пръст един от тях, после посочи към дисплея на проследяващата джиписес система.

— Смяташ, че са оставили нещо?

Майкъл се приближи, извади малък пикел от раницата си и разбикатинарите. После отвори закопчалките и вдигна капака на големия сандък. Зарови между палатките и брезентовите чували, отмести малко съгваемата маса и отдолу видя кожения тубус.

Измъкна го и развърза горния капак. Погледна Буш, после бръкна и извади сгънат лист хартия. Всъщност бяха два. Разгъна ги и започна да чете:

Скъпи мой,

Съжалявам, че ти оставям това писмо. Зная, че жена ти го е правила много пъти и че е било нещо специално между вас, но това е единственият начин да се свържа с теб.

Не съм твърде сладкодумна, моето училище беше животът, а не книгите, но има едно нещо, от което със сигурност съм доволна и много благодарна. Най-накрая вече знам какво значи да бъдеш обичана и някой да се грижи за теб без въпроси; знам какво значи да позволя душата ми да лежи в топлата ти ръка. Знам какво значи да се изгубя в прегръдката ти, да почувствам пълното спокойствие и сигурността на любовта. Да кажа, че ти разтвори моето сърце, ще бъде само малка част от това, което чувствам.

Майкъл, чисто и просто аз те обичам. Ти си първата мисъл, с която се будя, и последната, с която заспивам. През краткото ни време заедно открих любовта на живота си. Ти населяваш сънищата и сърцето ми. Съжалявам за гневните си думи, за опърничавостта. Трябваше да те покана да влезеш, когато стоеше на моя праг. Искам да знаеш, че страстта, която изпитах, когато правихме любов, напълни душата ми — това беше най-пълният и свършен миг в моя живот.

Ако четеш това писмо, значи съм на път в планината. Моля те, не, умолявам те да не тръгваш след мен. Ние бързае към сигурна смърт и не бих понесла мисълта, че съм станала причина и за своята.

Завинаги твоя, с любов: Катрин Колийн

П.П.

Моля те да вземеш това. Беше първият любовен подарък, който получавам, и беше от теб. През изминалите седмици го носех, докосвайки го за сила, когато мислех, че повече не мога. Моля те да го вземеш и когато мислиш за мен, да го държиш в ръка. Така винаги ще бъда при теб.

Майкъл взе кожения тубус, обърна го наопаки и в дланта му се плъзна сребърното колие от „Тифани“.

След като бяха крачили повече от три часа по склона и вече преваляше пладнe, групата на Веню прекоси отметката четири хиляди метра. Бяха се изкатерили през планинския проход и нагоре по откритото снежно поле. Лъкатушейки по каменистата земя, поеха по еднометрова пътека, чиито краища опираха във високи гранитни стени. Това създаваше усещането, че са на дъното на комин. Вятърът се засили и започна да шибва лицата им, а температурата от нула падна на минус десет. Бяха си сложили арктическите якета, увиха се с шалове „Търтъл Фър“ и дишаха шумно като стадо якове.

Движенията на Веню отдавна бяха загубили своята енергичност, бузите му бяха зачервени и влажни от пот — възрастта си казваше думата. Обаче думите му си оставаха оптимистични, докато водеше и подтикваше групата да бърза.

Синди беше изостанала. Никой не я изчакваше, докато непрекъснато се хлъзгаше по втвърдения сняг. Несвикнала с трудностите в планината, изглеждаше така, сякаш е изкарала два маратона един след друг.

К.К. не беше продумала на сестра си, откакто пристигнаха в Индия. Ядът ѝ помагаше да се катери агресивно. Но когато видя колко изтощена е Синди, се върна от петдесетина метра обратно при нея.

— Добре ли си?

— Всичко е наред — отговори Синди предизвикателно.

— Прекрасно — озъби се К.К. и малкото съчувствие, което изпитваше, се изпари. — Защото ако не си, те ще те оставят. И когато дойде бурята...

Синди погледна към синьото небе, по което не се виждаше и облаче, и поклати глава.

— Тези примитивни глупаци и техните прогнози от типа „въртят ме коленете“. Нямаат представа какво говорят.

— Не бъди глупава, Синди, това не е годишен отчет. Не е никакъв финансов модел, който контролираш с математическа

сигурност. В случай че не го осъзнаваш, малко си извън средата си тук и ще направиш добре да забравиш високомерието и да ускориш крачка. Никой няма да те носи нагоре.

— К.К., ти все още си мислиш, че ми е притрябвала твоята помощ. От години не съм имала нужда от теб. Постигнах толкова много, за което ти не би могла дори да мечтаеш, и то без твоята помощ. Животът си е мой и ще правя каквото поискам.

— И какво, избра да изкатериш планината с този човек? — посочи К.К. Веню, който водеше групата, отдалечаваща се от тях.

— Да — кимна Синди, — точно така.

— Той иска единствено картата. Затова Иблис ти е разкрил кой е. Не дава и пет пари за теб.

— Яд те е, защото искам да работя с него, или защото ме харесва?

— За бога, Синди, ти чуваш ли се какво говориш? Ако го беше грижа, защо през всички тези години не се свърза с нас? Винаги е знаел къде сме и кои сме. Този човек е всичко, което сме се борили да не бъдем. Той е престъпник.

— Странното е — Синди я погледна право в очите, — че ти твърде добре му подражаваш.

К.К. се опита да не обръща внимание на ухапването, но се отчайваше все повече от наивността на сестра си.

— Знаеш ли къде отиваме? — попита тя риторично, крачейки до нея. — Знаеш ли колко хора са измрели тук горе?

— Мислех, че ти си падаш по рисковете, госпожице Екстремни спортове, госпожице Обичам природата...

— Да, обичам риска, обичам да усещам прилива на адреналин. Харесвам опасните забавления, но не и самоубийството.

— Самоубийство? — удиви се Синди, гледайки към групата мъже на сто метра от тях, която в момента заобикаляше паднала скала. — Мисля, че сме много добре защитени.

— Защитени от какво? — избухна К.К. — От времето? Никой не може да спре бурята. И когато стигнем до нашата цел, смятам, че онова, което ни очаква там, ще се изсмее на нашата защита.

— Мамка му, това пък какво означава? — попита Синди и спря на място.

К.К. се усмихна иронично.

— Защо според теб Саймън, Майкъл и аз се опитвахме толкова отчаяно да не допуснем картата да попадне в ръцете им? Не ни интересуваха златото и диамантите. В живота има и други неща, освен парите, скъпа ми Синди. Обаче тук горе ни чака нещо много различно.

— Ти чуваш ли се? — засмя се Синди въпреки умората. — Кой сега е детето, а?

Изведнъж облачетата, меки и леки, се понесоха в различни посоки, подкарани от въздушните течения. Внезапно синьото небе над главите им също изчезна, заменено от огромни черни заплашителни облаци, които забулиха всичко в преждевременен сумрак.

Чу се тътен на гръмотевица, който отекна в гранита наоколо, после ветрецът донесе сняг, който заваля силно и видимостта спадна наполовина.

— Той ни води на смърт, независимо дали искаш да повярваш или не.

— Не мисля, че татко...

— Татко? Значи сега му викаш татко? Изненадана съм, че си чакала толкова дълго — подигра ѝ се К.К. — Направо съм смаяна колко близки сте станали.

— Върви по дяволите.

— Странното е — К.К. закрачи бързо нагоре по подножието на хълма, оставяйки Синди назад, — че наистина отиваме точно там.

Въздухът имаше вкус на метал, по-точно на алуминий. Разредената атмосфера на височина над четири хиляди метра беше суха от въздуха във всяка пустиня, в която Буш беше попадал. Той и Майкъл попаднаха в снежна буря, която ги заслепяваше. Краката им пламтяха от четиричасовото изкачване, но телата им се сковаваха все повече от бързо падащата температура и ледения вятър.

И двамата бяха екипирани както трябва за високата планина: пухени якета от гортекс, ръкавици, лицеви маски, жълти очила, нито милиметър кожа, изложена на стихииите. Снегът се виеше около тях, от време на време тишината се нарушаваше от воя на вятъра и се чуваше шумолене, сякаш пясък, а не сняг падаше върху скалите.

Бяха се вързали с трийсетметрово въже с оплетка, защото при тази нулева видимост можеха да се изгубят само на метри един от друг. Ревът на вятъра заглушаваше всичко, затова Майкъл и Буш разговаряха, крещейки в ушите си.

Двамата бяха извадили пикелите и ги използваша, за да пазят равновесие в силния вятър и да си помагат по хлъзгавата земя.

— Какво го кара да прави това? — изрева Буш близо до ухото на Майкъл.

Той само поклати глава, не знаеше как да отговори. Преди повече от час бе изпратил Ачута и Макс обратно надолу. Джипиесът беше у Буш и двамата братя щяха да служат само като застраховка срещу евентуална повреда в проследяващата система. В началото не бяха много склонни да се откажат от първото си предложение, но ветровете, които вилнееха с повече от осемдесет километра в час, ги убедиха.

Буш се облегна на скалата, извади джипиеса от вътрешния джоб и прикривайки го с тялото си, хвърли едно око. Червената точка беше само на километър и половина от тях и от час или два не беше помръдвала. Двамата се надяваха, че К.К. се е добрала до лагера, защото противното би означавало да бъде погребана от неумолимия сняг. Майкъл прогони тази мисъл от главата си; няма да я изгуби!

Не можеше да си представи какво е да си на върха на планината — осем хиляди петстотин трийсет и четири метра над морското равнище. Намираха се горе-долу на половината от тази надморска височина, бяха в добра форма, но въпреки това се мъчеха нагоре по планината като претоварени якове.

Прекошиха още едно широко поле, крачейки през дълбок рохкав сняг. Краката им пареха от умора при всяка трудна крачка. При тази лоша видимост все едно бяха в пещера. Бяха изгубили всяка ориентация и се движеха само по компаса, за да не се изгубят и да започнат да се движат наоколо в кръг.

Стигнаха до широко гърло в скалите, което приличаше на четирилентова магистрала; то беше ясно нанесено на картата и водеше в посоката на червената точка на екранчето на джипиеса. Минаха през гърлото и се озоваха на заледена пътека, покрита с пресен сняг. Мястото приличаше на малък глетчер, един от множеството замръзнали притоци, по които се спускаше водата от топящите се снегове. Майкъл се изненада, че ледът беше пресен и прозрачен, сякаш непрекъснато захранван от вода — така както в ледарката се получават пресни и прозрачни бучки.

Поеха нагоре по неравната пътека, която се стесняваше до деветдесетсантиметрова пукнатина, разсичаща планинския гранит. Бореха се срещу поривите на вятъра, краката им се хлъзгаха по заледената земя, те забиваха пикелите и се издърпваха напред. Отне им почти един час, за да изминат километър и половина, насилвайки телата си до пълно изтощение.

Стигнаха до задънена улица. Отвесна скала се издигаше в невидимото небе. Вятърът и снегът около тях се бяха превърнали в леден ураган. Буш погледна джипиеса и се уплаши, че е повреден; червената точка се намираше от другата страна на стената. Започнаха да се оглеждат, търсейки опипом пещера или тесен проход, през които биха могли да се промъкнат, но нямаше нищо подобно.

Майкъл се надяваше, че не са се бъркали напразно, следвайки древната карта, чертана преди появата на точни инструменти. Надяваше се още, че Веню не е намерил чипа на проследяващата система в кожения тубус и не ги е засилил по погрешна следа.

Обаче фактът, че К.К., Веню и тяхната група не се виждаха никъде наоколо, накара Майкъл да осъзнае, че са пропуснали нещо:

врата, проход или някакъв отвор. Някъде по пътя имаше проход, който щеше да ги отведе до онова, каквото и да беше то, което лежеше от другата страна на гранитната стена.

Мина му мисълта да разпънат една от палатките за кратък отдих, но реши, че е по-добре да потърсят по-солидно убежище, където биха могли да си починат. Започнаха да се връщат, да търсят, надявайки се да намерят онова, което са пропуснали.

След сто и петдесет метра в обратната посока откриха един надвес, снежни навявания с височина близо два метра и половина го скриваха. В снежната бариера се бе образувал голям естествен прозорец, сякаш поток топъл въздух нарочно бе срязал ледената стена. Майкъл и Буш започнаха бързо да копаят в снега и откриха голям скален блок, зад който се виждаше тясна пещера.

Напъхаха се вътре, ритайки снега от обувките отърсвайки го от защитените си с шапки глави. Свалиха лицевите си маски и се тръшнаха на скалистата земя, гълтайки въздух с широко отворени усти, сякаш бяха изплували след гмуркане в дълбоки води без кислороден апарат. Заобикаляше ги мрак, като се изключи мекият бял блясък на снега, който закриваше входа.

Минаха две минути, преди Буш най-накрая да проговори:

— И хората вършат това за удоволствие? Ами какво става на осем хиляди метра височина, а? Това е по-глупаво и от голфа.

— Спокойно.

— Няма спокойно. Ще му извия врата на тоя негодник, че довлече К.К. чак тук.

Двамата седяха опрели гърбове в стената, за да си починат краката им и да регулират дишането си. Буш извади джипиеса, но тук в пещерата нямаше сигнал.

Майкъл бръкна в раницата си, извади фенерчето и шише с вода. Отвори го и изпи течността до капка, защото надморската височина бе изсмукала влагата от тялото му. Светна фенерчето и откриха, че седят в изненадващо суха пещера. Не беше голяма — висока около метър и двайсет, но беше достатъчно широка, за да, могат да се движат свободно. Задната ѝ част изчезваше някъде в мрака.

Майкъл опипа стените.

— Топли са.

Буш свали ръкавиците и плъзна измръзналите си пръсти по скалата.

— Баньо каза, че Хималаите са осеяни с горещи извори и отдушници.

Майкъл опипа земята, свали шапката и се усмихна.

Буш също се засмя.

— Едно ще ти кажа, ако там вътре има топъл извор, ще се топна.

Майкъл светна навътре в пещерата.

— Вижда ли се нещо? — поиска Буш да разбере.

След това плъзна лъча по земята. По нея се виждаха множество следи от подметки.

— Проклет да съм — поклати Буш глава и започна да рови из раницата си. Извади два пистолета, дръпна ципа на якето си и напъха в двата кобура под мишниците.

Майкъл последва примера му, прибра двата зигзауера в кобурите и закрепил ножа от вътрешната страна на левия си глезен.

— Баньо каза, че разполагат с единайсет мъже — хората на Иблис. Можем да предположим със сигурност, че знаят да се бият — каза Буш. — Плюс Иблис, а този лайнар би ти отхапал носа, стига да получи възможност.

Когато поеха по пръстения проход, въздухът започна да се затопля. Усетиха лек ветрец. Продължиха да крачат в мрака, докато най-накрая не я видяха пред себе си: далечна светлина.

Проходът се стесни, преди Майкъл най-сетне да излезе от скалистата галерия.

Застана на една издатина и погледна надолу.

От всичко, което беше виждал в живота си, от всички места, на които бе стъпвал, от всички, за които някога беше чел, нищо не се доближаваше до картината пред неговите очи.

Остана там, поглъщайки гледката, съзнанието му се бореше срещу нейната ирационалност, но сърцето му надделя над мозъка и той се усмихна.

— Какво правиш? — попита Буш, докато излизаше след него. Той започна да проверява оръжията си, не знаейки какво гледа приятелят му. Но след това погледна покрай него към света, разстилащ се пред тях, възхити се от гледката и невъзможността на онова, което

вижда. Всъщност думите, които прошепна, изразяваха напълно
чувствата им:

— О, Боже!

Майкъл гледаше надолу към широкия открит двор с размери почти шестнайсет декара. Земята беше буйно зелена и контрастираше силно със скования от мраз свят извън тунела зад тях. Снегът валеше бавно, снежинките се рееха и щом паднеха на топлата земя, се стопяваха. Беше свят, какъвто Майкъл не беше виждал. Буйна река пресичаше терена, а плисъкът на водата ехтеше тихо в стените на долината. Топла мъгла се вдигаше и виеше над течението, носеше се нататък и оставаше като капчици кондензат по зелените речни брегове. Пресичаше я естествен мост, който изчезваше под далечната стена. Долината беше изцяло заобиколена от скали, сякаш беше дъно на кладенец. Майкъл погледна нагоре и видя виещите се снежни повеи, снежинките се носеха над вдигащите се нагоре топли изпарения.

Два малки естествени басейна бълбукаха близо до скалите, а от водата им се вдигаше пара.

Майкъл плъзна ръка по тревата, скалите, по гранитната стена — бяха топли, излъчваха топлина.

— Невероятно — възкликна Буш. — Не, невъзможно е...

— Геотермална е, както в банята, която Баньо ни предложи. Водата тече покрай разтопените скали дълбоко в земните недра, превръща се в пара, издига се до тук през пукнатините на гранита и отоплява земята наоколо — обясни Майкъл. — Всичко наоколо, включително ниските въздушни слоеве.

Изведнъж малко ято жълти птички с широко разперени криле се отпуснаха на въздушното течение, а то ги издигна нагоре. Малко преди да изскочат в мразовития въздух, те се гмурваха встрани и играта се повтаряше.

В далечния край на клисурата се извисяваше един-единствен невъзможно голям храм. Стоеше върху малък хълм и изглеждаше така, сякаш изригва от скалата. Беше построен от черни полирани трупи; покривът беше наклонен, покрит с тежки плочи. Широка покрита веранда обикаляше цялата постройка, тъмночервени ажурни

орнаменти украсяваха подпокривните греди, ъглите, прозорците и колоните на голямата постройка. Дълго стълбище водеше до огромната резбована порта — по-черна от нощта дори. Сградата имаше ориенталски вид, но въпреки това бе неповторима, единствена по рода си, излязла сякаш от някоя древна приказка.

Разноцветни бегонии, орхидеи и невени подаваха цветове от каменистите, но добре поддържани градински лехи, които се простираха от двете страни на стълбището. Покрай скалите растяха рододендрони с дебели, сякаш навосъчени листа; хвойнови дървета с тежки стари клони бяха пръснати наоколо. Някои от тях отчаяно се опитваха да се изкатерят по стръмните стени.

Всяка скала, всяко растение беше в чиста хармония с всичко останало, сякаш бе подредено от небесен архитект. Всички бяха съвършено поддържани и подрязани като бонзай.

— Ей — подвикна Буш и щракна с пръсти, — това е истинско и красиво, но...

— Знам — отговори Майкъл, отърсвайки се от унеса.

— Смяташ ли, че знаят за нашето присъствие?

— Не мисля, че тук си падат много по камерите и електричеството. Има само един начин да разберем. Трябва да прекосим сто метра открит терен, да стигнем до портата.

— Смяташ, че са вътре?

— Вътре са и вече са пленили или убили хората, които живеят тук.

— Знаеш ли какво — започна Буш, — ако това място е тук, тогава тия истории за златото и диамантите...

— Да, и другото, а точно то ме плаши.

— Кажи, че имаш план — подкани го Буш с уmolителен поглед.

Майкъл тръгна по естествена пътека от камъни, като държеше ръцете си така, че да се вижда, че не носи оръжие. Пистолетът му беше пъхнат на кръста под колана, а през рамото му висеше раница, която прикриваше проблясването на оръжието. Буш лежеше по корем пред изхода на пещерата, прикладът на снайперската карабина „Галил“ бе опрян в рамото му, а патронникът беше пълен.

Майкъл мина покрай малките естествени басейни и усети топлината, която излъчваше водата в тях. Огледа по-внимателно дърветата и лехите. Всички бяха подкастрени, всички гъсти и

съвършени. Когато Саймън му каза какво лежи на върха на Канченджунга, изобщо не му беше повярвал. А сега буквално крачеше по средата на една легенда — свят, за който се разказваше с приглушен глас в безброй митове.

Почувства лек прохладен дъждец, докато вървеше, и забеляза, че снеговалежът е намалял и снежинките се превръщат в лек ръмеж, преди да паднат на земята.

Стигна до дългото стълбище, което водеше към входа на храма. Стъпалата с ширина шейсетина сантиметра не бяха много високи, деветсантиметровите им стъпенки създаваха усещането, че човек плува, докато се изкачва. От двете страни стълбището бе оградено с дебели дървени перила, гладки като стъкло от десетилетията употреба.

Очите на Майкъл непрекъснато се стрелкаха във всички посоки, търсейки някакви признаци на живот. По стъпалата нямаше следи от стъпки, на площадката, където стоеше сега — също. Верандата беше бяла и широка, а дебелите полирани трупи, които подпираха покрива, създаваха усещането, че си в главния църковен кораб и се готвиш да пристъпиш към светия олтар.

Двукрилата порта пред него се издигаше на повече от четири и половина метра. Крилата ѝ бяха също толкова широки и изработени от силно потъмнели чепати дъски, които създаваха илюзията, че хиляди очи гледат навън. Дръжките бяха от кръгове ковано желязо и въжета.

Майкъл затаи дъх, когато хвана дръжката. Знаеше, че ще излезе от защитената зона, покривана от карабината на Буш, и че може би отваря вратата към смъртта.

Подръпна леко дръжката и крилото се отвори безшумно.

К.К. стоеше в каменно помещение, а вградените лавици околоръст бяха пълни със стотици маслени лампи, които хвърляха оранжево сияние върху пространството от девет квадратни метра. Веню и Синди стояха до нея, потънали в тих разговор.

Четирийсет монаси седяха в поза лотос с гърбове към стената. Това бяха монаси, каквито К.К. не беше очаквала да види. Носеха роби, някои бели, други сини, трети кафяви или оранжеви, всички с различна кройка.

Прическите им също не бяха еднакви: не всички бяха с голи глави, както бе обичайно за азиатските манастири. Макар едните да бяха избръснали главите си, други носеха дълги коси, подстригани модно в стил, който би бил по-подходящ за костюмари от Уолстрийт. Не само прическите им изразяваха индивидуалността и различната националност. Мнозинството бяха азиатци: японци, тайванци, тибетци, китайци, вьетнамци. Но имаше и африканци, европейци, араби, латиноамериканци — представителна общност на световната култура.

Украсата по вратовете и гърдите им също се различаваше. Липсваше обединяващ символ. К.К. виждаше изложените на показ символи на световните вероизповедания: разпятията на католицизма, кръстовете на православните, еврейските Давидови звезди, ислямските звезди и полумесеци. Имаше и будистки молитвени броеници и колелета Дхармачакра, един индуистки Оскар и няколко символа, които тя не можа да разпознае.

Когато пристигна с Веню и неговият екип, излизайки от пещерата в нещо, което можеше да бъде описано само като рай, монасите работеха в храма и извън него. Някои от тях бяха коленичили за молитва, други поддържаха градините, а трети медитираха в малки странични помещения. Никой от тях не се съпротиви, когато хората на Иблис се приближиха към тях с извадени оръжия. Видяха готовите за насилие хора, но по лицата им не се изписа изненада. В очите им не се

появи страх, когато бяха събрани и принудени да влязат в това помещение.

През цялото това изпитание никой не продума, с изключение на един монах, когото завариха в светилището. Той приличаше на тибетец с късо подстригана щръкнала коса. Носеше зелена копринена роба, чиито поли и ръкави бяха обточени със златни нишки. Кожата му беше чиста и гладка, като се изключи белегът, който се спускаше по дясната му буза. Стоеше до олтара, пръстите му се докосваха в мирна молитва.

Вдигна поглед, когато групата влезе през голямата порта. Очите му се усмигнаха, когато наклони глава и продължително се вторачи във Веню. Във въздуха се усещаше очакване, докато монахът заговори и каза единствено:

— Правите страшна грешка.

Иблис го застреля с един-единствен куршум, който се заби в дясното око на тибетеца и запрати половината му мозък върху задната стена на подиума.

К.К. не трепна при тази проява на насилие, но върху лицето на Синди се изписа ужас. Тя никога не беше ставала свидетел на безчовечността на Иблис. Като се изключи отвлечането, бе живяла защитен живот, движила се беше в своя малък свят, без да съзнава каква жестокост властва в сърцата на някои хора.

Макар по лицето на К.К. да не се изписа ужас от смъртта на монаха, сърцето ѝ се сви. Но не заради шока от безполезното убийство или студенината, която Иблис за пореден път показва, а ужас от онова, което монахът бе казал. Тя се поправи. Не точно от словата му, а от начина, по който ги изрече. Мъжът, изглежда, знаеше защо са дошли, макар че Веню и Иблис не бяха казали нищо. Сякаш бе предупреден, че идват. Но най-ужасяващото за нея беше, че той ги бе заговорил на съвършен английски.

К.К. погледна към другата страна на помещението и останалите монаси. Седяха кротко и се молеха, сякаш не бяха взети за заложници и не забелязваха цевите на оръжията, които оставаха насочени към тях.

Иблис се появи в рамката на вратата и неочакваната му поява я накара да се върне в действителността. Той замени съзаклятнически поглед с Веню.

— Намерихме го.

— Хайде, момичета, да вървим — каза Веню, без да поглежда към тях.

Те последваха Иблис през вратата на стаята и поеха надолу по дълъг каменен коридор, изсечен в гранита и осветяван на равни разстояния от факли. Сега вече не се намираха в модерния свят. Коридорът правеше остри завои наляво и дясно, навлизайки все по-дълбоко в планината, докато не излязоха в голямо преддверие. Тук факлите горяха ярко и отблъскваха сенките, които пълзяха от всички посоки. Помещението беше кръгло, с полирани стени и площ около двеста и петдесет квадратни метра. Подът и таванът имаха сложна украса, каквато К.К. никога не беше виждала. Бяха инкрустирани със злато, имаха абстрактен вид с дълбоко духовно предназначение, което тя не можеше да схване. Седем коридора водеха в различни посоки като спици на колело.

Иблис посочи към един коридор, който водеше до извито стълбище, потъващо в мрака. Всички започнаха да слизат, обгърнати от тъмнина. Отне им не повече от минута, но плъзгаха ръце по стената за по-голяма сигурност. Излязоха в малко преддверие, където четирима от хората на Иблис с насочени за стрелба оръжия стояха пред една врата с отвор. Отдръпнаха се, когато видяха своя началник, и зад тях се откри голямата черна порта.

Тя сякаш беше излязла от кошмар, изработена от дебел абанос, резбована с изображенията на ужасяващи същества, демони и зверове със зинали от ярост или страх усти. Десетки изгубени души пълзяха по повърхността: мъже, жени и деца крещяха за изкупление, което никога нямаше да дойде. Синди отскочи назад при тази гледка, от очите на децата, оживели от непонятен страх. Отстъпи още назад, сякаш някой от зверовете на вратата щеше да я придърпа и да я направи жертва на същата съдба.

Макар и стресната, К.К. остана непоколебима. Тя се втренчи в центъра на вратата, в отвора. Той беше дълъг и тесен, отсъствие, което копнееше да бъде запълнено, сякаш някой с майсторска ръка бе изрязал и изтръгнал сърце. И докато оглеждаше внушаващата ужас врата, К.К. най-накрая разбра предназначението на жезъла, откъде идва и къде му е мястото.

Веню пристъпи напред и всички се отдръпнаха, за да му направят път. Той протегна ръка и Иблис му подаде кожения тубус,

след това направи крачка назад, сякаш провеждаха някаква церемония. Веню отвори капака на тубуса, бръкна вътре, измъкна черния деветдесетсантиметров жезъл и го пхна на мястото му.

Отдръпна се назад, за да огледа свършеното. Сега вратата беше цяла; двете сребърни змии с готови за нападение глави най-сетне си бяха у дома. На светлината на факлите скъпоценните камъни сякаш пулсираха така, както сърцето се връща към живот. Всички затаиха дъх в почуда. В преддверието настъпи тишина в очакване на непознатото.

В този момент се разнесе тих шум, дълбок и гърлен, сякаш земята говореше. Очите на охранителите се ококориха и те стиснаха оръжията си по-здраво. Синди пристъпи към тях, сякаш биха могли да я защитят. След това с оглушителен пукот жезълът се строши на две. Плъзна се от отвора и падна на земята, сърцевината му от матова смола се откри и всички разбраха, че е модерна направа.

Щом видя, че жезълът е фалшив, очите на Иблис потъмняха, а тялото му се затресе от яд, когато се обърна към К.К.

— Какво си направила?

Обаче Веню пристъпи напред, пред едрото му тяло Иблис заприлича на джудже и това спря словесната му атака. Той се взря в К.К. и задържа погледа ѝ. После извърна очи надолу към строшения жезъл и за голяма изненада на Иблис се засмя под мустак.

— Какво направи с оригинала? — изкрещя Иблис и се опита да мине покрай него.

— Хайде да се поразходим — покани Веню дъщерите си. След това се обърна към Иблис: — Иди и огледай другите помещения. Тази врата е моя грижа.

К.К. и Синди безмълвно последваха Веню навън от преддверието и обратно нагоре по извитото стълбище. Минаха отново през осветените с факли коридори и покрай помещението, където монасите седяха и безмълвно четяха молитви. Стигнаха до дървено стълбище, поеа по него към втория етаж на храма и се озоваха в просторно фоайе. Стените от борови трупи бяха украсени с религиозна иконография: мандала и Мадоната, Авраам и Шива, Мохамед и Шанг Ти^[1].

Веню продължи до коридор с много врати. Отвори първата и кавалерски пусна дъщерите си да влязат първи.

Малкото помещение беше частното жилище на някой от монасите. В ъгъла лежеше сгънат дюшек, а покрай стените бяха подредени големи възглавници. Имаше и просто писалище от бор и един стол. Веню взе някакво списание от малката лавица над бюрото и го прелисти, но вертикално изписаните йероглифи бяха неразбираеми.

Подобно на външните пространства, и това помещение се осветяваше с маслени лампи. Няколко пръчици китайски тамян тлееха червени, а гъстият дим се виеше нагоре. Веню седна на стола пред бюрото, облегна се удобно и вдиша сладката миризма на борова смола, билки и подправки, която внасяше спокойствие в помещението.

Синди седна на големите възглавници, а К.К. остана права.

— Можете ли да си представите майка ви да види това? — подхвърли Веню, докато местеше очи от едната на другата. — Аз и моите две момичета сме в храм на повече от четири хиляди години. Направо ще пукне отново.

Погледът на К.К. го пронизваше, но той само се подсмихна, когато забеляза гнева в очите ѝ.

— Как смееш! Та ти нямаш нищо общо с нас! Ти изостави нашата майка.

— До това води затворът.

— Освен това подправи смъртта си.

— Всеки трябва да умре.

Веню остави тази скрита заплаха да отзвучи.

— Значи този тип Майкъл наистина те обича?

— Не смей да го намесваш!

— На повечето мъже не може да се има вяра, но това се отнася и до повечето жени. Нали, К.К.? Понякога нещата не са такива, каквито изглеждат; понякога си въобразяваме, че знаем какво става.

К.К. нищо не каза.

— Хората могат да бъдат толкова изненадващи, толкова непредсказуеми — подхвърли Веню, вторачен в нея.

— За какво, по дяволите, говориш и какво се случи долу? — избъбри Синди. — Какво има зад вратата?

Веню отново взе да мести поглед между двете.

— Може би К.К. би могла да отговори на този въпрос?

К.К. стоеше обгърната в мълчание и го гледаше вторачено. Сякаш помежду им течеше безмълвен спор. Синди беше нула, спорът и

шахматната партия бяха между К.К. и Веню.

— Нямам представа — отговори тя, защото не искаше да си представи истината.

Веню отстъпи с усмивка.

— Кара те да се замисляш. Това място предхожда юдаизма, християнството, исляма. По-старо е от Гаутама Буда и индуистките богове. Принуждава те да се запиташ кой го е построил, кого са обожествявали, кого обожествяват сега? Какво пазят?

— Ако пазят нещо, не смяташ ли, че тези монаси щяха да се опитат да оказат съпротива? — попита Синди.

— Може би онова, което пазят, не се нуждае от защита — отговори К.К., все още впила очи във Веню. Тя направи пауза, за да разбере сестра й какво е искала да каже. — А може би не го пазят от света, а точно обратното — бранят света от него.

Синди се изсмя нервно.

— Винаги си толкова драматична.

Веню се беше вторачил в К.К. и сякаш не чу Синди, все едно че я нямаше в стаята.

— Изглеждат ли ти стари? — попита той К.К. и се размърда на стола.

— Кой? — попита Синди, опитвайки се да се намеси в разговора.

К.К. не отговори. Знаеше, че Веню не иска отговор на въпроса си, не търси потвърждение на своето наблюдение. Тя беше забелязала същото. Макар никой от монасите да не беше млад, нямаше и окуцели, прегърбени, съсипани от годините си. Косата им беше посивяла и имаха бръчки. Мъдростта по лицата им идваше от опита на много години, но очите на всички бяха млади, пълни с живот и оптимизъм, непомръкнали от безнадеждност.

— Това място...

— Какво „това място“? — обади се отново Синди, която лека-полека започваше да се дразни.

В този момент в стаята нахълта забързано Иблис.

— Намерихме другите помещения.

— Добре — отговори спокойно Веню, който продължаваше да седи, сякаш нямаше закъде да бърза.

Иблис го изгледа объркано.

— Не искаш ли да ги видиш? Направо е невероятно.

— Не още — не помръдна неговият началник. — Чакаме да пристигне един човек.

— Кой? — попита Иблис.

Веню продължаваше да гледа К.К., впил поглед в очите ѝ, и сега се усмихна.

— Майкъл Сейнт Пиер.

[1] Върховният бог в даоизма. — Б.пр. ↑

Майкъл влезе в храма. Приличаше на пещера и беше тъмен. Огромни колони се издигаха покрай централната пътека, която водеше до огромен олтар. Големи кръгли клетки висяха на дебели вериги от извисяващия се на шест метра таван. Във всяка аленееше огън, който осигуряваше постоянна сумрачна светлина. Покрай стените сияеха стотици свещи, а пламъците им се отразяваха в медните свещници. В изпълнения с дим въздух се носеше миризма на тамян, която се издигаше нагоре и излизаше през отдушниците на тавана на храма.

Докато Майкъл минаваше през черковния кораб, очакваше, че ще види като централна фигура статуя на Буда, но в центъра на храма нямаше нищо. Нито кръст, нито разпятие, скиния^[1] или мрачно божество. Беше празно, с изключение на няколко червени възглавници, струпани на пода.

Светилището беше голямо: дълго повече от трийсет метра и толкова широко. Нямаше столове или пейки, само лични молитвени килимчета. Бяха общо петдесет, с много сложни изображения, от вълна, и изпълваха пространството от двете страни на централната пътека.

Майкъл стигна до края на издигнатата платформа и се вгледа в олтара. От уважение не се качи на нея. Не можеше да има съмнение, че това е молитвен дом и че подиумът е предназначен за миропомазаните или смятаните за достойни.

Точно тогава видя кръвта: беше прясна, несъсирена и покриваше тъмните плочи, с които бе облицован подът на олтара.

Сигурно имаше обитатели, монаси, но Майкъл не се тревожеше за тях. Иблис и неговите хора бяха заплахата, която го караше да бъде нащрек. Затова извади зигзауера изпод колана на кръста си и с палец освободи предпазителя. Стегна презрамките на раницата си и тръгна по коридора наляво. Притисна се в ъгъла на стената и се вслуша, но храмът оставаше тих.

Каменният коридор се разклоняваше. Без да се замисля, Майкъл пое по левия тунел и продължи по него.

Скоро попадна в кръгло преддверие. От халките по стените стърчаха факли. Оранжевата им светлина се отразяваше в сложния под, представляващ инкрустирана със злато мандала. Безкрайните концентрични кръгове пресъздаваха тайните на небесата. Когато вдигна очи, видя на тавана огледално изображение на мандалата на пода. Сложността на направата ѝ бе несравнима, представляваше метафизично изображение на космоса. Коридорите бяха от полирани камъни, а от преддверието се разклоняваха още седем, подобно на спиците от главината на колело. Спрял на място, Майкъл се заслуша, дори затаи дъх, но не чу нищо.

Направи предпазлива крачка напред в първия тъмен коридор, извади фенерчето и светна. Лъчът му се изгуби в дълбините на дългия тунел, който завиваше наляво и надясно. Мина най-малко сто метра, преди да стигне до дебела дървена врата. Хвана желязната дръжка и я отвори. Озова се в голямо кръгло помещение, чийто сводест покрив се издигаше поне пет метра над главата му. Стените му бяха покрити с безброй лавици.

Когато освети помещението с фенерчето, изведнъж го заля слънчева светлина, жълти лъчи избухваха и се отразяваха, изгривайки сякаш от само себе си. По лавиците, които опасваха помещението, лежеше злато в най-чиста форма. Вокали и плочки, щитове и ками, скъпоценности и религиозни предмети, безформени блокчета и ковки листове. Това беше незаключен склад, а стойността на съдържанието му не можеше да бъде определена. Ако това беше целта на Веню, щеше да го направи по-богат, отколкото е могъл някога да си представи, обаче Майкъл се боеше, че не това е целта му. Веню преследваше нещо много по-голямо.

Майкъл затвори вратата и се запъти обратно към преддверието с мандалите, после пое по следващия коридор и отново измина стотина метра, за да попадне на съвсем различна гледка.

Вратата беше голяма и дебела, огромни панти удържаха огромната ѝ тежест. За негова изненада тя имаше солидна стоманена ключалка с кръстосани резета, които проникваха в каменната каса, в чийто център зееше отвор за голям ключ.

Докато се любуваше на простата конструкция, той се запита защо не е била по-добре защитена — сега вратата зееше широко, а ключалката висеше строшена от изстрели.

Щом помещението, в което лежаха повече от милиард долара в злато, не заслужаваше ключалка, каква ли беше стойността на онова, което лежеше в помещението пред него?

Намери отговор на въпроса, който го вълнуваше, когато прекрачи прага. Много по-голямо от останалите помещения, това беше същинската съкровищница на манастира. Склад на познанията и на историята. Когато влезе и пообиколи наоколо, Майкъл разбра, че той съдържа много по-стара и по-пълна информация, отколкото човечеството би могло да си представи. На безкрайните лавици лежаха ръкописи на кожа и пергамент, на велум^[2] и хартия. Имаше дори каменни плочки. Богатствата на лавиците бяха грижливо подредени с етикети на пет езика: латински, арамейски, английски и китайски. Най-едрият надпис и сигурно най-старите, които стояха над останалите четири, бяха на език, чиито писмени знаци Майкъл никога не беше виждал. Етикетите показваха неговото развитие: от праезика през неговата еволюция, отразявайки постоянно сменящите се най-влиятелни световни култури.

В стаята имаше прости маси и пейки от дърво. На стратегически места бяха разположени огледала, за да отразяват светлината от факлите, поставени в ниши с вентилация, далеч от запалителните материали.

Майкъл пообиколи наоколо, разглеждайки етикетиранияте лавици. Намери материали за християнството, юдаизма, индуизма, будизма и дори за религии, за които никога не беше чувал. Отдели за молитви и медитация, божествена намеса, свидетелства и доказателства за задгробния живот. Имаше съчинения, писани от Мойсей, Гаутама Буда, Исус Христос, изгубени евангелия и философски трактат от Мейн На.

Ако Десетте заповеди, скрити в Ковчега на завета, бяха смятани за свещени, то това помещение, този храм на най-високата планина в света, бе хранилище на познания, хиляди пъти по-ценни и неповторими, и затова още по-свещени. Светът не беше чел трудовете на Христос, а тълкувания и хроники, писани от неговите ученици много години по-късно. Учението на Буда също беше записано от

неговите последователи, а не от него самия. Десетте заповеди бяха единственото известно нещо, писано от Бог. Но сега в това помещение — светостта на съдържащите се тук неща, истинската божественост на тяхното съдържание... Все едно че беше влязъл в небесната библиотека.

Информацията бе огромна и всеобхватна, отнасяше се до всички форми на религия, до всички вярвания и тълкувания на въпроса за задгробния живот. Тук имаше не само съчинения за Бог и Аллах, за рая и търсенето на просветление. Тук имаше ръкописи на пергамент и хартия за дяволите в различните религии: Азazel, Луцифер, Абадон, Белиал, Сатана, Ангра Майню, Асмодей, Велзевул и ислямското име, което учителят на К.К. си бе присвоил — Иблис. Имаше книги, посветени на Шейтан, Бафомет, Мастема, Кутриел, Мефистофел и Антихриста. Звучаха като заглавия на филми на ужасите, но Майкъл знаеше, че нямат нищо общо. Тук имаше биографии с неизмерима дълбочина на: Локи, норвежкия бог на пакостливостта; Ангат — мадагаскарския дявол; Араун — уелския бог на подземния свят; Чернобог — славянския дявол, Черния бог; Мара — демона, който се опитал да изкуши Гаутама Буда; вавилонският бог Нергал, който властва над мъртвите; легендарното същество Ордог от унгарските легенди; Пазузу — демона на асиро-вавилонците, който е наполовина човек, наполовина звяр; Вритра — противника^[3] във ведическата религия; келтският демон Пука; Самну — дявол за хората от Централна Азия; Супай — бога на долната земя за инките; Тянь Мо — китайското съответствие на дявола; Седит — дявола на северноамериканските индианци.

Майкъл най-накрая стигна до края на сбирката, където празни лавици очакваха нови заглавия, нови проникновени съчинения за тайните на космоса над и под нас. Точно се готвеше да се обърне и да излезе, когато внезапно спря и се върна назад, осъзнавайки защо тази врата към небесните познания е била разбита и отворена със стрелба.

Сърцето му изстина, докато се приближаваше към празните лавици. Набиващата се в очи празна част не очакваше нови попълнения. По лавиците вече имаше етикети. Бяха стотици, но съответстващите им томове ги нямаше. Празното място беше огромно: най-малко три метра дълго и метър и осемдесет високо. Сбирка от произведения, събирана от появата на човека, част, която можеше да

бъде описана само с една дума: зло. Зло във всичките му форми. На етикетите пишеше: „Демони“ и „Мрак“, „Магии“ и „Зла воля“, „Паднали ангели“ и „Оживели зверове“. Имаше етикети за молитви и призоваване на дявола и нечестивите създания на преизподнята. Имаше и други, на които пишеше: „Словото на Луцифер“, „Сатанинско евангелие“, „Карти на долната земя“, „Повикване на Пазузу“, „Обсебване“, „Изнасилване на душата“.

Майкъл се бе усъмнил в разказа на Саймън за онова, което се намира под храма, но сега, когато гледаше празните лавици, когато четеше заглавията на книгите, започна да го поглъща сковаващ страх. Веню беше дошъл не само за златото! Беше тук заради властта и тайните. И за да отприщи ада.

Отстъпи назад и се обърна, заставайки изведнъж нащрек. Не знаеше защо, но у него започна да се надига страх. Страх, какъвто не беше изпитвал от своето детство. Необясним и безразсъден. Стисна ръкохватката на пистолета до побеляване на кокалчетата, а очите му се стрелкаха насам-натам. Трябваше да намери К.К. и да я изведе от тук. Трябваше да я освободи, преди да се върне и да спре Веню и Иблис да осъществят планове си.

Майкъл се върна обратно по каменния тунел, обхождайки всеки от коридорите, започващи от помещението с мандалите, за да намери К.К. Попадна на стая, пълна със сребро, друга — с диаманти, скъпоценни и полускъпоценни камъни, и накрая помещение, претъпкано с хранителни запаси — жито и други храни, и разбра, че името Планина на петте съкровища трябва да се тълкува буквално.

Когато се върна в кръглия изходен пункт, му оставаха само още две възможности. Почувства се като Минотавъра, завинаги останал в капана на необозрим лабиринт. Едно стълбище водеше надолу, а друго — нагоре.

Майкъл наклони глава, за да се вслуша по-добре и да открие някакъв знак къде може да е К.К. Нищо не чу и започна тихо да се изкачва, сетивата му бяха напрегнати, а нервите — опънати. Ръката му здраво стискаше ръкохватката на оръжието. Излезе на площадка, откъдето минаваше коридор с врати по цялата му дължина, но стълбището продължаваше още нагоре. Продължи до третия етаж, където се озова в осветено със свещи помещение, обточено с прозорци, които позволяваха да се гледа във всички посоки. Бурята бе

утихнала за момент; залязващото слънце огряваше долината отвън със златиста омара, която се промъкваше през кривите стъкла, изпълвайки помещението с разноцветни дъги и светлинни лъчи.

Стените бяха покрити с произведения на изкуството, които славеха живота. Бяха представени всички религии: християнство, юдаизъм, ислям, зороастризм, индуизъм, будизъм. Майкъл обикаляше и разглеждаше изображенията: под картините имаше разкази на различни езици, които съобщаваха неща, трудни за вярване. Имаше рисунки на монаси, проснати по корем в светилището на първия етаж. Картини на магически изгреви и мистични залези. Изображения на брадат мъж с бяла кожа и дълга коса, която силно контрастираше с насядалите около него тъмнокожи монаси в стаята, където сега беше Майкъл. Обгръщаше го аура, която излъчваше слаб блясък, докато говореше с протегнати ръце.

Индийски принц в дълги, но опърпани одежди стоеше в градината потънал в разговор с хора от различен произход, всички заобиколени от птици и животни, които се разхождаха заедно с тях.

Мъж с дълга развята бяла коса стоеше на върха на хълм, стиснал в ръка дълга тояга.

— Здравей, Майкъл — повика го тих глас.

Той се обърна.

Мъжът беше среден на ръст с черна остригана коса. Носеше зелена копринена роба, която се спускаше до земята. Ръкавите и краищата ѝ бяха обточени със злато. Цветът на кожата му беше като на слаб чай, а лицето му — смесица от различни азиатски етноси. Голите му стъпала бяха широки и едри, покрити с мазолеста кожа. Очите му излъчваха мъдрост, плод на невероятно дълъг живот, макар лицето му да не беше покрито с дълбоки бръчки: Като се изключи един-едничък белег, който се спускаше по дясната буза, кожата на мъжа не бе пострадала от хода на годините.

— Какво е това място? — попита Майкъл с приглушен глас.

— Място за молитви, за вяра в Бога, за проучвания. Място на равновесието.

— Виждам — отговори Майкъл с уважение. — Сигурен съм, разбираш какво имам предвид, макар вероятно да няма нужда да задавам въпроса. Нали?

Мъжът се усмихна.

— Значи вече знаеш отговора.

— Шамбала?

— Хората са идвали тук с различни имена и идеали. Някои бяха близо до истината, други много далеч... — усмихна се мъжът. — Това място няма име, но въпреки това е известно с много наименования.

— Не разбирам.

— Толкова ли е важно да разбереш? Да не би да се питаш защо вярваш в Бог? Да не би някой да ти е предложил неопровержими доказателства за неговото съществуване?

Мълчанието на Майкъл беше достатъчен отговор.

— Но въпреки това си сигурен.

— Сега, след като видях това място, дори още повече.

Майкъл замълча, потънал в мисли.

— Попита дали вярвам в Бог. Обаче Богът, към когото се обръщам, Богът на моята религия... — Беше му трудно да намери думи, за да завърши мисълта си.

— Човекът настоява на всичко да дава имена. Всяка религия се опитва да присвои Бог, да изкара своя Господ най-велик.

— Кой тогава е прав?

Монахът отново се усмихна.

— Всички са прави.

Майкъл се усмихна в отговор, сякаш водеха философски диспут. Накрая посочи към изображенията на стената.

— Картините се хубави. Кои са изобразените на тях?

— Отново задаваш въпрос, чийто отговор вече знаеш.

— Да, но този? — посочи Майкъл чернобрадия мъж с бялата кожа. — Кой е той?

— В неговия живот има осемнайсет години, за които не се знае нищо — усмихна се мъжът.

— Значи е бил тук?

— Обиколил е много места. Хората, които искат да споделят мъдростта си, които искат да научат повече за света, пътуват често и надалеч.

Майкъл погледа още малко картината, после насочи вниманието си към мъжа в опърпаната роба.

— А този човек...

— Майкъл — прекъсна го монахът, — не всичко тук е мирно, не всичко изглежда такова, каквото е.

— Откога е храмът?

— Бил е построен, за да скрие пукнатина в земята, толкова отдавна, че никой не помни кога.

— Тук човек има усещането... — Майкъл помисли — че цари пълно спокойствие. Да усещаш покоя на небесата, но под краката ни са страданията адски. Тук пристигна човек, който иска да ги пробуди. Да ги пусне на свобода. Да открадне тайните, скрити тук от хилядолетия.

— Къде са всички?

Майкъл отиде до прозореца и погледна навън към земята, която в началото бе помислил за изпълнена с покой, а сега можеше да смята само за заплашителна.

— Хората, които живеят тук, бяха взети за заложенници. Един загина.

— А отговорните за станалото?

— Очакват те.

— Какво? — стисна Майкъл пистолета по-здраво. — Къде?

— Не бива да им позволяваш да вземат каквото и да било от тук.

— Бях в помещенията ви долу — те имат пълен достъп до златото, до съкровището...

— Това не ме засяга...

— Бях в библиотеката ви, разбили са вратата. Там има лавица, етикетите на която говорят за неща, които никога не бих могъл да си представя...

Майкъл замълча.

— Лавиците са празни. Веню вече е...

Монахът вдигна ръка.

— Не разполагат с нищо, което да е наистина ценно. Тези неща — ръкописи, пергаменти, книги, бяха преместени преди почти петстотин години. Складирани са на друго място, където тези хора никога няма да могат да влязат.

Мъжът гледаше Майкъл кротко, но очите му излъчваха твърдост, сякаш се опитваха бащински да внушат едно безусловно предупреждение.

— Нищо от това отвъд най-долната врата на светилището не бива да се изнася. То ще предизвика мрак и ще разяде съзнанието на

хората, докато се разнася по света. Веню търси не само богатства, но и божие познание, силата на мрака.

Тежестта на раницата на Майкъл сякаш изведнъж се увеличи; започна да го обзема чувство за вина. Извърна глава от монаха и се загледа отново в картините по стените и през прозореца към невероятния свят отвън. В главата му цареше пълна каша. Страхуваше се за К.К. Единствената му мисъл беше да я спаси, да я освободи от нейния баща, от това място. Но сега думите на монаха накараха сърцето му да се свие. Имаше чувството, че той чете неговите мисли, че знае какви са намеренията му и какво точно носи в раницата.

— Идват.

— Кои? — погледна Майкъл към вратата и вдигна пистолета.

— Не трябва да забравяш да стоиш на светло и не слушай гласовете, защото ще те лъжат, ще ти предлагат онова, което ти лежи на сърцето; те знаят какво искаш и какво обичаш.

Майкъл погледна към мъжа, но той беше изчезнал. Слънчеви лъчи влизаха през прозореца и огряваха мястото на пода, където беше стоял.

— Майкъл?

Той се обърна и видя К.К., застанала сама на прага, а отблясъци от светлините на свещите играеха по влажните ѝ очи. Двамата се вторачиха един в друг, а Майкъл бе завладян от чувство на облекчение.

— Какво правиш тук? — попита гневно тя.

Той продължи да я гледа стреснат от грубото посрещане.

— Добре ли си?

Когато се приближи до нея, сенките зад гърба ѝ оживяха и четирима пазачи изскочиха от тъмнината заедно с Веню, Иблис и Синди.

[1] В юдаизма малък преносим молитвен дом. — Б.пр. ↑

[2] Фин пергамент от кожата на агне или теле. — Б.пр. ↑

[3] Сатана означава „противник“ или „противоположност“. „Дявол“ произлиза от индийската дума *devi*, която всъщност означава „бог“. — Б.пр. ↑

Буш лежеше върху топлата земя край изхода на пещерата, стиснал здраво снайперската карабина. От време на време я плъзгаше насам-натам, спирайки кръстчето на оптиката върху цветя и клонки, коригирайки мерната си линия. Тялото му най-сетне се беше отърсило от остатъчния студ и сега съзнанието му отново можеше да се съсредоточи напълно.

Надяваше се планът на Майкъл да излезе разумен. Беше подготвен набързо и зависеше от прекалено много фактори, които бяха извън техния контрол. Но разполагаха само с него, а К.К. бе едничкото, което изпълваше мислите на Майкъл.

Когато става дума за любов, разумът винаги отсъства. Тя кара хората да вършат най-глупави неща, да поемат най-големите рискове, жертвайки разума заради онези, които владеят сърцата им. Тя беше причината крал Едуард VIII да абдикира заради своята любовница, тя е накарала Менелай да изпрати спартанците да съсипят Троя, след като Парис откраднал жена му Елена. Тя бе накарала и Майкъл да влезе с взлом в древен дворец, за да открадне карта, която не би трябвало да съществува.

Все пак това, което правеше Майкъл, не беше лишено от разум. Той спасяваше К.К. от баща, способен да изпрати собствената си дъщеря в затвор, където да бъде екзекутирана, играейки ролята едновременно на съдия и съдебни заседатели. Баща, който бе готов да повлече дъщеря си из планината, за да задоволи егоистичните си цели, за да я използва като човешки щит. Той беше антитезата на любовта и на родител и беше ярък контраст с онова, което един баща би трябвало да бъде.

Буш би умрял за двете си деца, би пожертвал всичко за тяхното добруване и не можеше да разбере какво е обсебило бездушен тип като Веню.

Не беше сигурен кой е по-лошият от Иблис и Веню, но докато лежеше на изхода на пещерата с притиснат в рамото приклад на

карабината „Галил“, се надяваше някой от двамата да се покаже на вратата, за да освободи земята от него и да я направи малко по-добро място.

— Какво правиш тук? — повтори К.К. към Майкъл, докато стоеше на прага. Гласът ѝ беше пълен с отчаяние и болка.

Той я гледаше и не можеше да скрие облекчението си, че е жива.

— Здравсти, Майкъл — пристъпи напред Веню, прекъсвайки техния миг. — Разбрах, че си голям крадец и голям измамник.

По лицето на К.К. се изписа болка.

— Пусни я — настоя Майкъл.

— Откъде знаеш, че не иска да бъде тук, че не е дошла по собствено желание?

— О, я стига — отговори Майкъл и се обърна към К.К.

— Той ми се обади, за да ми каже, че ще умреш, ако се изпреча на пътя му.

— Ти май не си добър слушател — намеси се Веню.

Майкъл свали раницата си и извади кожения тубус.

— К.К., не че не ти вярвам, аз просто нямам доверие никому.

— Ха, Майкъл, не е ли удивително, какво прави човек в името на любовта? Дори нямаше нужда да те моля да го донесеш — каза Веню, впил поглед в тубуса. — Как да съм сигурен, че това е истинският?

— Аз не си играя с живота на хората като теб.

— О, я какви сме герои — подхвърли Веню подигравателно. — Дай да го видя.

— Когато позволиш на К.К. и сестра ѝ да си вървят и аз разбера, че са в безопасност.

— Какво? — трепна объркано Синди. — Аз...

— Зарежи това! — кресна Иблис, хвана К.К. през врата и я дръпна назад толкова бързо и рязко, че тя не успя да запази равновесие и с протегнат врат полегна на гърдите му. Острието на ножа му остана опряно в сънната ѝ артерия.

Майкъл задържа погледа ѝ, докато тя се бореше с Иблис. В очите ѝ нямаше страх, а гняв. Видя и очите на Иблис, студения му безжизнен

поглед, който казваше, че няма да се поколебае да пререже гърлото на К.К. въпреки това, което изпитва към нея, само за да получи желаното.

Майкъл отвори тубуса и извади истинския жезъл. Положи усилие да остане съсредоточен, защото предметът отново замъгли съзнанието му.

— Мамка му, какво е това? — попита Иблис, посочвайки с брадичка жезъла.

Майкъл го вдигна във въздуха, за да могат всички да го видят. Скъпоценните камъни проблясваха на светлината на факлите. Но никой от погледите не остана залепен за диамантите, обгръщащи змиите.

Завит около тях като трета змия, минаваше тънък кабел, който се простираше от край до край. Двете змийски глави бяха обвити с мек детонаторен кабел, който свършваше в малко сребристо парче метал, от което излизаха два кабела и стигаха до малка кутийка.

— Мисля, че всички знаете какво е това. Единствен по рода си. Стискан от мъртъв султан през последните петстотин години. Разбира се, сигурно виждате и моето малко конструктивно подобрение. Ето това сребристо нещо тук — той попипа с пръст взривателя върху змийските глави, който беше свързан с малка клавиатура — е моят детонатор. Сега, драги, преди да ти дойде на ума да убиеш К.К. или да ме застреляте на място и да изтръгнете жезъла от мъртвите ми ръце, трябва да сте наясно, че ако се опитате да откачите кутийката от кабела, жезълът ще избухне. Само аз знам кода, за да го обезвредя.

— Аз няма да си тръгвам! Никъде няма да ходя с теб — извика Синди и се огледа за потвърждение, но никой не ѝ обърна внимание. — Оставам! — кресна тя на Майкъл, сякаш е мръднал, и пристъпи поблизо към Веню.

— Чудесно — поклати Майкъл глава, но не показва изненада. — Тогава само К.К.

— Как можем да сме сигурни, че не е поредният фалшификат? — попита Иблис, който продължаваше да държи К.К. с нож опрян в артерията.

— Вземи — каза Майкъл и подаде султанския жезъл на Веню. — Как те кара да се чувстваш?

Веню го въртеше из ръцете си, обръщаше го насам-натам, сякаш току-що му бяха дали ключа към пълното щастие. В миг очите му се

разшириха от удивление: човек можеше да види въздействието по лицето му, по външния му вид, защото сякаш щеше да изгуби равновесие.

— Повярвай ми, истински е — каза Майкъл и му подаде кожения тубус.

— Няма да позволя и на двама ви да излезете от тук — каза Веню заповеднически, опитвайки се да си върне позициите. За малко беше изгубил посока, но сега, когато прибра жезъла в тубуса, отново си върна равновесието. — Майкъл, кажи ми една причина да ти имам доверие.

— Такава е сделката — моят живот срещу нейния.

— Не! — изкрещя К.К. и яростно се замята в хватката на Иблис.

— Аз съм единственият, който може да обезвреди това нещо и със сигурност няма да го направя, докато тя е тук.

— А ако не я пусна... — наклони глава Веню.

— Ами тогава — бум.

— Готов си да убиеш жената, която обичаш? — ухили се Веню.

— Глупости — подкрепи го Иблис.

— Не ме ядосвай — подхвърли му Майкъл с ярост в очите.

— Майкъл, няма да си тръгна без теб — обади се и К.К., опитвайки се да се освободи от желязната хватка на Иблис. — Взриви жезъла сега. Там има врата. Не бива да им позволяваш да я отворят.

Иблис притисна острието в гърлото ѝ и я накара да спре да се дърпа.

Времето минаваше.

Веню впи поглед в очите на Майкъл. И двамата преценяваха характера на другия.

Най-накрая Веню погледна Иблис и кимна. Той я пусна. Тя се изправи, обърна се на 180 градуса и впи яростен поглед в него, но не промълви и дума. След това се изви към Майкъл:

— Не можеш да направиш това!

— Напротив — поклати той глава, — мога. Моля те, върви. Буш чака.

— Майкъл — предизвикателно каза тя, — оставам.

Той втренчи очи в нея.

— Време е да тръгваш.

— Не — поклати глава тя, сякаш той искаше нещо невъзможно.

— Върви! — изкрещя Майкъл и се извърна от нея.

— Няма да те оставя — направи усилие да сдържи сълзите си К.К., но те потекоха въпреки всичко.

Тя обърна очи към Синди, която я зяпаше с неподвижен поглед. В него не се четеше нито съжаление, нито съчувствие. По-малката сестра остана безмълвна, само хвана баща си за ръката.

Майкъл погледна Иблис.

— Щом тя се озове невредима в пещерата при моя приятел, ще си получите наградата.

След това се обърна към Веню:

— Не ме интересува дали ще се наложи да я вържете, но трябва да я махнете от тук.

Веню кимна на Иблис, който веднага стрелна с поглед застаналия вдясно от него пазач. Мъжът беше над метър и деветдесет, с размерите на кулокран, покорните му очи гледаха началника.

— Съпроводи я до входа на пещерата. Не я наранявай и се свържи с мен, когато стигнете там.

— Вашият човек ще я остави и ще тръгне да се връща, докато още я виждам — намеси се Майкъл.

— Както обичаш — съгласи се Веню, обърна се към пазача и кимна.

Едрият мъж сграбчи като с менгеме К.К. за лявата ръка и я поведе към стълбите.

Тя успя да издърпа ръката си.

— Хей, махни си лапите от мен!

Но мъжът не беше в настроение да я слуша. Изви ръката ѝ на гърба, вдигна я във въздуха и тръгна към стълбите. Всички стояха извърнали глави, докато писъците на К.К. отекваха из храма. После започнаха да се чуват в светилището и накрая на двора.

Тя риташе и пищеше с все сили, докато пазачът я изнасяше от храма.

— Майкъл, не, моля те...

Вратата се затвори с трясък. Двама от пазачите я подпряха с дебело дървено резе, чиито краища напъхаха в отвори в стената, затваряйки я плътно.

Майкъл пристъпи към вратата и загледа през малкия подобен на цепнатина прозорец как К.К. продължава да се бори с мъжа, който я

носеше, през всичките сто и петдесет метра, които трябваше да изминат. Усмивка се плъзна по лицето му, когато видя, че тя успя да се отскубне и да ритне мъжа в глезена.

Иблис пристъпи до Майкъл и загледа как онзи разтрива удареното място.

— Разкарай се от мен — каза Майкъл, без да се обръща.

— Успокой се, повече няма да се опитвам да те удавя.

Сумрак се спусна над долината. Дълги сенки падаха върху земята. Вечерта щеше да настъпи много по-бързо заради скалите, които обгръщаха клисурата.

Настъпи дълго мълчание, а през това време вниманието на Иблис също беше съсредоточено върху К.К.

— Наистина ли щеше да я взривиш?

Той и Майкъл стояха рамо до рамо, докато гледаха как тя се изкачва с неохота по склона към входа на пещерата и изчезна в него. Пазачът се обърна и тръгна обратно.

К.К. влезе в пещерата и намери Буш проснат по корем, стиснал в ръце снайперска карабина. Тя се обърна и изпрати с поглед пазача, който вървеше бавно към храма.

Нощта се бе спуснала бързо над планината Канченджунга, но докато К.К. гледаше надолу към тайнствената клисура, докато се взираше в храма, пазещ кой знае какви тайни, имаше усещането, че се намира в друг свят далече от планината.

— Добре ли си? — попита Буш, притиснал око в окуляра на оптичeskия мерник. Зад гърба му трепкаха пламъчетата на малък огън.

— Не, не съм добре.

Лицето ѝ бе уморено и подпухнало от плач. Пътят от храма до тук беше най-дългият в живота ѝ. Беше си тръгнала от мъжа, когото обича. Той бе дошъл да я спаси; никой досега не беше идвал да я спасява. Всяка жена си мечтае за това: красив мъж, чиято единствена мисъл е нейната безопасност, идва и я измъква от клопката, в която е попаднала. Но това тук не беше приказка и нямаше да има щастлив край. Майкъл бе разменил своя живот срещу нейния и според К.К. това съвсем не бе равностойна размяна, беше много лоша сделка.

Нейният баща, нейната сестра и нейният учител ѝ бяха обърнали гръб. Всички бяха егоисти по свой собствен начин. А Веню... нейният баща, *pater familias*, който подобно на римски глава на семейство имаше властта *vitaе necisque potestas* — над живота и смъртта на своите деца, не би се притеснил да избере смъртта. Един човек толкова погълнат от себе си би направил всичко, за да спаси своята разпадаща се империя, всичко, за да стовари хаос върху масите. Той не изпитваше никакви скрупули да остави хората да измират, за да постигне своята цел. Включително собствената си плът и кръв.

К.К. никога не бе имала намерение да се влюбва в Майкъл, не искаше да го замесва, но въпреки това го направи. Независимо дали нарочно или неволно, със своите действия го беше осъдила и ако някой щеше да умира, това трябваше да бъде тя. Той не биваше да плаща

тази цена. Тя бе избрала този живот, да извършва престъпления, да пренебрегва законите на цивилизования свят. Това беше нейната карма и особено в тази част на света тя трябваше да я изпълни, а не Майкъл.

Щяха да го убият — в това нямаше съмнение. Иблис каза, че ако някога отново му се удаде възможност, никога няма да направи същата грешка.

При тази мисъл заплака отново. Обърна гръб на Буш, защото не искаше той да види нейната слабост. Затвори очи и се вкопчи в спомена за Майкъл. Бяха заедно толкова кратко, по-голямата част от времето под напрежение, заради което стигаха до сблъсъци, но каквото и да ставаше, той винаги разкриваше доброто си сърце. Беше я поставял на първо място по толкова много начини и ѝ бе помагал в много опасни положения, без да го прави на въпрос. От шест седмици К.К. живееше живот, който преди ѝ беше отказван, а тя винаги бе желала, винаги се беше надявала, че ще намери някого, който да я допълни. Мечтата ѝ се изпълни само за да я види сега разрушена.

— Как е Майкъл? — попита Буш.

Тя не можеше да говори, боеше се, че ако говори гласно за предстоящата му смърт, ще се парализира.

Бум! Пукотът на карабината отекна със смъртоносен звук в пещерата, оглуши тъпанчетата на К.К. и я стресна толкова, че направо подскочи.

— Какво направи? — озъби се тя на Буш.

Той погледна нагоре към нея.

— Какво? А ти какво мислиш? — отговори и вдигна пушката нагоре.

— Не разбирам — отговори К.К. и погледна към храма. На пътеката видя мъртвия пазач. — Уби просто така този човек.

— Да? — съгласи се Буш, озадачен, че тя подчертава очевидното.

Най-накрая видя тъжното ѝ лице, стана и дойде при нея. Надвеси се над главата ѝ, усмихна се нежно и с огромния си палец избърса сълзите от бузите ѝ.

— Нали не мислиш, че ще го оставим там?

— Какво искаш да кажеш?

— К.К., каква част от вътрешността на храма видя?

— Ами... доста голяма — отговори му объркана.

— Знаеш ли къде са отвели Майкъл?

Тя кимна.

— Майкъл знаеше, че няма да излезеш доброволно. Той разчиташе на теб да изучиш разположението на терена, така че да можем да влезем и да го спасим. Една от причините да те накара да излезеш, беше да дойдеш при мен и да ми кажеш къде да отидем, щом влезем в храма. Знам, че те обича и всичко останало, сигурен съм, че би жертвал живота си за теб, но също така знам, и то със сигурност, че това няма да бъде днес.

Двама пазачи вървяха от двете страни на Майкъл, докато групата се придвижваше надолу по каменния коридор и навлизаше все по-навътре в храма. Накрая стигнаха до помещението с мандалите и коридорите, които водеха началото си от него. Те завиха и поеха по единствения маршрут, който Майкъл не беше проверил.

Когато слязоха от последното стъпало, той видя вратата. Беше много по-стряскаща, отколкото си бе представял. Запита се какво ли е обсебило човека, който беше резбовал това нещо, и дали е успял да опази психиката си, след като е изпълнил задачата.

Веню му подаде тубуса.

— Бъди така любезен.

Майкъл го пое, отвори капака, но изведнъж се спря. Вратата го изпълваше със страх, какъвто никога не беше изпитвал. Той затвори тубуса.

Веню пристъпи в личното му пространство и застана неприятно близо.

— Майкъл, сега! — нареди му и после прошепна заплашително: — Няма време за колебания.

Майкъл се обърна и двамата мъже се озоваха очи в очи, лицата им бяха на сантиметри едно от друго.

— Би ли искал смъртта на Синди да ти тежи на съвестта?

— Готов си да убиеш дъщерята, която те харесва? — попита стреснато Майкъл.

— И ще се погрижа К.К. да разбере, че ти си позволил да се случи.

Майкъл продължаваше да не помръдва.

— Не ти вярвам.

— Много лошо.

Веню само погледна към Иблис и без да е нужно да заповядва, дребният мъж се приготи да изпълнява.

Извади ножа, отиде при Синди и я сграбчи.

— Ей, я ме пусни! — извика тя и се опита да се измъкне.

Но Иблис не отговори и започна да я дърпа към малка дървена масичка.

— Накарай го да спре! — Синди гледаше баща си отчаяно, невярващо, лицето ѝ пребледня, ръцете ѝ не можеха да попречат на Иблис. — Какво правиш?

Разпищя се като дете. Погледна към Майкъл. Очите ѝ умоляваха. Той видя дълбокия ужас, изписан по лицето ѝ, когато разбра, че няма надежда. Докато я гледаше, независимо колко непочтена беше към К.К., независимо колко жестоко се беше отнесла с нея, Майкъл разбра — не би могъл да живее с мисълта, че е предизвикал нейната смърт.

— Достатъчно, спри! — извика той.

Иблис не му обърна внимание, издърпа Синди до масичката и изви ръката ѝ върху нея. Притисна дланта ѝ върху плота и я погледна в очите.

— Казах достатъчно — извика Майкъл.

Без да се колебае, ножът на Иблис се стрелна надолу и отрязва малкия пръст на дясната ѝ ръка.

Воят беше нещо неописуемо — Майкъл никога не беше чувал нещо подобно. Смразяващ кръвта стон на ранено животно.

— Веднага обезвреди жезъла — изкрещя Веню с властен тон, който показваше на каква безчовечност е способен, — или ще гледаш как Иблис я обезкостява и този пръст ще се окаже най-голямото парче, останало от нея.

Майкъл се опита да си поеме дъх. Отчаяните очи на Синди го умоляваха за помощ.

Неговото колебание ѝ струва скъпо, защото Иблис с плавно движение отрязва и безименния пръст. Синди изгуби съзнание и главата ѝ се килна назад, а от пръстите ѝ течеше кръв на малки струйки като от градински маркуч.

— Спри! — изрева Майкъл, неспособен да понесе повече мъчения.

Отвори горния капак и извади жезъла.

Майкъл постави жезъла във вдлъбнатия отвор в центъра на черната врата и го пъхна докрай. Пасна съвсем точно и така се сля с процепа, че не се виждаха никакви луфтове. Приличаше на продължение, на част от ужасяващите картини върху вратата. Никога не беше виждал подобни изображения, толкова живи — сякаш бяха наскочили по вратата и замръзнали там. Митичните зверове с огромни кучешки зъби и нокти измъчваха хората, населяващи долните нива на вратата. Мъжете не можеха да защитят жените и децата си от пъкъла около тях.

Майкъл се опита да се отърси от прилошаването, без да е сигурен дали причината е в жезъла или в гледката на пълните с отчаяние детски очи и лицата, на които бе изписан ужас.

В този момент се чу звукът. Беше дълбок и разтърсваше пода, стените и самите основи. Сякаш цялата планина се залюля в земетресение, предизвикано от неговите действия. Майкъл усети как стомахът му се сви. Беше страшно — като че ли всички мъртъвци, заровени в земята, бяха проговорили, разгневени, че ги будят.

Внезапно му се стори, че забеляза някакво движение по вратата. Тя беше започнала слабо и неясно да проблясва. Помисли си, че сигурно очите му изневеряват. Змиите, които обвиняваха жезъла, започнаха да трепкат, да помръдват едновременно като живи, да потъват в резбованата врата, за да се слоят с нея.

От процепите на вратата се понесе въздишка, тракане като от кости на мъртвец, но после премина в своята противоположност: вдишваше живот. Каквото и да лежеше зад вратата, то вдишваше въздуха, който му беше отказан от памтивека.

Иблис пристъпи, хвана жезъла и бутна. Вратата не оказа съпротива и започна бавно да се отваря. Отвътре изскочи облак горещ въздух. Единият от пазачите светна с фенерчето в мастиления мрак и лъчът освети каменно стълбище. Това не бяха стъпала в общоприетия смисъл на думата, изсечени равномерно и с еднакви размери. Бяха

случайни и неравни — човешката ръка се беше възползвала от едно естествено снижение, като го бе оформила.

— Съобщи ни какво си намерил вътре — каза Иблис.

Майкъл се вторачи гневно в дребния мъж с желание да го разкъса на две.

— Ако те е страх, ще изпратя Синди — подигра се Веню.

Майкъл погледна към момичето. Тялото му се тресеше от сдържани ридания, докато притискаше осакатената си ръка, превързана с кърваво парче от собствената ѝ риза. Видя нейното отрезвяване, нейната безнадеждност. Легнала там на пода, вероятно се чудеше още колко ли ѝ остава да живее.

— Ето — свали Иблис факла от стената и я подаде на Майкъл. — Тя ще направи атмосферата още по-задушевна.

— Не искаш ли да имаш удоволствието пръв да го видиш, кльощава мършо? — прошепна Майкъл.

— Канарче във въглищна мина — подигра го Иблис.

Майкъл чу, че двамата пазачи, които стояха зад командира си, свалиха предпазители.

— Силвиу и Джани ще бъдат по петите ти, за да не се правиш на много умен, докато се спускаш в дълбините.

Майкъл изглежда гневно Иблис, дръпна факлата от ръката му и прекрачи прага.

Буш и К.К. се втурнаха надолу по зелената хълмиста земя, през златната градина, покрай дървета и кипящи езерца. Буш беше прехвърлил снайперската карабина през гърба, а във всяка ръка стискаше пистолет. Очите им бяха впити в огромния храм.

Стигнаха до стъпалата и започнаха да взимат по три наведнъж. Когато се озоваха пред голямата черна врата, се оказа, че е здраво заключена. Без да продума, К.К. хукна по предната веранда и скочи на земята до най-далечния ъгъл на сградата. Зави зад нея и погледна нагоре. После, подобно на гимнастичка, се метна на перилата на верандата, оттам скочи и се хвана за навеса, набра се и се озова върху покрива на верандата точно под прозорците на храма.

Буш я последва, качи се на перилото и изпита благодарност за своите метър и деветдесет, защото сега само трябваше да се протегне, за да се хване за навеса. Знаеше, че не може да скочи толкова високо, колкото К.К., затова просто се набра и се издърпа, доволен, че е тренирал достатъчно, за да не се излага сега.

Прекошиха бегом покрива на верандата, стигнаха до първия прозорец и го бутнаха да се отвори. Кривите, пълни с мехурчета стъкла се крепяха от рамка с древни панти. Те изскърцаха, когато прозорецът се отвори широко. На К.К. ѝ беше трудно да се промъкне през него, а за Буш направо невъзможно. Той си одра раменете и хълбоците, когато с доста мятане и ритане все пак успя да се промъкне през тесния прозорец.

Приземиха се в малка спалня. На пода стоеше един-единствен нар, а до далечната стена — малко дървено писалище. Помещението ухаеше на тамян и покой, напомняйки на Буш неговото детство, когато влизаше в черквата и хаосът навън изчезваше.

— Десет пазачи? — попита Буш.

— Да, като не броим онзи, когото вече премахна. Всички са добре въоръжени — обясни К.К., докато го водеше по дългия коридор на втория етаж. Тя се спусна внимателно по стълбите, а пистолетът ѝ

беше насочен и готов за стрелба. Когато стигнаха до площадката, не откриха никого. Всички бяха отстъпили в центъра на храма.

Докато пресичаха светилището, Буш не можа да се сдържи и заоглежда простите колони, приглушените землисти цветове на стените, подобните на клетки урни с огньове, повесени от тавана, чиито пламъци осветяваха и правеха всичко наоколо да изглежда толкова ведро, колкото Буш никога не си бе представял, че е възможно. Той се удиви на простотата и духовността на това място, макар да нямаше икони, статуи, кръстове или идоли; никога не беше попадал някъде, където да усеща по-голям мир и покой. Внезапно изпита гняв срещу Иблис и Веню, че са обезпокоили светилището, извършвайки такива богохулни действия под покрива на този храм за молитви.

Продължиха през святото място и се втурнаха в широкия коридор, който свършваше с две разклонения.

— Тук ще се разделим — обяви К.К., когато спря.

— Не мога да те оставя сама — прошепна Буш.

— Това разклонение — посочи тя с ръка, без да обръща внимание на неговото възражение — води до поредица обикновени стаи. Там са затворени монасите. Пазят ги двама души. В другия край се свързва с другото разклонение. Там ще се срещнем.

— Това не е добра идея — настоя Буш и за да засили въздействието на думите си, лекичко я хвана за ръката.

— Ще се оправя — успокои го К.К. и вдигна пистолета. — Знам как да го използвам.

— Не се съмнявам. Не това ме тревожи, а твоето приятелче Иблис. Независимо колко куршума имаш, той не може да бъде спрян.

— Ако има човек в тази сграда, с когото мога да се справя, това е той — повдигна се тя на пръсти и залепи бърза целувка на бузата му. — Благодаря за загрижеността.

След това тръгна надолу по коридора.

Майкъл се спускаше надолу, зад него по неравните скали стъпваха двамата пазачи Силвиу и Джани; таванът се издигаше и спускаше над главите им. Майкъл усети как горещината се усилва и разбра, че са близо до земен отдушник, парата загряваше стените около тях. Спускаха се все по-дълбоко в земята, а ръката му се плъзгаше по стената за опора. Вървяха в продължение на пет минути, като ъгълът на спускане ту се увеличаваше, ту намаляваше, докато накрая не се озоваха в голямо подземно помещение.

Майкъл вдигна факлата и освети огромната каменна пещера. Покрай стените бълбукаха естествени басейни с гореща кал. Въздухът беше тежък от миризмата на сяра, температурата им беше толкова висока, че човек можеше да се свари за секунди.

Чу се глас, но посоката му се изгуби в огромното пространство. Майкъл се обърна, търсейки неговия източник. Беше шепот, думите не се разбираха. Той стрелна поглед към пазачите, които, изглежда, не го чуваха.

Реши да не му обръща внимание и навлезе още по-дълбоко в пещерата. От стените под ъгъл четирийсет и пет градуса стърчаха факли. Той ги запали една след друга, общо осем, макар че имаше много повече по протежение на безкрайното пространство. Светлината от пламъците трепкаше и танцуваше, хвърляйки живи сенки наоколо.

Таванът беше неравен и груб, осеян със сталактити, които отдавна се бяха слели със своите братя сталагмитите в дебели калциеви колонии, които сякаш подпираха света.

Откъм Силвиу се чу ахване, Майкъл се обърна и видя едрият мъж да отскача назад от голяма сянка, която трепкаше по близката стена. Приблжи се, несъзнателно затаил дъх.

На земята лежеше скелет с извита назад глава и широко отворена в предсмъртен вик уста. От лявата очна кухина стърчеше ефеса на нож, стиснат здраво в мъртвата хватка на бели кости. На когото и да беше този скелет, човекът се бе самоубил по възможно най-

отвратителния начин. Майкъл се наведе над него и с изненада откри, че лежи върху окъсано кожено одеяло. Протегна ръка и щом го докосна, разбра, че е сбъркал. Не беше направено от кожа, вълна или тъкан. Беше човешка кожа — кожата на мъжа, паднала от плътта. Майкъл се зае да оглежда по-внимателно трупа. Поради топлината в пещерата и бързината, с която гние човешката плът, би трябвало да няма останки. Насекоми и буболечки би трябвало да са опустошили тялото, след като е започнал процесът на вътрешното му разлагане. В тази топла и влажна атмосфера само след няколко дни не би трябвало да е останало много нещо от трупа. Обаче тези останки бяха много стари, вероятно вековни. Ленената риза беше широко отворена и нашарена с петната на смъртта. Опърпаните сиви панталони от дебела вълна също би трябвало отдавна да са се разпаднали на прах.

Изведнъж Майкъл осъзна, че вижда един от хората на Кемал Рейс, корсар, човек на морето, който не би могъл да бъде по-далеч от своя морски дом. Мъж, който се беше посветил на своя адмирал до последния си дъх.

Тогава на Майкъл му хрумна, че тук долу няма живот. Няма насекоми и бръмбари, които да изядат плътта и да подпомогнат разложението. Бактериите, мравките, червеите и другите насекоми съществуват на метри под земята — всички те щяха да пируват с този труп, но тук нямаше живот.

Докато той стоеше и оглеждаше пирата, Джаки освети с фенерчето още скелети. Някои се бяха промушили с мечовете си в нещо като сепуку. Други стискаха пистолети кремъклии, а половината от черепите им липсваше.

— Защо са се самоубили? — избъбри Силвиу на английски със силен акцент.

— Това са турски пирати — обясни Майкъл. — Едни от най-коравите мъже в историята, корсари, хора на моретата, които не са се страхували нито от смъртта, нито от пъкъла. Но тук долу...

— Какво има тук? — попита Силвиу.

— Иблис не ви ли каза?

Сега се намеси и Джани:

— Каза: книги и пари.

— Така ли? — Майкъл не можа да се сдържи и се изсмя. — Някой от вас случайно да знае арабски?

— За Бога, аз съм италианец. Защо задаваш такива глупави въпроси?

Силвиу само поклати глава.

Майкъл кимна.

Тогава чу отново гласа. Този път беше по-силен и накара кожата му да настръхне.

— Какво е това? — попита Силвиу, докато се въртеше с вдигнат пистолет, който си търсеше мишена.

— Това е звукът на лудостта, гласът на злото.

Очите на Майкъл попаднаха на каменната стена зад стълбището, по което се бяха спуснали, и откриха голяма дървена врата. Беше черна като нощта, направена от полиран абанос, който лъщеше под трепкащите пламъци на факлите. За здравина беше обкована с метални ленти в основата, средата и горния край. Голяма гривна от потъмняло злато стърчеше от сребърно чукало. Рамката и цепнатините бяха запущени с катран. Черното, подобно на дзифт вещество не само доставяше гориво за факлите, но бе и първата преграда срещу влагата, използвана го за херметизиране на кораби и бурета. Добиван чрез сухата дестилация на дървесина, катранът е позволил на първите мореплаватели в света да стигат до далечни места.

— Подръж — каза Майкъл и подаде на Силвиу факлата. Хвана златната халка и дръпна. Вратата не помръдна. Горещината беше издула дървото в рамката. Майкъл вдигна десния си крак, постави го върху стената, за да се оттласне, и с огромна сила блъсна вратата да се отвори.

Надникна вътре и сянката му затанцува на оскъдната светлина от факли, които се бореха срещу мрака. Пристъпи предпазливо в помещението, изчакайки очите му да привикнат към сумрака. Въздухът беше сух и без мирис в сравнение с този във влажната пещера зад него. Различи купища метал, лъскавите повърхности отразяваха оскъдната светлина от факлите и я превръщаха в премигващи звезди. Скелети осяваха земята. Хората на Кемал Рейс се бяха самоубивали или убивали едни други. Телата лежаха пръснати безредно по пода, още стискащи саби в ръцете.

Докато Майкъл навлизаше по-дълбоко в сенките и мракът го обгръщаше, гласовете започнаха отново: меки, в началото шепот,

бръмчене като от далечен прием, думите не можеха да бъдат разбрани, нито един тон не звучеше човешки.

Когато се усилиха, поставиха на изпитание здравия му разум. Той се опитваше да държи ума си в равновесие, да не се поддава на гласовете. Но независимо какво мислеше по въпроса, независимо какви усилия полагаше, гласовете се усиливаха.

„Майкъл... помниш ли ме? — попита един недоброжелателно. — Преди години смяташе, че можеш да освободиш света от мен, да ме заровиш, да ме скриеш в германската гора, но аз не мога да бъда унищожен“.

Майкъл копнееше за фенерче, факла, каквото и да е, стига да прогони мрака. Чувстваше се като дете, което се страхува от криещото се в мрака. Почувства как първичният му страх нараства, инстинктът му подсказваше да бяга. Сега разбра предупреждението на свещеника да стои на светло, усети силата на мрака.

„Майкъл“, провикна се нов глас. Не го беше чувал от много години. Преди му носеше утеха, но сега звучеше гневно и възмутено.

„Умирам и ти веднага ме заменяш с нов баща — изкрещя гласът на неговия осиновител Алек Ст. Пиер. — Унищожаваш спомена за мен с надеждата да създадеш по-хубав. Мери умря и сега ти погребваш нейната памет, подменяйки я, както направи с мен“.

Тогава Майкъл разбра, че гласовете са лъжа. Те използваха и вадеха на показ неговите страхове, те бяха неговото подсъзнание, което крещеше да бъде пуснато на свобода от границите на разума. Опитваха се да замъглят съзнанието му с вина и срам, да посеят семето на параноята, която да погълне интелекта му. Обаче независимо колко усилия полагаше, гласовете не стихваха. Имаше усещането, че съзнанието му се е превърнало в лудница, където е избухнал бунт.

Най-накрая успя да се съсредоточи върху единственото, което умиротворяваше съзнанието му. Единственото, което можеше да му възвърне равновесието, изригна в него.

Неговото сърце.

К.К. го беше събудила, беше го изпълнила със своята любов. Майкъл позволи на топлината да се излее в съзнанието, в душата му, за да отмие гласовете и да уравни крехките му мисли. Позволи на образа на К.К. да изпълни мислите му; държеше се здраво за блестящата ѝ дълга руса коса, за очите ѝ, които отразяваха чистотата

на душата ѝ. Зарови се в спомена за техните прегръдки, за любовенето им, за меката ѝ кожа и нежните докосвания.

Но гласовете се усилваха, стигайки до влудяващи крясъци, докато се опитваха да разрушат равновесието, което К.К. беше внесла в съзнанието на Майкъл.

Ала той вече знаеше как да победи избуялата в главата му лудост. Държеше се здраво за образа на К.К., бръкна в джоба си и хвана здраво колието, което му беше изпратила заедно с писмото. Стисна го здраво в ръка и заотстъпва назад в помещението, измъквайки се от сенките, които танцуваха наоколо, за да излезе обратно в светлината. Стискаше с все сила медальона, напрягайки се единствено образът на К.К. да изпълва мислите му. Излизането му се оказа много по-трудно от небрежното влизане. Тялото му се мъчеше, докато мозъкът му се опитваше да не се разпадне на парчета; единственото, което го крепеше, беше мисълта за К.К.

Най-накрая се обърна и излезе на светло през абаносовата врата. Гласовете изчезнаха, сякаш изобщо не ги е имало, като че съзнанието му бе скочило в басейн с лудост само за да излезе напълно сухо и без спомени от него.

— Какво има там вътре? — настоятелно попита Джани, който дори пристъпи напред.

Майкъл огледа двамата пазачи, питайки се дали биха могли да оцелеят и минута в мрака на това забравено от Бога място.

Силвиу отстъпи крачка назад, а Джани направи още една напред и лъчът на фенерчето му освети злато и диаманти, струпани на купчини покрай стените, които пречупваха лъча с разноцветни отблясъци. Безброй купчини монети и бокали, слитъци, чаши, брони, сандъци с диаманти и други скъпоценности. Цял кораб със съкровища, откраднати по някакъв начин от тук и пътували в открито море, само за да бъдат върнати от Кемал Рейс в тази скрита високо над земята пещера.

Няколко огромни моряшки мушамы, сиви и окъсани, прилежно сгънати и подредени край стената, изглеждаха не на място до съкровището. Майкъл бързо разбра какво представляват. Това бяха платна, огромни, сиви, опърпани, стари корабни платна.

Запита се какво ли правят тези морски пособия толкова далече от океана, но докато ги разглеждаше, му хрумна, че вероятно Кемал и

неговите пирати ги бяха използвали за пренасянето на златото нагоре в планината и през пещерата в храма.

И накрая в ъгъла бяха книгите, ръкописите и пергаментовите свитъци, плочките, сложени в дървен сандък, потънали в прах и скрити от света. Тук имаше стотици съчинения, написани върху носител на информация, съответстващ на тяхното време: животински кожи, велум, камък, глина, хартия. Причината вратата да бъде замазана с катран се изясни. Той държеше влагата настрана и така защитаваше хартията, опазваше кожата от повреди, като им осигуряваше суха среда, далеч от ужасната влага отвън. Нямаше нужда Майкъл да преглежда съчиненията отблизо, за да разбере какви са. Беше изчел етикетите горе в библиотеката, където тези произведения някога са били съхранявани; знаеше за какво се говори в тях, какво разкриват.

Разбра, че богатството в тази стая не е в скъпоценните метали и отбрани диаманти, които привличаха пазачите, а в думите и сведенията, в струпването на знания, което можеше да разкрие тайните на мрака, неговата власт и способности, неговите източници и тайни.

— Боже мили! — измърмори Джани, приковал поглед в купчините злато и скъпоценни камъни.

Майкъл взе факлата от пазача, решен тук под земята никъде да не ходи без осветление.

— Смятам, редно е да се каже, че Бог няма нищо общо с това — отбеляза и замълча. — Можеш да съобщиш на Веню, че намерихме онова, което търси.

Джани изчезна нагоре по стълбите, за да доведе Веню, оставяйки Силвиу да пази Майкъл.

— Не искаш ли да хвърлиш един поглед? — посочи Майкъл към помещението със съкровищата.

Силвиу стискаше здраво своя автомат „Хеклер & Кох“ и не обърна внимание на въпроса на Майкъл. Нямаше, желание да влиза там. Подозираше, че помещението е източникът на злото, което се бе просмукало навсякъде в този подземен свят. Знаеше какво е това място — беше го изпълнило със страх още от мига, когато започнаха да се спускат, но нямаше да покаже тази слабост пред Майкъл. Силвиу беше израсъл в Румъния и въпреки престъпния живот, който водеше, и това, че не празнуваше неделята, той все още пазеше католическите си корени. Пещерата пред него отразяваше детската му представа за пъкъла, червеникавите му стени, по които танцуват отраженията на пламъците, и парата, която се вие от езерца разтопена земя. Макар с разума си да знаеше, че стои на земята, а не в някое духовно измерение, не можеше да се отърси от усещането за нещо зло във въздуха. То беше в сенките, криеше се извън кръговете светлина от факлите, сякаш го чакаше така, както дивото животно в гората дебне своята плячка.

Докато гледаше как Майкъл влиза отново в помещението със златото и книгите, имаше усещането, че светът го притиска от всички страни, сякаш пещерата беше разбрала, че най-сетне е сам. Той започна да се върти, осветявайки наоколо с фенерчето, като че ли се надяваше лъчът светлина да държи злото настрана.

Копнееше Джани да се върне по-бързо с Веню; помоли се нарастващата му параноя да се разпръсне. Времето като че спря, самотата започна да му тежи все повече, докато накрая усещането за изолация надви страха от помещението, в което влезе Майкъл.

Силвиу внимателно погледна вътре; повече не издържаше сам.

Прекрачи прага, дясната ръка стискаше автомата, пръстът му беше на спусъка. В лявата държеше фенерчето, което също смяташе за оръжие, равно и може би дори по-ефикасно от автомата.

Плъзна лъча на фенерчето наоколо, опитвайки се да намери Майкъл, но очите му веднага бяха привлечени от купчините злато. Никога не беше виждал подобно богатство. Една шепа щеше да го осигури до края на живота му. Пристъпът на алчност прогони страха от съзнанието му, но също така и предпазливостта.

С внезапно прозрение осъзна, че тази непредпазливост му е струвала живота. Острието потъна в гърдите му, а същевременно автоматът беше изтръгнат от ръката му. Въпреки страшната болка от смъртоносната рана, Силвиу замахна и стовари юмрук странично върху главата на Майкъл. Ударът го запрати на земята.

Но това щеше да остане последното му действие. Когато пристъпи напред, рухна на земята. Претърколи се по гръб и с удивление се загледа в обсипаната с диаманти кама, която стърчеше от гръдната му кост. Изведнъж усети тялото си обхванато от студени тръпки и страхът се върна. Не искаше да умре, а от всички възможни места не искаше да умира точно тук, където знаеше: злото се крие в сенките, чакайки душата да напусне промушеното тяло.

Докато белите му дробове се пълнеха, удавяйки го в собствената му кръв, Силвиу не можеше да откъсне очи от богато украсеното оръжие на смъртта, което стърчеше от гърдите му. Копнееше за Румъния, копнееше за живот и за още една възможност. Когато най-накрая смъртта дойде, стори му се, че сенките оживяха и се размърдаха.

Майкъл хвана Силвиу за краката и вмъкна трупа по-навътре в помещението. Взе автомата и пистолета му и намери четири резервни пълнителя, нож, запалка и мобилен телефон.

Знаеше, че вече не е ценен за Веню. Докато притежаваше жезъла, имаше стойност; докато претърсваше пещерата, беше ценен; но сега... нямаше какво да предложи, освен това представляваше заплаха за усилията на Веню и те щяха да го убият веднага щом се върнат.

Върна се в основната пещера и погледна нагоре към каменните стъпала, които се издигаха от дълбините към свободата. Джани щеше да се върне всяка секунда с Веню и кой знае още кого. Престрелка не може да се спечели без предимството на по-високата точка. Мозъкът на

Майкъл заработи на високи обороти и той започна да търси други възможности. Помисли си за оръжията, които току-що беше откраднал от Силвиу; помисли за света, в който се бе озовал.

Почти не беше му останало време, когато в главата му започна да се оформя план.

Майкъл се втурна обратно в помещението, пълно със злато, и се залови за работа.

Буш стоеше под сянката на каменната арка и надничаше надолу по тъмния коридор — на трийсет и пет метра от него двама пазачи стояха от двете страни на една врата. Чувахе мърморенето им, защото бяха потънали в разговор, без да подозират присъствието на неканения гост. На равни разстояния по стената имаше горящи факли, които хвърляха неравни, трепкащи сенки по пода. Стори му се, че наднича назад във времето през някой средновековен тунел, но знаеше, че това място, че този невъзможен храм са много, много по-стари.

Погледна през рамо и не видя никого там. Свали снайперската карабина, която беше оборудвана и със заглушител, и я изнесе напред. Тихо разгъна двуногата под цевта. След това внимателно се отпусна на колене и легна по корем. Погледна през окуляра двете лица, осветявани от играещите по тях отражения на пламъците. Виждаше как устните им помръдват — очевидно бяха погълнати от някаква история, без да ги е грижа за онова, което охраняват. Бяха облечени в черно, на коланите си имаха кобури с пистолети, а през вратовете бяха прехвърлили ремъците на заплашителните на външен вид автомати „Хеклер & Кох“, които стискаха с две ръце.

Буш позна слабия пазач с кокалестото лице. Беше ги последвал до летището, където стана свидетел на фалшивото заминаване на Майкъл. Нямаше съмнение, че двамата мъже нямат нищо общо с храма. Това бяха хора на Иблис, значи напълно заслужаваха своята съдба.

Тъй като нямаше време за игра на съвест, Буш подравни кръстчето на оптическия мерник, плъзна цевта от единия на другия пазач, след това започна да обира мекия спусък. Пое си хубаво дъх, издиша и дръпна два пъти спусъка в бърза последователност. Карабината го ритна силно два пъти по рамото, без да вдигне повече шум от въздушна пушка, а главите на двамата пазачи се пръснаха върху каменните стени.

Буш беше на крака и спринтираше, преди още ехото на приглушените изстрели да се е разнесло. Той изтича до вратата, прескочи мъртвите пазачи, но не намери онова, което очакваше. Помещението беше пълно с монаси от всякакви вероизповедания. Всички седяха безмълвно, без да се притесняват от двата трупа.

Буш се изненада от гледката — смяташе, че ще види Майкъл или поне Синди. Освен това бе очаквал да види азиатци в шафранени роби, а не такова многообразие от националности и религии.

Откри двама шерпи, чието традиционно планинарско облекло беше в пълен контраст с дрехите на останалите мъже. Буш извади ножа си и се обърна към по-възрастния, в чиито очи нямаше и капчица страх.

— Английски? — попита Буш по-възрастния от двамата.

— Да — отговори Кунчен и започна да разтрива вече освободените си китки. Буш му подаде ножа и посочи всички останали. — След като им срежеш въжетата, останете тук, докато не се върна.

— Можем да помогнем — обади се по-младият шерп.

— Аха, можете значи — сграбчи Буш единия от пазачите за краката и издърпа трупа му в помещението. Взе автомата му и го подаде на младия шерп.

— Аз съм Сонам — представи се мъжът.

— Сонам — усмихна се Буш, — не пускай никого да излиза.

— Къде отиваш? — попита го Сонам.

— Имам среща с дявола.

К.К. намери Синди легнала на пода в малко, студено странично помещение до централния коридор. Ръката ѝ беше превързана с напоено в кръв парче от риза. Очите ѝ бяха безжизнени, вторачени в стената, а тялото ѝ потреперваше от шока.

— Синди — прошепна К.К., когато клекна до нея. Погали я по челото и бузата, после прокара ръка по кестенявата ѝ коса, сякаш беше още дете.

Синди бавно се извърна към нея, а очите ѝ отразяваха постепенното осъзнаване на мисълта, че сестра ѝ е тук.

— Той... — заекна Синди, докато силно стискаше ръката ѝ, — е мой баща. Как можа...?

К.К. не знаеше какво да отговори на разочарованието в гласа на сестра ѝ.

— Съжалявам — тихо каза Синди.

— Не, аз съжалявам — поклати К.К. глава.

— К.К., той ме остави тук да умира, а е наш баща.

Най-накрая сълзите рукохнаха от очите на по-малката сестра.

— Ще те измъкна от тук.

— Не — поклати Синди глава. — Върви да откриеш Майкъл. Те ще го убият.

— Ще те измъкна от тук — повтори К.К., докато гледаше сестра си и бледата ѝ от кръвозагубата кожа.

— Съжалявам, че те обвиних за това, което си правила, за да ме отгледаш.

Гласът на Синди беше слаб.

— Ти се отказа от всичко заради мен. Не се отказвай и от Майкъл.

— Шшт — накара я К.К. да замълчи, както го беше правила много пъти, когато бяха малки, майка им я нямаше и двете бяха сами. Тя я притисна към себе си и тогава видя раната в стомаха. Синди не

умираше от загубата на кръв от отрязаните пръсти, а от вътрешен кръвоизлив.

Тя изгуби съзнание в обятията ѝ. К.К. я държеше притисната към себе си и лекичко я полюшваше и успокояваше. Всичко ѝ се изплъзваше — Синди, Майкъл...

— Ей!

К.К. се обърна и видя Буш застанал на прага, а по лицето му се изписа съчувствие, когато видя Синди. Доближи се и клекна до тях. Очите им се срещнаха.

— Отивам да измъкна Майкъл — прошепна той.

— Не — рязко каза К.К. — Той е мой баща и аз трябва да свърша това.

— Не мога да ти позволя да го направиш. Трябва да се погрижиш за сестра си.

— Нищо не мога да направя за нея. — Гласът ѝ потрепери, когато каза това. Тя замълча за малко, за да се успокои. — Иблис ще те убие на място, а аз ще успея да го приближа. Пол — очите и умоляваха, — трябва да го направя.

— Не можеш да го направиш сама.

— Погрижи се за нея — каза тя, докато му подаваше тялото на изгубилата съзнание Синди.

Буш си пое дълбоко въздух и бавно издиша. След това внимателно пое Синди от нея и се изправи. Погледна унесеното, почти детско лице на момичето, после към К.К.

— Измъкни го и се върнете, иначе ще дойда след теб.

— Благодаря ти.

К.К. се наведе и целуна сестра си по безкръвното чело, след това се измъкна през вратата.

Хеми Маско зави зад ъгъла на първия етаж, а студът най-сетне започна да отслабва. Изобщо не си падаше по зимата — за него плажът беше върхът. Всъщност само три пъти през живота си беше стъпвал в сняг и винаги беше казвал, че това е предостатъчно.

При ръст един и седемдесет и пет и седемдесет и пет килограма мускули Хеми беше колкото висок, толкова и широк. Животът му не беше поел в посоката, която той искаше. Някога беше борец в гръцко-римски стил, но кариерата му бе съсипана, когато на деветнайсет години му извадиха рамото. С минаването на годините откри, че възнаграждението за бойните му умения в задните улици на Истанбул е много по-голямо, отколкото онова, което щеше да получава на тепиха.

В продължение на две години беше работил за Иблис като шофьор, наблюдател и пазач, но през цялото време не беше изпадал в положение като това да се катери из замръзналата планина като някои шерп и да се разхожда из храм, пълен със съкровища, излезли сякаш от народните приказки. Никога не си беше падал по суеверия и религия, но след като видя стаите, пълни със злато и сребро, и цветущата зелена земя посред виелицата в планинския проход, щеше да си помисли два пъти за своята вяра и за онова, което съществува извън действителността, с която бе свикнал.

Когато зави зад ъгъла, видя една жена да се крие в сенките на първия коридор, който водеше към централното преддверие с мандалите. Дъщерята на Веню се беше върнала, но този път държеше пистолет в ръката.

Хеми приклекна, докато вдигаше своя и взимаше на мушка челото на русата жена... Беше минало доста време, откакто бе отнемал живот; не смяташе това изживяване нито за вълнуващо, нито за осъдително — все едно смачкваш молец на стената. Той затвори лявото си око и подравни мерника и мушката.

Зад него се чу някакъв шум, завъртя се с насочен пистолет, но свали оръжието, когато видя Иблис да се приближава. Обърна се отново към своята мишена, вдигна пистолета и се прицели. Започна да обира с показалеца мекия спусък на пистолета и...

Тялото му се отпусна. Падна назад, вече неспособен да стои на краката си, мислите му се объркаха. Отгоре го гледаше спасителят на К.К. и негов убиец, човекът, който го беше прибрал от улицата и му бе давал работа през всички тези години. Той беше последният човек, за когото би си помислил, че е готов да прекъсне гръбначния му стълб.

Джани слезе от последното каменно стъпало, следван от Карл, двайсетгодишния новак в групата. Подире им вървяха двамата братя Бенди и Тут, а след тях идваше Веню, крачещ победоносно като крал, който идва да огледа новите си владения.

Озоваха се в пещерата и я намериха призрачно тъмна. Само две факли горяха на около петдесетина метра от тях. Пещерата, която преди десет минути беше осветена от пламъците, сега бе изпълнена със сенки, които танцуваха между сталактитите и сталагмитите, създавайки илюзията, че наоколо се стрелкат черни призраци. Пазачите като че ли се сепнаха от този дяволски изглед, но призрачната гледка не оказа никакво въздействие на Веню. Чувстваше се като у дома си.

— Къде е Майкъл? — попита той, докато се оглеждаше.

— А Силвиу? — отговори Джани, загрижен за своя приятел.

Всички се оглеждаха с търсещи очи. Джани и Карл застанаха от двете страни на Веню.

— Трябва да се качиш горе — каза Джани.

— Не и докато онзи е свободен тук долу — възрази Веню. — Намерете го и го убийте. Сега.

Четиримата пазачи около него бяха готови да се оставят да бъдат убити заради своя водач. Джани поведе цялата група, която се движеше накуп, към черната врата. Той светна с фенерчето си в помещението, където гореше само една факла, но от Майкъл и Силвиу нямаше никаква следа.

— Наистина мисля, че трябва да се качиш горе, докато го намерим — повтори Джани.

— Странно, но смятах, че аз командвам — стрелна Веню пазача с изпепеляващ поглед. — Вземи още един човек и претърсете пещерата. Другите двама ще останат тук с мен.

Джани се отказа да дава съвети, обърна се към Карл и кимна, давайки безмълвната си заповед. Бенди и Тут застанаха от двете

страни на Веню и тримата влязоха заедно в помещението, пълно със злато, докато Джани и Карл се упътиха към двете факли в далечината.

И двамата изгасиха фенерчетата, за да не бъдат удобни мишени, и поеха в различни посоки. Пещерата бе огромна до невъзможност, колоните от калций и утайките от варовик насичаха голямото пространство, образувайки джобове и ниши, където някой лесно би могъл да се скрие, без да го забележат. Температурата сигурно беше най-малко трийсет и седем градуса и по гърба на Джани се стичаха вадички пот, които се събираха под колана на панталоните му.

Джани държеше автомата си високо, докато очите му оглеждаха мрака; промъкваше се покрай стената, използвайки сталагмитите за прикритие. Двете горящи факли бяха на четирийсетина метра от тях. Той се придвижваше натам, използвайки танцуващата им светлина, за да търси следи от Майкъл. Не си направи труда да вика Силвиу — не можеше да има съмнения, че е мъртъв. Румънецът му беше приятел; в продължение на няколко години и двамата бяха работили за Иблис.

Въртяха се из подземния свят на Истанбул и често делиха чашката. Джани си обеща, че ще вдигне наздравица за своя мъртъв приятел веднага щом прати на оня свят неговия американски убиец.

Сега факлите бяха на двайсетина метра, без да е видял следа от Майкъл. Изведнъж с крайчеца на очите Джани забеляза някакво движение. Замръзна на място; не можеше да има грешка — на десетина метра вляво от него нещо мърдаше, скрито от варовиковите утайки и скалите.

В този момент чу някакъв странен шум, като от далечна тълпа, някакво бръмчене в ушите, което изля лед във вените му. Никога не бе чувал подобно нещо и се запита откъде ли може да идва. Напегна очи, за да види човека, който се криеше недалеч, но знаеше, че не може да припише тези гласове само на един.

Мъжът спря. Джани вдигна автомата, а гласовете се усилиха. Почувства, че го обзема страх, мракът събуждаше у него ужас, какъвто не бе изпитвал от дете. Той прогони разумните мисли от главата му, започнаха да му се привиждат разни неща.

Спомни си как на десет години видя животни сред пухкавите облаци, които се носеха по синьото небе, и когато вечер си лягаше, въображението му се обръщаше наопаки. През деня виждаше животни в неодушевените предмети, а сенките, които вечер изпълваха стаята

му, го плашеха: оприличаваше ги на чудовища и диви кучета, крадци и зверове. Всички се криеха в сенките и само чакаха възможност да го измъкнат от кревата. Нощите му бяха изпълнени с ужас и безпокойства, които изчезнаха едва с възмъжаването.

Но сега, когато ушите му бяха пълни с гласове, той се върна обратно в детството и страховете му се събудиха отново. Единствената разлика бе, че онова, което се криеше в мрака, не беше плод на въображението му, а Майкъл Сейнт Пиер.

Джани вдигна автомата. Щеше да убие американеца с един-единствен изстрел, а после да се върне при стълбището и да се изкачи обратно. Гледаше по мерната линия как Майкъл заобикаля една скала и замръзва в мрака, без да знае за дулото, което сочи към него.

Джани стискаше автомата здраво, изравни мерника и мушката и стреля веднъж. Трясъкът на изстрела разкъса тишината и го оглуши. Улучи Майкъл право в тила и го повали на място.

Втурна се към трупа на американеца благодарен, че ще може да вдигне наздравица за Силвиу още преди денят да е минал. Когато се изправи над тялото, извади фенерчето. Майкъл лежеше по корем, а около онова, което беше останало от черепа му, се образуваше локва кръв. Джани пъкна върха на обувката си под тялото и го обърна по гръб. Гласовете в главата му се усилиха. Гневът му се смеси със страх, когато видя какво е останало от лицето на Карл.

Обърна се бесен на своята глупост и параноята, която го бе обсебила. Беше убил Карл. Макар да не бяха приятели, бяха от един отбор.

Джани се огледа. Под светлината на двете факли гласовете сякаш заглъхнаха — трик на мозъка заради съкрушителното напрежение да си заобиколен от смърт. Той приписа гласовете на голямата надморска височина и на намаленото съдържание на кислород във въздуха, които объркват разсъдъка. Направи усилие да се съсредоточи. Щеше да намери Майкъл и да го убие.

В този миг го видя. Не можеше да става и дума за грешка. Разпозна лицето му без никакви съмнения. Движеше се между скалите покрай група сталагмити малко зад втората факла.

Джани започна да се промъква покрай стената, а горещината в пещерата нарастваше толкова повече, колкото по-дълбоко се спускаше, и го смазваше. Сега беше най-малко петдесетина градуса.

Видя го отново. Майкъл се отдалечаваше от него, тичаше на зигзаг между скалите и варовиковите утайки. Джани зарязва предпазливостта, вдигна автомата в готовност като командос и го подгони, тичайки с все сили.

Тогава му падна на мушката. Изстрелът беше чист, защото Майкъл се намираше на открито — нямаше скали, зад които да се скрие, нито ъгъл, зад който да приклепне. Джани слез мерника и мушката, пръстът му започна да натиска спусъка и...

Внезапно земята под краката му поддаде, сякаш дъното ѝ се срути. Преди да успее да изпищи, потъна надолу, загърнат в плат, който разпозна като корабно платно. Калта веднага покри кожата му, докато потъваше по-дълбоко, платното се разцепи на две, а тинята се заизлива върху му. Устата му се напълни, гърлото му започна да пари, защото се вареше отвътре навън. Горещата кал го свари жив.

Майкъл отиде при езерцето с бълбукащата кал. Парче от корабното платно се бе закачило на една скала, но иначе по повърхността не се виждаше нищо. Джани вече го нямаше.

Майкъл не можеше да знае колко пазачи ще дойдат, затова, от една страна, искаше да пести муниции, а от друга, да не предизвиква внимание със стрелбата си. Бе наблюдавал Джани и Карл да влизат в пещерата и да се разделят. Стоял бе под светлината на втората факла, избягвайки сенките, избягвайки тревогата, която щеше да се просмуче в съзнанието му, ако се беше крил в мрака.

Корабното платно се оказа идеално. Опърпаната му сива повърхност приличаше досущ на каменистата земя; парчето, което отрязва, покри езерцето свръхгореща кал, маскирайки смъртоносното ѝ присъствие.

Нямаше смисъл да губи повече време, затова се насочи към центъра на пещерата и помещението, където се намираше Веню. Време беше вече да приключва с тази работа.

К.К. стоеше в средата на преддверието с мандалите, втречена в сложните им форми, и се запита дали е истина преданието, че ако се вглеждаш достатъчно време, можеш да видиш рая?

После мислите ѝ бързо поеха в друга посока; усети нечие присъствие и се обърна с готов за стрелба пистолет. Иблис стоеше там и я гледаше с отпуснати до тялото празни ръце. Никъде не се виждаше оръжие.

— Защо се върна? — попита той.

— Ти ли уби сестра ми? — не отговори на въпроса му тя. Гласът ѝ беше сдържан, но личеше, че е готова да изригне.

— Не — поклати глава Иблис. — Беше Веню. Нарече го „подарък на раздяла“.

К.К. се вторачи в него и двамата се гледаха известно време в очите, докато не забеляза неподвижните крака на някакъв мъж на пода. Не можеше да има съмнение — Иблис беше убил един от своите.

— Дойдох за Майкъл — отговори тя на първия му въпрос, докато вдигаше пистолета, за да се прицели в него. — Не че би могъл да разбереш какво значи да обичаш някого.

Той пристъпи напред, без да обръща внимание на оръжието, насочено към главата му. Гледаше К.К. и се опитваше да задържи погледа ѝ, свършеното му лице се отпусна и за съвсем кратко тя можа да надникне покрай черната му душа дълбоко в сърцето. Онова, което видя, я уплаши повече от смъртта, повече от всичко, което биха могли да намерят в този храм.

Видя любовта му към нея. И за миг сякаш беше отново дете, когато той изскочи като че ли от нищото, за да я спаси, да я учи, да се грижи за нея и Синди и да ги изтръгне от жестоката им съдба.

Ала споменът за истинската му същност се върна също толкова бързо: коравосърдечното му безразличие към другите, жестоките му убийства за удоволствие и в служба на нейния баща. Тя не можеше да разбере как е възможно две толкова различни същества да обитават

едно тяло. Той май наистина живееше в някаква измислена действителност.

— Саможертвата на Майкъл сега е излишна — каза Иблис. — Дадохме ти възможност да живееш.

— Вие ми дадохте възможност да живея? — попита иронично К.К.

Приблжиха се двама пазачи с насочени към нея автомати „Хеклер & Кох MP7“.

— Как можа да си помислиш, че ще успееш да минеш покрай нас? Да влезеш и да излезеш?

К.К. се приближи до Иблис и спря неприятно близо до него.

— Крис, пусни го — прошепна тя тихо.

Иблис я погледна стреснат, че знае истинското му име.

— Той е единственото, което искам — примоли се тя, надявайки се да събуди малкото останала у него съвест. — За всички тези години... това е единственото, което съм поискала за себе си. Моля те...

Иблис я гледаше с безизразно като маска лице.

Тя отвръщаше на погледа му, времето се разтягаше, докато...

Иблис погледна двамата пазачи и едва забележимо им кимна. Те се приближиха към К.К. и ѝ взеха пистолета.

Веню влезе в осветеното от факла помещение, където блясъкът на пламъка се отразяваше в съкровището. Усмивката му не можеше да бъде по-широка. Той се приближи до една от купчините и прокара ръка по нея: монети, скъпоценности, оръжия, свети кръстове, посуда. Вдигна един украсен със скъпоценни камъни бокал: Тежеше доста, защото стените от злато бяха доста дебели. Разгледа го отблизо, възхищавайки се на майсторската изработка и на красотата му. Погледна над деветдесетсантиметровите купчини, опасно разпръснати по земята. Цял корабен товар скъпоценности. Започна да обикаля около имането като човек, който оценява поваления лов; пресмяташе наум възможната стойност и спря, когато цифрата надхвърли три милиарда.

В този момент очите му попаднаха върху трупове. Веню се наведе над скелета на един от пиратите, чиято дълга и приличаща на паяжина коса бе залепнала за пожълтения череп. Той стискаше дълга сабя, а наточеното ѝ острие беше потъмняло от кръв. От костеливата му гръд стърчеше кама; ефесът беше обвит с кожа, а върхът му украсен със смарагди. Веню го хвана и я издърпа, разрушавайки гръдния кош, който се посипа на купчинка прах. Огледа внимателно острието, възхити се на баланса и на все още наточения връх. Запита се кой ли е човекът пред него. Дали е Кемал Рейс или някой от многото му подчинени, дръзнал да се впусне в безкрайно пътешествие нагоре по реки, през непознати земи, накрая изкачвайки планина, за да открие мястото, където щеше да умре.

Веню погледна към огромното съкровище и отново се възхити на това как Кемал Рейс и неговите хора го бяха качили на планината, прекарвали през тесния проход — пътешествие, което трябва да им е отнело девет месеца плаване, ходене пеша и изтощение.

Най-накрая се обърна към купчините книги и ръкописи — истинския обект на неговите желания. Приближи се към тях, сякаш приближаваше рая. Съчиненията бяха натрупани на земята. Имаше

каменни плочки с изсечени по тях букви, но не можа да разпознае езика; ръкописи и пергаменти на китайски и цяла животинска кожа, изписана на арамейски. Това беше сбирка от съчинения и молитви, разкази за първичния мрак — злото, което е било част от съществуването преди началото на света. Имаше карти, на които беше начертан пътят до забравени пукнатини в земята към истинското местоположение на Едем, до *axis mundi*, която стигаше не само до рая, но и до ада.

Беше чел за това литературно съкровище през дните си в семинарията; бяха го търсили Алистър Краули, Хайнрих Химлер и Рудолф Хес, макар че слуховете за неговото съществуване се смятаха по-скоро за бълнувания на болни мозъци. Веню го виждаше сега пред себе си цяло и невредимо и се усмихна — зрънце истина съществува, независимо колко малко, във всяка легенда или мит.

Вдигна една от книгите. Беше на латински — език, който познаваше добре от дните си като свещеник. Кожената ѝ подвързия бе направена от човешка кожа — доста често срещана практика преди векове. Книгите за прословути личности нерядко бяха подвързани с кожата им. Това се наричаше антроподермична подвързия и можеше да бъде намерена в много библиотеки, включително в повечето университети от Бръшлянената лига в Америка. Често се разказваха истории за появата на призрачните лица на собствениците на плътта върху потъмнялата древна кожа, защото душите им са хванати в капана на подвързията.

Написан през 1511 г. от отлъчен от Църквата свещеник, Джанкарло Джабад, това беше трактат за злото, падналите ангели и потискането на всичко, което не е в съгласие с Католическата църква. Говореше се, че той разказва за своите срещи с долната земя, както повечето от хората говорят за чудесата. Подвързаната с кожата на бившия свещеник по негова молба книга, каза си Веню, беше много подходяща за начало.

Той погледна към пещерата, пълна със скъпоценности, които многократно надхвърляха някогашното му богатство, но те не представляваше нищо в сравнение с библиотеката в краката му. Седнал в меката светлина на пламъците, Веню внимателно отвори корицата с потъмнялата кожа и започна да чете.

Бенди и Тут стояха на входа към съкровищницата, притиснали гръб в гръб. Единият гледаше навън, а другият навътре, очите им тревожно се стрелкаха насам-натам, а автоматите бяха готови за стрелба, защото пазеха Веню, както бяха научени. Бяха претърсили пещерата със златото, за да намерят Майкъл, но им беше малко трудно да се съсредоточат заради огромното богатство наоколо. Не намериха никакви следи от Майкъл или Силвиу и предположиха, че са някъде навън в тъмната пещера и очакват Джани и Карл.

Никой не знаеше нищо за двамата мъже: откъде са, какви са по народност, фамилията им. Единственото известно за тях беше, че са братя. Всъщност и тази информация не беше вярна. Някога в Испания двамата бяха приятели от петгодишни и като юноши започнаха да си викат на шега „братко“. Бенди беше последвал Тут в дребните кражби и двамата започнаха да обикалят Европа. Бяха вършили разни дребни неща за Иблис, но предложението срещу петдесет хиляди долара да заминат за Индия само за няколко дни, беше много съблазнително. Можеха да си вземат отпуск през следващите шест месеца и да заминат на истинска почивка, без да се налага да финансират престоя си с джебчийство и грабежи. Щяха да се отдадат на заслужена почивка под яркото слънце на плажа след този хапещ студ и това мрачно място.

Обаче тази почивка нямаше никога да се осъществи. Дъждът от куршуми долетя напълно неочаквано; двамата „братя“ залитнаха в помещението, а простреляните им глави блъвнаха кръв върху съкровището. Не бяха чули приближаването на Майкъл и не успяха да стрелят дори по веднъж.

Майкъл влезе в помещението. Бузата му още беше притисната към приклада на автомата, от чиято цев продължаваше да се вие дим. Свали оръжието, защото видя Веню задълбочен в книга под светлината на единствената горяща факла. Не бе реагирал на насилствената смърт на двамата си охранители, нито на появата на Майкъл.

Той извади фенерчето и плъзна лъча му из помещението, за да се увери, че са сами, изгаси го и го закачи на колана.

— Къде най-добре да се скрият златото и скъпоценностите, ако не при демоните? — подхвърли Веню, без да повдигне глава и без да поглежда Майкъл. — А книгите и ръкописите с тайните на боговете и дяволите... къде да се скрият най-добре, ако не в ада?

Майкъл погледна купчината ръкописи и книги, различните пергаментови свитъци, които бяха оцелели от зъбите на времето.

— Цялата работа заради книгите ли е?

Веню бавно затвори трактата на Джабад, но не се обърна.

— Става дума за нещо много повече, отколкото хилавият ти мозък може да си представи.

— Знаеш ли какво? Ако някой е насочил оръжие към главата ти, особено човек, който има причина да те гръмне, би трябвало да си подбиращ думите много по-внимателно.

Веню се обърна и изправи в пълен ръст.

— Познаваш ли страха?

— Да, и то доста добре — кимна Майкъл. — Обаче си мисля, че ти не си го опитал както трябва.

— Вярваш ли в Бог? — продължи Веню да го разпитва.

— Повече от теб — кимна отново Майкъл, уверен, че щом оръжието е у него, има сигурно надмощие.

— Хората го приемат в различни форми: Исус, Яхве, Аллах, Буда, Вишну. Хората го почитат, издигат го навръх планината, за да го обожествяват. Въпреки това всички ние на земята търсим свобода от управниците, свобода да следваме своите собствени пътища. Дните на царете самодръжци, на царствата, на диктатурите и диктаторите са преброени. Ние се бунтуваме срещу властта, срещу това да ни се казва какво да правим, но не и в църквата. „Следвай пътя, предначертан от хората, и ще прекараш вечността в топлата прегръдка на Бог, където ще можем мирно да му се молим“.

Обаче има и други неща, Майкъл. Човек затваря мозъка си за тях, защото се страхува от онова, което не разбира. Има алтернативи на Бог.

Тези книги са били скрити, за да не излезе истината наяве. За да бъде скрито онова, което лежи в сенките, което дреме в нашето подсъзнание. Кой са тукашните монаси, че да съдят какво хората трябва или не трябва да знаят?

— А ти си достоен да вземеш подобно решение от името на света?

— Аз ще бъда учителят. Аз ще бъда източникът за любопитните да научат какво се крие в сенките и зад скритите врати. Време е.

— Малко извратено благодееие? Ти си пълен с лайна.

— Имаш ли представа какво е това място? Какво лежи над нас? Майкъл, това е Шамбала, сливане.

— Това е името, което му се приписва от хората. Един идеал, един будистки мит.

— Който ти отхвърляш дори след като си го видял, след като стоиш тук!

— Достатъчно — Майкъл махна с цевта на автомата на Веню да излиза от помещението, — ти си последният човек, който ще ме убеждава в каквото и да било.

— Наречи го както искаш.

Веню остави върху купчината трактата на Джабад и тръгна покрай хълмчетата злато, за да излезе в голямата пещера. Майкъл го последва отблизо, а автоматът сочеше право в средата на гърба му.

— Нали видя богатствата тук...

— Които ти възнамеряваше да откраднеш...

— Не го отричам, но каква полза от цялото богатство или от всички тези знания, ако си мъртъв? — Веню направи пауза. — Ти май още не си го забелязал, нали?

Майкъл го гледаше, докато вървяха през главната пещера към единствения изход.

— Не си забелязал, че онези, които живеят тук, онези, които идват на посещение, не остаряват. И при цялото това познание, при всички тези години на философски спорове, още не са споделили нищо със света. От тези планини човек би могъл да управлява света.

Майкъл се усмихна широко.

— Чуваш ли се?

Стигнаха до каменните стъпала, които извеждаха от пещерата, и се спряха там.

— Ти изпрати К.К; на смърт, кучи сине. Изпрати я в затвор, за да я екзекутират, макар да си знаел, че е твоя дъщеря. Човек като теб не е годен да управлява дори себе си. Хайде, размърдай си задника — махна Майкъл с автомата към стъпалата.

— Ако имаш намерение да ме убиваш, предлагам да го направиш сега — каза Веню, — защото ако не го сториш, обещавам ти, че ще бъде грешка, за която ще съжаляваш през целия си кратък живот.

— Ти си моят пропуск, по липса на по-хубава дума, за излизане от тук.

— Да не би да мислиш, че има място на този свят, където би могъл да отидеш, без да успея да бръкна в живота ти и да го разруша, да унищожа всичко, което обичаш?

Веню замълча. Очите му се изпълниха с омраза.

— Да не мислиш, че ще оставя К.К. да живее, след като знам колко много я обичаш?

Майкъл се усмихна.

— Правиш се на духовит, а? Казах, че си моят пропуск за излизане, но не съм споменавал и дума, че ще те оставя жив.

Веню стъпи на първото стъпало, но изведнъж се закова на място.

— Стига приказки или ще те застрелям на място.

— Това няма да е добра идея — обади се дълбок глас от стълбището.

Майкъл на секундата се хвърли настрани и хвана автомата с две ръце, готов да открие огън.

— Това е дори още по-кофти идея. Нали не искаш да улучиш К.К.?

Два автомата изплуваха от стълбищния мрак, двамата пазачи се приближиха с насочени оръжия и спряха, очаквайки заповедите на своя водач. Иблис също се спусна по стълбите. К.К. вървеше до него. Той кимна на Веню, докато минаваше покрай него.

Лицето му не изразяваше никакви чувства, когато дръпна К.К. за ръката и я избути към Майкъл.

Двамата впиха един в друг очи, пълни със съжаление и болка.

Двамата пазачи се доближиха до него и измъкнаха автомата от ръцете му. Обърнаха го и заключиха китките му с пластмасови белезници. После го бутнаха обратно към помещението със съкровищата, а всички останали ги последваха.

— Ти се върна за него? — обърна се Веню към К.К. и поклати разочаровано глава. — И за какво? За нещо романтично като любовта? Какво прахосване на сили.

След това се обърна към Майкъл.

— Казах ти, трябваше да ме убиеш, докато още имаше възможност.

След това в пристъп на ярост изрита Майкъл в гърба и го повали на земята.

— Сега кого ще убием първи и кой ще е щастливият зрител?

Буш отнесе Синди в помещението, където бяха събрани монасите. Групата се раздели пред него и го поведоха към молитвено килимче, където можеше да я сложи да легне. Кръвта се стичаше отвсякъде — от раната в корема и от отрязаните пръсти под кървавото парче риза. Дишането ѝ беше плитко, а кожата страшно бледа, защото животът си отиваше от нея.

Буш се огледа и след това насочи поглед към Кунчен, който стоеше на вратата с автомата в ръка.

— Къде е приятелят ти? — попита Буш.

— Отиде с един от монасите.

— Какво?

— Казаха, че трябва да слязат долу...

Буш не можа да чуе края на изречението, защото излетя със спринт от помещението и се понесе надолу по коридора. Стигна до преддверието с мандалите и се втурна надолу по стълбите. Озова се в сумрачно преддверие пред висок монах. Кожата му беше мургава и обветрена; носеше проста синя роба и бутна една врата, много гнусна на вид. Сонам стоеше там объркан, когато Буш влетя в помещението и яростно дръпна монаха назад.

— Трябва да затворим това — обясни монахът на развален английски, но със спокоен и твърд глас.

— Моите приятели са долу — изръмжа Буш готов да убива.

— Не разбираш — погледна го мъжът с уплашени очи. — Там долу има неща...

— Не ми пука какво има: чудовища, убийци или караконджули, каквото и да е, няма да затваряме вратата. А сега се връщайте горе — изкрещя Буш, за да ги стресне, и насочи автомата към главата на монаха, — докато не съм те гръмнал.

Майкъл седеше на пода с гръб, опрян в стената под единствената факла, която осветяваше купищата злато и струпаните книги. Ръцете му бяха завързани зад гърба, но той не преставаше да прави опити да се освободи. Веню, Иблис и К.К. стояха и се гледаха един друг.

— Нямам време да се занимавам с теб — я заговори баща ѝ с презрителен тон. — Глупава си като майка си. Можеше да живееш, а се върна. За това? — посочи седналия на земята Майкъл.

— Майка ми не беше глупава, просто те мразеше.

— Знам — усмихна се Веню хладно, — и знаеш ли защо?

К.К. не отговори.

— Мразеше ме, защото бях престъпник. Не можа да преживее факта, че въпреки това ме обича. Толкова се притесняваше за влиянието, което щях да ви окажа. Не е ли ирония, а?

— Тя никога не те е обичала — възрази с болка К.К.

— Родителите рядко разговарят искрено с децата си за своите чувства и желания.

— Не искаше да има нищо общо с теб.

— Всъщност тя сама ме избра. Преследваше ме. Ти не можеш да го приемеш. К.К., нейната психика беше крехка. Никога не съм я обичал истински, а и как бих могъл? Тя просто се чукаше много добре и ти си тук заради това. Страничен продукт на пьянски секс. Споменава ли ти е това?

Очите на К.К. се изпълниха с болка.

— След като влязох в затвора, размислих. Чак тогава се ожених за нея, и то само заради съпружеските посещения.

— Ти си отвратителен — избухна К.К. — Срамувам се, че част от твоята кръв тече във вените ми.

Отговорът на Веню беше бавен и гневен:

— С удоволствие ще те отърва от нея.

— Слава Богу, че тя те смяташе за умрял.

— Всъщност тя беше една от малкото, които се сетиха, че още съм жив. Майка ти разбра, че съм избягал от затвора под маската на мъртвец, разменяйки чуждо тяло с моето. Знаеше, че съм жив, видяла беше моя снимка и някак си ме разпозна. Дойде при мен за пари, каза, че ще ме разобличи, ако не ѝ платя. Затова я посетих — направи пауза, за да увеличи въздействието на думите, за да усили страха на К.К. — Не, тя не скочи от прозореца — аз я хвърлих. Обаче, преди да го направя, преди да полети от двайсет метра височина, ѝ казах едничкото нещо, което се надявах, че ще я плаши и след смъртта. Казах ѝ, че някой ден ще убия нейните дъщери. Нашите дъщери. — Веню замълча, сякаш се наслаждаваше на своя разказ. — Обаче, след като умря, измислих нещо по-хубаво. Какво ще стане, ако те превърна в онова, което тя мразеше най-много? Иронията щеше да е превъзходна. Надявам се, знае, че ти стана това, което тя мразеше най-много, че стана престъпница точно като мен.

Очите на К.К. се изпълниха със сълзи от ярост. Този мъж, това нещо пред нея, бе убил нейната майка, отнемайки ѝ всичко. Беше я превърнал в това, което е. Всичко в нейния живот беше следствие от неговите постъпки: загубата на майката, на детството, на Синди. И точно когато Майкъл щеше да оправи всичко, появи се този, за ѝ го отнеме отново.

Веню отиде при Иблис и извади пистолета от кобура под мишницата му. Вдигна го и го насочи в главата ѝ.

— Ти ми отне всичко — изкрещя тя предизвикателно, — сега остава само да ме убиеш.

— По дяволите! — изрева Майкъл. — Остави я на мира.

Веню остана за миг неподвижен, докато мислите му кръжаха. След това се усмихна и насочи пистолета към Майкъл.

— Е, К.К., не съм ти отнел всичко. Поне засега.

Тя застана пред Майкъл.

— Да не си посмял! — изкрещя тя. — Това е между нас.

— Точно така. Ти възнамеряваше да ме лишиш от това, което желая, затова сега аз ще отнема твоето.

Иблис стоеше до Веню и наблюдаваше това сражение на волите. Очите му се стрелкаха между К.К. и неговия началник.

— К.К., недей! — изкрещя Майкъл, който се опитваше да разкъса пластмасовите белезници, ритайки и търкаляйки се по земята.

— Ах, ти кучи сине, не можеш да убиеш собствената си дъщеря!

— Значи мислиш, че не мога да го направя? Грешиш.

Веню се прицели в сърцето на К.К. и дръпна спусъка.

Иблис се хвърли към него в момента, когато изстрелът изтрещя и отекна в скалите наоколо.

Очите на К.К. се уголемиха, когато видя как Иблис измъква пистолета от ръката на Веню, праща го в тъмната пещера... и след това рухва на земята. Когато падна, кръв оцвети ризата му.

За изненада на всички — Майкъл, К.К. и Веню, той беше поел куршума, предназначен за нея.

Веню се вторачи в своя паднал партньор, своя подчинен и личен помощник, и когато първото смайване попремина, избухна в смях.

Иблис беше втренчил в него своите светли, пълни с омраза очи.

— Ти си се влюбил в нея — наведе се Веню над него. — Нали? Когато преди толкова години те изпратих да я обучаващ... да я учиш... — Не се сдържа и се изсмя, но после веселостта му започна да се изпарява, когато мисли забулиха очите му. — Значи ти си подхвърлил информацията на Ватикана. Така Сейнт Пиер е разбрал къде се намира тя и затова се измъкна от затвора.

Иблис нищо не каза, но продължи да гледа яростно нагоре към него.

— Ти я обичаш... Наистина трябва да си луд да си мислиш, че някоя като нея може да те обича... — присмя му се неговият бивш началник, — че някой може да обича човек като теб.

К.К. гледаше втренчено Иблис и се дръпна назад, когато той спря умиращите си очи на нея. После бавно коленичи до него, а погледите им се впиха един в друг. Шокът от разкриването на чувствата му пред всички я беше накарал да онемее. Докато той я гледаше жадно, тя се облегна на Майкъл и това просто действие разкри любовта ѝ към него и пълната невъзможност някога да изпита чувства към Иблис.

— А ти си жертва живота за нея? — продължи с подигравките Веню. — Обмисли ли добре постъпката си? Въпреки твоята жертва тя ще умре.

Веню замълча за малко, гледайки как животът изтича от гърдите на Иблис.

— Ти ще умреш, преди да съм имал възможност да те накажа за твоето предателство.

Хората на Иблис стояха там парализирани, докато техният началник умираше, а очите им изразяваха пълно объркване. Изведнъж двамата като по команда вдигнаха автоматите си и ги насочиха срещу Веню.

— Виждате ли това злато? — побърза да попита той. — Оставете ме жив и ще получите дела на Иблис.

Верността на двамата се оказа лесна покупка, усмивките им отразиха алчността им и в знак на съгласие те свалиха оръжията.

Веню погледна към пещерата, погледът му се спря на бълбукащите езерца точно пред вратата. По лицето му се разля усмивка.

— Имам прекрасен подарък за сбогуване.

Взе златния бокал и излезе, отиде при езерцето от гореща вода и кал. Потопи чашата, като внимаваше да я държи само за столчето, и я напълни до горе.

— Мястото е много подходящо и преди да умреш — Веню се върна до умиращия Иблис и вдигна високо бокала, — те кръщавам в името на мрака, в името на болката, защото това ще е всичко, което ще познаеш във вечността.

И изля кипящата кал върху лицето на Иблис. Тя засъска, когато допря съвършената му кожа, и вдигайки пара, се стече надолу, покривайки лявата страна на лицето му. Въздухът се изпълни с воня на сварена плът.

Очите на Иблис се разшириха в мълчалив писък и той се замята по земята, а ръцете се впиха в разпадащата се плът на лицето му.

— Последният миг в живота ти е чисто мъчение.

Тогава с едно последно рязко трепване Иблис се изпъна и престана да се движи.

Веню се обърна към Майкъл и К.К., които лежаха опрени в стената под самотната факла. Кръгът светлина, който хвърляше трепкащият ѝ пламък, осветяваше касапницата и богатствата в помещението.

— Стига бавене — обяви Веню с гръб към пазачите и ги посочи с ръка. — Убийте и двамата.

В бъркотията, която настъпи след прострелването на Иблис, никой не видя как Майкъл извади запалката от задния си джоб, всъщност тя беше на Силвиу — пластмасова „Бик“ за еднократна

употреба, която сега държеше с вързаните си ръце зад гърба. Нито пък забелязаха сивата ивица корабно платно, което се сливаше с цвета на скалите и стигаше до факлата над главите им.

Майкъл щракна запалката и се облегна на стената.

Малкият пламък лизна основата на импровизирания фитил и бързо се плъзна нагоре по плата, по стената и накрая по дръжката на факлата. Главата ѝ се взриви със силен пукот и угаси пламъка по същия начин, както Ред Адеър^[1] гаси петролните кладенци.

Помещението потъна в пълен мрак, черно покривало зави всички и всичко, оставяйки ги объркани и изгубили ориентация.

Майкъл беше изрязал ивицата от платното и я бе посипал с барута от дванайсет патрона. После я нави и така направи фитил. Беше го запечатал с катран от факлите и го използва, за да залепи фитила на скалистата стена и за дръжката на факлата. Той завършваше с малък заряд от барута на шест патрона точно в основата на пламъка.

К.К. започна да опипва фенерчето на колана му.

— Никаква светлина — прошепна Майкъл и я хвана за ръката.

— Ама...

— Дръж се за мен — прошепна той в ухото ѝ.

— Защо? — попита К.К.

— Не слушай гласовете.

— Какво? — гласът ѝ прозвуча объркано.

Колкото и да се опитваше да крие своята детска фобия, страха от тъмното, онзи страх, който беше изпитала в истанбулското водохранилище, отново се появи. К.К. зарови глава в рамото на Майкъл и го прегърна през кръста.

Докато мракът я поглъщаше, съзнанието ѝ изгуби ориентация. Гласовете започнаха да шепнат в ухото ѝ; бяха първични и пълни със злоба. Мракът, от който винаги се беше страхувала в детството си, страх, който се бе опитала да преодолее, се беше завърнал, за да си отмъсти. Обаче този път не въображението ѝ правеше номера, а сенките и мракът бяха оживели.

Майкъл почувства, че започва да трепери.

— О, Боже — каза К.К. с треперещ от страх глас.

Той познаваше усещането, че полудяваш, което тя изпитваше сега.

— К.К., не слушай с разума си, а със сърцето — прошепна Майкъл. — Ти си тази, която ме спаси тук, и аз ти обещавам, че също ще те спася.

В този миг гласовете заехтяха и в неговата глава и той можеше сам да ги чуе. Започнаха като съскане, задъхано и пронизително, сякаш някой прокарва нокти по стъкло. Изпълниха съзнанието му, докато се мъчеше да се държи за К.К., зарови глава в косите ѝ. Нейната миризма го изпълни със спокойствие и гласовете започнаха да утихват. Чувстваше как сърцата им бият като едно.

В този момент гласовете се превърнаха в крясъци, викове за милост, яростни писъци от объркване, предизвикано от ужас. Но тези викове не бяха въображаеми, не се чуваха само в главата на Майкъл. Бяха истински и ги надаваха пазачите, които се бореха със собствения си крехък здрав разум.

Внезапно започна стрелба, трясъкът разкъса тишината и оглуши всички в тясното пространство. Майкъл легна върху К.К., за да я предпази, притисна я към стената с напрегнато тяло, което очакваше да поеме куршумите.

Изстрелите се смесиха с ужасния шум от куршуми, които улучват плът, влажен приглушен плясък, който бързо се повтори няколко пъти. Малко след това се чу глухото тупване на тела, рухнали върху земята.

К.К. изтръгна фенерчето от колана на Майкъл и светна. Видяха двамата пазачи на земята сред локви кръв, вероятно мъртви. Бяха се убили взаимно. Тя се надигна несигурно и грабна пистолета от единия. Завъртя се с готово за стрелба оръжие, светейки, за да намери баща си. От устата му не се бяха чули уплашени викове като тези на пазачите. Откри го легнал върху книгите, за да ги защити, сякаш са негови деца.

Грабна една кама от купчината скъпоценности и срязва пластмасовите окови на Майкъл. Той се изправи, щракна отново запалката и пламъкът на факлата лумна. В помещението отново бе светло.

Двамата постояха в мълчание, опитвайки да си съберат мислите. Майкъл прибра оръжията на пазачите, подаде единия автомат на К.К. и взе фенерчето от ръката ѝ, за да го закачи отново на колана.

— Какво искаш да правиш с него? — попита той и посочи Веню.

— Ще ми се да го убия — отговори чистосърдечно тя, — но тогава наистина ще стана като него.

— Ти вече си като мен — презрително подметна Веню. — Аз живея у теб, К.К. Ти самата го каза — моята кръв тече във вените ти.

Очите на К.К. пламтяха от гняв, докато го гледаше втренчено.

Майкъл сложи ръка на рамото ѝ.

— Каквото и да избереш, аз ще те подкрепя.

— Той уби Синди.

— Зная. Съжалявам — тихо каза Майкъл. — Опити се да убие и теб.

— Щеше да е още жива — намеси се Веню, — ако ти не се беше върнала.

— Не го слушай — каза Майкъл. — Просто не може да се примири с факта, че е изгубил всичко. Той е просто безполезен уличен бандит, провалил всичко, до което се е докоснал.

Гласът на Майкъл придоби обвинителни нотки:

— Изпъден от Църквата и хвърлен в затвора. Заблуждава света, за да изгради империя, но я погубва. Открива местоположението на едно от най-великите места в историята, но избира да го пренебрегне заради всичко това — каза Майкъл и посочи златото и книгите. — Остави го да умре тук, долу, сам в мрака със златото и книгите.

К.К. кимна. След това се обърна към баща си, нейния последен жив роднина. Той седеше пред нея, а голата му глава проблясваше на пламъците от факлата.

Беше всичко, което тя мразеше на този свят: алчен и свидлив, зъл и пълен с омраза. Не уважаваше човешкия живот; сърцето му беше черно и лишено от любов. В тази забравена от Бога пукнатина в земята той наистина щеше да си е на мястото.

Веню отвърна на погледа ѝ предизвикателно и гневно, погледите им пламтяха от взаимно отвращение и възмущение.

— Той го искаше — обърна се К.К. към Майкъл, но без да отмества очи от баща си, — затова ще го оставим тук.

Майкъл свали фенерчето си от колана, светна и ѝ го подаде. Двата минаха през вратата и поеха по стълбите.

— Чакай малко — спря се Майкъл и се втурна обратно в съкровищницата.

Погледна за кратко към Веню, който седеше върху ценните си пергаменти и книги с яростен поглед, отказвайки да се признае за победен и да помоли за милост.

Майкъл извади факлата от халката на стената и сенките веднага се разскачаха с нова енергия.

— Имаш нужда от малко допълнителна светлина.

Той огледа пещерата и празните халки високо на стените. Клекна до купчината корабни платна на Кемал Рейс и откъсна едно неравно парче.

— Между нас да си остане, но въпреки че К.К. те мрази ужасно, не искам да те оставя сам в мрака — обясни той, докато вадеше запалката на Силвиу. Зави сухото платно около нея, хвърли получената се топка на земята и я строши с крак.

— Послушай съвета ми, използвай каквото ти попадне, за да поддържаш осветлението в помещението, защото, ако угасне...

Вдигна строшената запалка, газта беше попила в платното. Без да се колебае, го докосна с факлата. Избухна пламък и Майкъл хвърли импровизираната факла високо във въздуха.

Веню гледаше объркан как тя профучава над главата му и скъпоценните книги, сухи като пустинния вятър и леснозапалими като прахан. Падна на три метра зад тях, обвита в оранжеви пламъци. Пергаментът, хартията и кожите бяха оцелели в това въздухонепроницаемо помещение, където нямаше влага като в голямата пещера. Книгите бяха благословени и от липсата на насекоми и буболечки, плъхове, мишки и всякакви вредители, иначе тази библиотека на злото щеше да е изчезнала още преди векове.

Зад купчината книги и ръкописи огнената топка на Майкъл хвърли нова светлина от трепкащи оранжеви пламъци върху помещението. Веню се вторачи в стените и празните халки и започна да разбира.

Напоените с катран факли лежаха на купчина зад струпаните пергаменти и древни книги, малки и големи животински кожи. Старите факли бяха все така леснозапалими, както в деня, когато са били направени. Пламъците им бързо се разиграха и плъзнаха по земята. Веню се изправи и видя, че Майкъл е сложил парчета корабно платно около и под скъпоценната му библиотека. Сухият памучен плат

пламна и скоро след това в пламъци избухна първият ръкопис — свитъкът съдържаеше две хиляди годишна молитва към сатаната.

Веню се залута като объркано малко дете, когато неговият свят започна да гори наоколо; пламъци и искри се стрелкаха нагоре от понови и пергаменти на хиляди години. Устремяваха се нагоре, а от горящите вече съчинения се вдигаха облаци черен и сив пушек, който се виеше на кълбета под тавана. Веню започна да пляска пламъците и да отнася встрани колкото може от книгите, за да не изгорят всички.

Майкъл хвърли последен поглед към помещението, към купчините злато и скъпоценни камъни, бокали и кюлчета, златните произведения на изкуството, оръжията и броните — ярките им метални отблясъци играеха по стените. Това беше съкровище, което никога вече нямаше да зърне дневната светлина. Имане, което струваше милиарди и е било събирано от безименни хора. Откраднато, попаднало в открито море. Кемал Рейс, страховит пират и известен адмирал от турския флот, жертвал живота си да го върне заедно с много от тъмните текстове, които сега лежаха сред разрастващия се огън. Майкъл щеше да се погрижи неговата саможертва да не се окаже безполезна.

Огледа пак помещението и изведнъж осъзна, че нещо липсва. Излезе тичешком от съкровищницата и затвори вратата пред Веню. Хвана К.К. за ръката и двамата хукнаха нагоре по стълбите.

Майкъл и К.К. изскочиха от черната порта уморени и задъхани от триминутното изкачване. Хванаха огромната врата и бутайки с всички сили, я тласнаха да се затвори. Тя се блъсна в рамката с глухо щракване, заключвайки Веню и тази мрачна част от света.

Майкъл хвана обвития от змии султански жезъл и го задърпа, докато най-накрая не се озова в ръцете му. Когато ключалката се освободи, вратата се прилепи със съскане за рамката си и наоколо се възцари пълна тишина. Майкъл отново разгледа вратата, отвратителното изображение на смъртта и човека в най-ужасните им разновидности, на черни зверски сенки, на хорски страдания, които лежаха в дълбините зад нея.

Сега чак разбра, че вратата не е възхвала на злото, а предупреждение какво се крие зад нея.

Той вдигна кожения тубус от пода, където го беше оставил, и пхна жезъла вътре, завъртя ключалките и завърза капака. После хвана

К.К. за ръка и поеха нагоре по стълбището към помещението с мандалите, където откриха Буш. Карабината бе праметната през гърдите му и готова за стрелба срещу всеки нападател. На лицето му се изписа облекчение.

— Слава Богу. Добре ли сте?

Двамата само кимнаха, докато съзнанието им се опитваше да се справи с преживените страдания.

— Веню? — попита късо Буш.

Майкъл само поклати глава, защото не искаше да говори за края на бащата на своята любима. Макар да го мразеше, макар Веню да заслужаваше съдбата си, не искаше да говори за смъртта му пред нея.

— Какво стана с Иблис? — попита Буш, когато поеха надолу по коридора.

— Мъртъв е — отговори. К.К., но не пожела да продължи.

Майкъл знаеше, че сега мислите ѝ са насочени към Синди, нейната смърт и празнината, която щеше да се отвори в живота ѝ. Той за кратко се обърна към Буш и намали крачки, за да попита:

— Видя ли някой да излиза оттам? — и посочи към стълбището, което водеше надолу.

— Не — поклати Пол глава. — Кого имаш предвид?

Майкъл също поклати глава.

Беше го видял да пада на земята, как на ризата му се разраства кърваво петно, как Веню излива кипящата кал върху лицето му. Беше видял как тялото на дребния мъж трепва за последен път преди смъртта.

Но когато се готвеше да излезе от помещението, пълно със злато, след като беше запалил книгите и пергаментите, не видя и следа от него.

Иблис беше изчезнал.

Майкъл и К.К. минаха нагоре по коридора заедно с Буш и видяха Кунчен и Сонам застанали с автомати пред вратата, за да не може никой да излезе... или да влезе. Монасите бяха вътре и се разхождаха из помещението. Сега ръцете им бяха свободни, но не можеха да излязат.

— Пол? — обърна се Майкъл към него е питащи очи.

— Сега всичко е наред — кимна Буш на шерпите. Те оставиха автоматите и влязоха в помещението.

К.К. ги последва. Вътре имаше група от десетина монаси с меки, мъдри погледи; изражението им подсказваше, че са старши сред групата от общо четирийсет души. Трима бяха клекнали, а седмина се извисяваха над тях.

Когато К.К. се приближи, те се отдръпнаха и се показа Синди, положена върху няколко молитвени килимчета. Около нея бяха разпръснати дузини малки свещи, тамян на пръчици гореше в издълбани камъни, успокояващият аромат изпълваше въздуха.

К.К. клекна до тялото на сестра си, а очите ѝ започнаха да се пълнят със сълзи.

Майкъл пристъпи към нея.

— Почакай — прошепна Буш и постави ръка на рамото му, за да го задържи.

К.К. махна кичур кестенява коса от лицето на Синди — толкова детско и невинно. Тя лежеше там завита с одеяло, а монасите бяха коленичили около нея. Наоколо се чувстваше тишина и покой. Това беше пълна противоположност на всичко, което беше изпитвала долу в пещерата. Изпълниха я топлина и спокойствие, каквито досега не бе познала, чувства, несъвместими със смъртта на любим човек.

Тя погледна към тримата коленичили монаси. Лицата им бяха спокойни и неостаряващи. Те бяха въплъщението на покоя: краката им прибрали под тях, а ръцете преплетени в скута. Гледаха я без чувства, без съчувствие, вперили погледи в очите ѝ дълго, дълго, преди да погледнат отново към сестра ѝ.

И когато К.К. последва техния пример, за нейно най-голямо удивление и огромна радост, Синди отвори очи и се усмихна.

Майкъл погледна Буш.

— Да, тези момчета, изглежда, разбират от много неща, не само от богове и религии.

[1] Известен американски специалист по гасене на пожари в петролни кладенци, прочул се особено след първата война срещу Садам Хюсеин, когато оттеглящата се иракска армия пали няколко кувейтски кладенеца. — Б.пр. ↑

Веню седеше на земята, голяма част от сбирката му беше унищожена и вече лежеше на купчини димяща пепел. Беше успял да спаси четиринайсет съчинения, освен каменните плочи, които бяха покрити със сажди и следи от пламъците.

Четеше колкото може по-бързо, вдълбочен в латинския текст от книгата, подвързана с кожа, която държеше в скута си под светлината от единствената факла. Четеше така страстно, сякаш търсеше рецепта за оцеляване, сякаш думите пред очите му по някакъв начин щяха да го освободят. Царско богатство лежеше зад гърба му, а познанията на мрака — пред него. Знаеше, че по някакъв начин ще се измъкне от това място. Беше се качил по стълбите, откри вратата затворена, но знаеше, че винаги има и други възможности; никога не беше познал горчивината на провала, никога не се бе страхувал от него. Щеше да намери начин да оцелее и знаеше, че той е скрит някъде в книгите пред него.

Обаче в този миг пламъкът на факлата започна да намалява, защото катранът вече бе изразходван. Останалите факли отдавна бяха изгорели. Нямаше нещо, което би могъл да използва като гориво. Платната щяха да изгорят бързо, огънят щеше да ги погълне за минути.

Когато от пламъка останаха само няколко трепкащи езичета, сенките станаха по-големи и по-тъмни и започнаха да се приближават към него и да отстъпват назад, да помръдват, сякаш са живи. Чуваше се и тих звук, приглушен и далечен, сякаш идващ от някой ъгъл на съзнанието му. Беше дразнещ, силата му ту нарастваше, ту отслабваше, подобно на Доплеровия ефект^[1] на минаващ влак. Силата му стана разстройваща, откъсваше го от четенето и съсредоточеността му.

Сега звукът стана различим, превърна се в гласове, които познаваше, гласове, които избухваха в болка или гняв и пронизваха съзнанието му яростно: Дженифър Райън — жената, с чиято любов беше злоупотребил; жената, която беше родила К.К. и Синди, която

ожесточен беше хвърлил от прозореца; Жан-Пол, младият служител, когото безжалостно беше убил. Всички хора, чийто живот пряко или непряко беше отнел: отец Озуин и шестимата свещеници, които го бяха отличили от Църквата; съперниците му в бизнеса; подчинените, които не се бяха справили както трябва. Всички хора, които беше унищожил, които беше ругал — те постепенно унищожаваша здравия му разум, докато не започна да вижда лицата им в сенките, където се криеха, чакаха и наблюдаваха...

Когато пламъкът на факлата затрепка и запръска искри, снишавайки се все повече и повече, сенките започнаха да се приближават, нахвърлиха му се в мрака и най-накрая разумът на Филип Веню рухна от страх.

[1] Промяната в приеманата от приемника честота и дължина на вълната, когато източникът и приемникът се движат един към друг. — Б.пр. ↑

Един изискан мъж, чиято прошарена коса беше прекрасно подстригана, а сините му очи пронизваха утринния въздух, стоеше на предната веранда на голяма къща в Байрам Хилс. Той наблюдаваше лимузината, която се приближаваше по автомобилната алея и накрая спря пред парадния вход.

Ястреб, Гарван и по-малкия Мечо изхвъркнаха от къщата и с лай заподскачаха от вълнение, защото господарят им се връщаше.

Майкъл излезе от лимузината и подаде ръка на К.К., за да ѝ помогне да слезе. От другата страна се измъкнаха Саймън и Буш. Не носеха друг багаж, освен своето изтощение.

— Стивън — каза Саймън, докато стискаше ръката на изискания мъж, — длъжник съм ти.

Стивън Кели вдигна ръка, прекъсвайки го наред изречението.

— Радвам се да те видя.

Приблужи се Буш и погледна надолу към високия мъж.

— Здравсти, Стив — усмихна се и подхвърли весело: — Трябва ти по-добър асортимент бира в самолета.

Стивън се засмя, докато Саймън и Буш влизаха сами в къщата.

— Здравсти, тате — поздрави го Майкъл, топло му стисна ръката и се обърна към К.К. — Искан да те запозная с баща ми Стивън Кели.

— Много ми е приятно — усмихна се тя.

— На мен също. Чух, че с Майкъл имате много общи неща.

К.К. се обърна към Майкъл и се усмихна.

— Казах му, че трябва да си намери атлетична приятелка. Чух, че си го била на баскетбол.

— При това, без да ме затрудни — засмя се тя и мушна Майкъл с лакът в хълбока. — Благодаря за самолета.

— Няма защо.

— Да — кимна Майкъл, — и аз благодаря.

— Почакай да получиш сметката за горивото...

К.К. влезе в кабинета на Майкъл. Беше си взела душ и носеше сини джинси и бял кашмирен пуловер; русата ѝ коса бе изчеткана и се спускаше до кръста; зелените ѝ очи проблясваха с такава светлина, че накараха Майкъл да се усмихне.

Тя огледа неговото убежище, стиковете за голф в единия ъгъл, снимката над камината на футболен отбор от 20-те години с кожени каски, увиснала над препълнените лавици. Започна да оглежда книгите, които май бяха за всичко: от магия до сейфове, от химия до лодки, от музика до изобразителни изкуства. Върна се при Майкъл, който беше погълнат от картата на бюрото си.

— Какво ще правиш с нея? — попита тя. — Не смяташ ли, че трябва да я изгориш или нещо подобно?

Майкъл погледна начертаната от Пири Рейс преди петстотин години географска карта; подробностите и сведенията разказваха не само за планините Канченджунга. Тази карта разкриваше голяма част от света, която все още оставаше скрита.

— Може да я дадеш на Саймън — предложи К.К.

— Получи жезъла и го прибра — само той знае къде. Разбрахме се да направя същото. Ще държим двата предмета колкото може подалече един от друг. Хубавото е, че никой, освен нас, не знае за тяхното съществуване.

Той нави картата, пхна я обратно в тубуса, а него прибра в чантата за голф близо до стик № 9.

След това се приближи плътно до К.К., усети лекия лъх на нейния парфюм, изискан и толкова подходящ. Бръкна в джоба си и извади сребърното колие от „Тифани“. Леко се наведе и нежно го сложи на врата ѝ, отмествайки русата ѝ коса. Сърцето му подскочи, когато плъзна пръсти по кожата на врата ѝ. После оправи медальона така, че да легне точно в цепката на гърдите ѝ, и чак сега погледна гравирания надпис: „Винаги има утре“. По времето, когато го купи, мислеше само за спорт и реванш, но простите думи на надеждата се оказаха много по-пророчески и значими сега, когато надникна в зелените очи на К.К.

Протегна ръка и я плъзна по меката ѝ буза; погледите им се сляха и те изпитаха утехата да бъдат двама. Предвкусваха радостта да се

любят и почувстваха как в телата им се надига топлина от места, които и двамата смятаха за отдавна закърнели.

ЕПИЛОГ

Бенгалският залив беше тъмносин и човек имаше чувството, че отразява яркосиньото утринно небе. Осемнайсетметровата яхна мина през пристанището и пристана на обществения кей. Капитанът хвърли въжето за швартоване от палубата на момче с маслинова кожа, което стоеше долу на кея. След като го върза за кнехта, му хвърли още две въжета, за да привърже яхтата здраво.

Мъжът се приближи към края на палубата и подаде няколко банкноти на момчето. То с радост протегна ръце за големия бакшиш, но изведнъж уплашено се дръпна назад. Вторачи се, неспособно да отклони очи от лицето на мъжа. Най-накрая успя да го направи, кимна за благодарност и хукна по кея.

Капитанът изобщо не обърна внимание на момчето, прекоси палубата и се спусна в каютата под палубата. Прекрачи тялото на жената, сякаш беше спящ домашен любимец; беше изхвърлил съпруга ѝ през борда преди по-малко от три часа с котва, вързана за краката, и широко зейнал разпран корем като покана към морските месоядни.

Лицето му беше почнало да оздравява, но белегът наистина не можеше да бъде наречен другояче, освен плащещ; когато минаваше, децата зяпваха, а жените правеха всичко възможно да не запищят. Приличаше на чудовище, надигнало се от гроба, измъкнало се от дълбините на земята. Лявото му око беше млечнобяло, а светлосиният ирис сякаш бе разтопен. Кожата от линията на косата надолу по лявата буза и част от брадичката, а след това по врата сякаш се беше размекнала като восък в маса от набръчкана плът. Той крачеше с леко извито наляво тяло, като че носеше невидима тежест. Куршумът беше останал заседнал в петото ребро отляво, а болката, която му причиняваше, постоянно напомняше как се беше измъкнал на косъм.

Свали от стената рамкираната снимка на съпруга и съпругата, разкъса задната част и я изхвърли. Извади снимката със „заешките ушички“, която му беше любимата: наслаждаваше се на начина, по който слънцето осветяваше русата ѝ коса, а очите ѝ блестяха като

безценни изумруди. Пъхна я в рамката, закачи я отново на стената и отстъпи назад. Лекото полюшване на яхтата създаваше илюзията, че е като жива пред него, и сърцето му се усмихна. Тя беше единственото нещо, което обичаше на този свят. Ако питаха него, всичко останало можеше да върви по дяволите.

БЛАГОДАРНОСТИ

Животът е много по-приятен, когато работиш с хора, които харесваш и уважаваш. Аз лично бих искал да благодаря на:

Джин и Ванда Згарлата, собствениците на книжарница „Уомрат“ в Бронксвил, Ню Йорк, за тяхната постоянна подкрепа и приятелство.

Питър Борланд за неговата несекваща поддръжка, познания и тази удивителна способност да схваща какво се опитвам да кажа. Наистина съм благословен не само да си ми редактор, но и приятел.

Джудит Кър — най-напредничаво мислещата професионалистка в света на книгоиздаването, и Луиз Бърк за нейната гранитна подкрепа и вяра в мен. Не бих могъл да попадна в по-добри ръце!

Ник Саймънс за помощта; Дейв Браун — за това, че кара хората да седнат и да си водят бележки; Джоуел Готлър — моят гид за живота на Западния бряг.

И най-вече на Синтия Менсън — за твоето приятелство, което аз наистина ценя. Благодаря ти за новаторското мислене, твоята несекваща вяра дори пред лицето на враждебност и безграничното ти упорство. Твоето вдъхновение, ръководство и находчивост в бизнеса са ненадминати.

Благодаря и на своето семейство.

Накрая благодаря и на вас, читатели, че сте отделили време да прочетете моите истории, и за това, че ми протягате ръка чрез писма и имейли. Вашите мили думи ме вдъхновяват и усилват моята решимост да работя за вас.

Издание:

Автор: Ричард Дойч

Заглавие: Крадците на мрака

Преводач: Асен Георгиев

Година на превод: 2011

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2012

Тип: роман

Националност: американска

Излязла от печат: 04.06.2012

Редактор: Евгения Мирева

ISBN: 978-954-655-315-7

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/5547>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.